
Mihályi Molnár László
Sírunkon a szél ...
elemzések, tanulmányok, esszék,
jegyzetek, karcolatok ...

Szepsi – 2019

Tartalomjegyzék

Interjú 4
A bölcsők tisztessége és tisztasága 14
„Töredeznek a világ pántjai” 17
Őserők a sejtelmes homályban 20
Evezés a költészet mély vizein 25
Antik eposzok 32
Évezredek erkölcsi üzenete az irodalomban 35
A görög színház és dráma 37
Homályba borító „felvilágosodás”... 39
Pilinszky János: Halak a hálóban 43
A száz éve elrabolt város csikorgó kövein... 46
Édesanyád tiszteled nyelvedben is! 55
Nyolcvan év a százból 56
Magyar sors és magyar észjárás 58
Szent István napi Nyílt levél a trianoni diktátum felülvizsgálata ügyében 59
Szanaszét szórva a világ... 64
Száz év halál 67
A demokrácia és az indián rezervátum 70
A dögkeselyűk és a háborúk 71
A keresztény iskolák fölöttébb szükséges voltáról 73
A lelkek megszállása és a népek leigázása 75
A konzumidióták és az „új világrend” 78
A feltámadás örömhírével 80
A hamis próféták és a legelőfejlesztés 82
A lopott bicikli és egyéb furcsa történetek a XX. században 84
Az árokásó hídépítés fortélyai 89
Az önfeladás csábítása ellen való orvosság 91
Az új esztendő küszöbére 94
Azok a hetvenes évek 95
Azok a nyolcvanas évek 97
Tisztelgés a vértanúk előtt 98
Szepsi, a Bódva völgyének kapuja 101
„A nyelv ma tündérvár és katakomba” 105
Két pogány közt reménységgel 118
Mács József: Az elcsatolt vagon 131
„... a magyarul síró szélbe beleborzong a táj...” 134
A tehénlepény felmagasztalása és a kultúra elzüllesztése a XX. században 140
A liberális AIDS 142
Az egyéni és nemzeti önbecsülésünk helyreállítása a legsürgetőbb feladatunk 143
Magyar élet és magyar oktatás Kassán és térségében 147
Testépítés és lélekrombolás nagyipari módszerekkel 153
A Sátán kinyújtott keze 155
A rossz lelkiismeret gonosz törvényeket szül 156
Mielőtt indián rezervátummá válnánk 157
Orvvadászok az önrendelkezés ellen 159
Az elsikkasztott Felvidék 161
Őrtüzek és kalandorok 165
Hamu alatt izzó parázs volt a csehszlovák bolsevista elnyomás idején 167
Egy jó csapat kell 169

Csömörből Gödörbe ... 171
Hogyan öljük meg József Attilát? ... 172
Őrtüzek fényében a Bódva mentén ... 174
„Beteg a világ, nagybeteg...” ... 175
Törökönrúgás a Felvidéken ... 177
Emlékezés Petőfire ... 179
Talán cseréljünk szívet? ... 182
Mit ér a tudás, ha... ... 184
Csak emelt fővel és a feltámadás hitével ... 186
Hogyan tévelyednek el a birkák? ... 190
Paprikajancsi a „jó magyar” ellendrukker... ... 191
Nem semmi... ... 193
„Mint fatutaj a folyamon...” ... 195
Lucifer a Felvidéken ... 197
Forradalom, forradalom ... 199
Nemzet nélkül homályosan... ... 201
Sintérek kíméljenek... ... 202
Illik-e csókolgatni a gonosz mostohát?... ... 203
Micsoda? Győzelem? ... 205
A Felvidék nem alkuszik ... 208
Párizs megér egy mesét? ... 210
Gyalázat, Bugár a neved! ... 212
Nyüszítenek a veszett kutyák ... 213
Pillantás a hídról... és terjed a ragály ... 214
Lépre (képre) csalt Felvidék ... 216
...és csőbe húzott janicsárjaik a Híd Gyülekezet ganéjdombján ... 219
Tehénlepényből várat, hazugságból országot, kommunistából kormányfőt... ... 220
Bajnak, szarnak nincs gazdája? ... 222
Szent István ünnepén ... 223
Aminek születtünk ... 225
Miért nem lehetek lojális...? ... 226
Tudathasadás és szellemi kútmérgezés ... 228
Csonka-Magyarországból Sonka-Magyarország lett ... 237
Hol a disznó, ki a disznó? ... 238
Karácsonyi „ajándék” a Sátán jézuskájától...? ... 240
Helyünk a világban ... 242
Megmaradni vagy beolvadni?! ... 244
Korcs világnak korcs virágai ... 246
Nem választás, hanem helytállás kérdése! ... 248
A féregirtás hiányosságairól ... 250
Lópusztulás a sörös gőzben Kallignyomigrádnál napalmtámadás után ... 251
Narancslekvár és tehénlepény ... 252
Egy költemény sorsunk árnyékos feléről ... 253
Forradalmak vagy véres éhséglázadások? ... 257
Feltámadás a Felvidéken? ... 259
Hamupipőke megszabadítása ... 260
Katalánkodunk, katalánkodunk??? ... 264
Nem értünk, mert nem értünk ... 265
„Humanista” hóhérok ... 267
Humanista hóhérok II. rész ... 269
Európai őrjárat és száz éves üzenet ... 270

Interjú

Beszélgetés: a Gömörországban 2013-ban

(kérdez: Kövesdi Károly)

■ Karakán kiállásodról, egyenes és radikális nézeteidről vagy ismert (utóbbit sokan szélsőségesnek titulálják előszeretettel). Családi, gömöri örökség-e ez a jellemvonás? Háttér: szüleidet Csehországba deportálták, ahonnan 1949-ben jöhettek haza. Te is, két bátyád is ezután született. Nyilván ez a tanulságos történelmi lecke meghatározó volt pályád alakulásában.

Ha a radikális azt jelenti, hogy ragaszkodunk a gyökerekhez, akkor az vagyok. Magyarként lettünk keresztények, és ezáltal maradtunk meg magyarnak egy évezrednél is tovább. Ha ez az út, ez a magatartás eddig helyes volt, miért is kellene rajta változtatni. Szüleim, nagyszüleim példája is azt mutatta, és a Gortva völgyében a minden csapást túlélő palócok számára is az volt mindig természetes (ma már mintha ez is torzulna), s ahogyan Sütő András a székelyekről is megfogalmazta, hogy az ingoványon úgy keltek át nádkötegekre állva, hogy mindig maguk elé rakták a következő lépéshez a hátuk mögül felemelt kévéket, a múlt nádkötegeit. Vagyis eredendően lényeges az egyéni és közösségi önismeret: a táj, a történelem, a magatartásformák, megismerése. Ott vannak ezek az elődök példájában, de a népmesékben, népdalokban, a nyelvben is egyaránt. Ezt egy idegen nem tudja megtanulni, ám mi is idegenekké leszünk saját ősi földünkön, saját közösségünkben, ha mindezt nem örökítjük át, ha eldobjuk vagy elfelejtjük. A lélek kifordul, elszárad, elenyészik, ha ezeket a tápanyagokat nem kapja meg. Nincs ebben semmi szélsőség, de vállalni akkor is, amikor idegenek vagy ránk erőszakolt mostohák el akarják venni, ez már némi bátorsággal is jár. Otthon s a palóc világban is azt tapasztaltam, hogy aki ezt nem vállalja, az hitvány ember, mert anyját, a családját s a fajtáját tagadja meg... és hát ki akart volna hitvány lenni, amikor rendes emberek lehetünk. Persze felháborítanak a behódolók, a megalkuvók, az elfajulók, és ezt nem rejtettem soha véka alá, talán ezért tartanak szélsőségesnek, pedig talán csak azt teszem, amit egy embernek tennie kell. Egy jó harminc évig nem látott szlovák egyetemi évfolyamtársam (mellesleg régész) megkeresett, mert valamelyik elődje magyarul írt dolgait szerette volna lefordíttatni, valahol ráakadt a címemre. Miután elbeszélgettünk, kibökte, hogy úgy tudja, úgy hallotta, „nagy magyar vagyok, mint az a Duray”. No, ez nagyon érdekes, mondom, mert nem tudom, mit jelent. Egyszerűen magyar vagyok. S hogy megértse, mondom neki, hogy ha te férfi vagy, és nem akarsz nővé válni, még ha előnyöd is származna talán belőle, akkor te „nagy férfi vagy” ezek szerint. Ebből megértette, mondván, ez így normális, és megkönnyebbült, mert azt hitte, mielőtt jött, hogy talán szóba sem állok vele, és megszorította a kezem. Így gondolta ő is, mert ilyennek ismert. Hát ilyenek a felvidéki „magyar szélsőségesek”! Pedig csak ez a természetes állapot! És ha már szélsőségről, eltorzulásról beszélünk, akkor inkább azokkal kellene foglalkoznunk, akik nem merik, nem tudják vagy nem is akarják vállalni eredendő emberi értékeiket, sőt még másokat is otthontalan és hontalan világpolgárrá akarnak átnevelni. A termést nem adó, haszontalan fát is tűzre veti a jó Gazda, ahogy arról Jézus is szólt. Aki becsülni akarja önmagát, értékeit, népét, annak ez legyen valóban szentírás. Nincs mit hozzáfűzni...

■ Annak idején (1980) verseid szerepeltek a Megközelítés c. antológiában. Mégis húsz év telt el, hogy megjelenjen a Fohászok virradatért c. köteted, amelyet rendhagyóan Ungvár-Budapest székhelyű kiadó jegyzett. Hat köteted közül ezek után csak 2008-ban jelent meg hazai kiadónál (AB-Art) verseskönyved, a Napszentület. Haragszol a hazai kiadókra, vagy ők nem hajlandóak a kegyeikbe fogadni?

A versek hamar elindultak bennem, de nem is a szöveg, hanem a belső dal, az ének, ami magával sodorta a felszínre a szavakat, ha le tudtam szavakkal „kottázni” a gondolatokat, amiket úgy éreztem, ki kell mondanom: vágyak, mint a szerelem, a honvágy, az otthon melegsége, gondoskodása, az igazságtalanság szülte indulat, a félelmek, hogy a jó, a szép s a kedves is elveszíthető, titkok, sejtelmek, szorongások indítják el ezt a pontosan meg sem fogalmazható megnyilatkozási kényszert, amit esetleg ihletnek nevezhetnénk. Volt idő, amikor úgy gondoltam, hogy akár költő is lehetek, sok kötettel, de minél többet olvastam, szavaltam, annál inkább kidobtam a kéziratokat, hiszen rájöttem, hogy nyomába sem léphetek a nagyoknak. Nem erőltettem soha, hogy most leüljek verset írni, s amit közreadtam, az mind úgy fogant, hogy nem hagyott nyugton, le kellett írni. Úgy gondolom, minden elfogultság nélkül is, hogy van néhány olyan köztük, amelyik ott lehet a magyar költészet antológiájában. Az már egy másik kérdés, hogy mifelénk milyen a könyvkiadás, hogy a könyvesboltban néha úgy érzem magam, mint a kukában turkáló hajléktalan, hátha találnék valami ehető falatot... Egymást dicsőítő akarnokok, dilettánsok és félművelt prókátorok és bugris bohócok rondítják Parnasszus selyemrétjét. Saját munkáimmal nem házalok, nem tolakszom, nem lobbizok. Azt tartom, hogy én megtettem a magamét, megírtam, s ha maradandó érték, akkor megmarad. Mint a gótikus tornyok csúcsát faragó mester, akinek munkáját senki nem dicsérte, de Isten látta, s ez neki elég volt. Amit én írok, az sem a kommunista sem a liberális istentelenségnek nem felelt meg. Ez így természetes, mert ha nekik akartam volna megfelelni, akkor most szégyenkeznem kellene. Vallom, hogy ami nem az Isten felé mutató emelkedett lélekállapotból fogant, az nem is lehet költészet, legfeljebb csak szójáték, kísérlet vagy próbálkozás.

A kilencvenes évek vége felé jelentkezett Dupka Gyuri Kárpátaljáról, aki Fuksz Sándor barátom révén megismerte a kéziratot, hogy tetszenek a versek, kiadná. Egyébként Kárpátalján a nyolcvanas években Ungváron és Beregszászban is gyakran jelentek meg verseim a lapokban, hiszen személyes kapcsolataim is voltak Vári Fábián Lacival, Füzesi Magdival. Én semmi hasznot nem akartam, nyomdai áron jelent meg, s ott volt legolcsóbb a nyomdaköltség. El is fogyott gyorsan ezer példány. Később a miskolci keresztény értelmiségi kör kért egy válogatást, ott jelent meg a Magyar Golgota, és szinte ezzel egyidőben Balázs F. Attila szintén megkeresett, és a Napszentület nála jött ki (aztán egy ideig alig kapott pályázati támogatást, mert azt is egy langyos és értékét vesztett rendszerben igazgatják valahonnan ki tudja milyen megfontolás alapján...). Persze nem csak a vers, hanem az esszé, a tanulmány, a történelmi, társadalmi és lélektani elemzések is megjelenhetnének egy válogatásban, de erre most nincs igény. Pedig már címe is van: A Szent Korona fényében. Újságokban, folyóiratokban több száz írás volt olvasható, főleg az elmúlt huszonöt évben. De ha arra gondolok, hogy az embereknek már nincs pénzük, kedvük, idejük sem a könyvekre, vagy hogy oda kerül a szemét közé a „kukába”, akkor inkább szabadon terjesztem, és elküldöm elektronikus változatban. Egyszer talán eszébe jut valakinek összerakni... Viszont ami talán még maradandóbb, hogy a diákjaim megőriznek valamit a jegyzeteikből vagy az emlékeikben, mert két egyforma órát még ugyanazon a napon, ugyanarról sem tartok. Hiszen a költők lelkéhez bármelyik versüktől elindulhatunk. A tanítás megnyugtat és örömmel tölt el.

■ Már gimnazistaként tagja voltál a Tompa Mihály Klubnak, majd a hetvenes években egyetemistaként a pozsonyi József Attila Klub (JAIK) vezetője voltál. Elindítója voltál a kerékpártúráknak és a művelődési táboroknak. Elég korán megcsapott a közéletiség szele.

Ez talán 1968-nak is volt köszönhető. Akkor kinyílt a szemünk, rádöbbentünk, hogy a felnőttek is hazudhatnak, s amiket tanultunk az iskolában, az nem mind igaz, tehát mindent újra kell értelmezni. Magával sodort 1968 szele, a klubmozgalom, érettségi után a Nyári Ifjúsági Tábor a körtvélyesi tónál, ahol Batta Gyurival, Varga Imrével meg Kulcsár Ferivel

ülhettünk együtt az esti tábortüzeknél, ahonnan egyenes út vezetett a JAIK-ba, ahol épp abban az időben Végh Laci, Grendel, Nagy Laci, Bába Ildi vezették a klubot, s a konszolidációs söprögetések idején a korábbi exponált klubvezetők felhagytak a „nyüzsgéssel", ahogy mondták, vagy befejezték az egyetemet. A Csemadokban éppen Duka-Zólyomi volt még a pozsonyi szervezet elnöke, ő látott el jótanácsokkal, s tartotta a hátát, ha valamit túlzásba vittünk. Mi voltunk a „frissítés", Samarjay Zoli, Pék Laci, Szarka Laci, Molnár Imre, Pál Sanyi és még néhányan. Minden szerdán történt valami (beszélgetés, vetélkedő, koncert, vetítés, tánc). Hétvégeken, mi keletebbiek nem jártunk haza, kirándultunk, összejártunk, vagy elmentünk Brünnbe, Prágába, Nyitrára az ottani magyar egyetemistákhoz vagy Selyére, ahol Tóth Lajos révén sok tiltott magyarországi előadóval találkozhattunk. Volt ebben akkor egy kis messianisztikus indíttatás is: rádöbbentünk a felvidéki magyarságot ért igazságtalanságra, és változtatni akartunk. Ez is befolyásolt, hogy a matematikáról átléptem a pszichológia-magyar szakra, s ekkor már verseim, grafikáim is megjelentek a lapokban (akkor még voltak irodalmi rovatai a folyóiratoknak, és olyan szerkesztői, mint Kulcsár Feri, Zalabai Zsiga, Tóth Elemér vagy Zs. Nagy Lajos!). Hamar kapcsolatba léptem Durayval, aki a klubba nem járhatott, mert figyelték, de teremtettünk alkalmat, mint például az egyetemi katonai kiképzés alkalmával, hetente egyszer Ligetfalun, ahol a kaszárnya területén volt a geológiai intézetnek valami irodája, műhelye, ahol dolgozott. Jó kis búvóhely volt a hadsereg védelme alatt. Az ebédidőt egy-egy kávé mellett mindig ott töltöttem, és ekkor kezdett kristályosodni sok olyan dolog, ami addig csak sejtés volt. A klub működtetése, a műsorok megrendezése közben pedig megtanultuk megszervezni magunkat. Ebből adódott, hogy a kerékpártúrák (1975-től) és a nyári művelődési táborok már céltudatos nemzetmentő koncepcióval készültek. Magyar fiatal magyar lánnyal, fiúval találkozhasson, legyen műveltebb, ismerje meg a felvidék népét, magyarságát, történelmét, néprajzát! A feleségemmel is a klub és a kerékpártúra hozott össze, vagyis olyan helyzetben találkoztunk, amilyen később is meghatározta életünket. Már akkor is radikálisnak neveztek, mert a gömöri túrán azt a jelmondatot tűztem ki, hogy: Hulljon a férgese! Kérdezték, miért. Azt feleltem, hogy olyan felkészült emberekre van szükségünk, akik egy kedvező helyzetben akár a kormányt is magukhoz tudják ragadni, és fordítani a helyzetünkön. Ez már 1989 nyarán történt valahol Kuntapolca mellett. Azt is megfogalmaztuk, hogy amikor az egyetemi évek után ez a nemzedék visszatér szülőföldjére, családot alapít, otthon folytassa a közösségszervezést. Akkor találtuk ki Somodiban a családi jellegű tábort, hogy amíg a gyerekek a játszóházban vannak, a felnőttek művelődhessenek, hallgathassák az előadásokat. Ez még az idén is megvolt Jászón, de már az akkori gyerekek jönnek családjukkal, s az unokák nemzedéke tölti meg a meseházat. Az elvetett mag jó talajba hullt, mondják sokan.

■ Ugyancsak korán, 1981-ben feketelistára kerültél a lapoknál cikkeid miatt, tanári állást sem kaptál (egészen 1987-ig), népművelőként dolgoztál. Hogyan tudtad mindezt átvészelni, hiszen már családos ember voltál?

Tudtam, hogy Durayt figyelik, meg a rendezvényeinket is, de hogy rólam is vaskos dosszié készüljön, azt nem gondoltam. Csak később derült ki, hogy ez akadályozta meg, hogy felvegyenek a tanügyhöz, kérvényeimet rendre elutasították. A feleségem révén először Perbenyíkbe, majd onnan Nagykaposra költöztünk. Minden nehézség ellenére csodálatos évek voltak. És azóta is vallom, hogy a Bodrogköz és az Ung vidéke nekem fogadott szülőföldem, gyermekeim számára pedig részben őseik földje, amit ők is tudatosítanak, és szeretnek ide visszatérni. Bár a népművelői fizetés a legalacsonyabbak közé tartozott, valami bruttó ezerkétszázzal kezdtem (koronában), és a feleségem sem kapott képesített állást, de abból jöttünk ki, szerényen, ami volt. Biciklin jártuk a vidéket a gyerekekkel, vagy buszon. De amikor eljöttek Sebő Feriék, Budai Ilonka vagy Dinnyés Jóska Nagykaposra muzsikálni, vagy

Montágh Imre előadást tartani és erre nem volt költségvetés, hiszen nem hivatalos rendezvény volt, akkor a feleségem egy nagy fazék töltött káposztát megfőzött a sajátunkból, és örültünk, hogy együtt ebédelhetünk. Feleségem szeretete és támogatása nélkül, aki mindezt elfogatta és örömmel segítette, nehezebb lett volna terveimet megvalósítanom, s mindebből gyerekeink is részesültek. Nem nyűg, nem teher és nem önfeláldozás volt ez, hanem örömteli szolgálat. Valahogy olyan ez a helyzet, mint Kőműves Kelemen balladájának üzenete: minden nagy műben benne van egy asszony élete, áldozata is... És hogy nem féltettem-e a családomat? 1984-ben, amikor törvénytervezet készül a magyar nyelvű oktatás felszámolására, ami a magyarság végzetét előfeltételezte, éppen valami országos Csemadok ünnepség készült Pozsonyban, ahová Fuksz barátom is küldött volt, és már ismertük Duray Miklós figyelmeztető levelét, mert ezt az aljasságot a soviniszta bolsevik rókák titokban akarták tartani. Előző este meglátogatott, megosztva töprengéseit: Ha felszólalok, kinyírhatnak, s mi marad a családomnak, ha nem szólalok fel, s a gyerekeim egyszer megtudják, hogy szólhattam volna, tehettem volna valamit, de nem tettem, akkor szembe köphetnek. Másnap felszólalt, felolvasta Duray Miklós levelét. Végül határozat született a folyamat leállítására: a nyilvánosság miatt a tervezetet (akkor) elvetették. Nem tehetjük mindig azt, amit kell, de amit lehet, azt bizony meg kell tennünk. Ez a helyzet is ezt mutatja. Az már egy másik folyamat, hogy Sándort ezután megfigyelték, barátait rendszeresen kihallgatták, hogy legyen kényelmetlen a számukra a vele való kapcsolat, ez egy kgb-s módszer volt. Még egy ártatlan családi szánkózás után is államellenes szervezkedés címén készült jelentés...(egyébként Fuksz Sándor rázta igazán gatyába az Együttélést is annak titkáraként, ezért sok megélhetési pojáca haragudott meg rá. Méltó helyen van a Magyarok Világszövetségének alelnöki székében is, ahová nemzetáruló törtetők és idegen érdekeket szolgáló malteroslegények nem kerülhetnek!)

Álmodni sem mertem akkor autóról vagy színes tévéről vagy egy távoli külföldi kirándulásról, de hogy egyszer Trianont és a benesi dekrétumokat felül kell vizsgálni, arról nem mondtam le. Hiszen jogunk van az igazságtételre: vallom és hirdetem, hogy nem önként csatlakoztunk egy idegen és gonosz mostohához, és igazi Édesanyánk is él, aki soha nem mondott le rólunk. Amikor aztán még egy járási pártelnökségi tag sem tudta elintézni, hogy felvegyenek egy kisegítő iskolába, ahol ő volt az igazgató és csupa képesítetlen dolgozott, akkor egyértelmű volt, hogy magasról gördítik az akadályt. Nem is sejtették, hogy közben az általuk szocializmus-ellenesnek nevezett (NO – nepriatelská osoba, vagyis ellenséges személy volt a nevem mellett a vaskos iratkötegen) a tevékenységemet segítik. Egy iskolában szűkebb lett volna a mozgásterem, így viszont egy egész járás magyarságát elértem. Akkor már néhány „meghallgatás” és kihallgatás is jelezte, hogy amit csinálok, az nem közömbös dolog a korcs hatalom szemében. A besúgók is szorgalmasan jelentettek, de nem haragszom rájuk: többségük szerencsétlen csőbe húzott, megzsarolt vagy lépre csalt áldozat volt. Mi pedig kárörömmel nyugtáztuk, ha homokot szórhattunk a titkosrendőrség gépezetébe, amikor megtévesztő információkat ejtettünk el a besúgók előtt, s az apparátusuk csikorogni kezdett... Valójában nem is tudatosítottuk, micsoda ügynöki gépezetet működtetett a pánszláv-bolsevista hatalom a magyarság megfélemlítésére, felszámolására, elhallgattatására. (prágai képviselői korszakomban betekinthettem néhány ügyiratba, melyet a politikai titkosrendőrség negyedik osztálya, a „magyar és ukrán nacionalizmus elleni” csoport készített Futó Ferenc ragyolci származású őrnagy vezetése alatt, és érdekes, hogy másfajta nacionalizmus ellen nem készültek...) Néhány emberük talán máig sem ment nyugdíjba, hiszen a beolvasztásunk szándékával a pöffeszkedő hatalom részéről még ma sem hagytak fel! Ez legyen az ő gondjuk, bajuk, bűnük és elszámolnivalójuk! A miénk pedig az, hogy nem hagyjuk magunkat sem megfélemlíteni, sem félresöpörni. Aki a gyermekét félti, az ne húzódjék félre, hanem mutasson előttük megtartó példát, mert értük is történik mindaz, amit tesz, de a meghunyászkodó szülők után szolgalelkű cselédek nemzedéke kullog, akik belevesznek az anyagiakba, és a szülők felé majd csak akkor fordulnak, amikor az örökségről kell rendelkezni. Sajnos ez nem a szellemi

örökséget jelenti... A több évtizedes agymosás „eredménye” létszámunk csökkenésében, bezáruló iskolákban, érdekképviseletünk elsorvadásában mutatkozik meg. A megpofozott, megalázott nemzedék szemében még mindig ott remeg a félelem, amit az unokák is látnak, és sajátosan értelmeznek: sokan behódolnak, alkalmazkodnak s igyekeznek megfelelni a hatalom és a környezet elvárásainak, nehogy őket is meghurcolják, megszólják vagy lenézzék, de közben emberi lényegüket, lelküket korcsosítják el gerinctelenségükkel. Miközben arra lesznek tekintettel, hogy mind szól hozzá a szlovák szomszéd, kolléga, főnök vagy beosztott, ha magyar iskolába íratná a gyerekét, de pont őrá nem lesz tekintettel. A tévútra terelt gyerekek szülei depressziósan, képmutatóan, férges gyümölcsként veszi észre később, hogy mit tett, de tudva, hogy ez visszafordíthatatlan, akkor önigazolásokat kezd keresni: hogy élni kell, meg a munkahely, meg a körülmények. Pedig ezzel e tettével nemcsak az anyját, az édes anyanyelvet, anyanemzetét köpte szembe, hanem a tízparancsolat ellen is vétett, istenkáromlást követett el az elődök tiszteletének megtagadásával! És marad egy maroknyi „radikális és szélsőséges”, akik emberek szeretnének maradni, magyarként ősi szülőföldjükön, ahol jelenleg a megtűrt idegen státuszát szánják nekünk a saját történelmüket sem ismerő betolakodók. Engem a történelem igazságtalanságai inkább megerősítettek abban, hogy csakazértis megmaradunk, csakazértsem állunk oda a söpredékhez. De hát ahogyan Ady is írta. „Kín volt itt mindig a dacnak legízesebb tápláléka”. Erre is jó a történelem és az irodalom ismerete: megerősíti a hitet, a tartást, a helytállást. Talán ez az, amit leginkább át szerettem volna s szeretnék örökíteni gyermekeimnek, unokáimnak, tanítványaimnak.

■ A letiltásoknak annyi gyakorlati „haszna” azért volt, hogy a népművelésben maradandót alkottál: kisszínpadot alapítottál, rendeztél, játszottál. Például 1979-ben a Jókai Napokon a legjobb férfi szereplő díját nyerted.

Még Pozsonyban megfogalmaztuk a tervet, hogy a Felvidék magyar területét behálózzuk klubokkal, mindenki ott kezdi csinálni, ahová kerül. Még a Csemadok központban is sikerült kibulizni, hogy megalakult egy klubtanács, rendszeresen üléseztünk, művelődési táborokat szerveztünk, klubvezetőket képeztünk, amiben a szociálpszichológiai ismereteimet és tapasztalataimat bőven felhasználhattam. Aztán rájöttünk, hogy ez nem működik így mindenütt, de másfajta kisközösségeket is kell szervezni: színjátszók, tánccsoportok, énekkarok. Amire van szakember, mert ha már csináljuk, legyen az minél jobb. A királyhelmeci Vox Humana Kisszínpad nem kis meglepetést vitt Komáromba a Játsszunk Európát c. darabbal, volt, aki rá sem mert kérdezni. Igaz, hogy Szilágyi Domokos versének címét, szövegeit használtuk fel, no meg Illyést, József Attilát, Csoórit, Sütőt idéztük, de abban az időben nem volt ildomos Európát emlegetni, amikor minket a nagy szovjet vályúhoz akartak terelni. És volt még néhány összeállítás: Milliók egy miatt, Az atomkor alkonya, Amerika ígéret volt, Engedjétek hozzám jönni a szavakat. Ebből a csapatból helyüket megálló emberek kerültek ki az ország minden tájára, hiszen sem a csapatszellem, sem a műsor tartalma nem volt mellékes számomra. Amikor a Bodrogközbe kerültem, egy gyermekcsoport foglalkozott színjátszással. Amikor kilenc év múlva eljöttem onnan, akkor tíznél több csoport működött (Királyhelmecen, Bolyban, Nagykaposon, Vajánban, Bélyben). Megszámoltam, hogy húsznál több mesefeldolgozást, irodalmi összeállítást vagy forgatókönyvet írtam a csoportok számára, amelyek rendszeresen az országos versenyen szerepeltek, dobogós helyeket szerezve (színészek, papok, tanárok is kikerültek ebből a közegből, mint Benkő Géza, Nádasdi Péter, Görözdi Zsolt, Leczo Zoltán és Enikő). A Nagykapos környéki néprajzi gyűjtés elindításánál is ott lehettem, megjelent az Új Mindenes Gyűjtemény 3. kötetében a térség feldolgozása (és Bodnár Lajos valamint Géczi Lajos is ettől kapott kedvet a folytatásra), majd a debreceni néprajzi tanszéket sikerült mozgósítani, és még énekeltem is a Komócsa tánccsoportban a gyűjtött pásztordalokból és balladákból, s így jutottunk el Beregszászba, ahol az ottani

magyar közösség Dalmay Árpád jóvoltából nemsokára már klubot hozott létre, amiből később a KMKSZ is kinőtt. A képzőművészeti Ticce klub alapításánál, kiállításainál, alkotótáborainál is segítettem Csótó Lacinak, Ferenc Gyurinak, Nagy Menyusnak. Jó társaság volt, termékeny alkotói légkör. Máig hiányzik annak frissessége, üdesége, szabadsága. Talán a szepsi Vox Columbellae (a kisgalamb hangja) énekkarban találtam meg ezt a harmóniát újra, amelynek nyolc éve, alapításától fogva tagjai vagyunk a feleségemmel. Ez a zenei élmény tudta újra felhangolni bennem a harmóniára érzékeny húrokat, s az írás is könnyebben megy. Ráébredtem, hogy ennek híján nem lett volna teljes az életem. A kórus igényes, de alázatot követelő, nem lehet szólózni, mert az mások teljesítményét is rontja. Jó felkészítő módszer lehetne politikusok számára, de ők mindenütt csak karnagyok akarnak lenni, hogy összevissza dirigálhassanak, pedig annak is el kell fogadnia a kottában megjelenő zeneszerzői szándékot. És a kórustól is csak annyit lehet követelni, amennyire képes. Bejártuk már Dióspatonytól Nagytárkányig, Galántától Csíksomlyóig a kórussal a Kárpát-medencét. Már ezek az utazások is élményekkel teltek.

■ A rendszerváltáskor aktív politizálásra adtad a fejed. 1989-ben kezdeményezője voltál a Magyar Pedagógus Szövetség megalakításának, majd az Együttélés létrehozásának. Az Együttélés alelnöke lettél, s prágai parlamenti képviselője (1991-92) az országbomlásig két időszakban, az MKDM támadásai miatt lemondott Duray Miklós után frakcióvezető. Életrajzodban ez áll: „A komáromi nagygyűlés elszabotálása után visszahúzódott a pártpolitizálásban, nem értett egyet az egyesülés feltételeivel (hogy Bugár és parazita liberális társasága döntő szerephez jusson), ezért az MKP-ba nem lépett át, s azóta pártfüggetlen, de radikális meggyőződésű magyar.” Gondolom, büszkén vállalod a radikális jelzőt.

Ezen most sincs mit igazítani, és sajnos előrelátásom beigazolódott, ezek a senkiháziak jégre vitték a magyarság egységes érdekképviseletének az ügyét, s ebben nagy szerepe volt az aknamunkában hat évtizede élharcos Új Szónak is. Nem voltak nagypolitikai ambícióim, de beláthattam a színfalak mögé, ahol a politikai moslékosvödröket alakítgatják át mézescsuporrá. A parlament házbizottsági ülései pedig egyenesen elborzasztottak, mert azt láttam, hogy nem az emberi értékrend, hanem a hatalmi egyensúly, a befektetői érdek és a politikai pártok mögött meghúzódó gazdák és páholyok akarata fontos csupán a törvényhozásban. Rá kellett jönnöm, hogy ez nem az igazságosság és igazságszolgáltatás érdekét szolgálja, csak a bármilyen többség számára megfelelő törvénykezést és bíráskodást, ahol a győztes mindent visz, amint Trianonban annak idején a nagybefektető bankok árnyékában. Az Együttélés volt a hatalom számára az egyetlen komoly magyar tényező, ezért igyekeztek lejáratni, meggyengíteni, befeketíteni, illetve a másik kettőt (ahol pénzzel, hírnévvel, csecsebecsével megvehető és felbérelhető alakok lézengtek) kijátszani ellene. Az egyesülés előtt is látszott, hogy olyan „demokratikusnak” nevezett koalíciót akarnak létrehozni, ahol majd a farkas és a róka (MKDM, FMK) és a nyuszi arról fognak többségi szavazással dönteni, hogy mi (ki vagyis Miki) legyen a vacsora. 1998-ban az egyesülés előtti szavazáskor sok sikert kívánva, de jelezve, hogy nem látom ennek a sötét alagútnak a jó végét, kivonultam a pártpolitikából. Sejtéseim pontosan beigazolódtak... Sajnos ebből a tragédiából az MKP már nem tudhat talpra állni, mert azt másokkal kellene megcsinálni, de nem láttak hozzá idejében a fiatalításhoz, a felkészítéshez, s mert nem okultak a súlyos hibákból, nincs erkölcsi fedezetük már a választók előtt. Akik pedig elárulták a magyarság ügyét, azok azt érdemelnék, amit a törökkel kollaboráló Hegedűs az Egri csillagokban... miután Dobó pálcát tört felette. Maradtam a Csemadokban, de itt is csak járási szinten. A pedagógusszövetség szintén belterjessé vált, néhányan a saját pecsenyéjükkel kezdtek benne foglalkozni, ezért én maradtam a saját katedrámnál, ahol nekem nem az az legfontosabb, hogy a tanulók mennyi ismerettel bírnak, hanem,

hogy milyen ember lesz belőlük, hogyan és mire tudják használni a megszerzett tudást. A Magyarok Világszövetségénél találtam olyan célt, szándékot és tetterőt, amivel teljes mértékben azonosulni tudok, ami kifejezi azt az életfelfogást és magatartást emberségről és magyarságról, amiért eddig is éltem. Annak ellenére, hogy szégyenszemre egy fillér költségvetési támogatásban nem részesül tizenhárom éve (ez a bűne nem évül el egyetlen eddigi költségmegvonó magyar kormánynak sem!), de csodálatos dolgokat tud megvalósítani, a benne résztvevők saját rezsijében: tudományos konferenciák (őstörténet, magyarság, Benes dekrétumok), kiadványok, trianoni tüntetés stb. Felvidéki alelnökként és a határoktól független Zemplén-Ung-Borsod-Abaúj-Gömör megyei elnökeként ebben a szervezetben érzem azt, hogy itt nem a pozícióharc, hanem a magyar nemzetért való tenniakarás működik. Ezért is neveznek radikális szélsőségesnek, ami magyarul azt jelenti, hogy meg nem alkuvó, és azt is, hogy nem parolázok embernek hitvány és magyarnak alkalmatlan szélhámosokkal.

■ Látjuk, hová jutott a felvidéki magyar politika illetve közélet a rendszerváltás óta. Szerinted mi a megoldás a megélhetési politikusok és a megosztottság s hadd ne soroljam még milyen koloncok miatt a felvidéki magyarság megmaradására? A katalánok receptje egyszerű: autonómia, ám ahhoz előbb meg kell szabadulni sok embertől.

Már valahol elemeztem is, hogy nincs jobb- és baloldal, mert ezt a megosztó módszert a nagy francia tömeggyilkosság idején találták ki szabadkőműves páholyokban, hogy a keresztény egyházak és a nemzeti nemesség megsemmisítése érdekében az éhséglázadásban kiprovokált csőcseléket szabadon manipulálhassák a szándékaik szerint. Emberi értékrendet nem lehet horizontálisan mérni, csak a felfelé és lefelé mutató folyamatokban: felfelé az isteni mérce, amelynek alapja a tízparancsolat, míg lefelé a sátáni aljasság (az igazi szélsőség) van. A határvonalat az isteni rend és kegyelem elfogadása jelenti, és nem csak a pozíció számít, hogy ki hol van, hanem az is, hogy ki merre tart. Tehát az emberi társadalomban az emberi érdekek képviseletére csak ilyen struktúra szerint kellene meghatározni a pártok, mozgalmak minőségét. A jelenlegi helyzet (és nem csupán nálunk) egy szándékosan megosztó (hogy uralható legyen) rendszerbe van kényszerítve: ehhez pénzre, vagyis bankokra van szükség, ami mutatja, hogy a demokratikusnak hirdetett rendszer három pillérét (független bíróság, szabadon választott törvényhozás, ellenőrzött kormányzás) a pénzügyi arisztokrácia befolyása már régen hátulról megkerülte és manipulálja. Számunkra ez azt jelenti, hogy a pénzügyi világ, amely hiteleivel és visszafizethetetlen kamataival zsarolja a hatalmat kapott pártokat, olyan helyzetet teremt mindig, hogy szolgalelkű cselédekké váljunk saját szülőföldünkön, és ezért a szolgalelkű cselédek pártját pénzeli. Viszont azzal az emberrel, aki megőrzi keresztény tartását és nemzeti önbecsülését, azzal a Gonosz erő nem tud mit kezdeni, mert nem manipulálható anyagias eszközökkel. Egyetlen menedékünk ez lehet. Megmenteni ezzel a „fegyverrel” minél több embert, hogy a pénzvilág csődjekor legyen kivel és legyen miből újra építeni mindazt, amit a huszadik század lerombolt kint a világban és bent a lelkekben. Nem hiszek sem a nagy összefogásban (langyos a meleggel, sáros a tisztával, egészséges a bűnnel) sem abban, hogy a világosság kiegyezhet a sötétséggel pl. egy féhomálynyi kompromisszumban. Abban viszont hiszek, hogy a sárosnak meg lehet tisztulnia, a bűnösnek megigazulnia, a hitetlennek megtérnie. Minden visszafelé tett lépés bűnbe vezet! Tehát nem megosztó az, aki nem akar visszatérni a világosságból, a tisztaságból és az isteni kegyelemből a mocsokba, bűnbe, sötétségbe. Aki viszont azt hirdeti, hogy a bűnös, a nem természetes, a hitetlenség és istentagadás is emberi érték, az akarja uralni a világot, megszerezni a tévelygő és megtévesztett tömegek felett a hatalmat. Egy megoldás van: ne hagyjuk magunkat félrevezetni, és tartsuk meg őseink jól bevált útját, akárki, akármit is mond! Ehhez fegyver sem kellene, robbantani sem, mint a dél-tiroli, ír, csecsen vagy baszk szabadságharcosok. A legtávolabbi időkig megtartó fegyver az erős hit, a tiszta éleslátás, a pontos önismeretre alapozott önbecsülés lehet. Erre nevelni, oktatni, képezni kell népünket! Amíg nem késő.

■ Édesapád tanító volt Gesztetén és több faluban. Tőle a példa, hogy magad is tanár lettél? Sok diáknak te vagy a kedvenc tanára. A „hivatal" azonban nem osztja ezt a lelkesedést, s az elején említett karakán kiállásod miatt nem kis konfliktusaid voltak az iskolaüggyel. 1990-ben a szepsi gimnáziumban igazgatónak választottak a tanárok, diákok, szülők, de 1996-ban a felettes szervek visszahívtak. Mennyire lehet megszokni az örökös zaklatást?

Aznap érettségizett Rimaszombatban, amikor az újság címoldalán az szerepelt, hogy Párizs elesett, vagyis a ez már a második világháború árnyéka. Osztályfőnöke Holéczy Miklós is volt, aki még Fábry Jánostól tanulta a tanítást. Amikor elolvastam Mikszáthnál, hogy Fábry hogyan tanított, rájöttem, hogy ez a rimaszombati gimnáziumban mély nyomott hagyott, és apán is ezt követte, s hozzáteszem, hogy lényegében én is ezt követem, beleoltva az újabb tapasztalatokat. Megjárta az orosz frontot a losonci tüzérekkel, majd angol fogságba került szerencséjére, de Horthy Miklósnak is köszönhetően, mert az ő javaslatára vonták vissza őket, (amikor már látták, hogy a háborúból való kiugrás nem sikerült, az angolokat és amerikaiakat pedig nem érdekli Magyarország, mert Teheránban már lemondtak róla, a frontvonalból egészen a Balatonig,) hogy ez a családalapításra érett (nővérem a háború utolsó napjaiban született) magyar nemzedék megmeneküljön. Aztán jött a csehországi száműzetés Teplicén, s amikor visszatért, megnyíltak a magyar iskolák, tanítók kellettek. Gesztetén tanított a születésemkor, majd hamar Kisgömoriben (Rimaszombattól 10 km), alig kétszáz lelkes faluban volt legtovább, míg el nem fogyott a diák. Mi még 25-30-an voltunk egy tanteremben, öt osztály. Máig csodálom, hogyan lehetett mindenkivel foglalkozni, de ez egy nagyon erős alapot adott. Egyszerre volt tehetséggondozó és felzárkóztató: az ügyesebbek már a felsőbb osztályokra is figyeltek, a gyengébbek pedig még négyszer erősíthették meg korábbi ismereteiket. Ehhez jó szervezésre volt szükség, de a rajz, a természetraj, testnevelés együtt folyhatott, és sok más egyéb. Nem is eredménytelenül. Utána számoltam, hogy abból a nemzedékből, akik ott a keze alatt tanultunk, szinte mindenki középiskolát végzett, és minden hatodik egyetemet, főiskolát, ami háromszorosa a szlovákiai átlagnak. Gondolom, hogy ez neki is, a módszerének, szemléletének és küldetéstudatának is köszönhető. Később még Beretkén, Serkében, Balogfalán is tanított, s nyugdíjasként Várgedén és Feleden. Balogfala, a szülőfaluja díszpolgárává is választotta, s ott is van eltemetve, kilencven év után tért meg a bölcső helyszínéhez. Édesanyám a kiterjedt Mihályi családból való két ágon is, ezért is vettem fel megkülönböztetésül ezt az előnevet az írásaimhoz, meg azért, hogy amikor a nyolcvanas évek elején eltiltottak az újságoknál, néhány szerkesztő Mihályi M. László néven mégis közölte a cikkeimet. Amikor Szepsiben egy haláleset miatt üresedés volt, magyar szakost kerestek, s mentem, s mivel a Terebesi járásban továbbra sem kaphattam állást, jött a család is. Mellesleg pont félúton van Kisgömöri és Perbenyík között, mint egy kompromisszum, s a legkisebb fiunk már oda született palócnak, mert a nagyobbakra még az északkeleti nyelvjárás jellemző, ebbe nőttek bele, a palóc nekik csak „nagymamás" volt mindig. Szepsiben korábban is voltak barátaink, s otthonra találtunk. A változások idején kellett a szervező erő. Az iskolában mind a tantestület, mind a diákok, mind a szülők engem választottak, ám aztán a magyar érdekképviselet megszervezése sem volt lényegtelen. Maradhattam volna a politikában, a tanítás ügye azonban fontosabb volt számomra, bár még Meciar sem felejtett el politikai ténykedésemet, és Szepsi környéki látogatásakor személyes utasítást adott a tanügynek a visszahívásomra 1996-ban. A szomorú az benne, hogy ebben még a tantestületből is akadtak cinkosai, névtelen levelekkel bombázva a tanügyet: kaptunk gazdasági, adóügyi, levéltári, tanügyi, egészségügyi ellenőrzést is, s mivel ürügyet sem találtak, végül indoklás nélkül, a felettes szerv jogán váltottak le. Négy év múlva viszont kötelező pályázatot írtak ki, s azt megnyertem, de a háttérbeli aknamunka nem maradt el: egykori pártmunkások és pozícióra éhes, de leginkább pedagógusnak alkalmatlan emberek folytatták az aknamunkát,

miközben mi új arculatot, gyermekközpontú oktatást, kreatív nevelést és keresztény szellemiséget tűztünk ki célul. Sikerült egy intézménnyé átalakítani az alapiskolát a gimnáziummal, a város felügyelete alá kerülhetett, ami a megmaradáshoz szükséges volt, és tiszta lappal lemondtam, s eljöttem Kassára a híres Ipariba, ahol ugyan otthonra leltem a diákok között, magyart és történelmet taníthatok, de amikor az osztályom tablóját bezúzták, mert a képkeretezőben egy lelkes szláv hazafi lefényképezte, hogy azon a történelmi Magyarország határkeretén belül jelenik meg a kassai Szent Erzsébet dóm, és ebből sajtóügy lett, akkor a pedagógiai hitemet is majdnem összetörték a diákok ajándékával együtt. Mert a tablót a diákok ajándékozzák az iskolának. Nem is az fájt, hogy a vezetők nem merték, mert nem tudták vállalni történelmi örökségünket, hanem az, hogy tudtom és engedélyem nélkül vitték el az irodámból a diákjaim tulajdonát, mert kitenni nem engedték, és nem tudták s nem is akarták megvédeni a diákjainkat néhány hőbörgő soviniszta ellenében. Schulz Gyuri bácsi a hetvenes években a rendőrséggel szemben is diákjai védelmére kelt, a mostani demokráciának nevezett nacionalista rendszerben viszont idáig jutottunk a behódolásban. Mégis maradtam, nekem nincs okom ezért sem visszavonulni, sem szégyenkezni, s ha a szülők látják, hogy a tanár úgy védelmezi diáját, mintha sajátja lenne, akkor nyugodtan rábízzák, legalábbis a felelősséggel rendelkező szülők, mert ez is egyre kevesebb... Nem a felszereltség dönti el, hogy melyik iskola milyen embereket nevel, hanem az emberség és szakértelem, az önbecsülést építő közösségi élet, a jövőképet és életkedvet adó nevelés. Nem tantervet, hanem diákot kell tanítani, nem tudóst, hanem embert nevelni, nem annyira ismeretmennyiséget követelni, de inkább jó, helyes és igaz utat mutatni. Mi a középiskolákban már azzal foglalkozunk, amit kapunk: a paradicsompalántából csak paradicsomot tudunk kihozni, nem banánt, de hogy milyen nagy, üde és friss legyen, az bizony rajtunk múlik, még ha fonnyadtak is voltak a levelei kezdetben. A magyar iskola tanárának ez küldetése és hivatása kellene legyen, mert ahol a tanárokhoz igazítják az órát, az órarendet, a tantervet, ott nagy baj van. A magyar tanár ne kérdezze, mit kap az iskolától, inkább fontolja meg, hogy ő mit adhat a diákoknak. Persze az anyagi megbecsülés tartós hiánya megbetegíti az egész társadalmat, a közhangulatot és lerontja az oktatás színvonalát is, de nekünk még ezen is fel kell emelkednünk. Érjen bármilyen gyász, de nekünk emelt fővel, derűsen kell bemennünk a diákok közé, ami nem hazugság, hanem védőpajzs. Az életre neveljük őket, ám a viharoknak nem tehetjük ki őket, amikor még gyengék arra, hogy magukat megvédjék. Van éppen elegendő gondjuk így is, talán több, mint nekünk volt, mert diákjaink jelentős rész csonka vagy rosszul működő családi közegből, társadalmi értékválságból jön, szinte menekül, csakhogy valahol megérezze az otthon melegét. A „nincsen apám, se anyám, se istenem, se hazám...” kicsi Attiláinak riadt szeme jelzi, hogy szeretetre, emberségre, odafigyelésre, megbecsülésre vágynak. Hullik szét a világ körülöttük, mi pedig mindenféle hasznos és haszontalan leckékkel akarjuk őket zaklatni... Rettenetes katasztrófa ez! Anyjukat, apjukat kell helyettesítenünk, s gyakran nem jut idő a tantervre: de el lehet dönteni, mi éppen a fontosabb.

■ Hosszú lenne sorolni az életpályád (ezt majd a cikk bevezetőjében próbálom meg). Szepsiben élsz, van három gyermeked, hét unokád, és feltételezem, jó nagyapa vagy... Milyen útravalót adtál gyermekeidnek, unokáidnak? Hogy élték meg a gyerekek az örökös ellenzéki édesapa, nagyapa körüli hercehurcákat?

Valójában nem is tudom, hogy a gyerekek mennyit fogtak fel abból, ami körülöttünk zajlik. Éltünk, mint mások, a gondokat nem osztottuk meg velük, s ha nem jutott erre-arra, autóra vagy nagy Lego játékra, azt megértették, csak arról álmodoztak, hogy majd egyszer saját családi házunk lesz. Harmincöt éve vagyunk házasok, s a lányom egyszer egy rádióinterjúban azt nyilatkozta, hogy a mi példánk sokat adott neki, s ezért is volt bátorsága több gyereket vállalni, mert ez is megsokszorozza a szétoszthatót szeretetet, s nincs ennél nagyobb érték.

Lassan közeleg mindkettőnknek a nyugdíj, de van célom az életben, hiszen eddig hét unoka is várja az útmutatást: kirándulást, erdőjárást, játékot, mesét, templomba járást. Amikor a hat nagyobbik leül együtt enni, s előtte együtt imádkoznak, vagy este lefekvés előtt Pósa bácsi soraival köszönnek el („Én Istenem, jó Istenem...”), akkor érzem, hogy volt értelme mindannak, amit csináltam, mert van jövő, van folytatás. Sorrendben: Misi, Matyi, Ágoston, Réka, Anna, Márton és Sára, aki éppen hatvanadik születésnapomon, április 24-én született. Édesanyám kilencvennegyedik évében Rimaszombatban él, s ezek a gyerkőcök rendszeresen betérnek hozzá.. neki tíz unokája, tizenhárom dédunokája van eddig. Szepsihez közel Hídvégardóban, egy csodás kis faluban (mintha gyermekkoromba tértem volna vissza) vettünk egy parasztportát s rendbe tettük, ahol játszani is van hol, és a konyhára való is megterem. Ott töltjük a hétvégéket és a nyarat, egy kis megvalósult álom ez. Két nagyobb gyermekünk Szepsiben érettségizett, és Budapesten illetve Piliscsabán diplomázott. A lányom a szociológiai szakjával még nem igen bontakozott ki, hiszen tíz év óta, négy gyermekkel főállású anya. A férje tanár a nagykanizsai piaristáknál, ott kapott állást, oda költöztek, ami félezer kilométer nekünk, de gyakran találkozunk. Vártak s vártunk egy ideig, hogy Szepsiben megnyílna az egyházi iskola, ahol helyük lehetett volna, s mellesleg a magyar oktatás helyzete sem sorvadt volna el ennyire... sajnos ennek emberi ostobaságok, gyarlóságok és hiúságok vetettek akkor gátat (ez volt a másik ok, hogy Kassára mentem s maradtam). Fiam és menyem gimnáziumi osztálytársak voltak, de közgazdászként itthon nem tudtak elhelyezkedni, s Budapesten dolgoznak, Dunakeszin élnek, három gyermekük viszont sokat van a nagyszülőkkel: Szepsiben vagy Tornaújfaluban egyaránt. A legkisebb fiunkat az informatika csábította el, ő szoftverfejlesztő Budapesten, ami anyagilag is megbecsültebb szakma, jut útiköltségre, s gyakran hazajár vagy a cserkészekkel táborozik. Van, aki azt mondja, hogy elmentek külföldre, én viszont azt tartom, hogy a Kárpát-medencén belül, főleg a magyar nyelvterületen van a hazánk, az ősi földünk, egyik sem idegen. Ha Sepsiszentgyörgyben lennének, ami jóval messzebb van, akkor sem mondanám, hogy idegenben. Én sem maradtam Gömörben, de számomra mindig Gömörország lesz az Mérték, az igazodási pont, s nem lettem hozzá sem hűtlen sem idegen. Akik viszont messzebb, talán túl a tengeren keresik boldogulásukat, azoknak jövőképe már töredezettebb, kisebb az esély, hogy unokáik megmaradnak ebben a kultúrközegben, de azok is gyorsan beolvadnak, akik szlovák vidékre vagy szlovák közegbe kerülnek. Pedig mennyien vannak odakint diákjaim közül is... de megértem, ha itthon ugyan szebb lehetne az élet, de nincs miből. Olyan ez, hogy tudjuk, a nagyáruházak élelmiszerei milyen vegyszerezettek, de aki éhes, és kevés a pénze, azt eszi... Sajnos a szomjas ember pocsolyából is iszik, és sok belepusztul.

Ezen helyi toldozgatással nem lehet változtatni, a nagypolitika pedig már régen behódolt a pénzvilágnak. Valóban gyökeres változásokra lenne szükség!

Azon túl, hogy a saját környezetemben teszem, amit tennem kell (Csemadokban, énekkarban, oktatásban s az egyházban), azt tartom fontosnak, hogy összegyűjtsem, elemezzem, rendszerezzem azokat a dokumentumokat, amelyeket elhallgattak, eltitkoltak előlünk, hogy a világ elé tárjuk, micsoda gazemberségeket műveltek a huszadik században. Talán ez a világosság majd egyre több embert arra buzdít, hogy vállalja emberi értékeit, nemzetét, hitét, származását, amivel meg tudjuk magunkat védeni a manipuláló hatalmi önkénnyel szemben. Nekem József Attila, Csontváry, Kodály, Makovecz, Márai, Hamvas Béla, Wass Albert szellemi testvéreim, tanácsadóim, akik nem hagynak eltévelyedni, de a legfontosabb iránytűm az Evangélium. S az életfilozófiám az, hogy bár a helyzet nagyon kedvezőtlen, kiábrándító és kilátástalan, de nem reménytelen. Ha az ember tudatosítja, hogy nem a puszta élete, hanem a megszentelt élet a legfőbb érték, ez még a szabadságnál is fontosabb, akkor nem az életét félti annyira, hanem inkább családja, népe sorsát és jövőjét, amiért áldozatot is képes hozni. Innentől nyugodtabban vállalja mindazt, amit ezért tennie kell. Porba tiportan sem kell feladni a harcot, de tudni kell talpra állni!

A bölcsők tisztessége és tisztasága

„Ki láthatna el a bölcsőig, amely létünk hajnalán a nyelvünket ringatta? Ki mondhatná el, hogyan látta őt pólyás korában, ajkán az első szavak gyöngygügyögésével? ... Senki sem láthatta őt a bölcsőben, de csecsemő-arcát bárki fölidézheti magának, ha lehajol egy cseppet. Nem a földig, nem az alázatig. Hanem ahol egy gyermek keze repdes szülői kéz után. Induljatok el vele az anyanyelv ösvényein, és meglátjátok a bölcsőt, amelyért a Kőrösi Csoma Sándorok hasztalan keltek halálig tartó vándorútra.

Akik kiléptek önmagukból, egyedül a gyermekkel jutnak vissza az egyetlen lehetséges otthon égtájai alá, a gyermekkel, aki anyanyelvének ösvényein elindulva testvérnyelvek, testvérnépek, humánumának közös tereitől küldheti majd köszönetét az egyetlen lehetséges indíttatásért a bölcső felett virrasztóknak.

Mit csináltál a rád bízott talentumokkal? Nincs más számonkérés: csak gyermekeink tekintetében. Ahány szóra váró gyermek a jövőnek megannyi lámpása a meglódult időben." – Sütő Andrástól vettem az idézetet, az Engedjétek hozzám jönni a szavakat c. könyvéből, amelyben azt a gondot, örömöt, felelősséget és Isten által adatott küldetést írja meg, hogy miként indul el unokájával a szavak és gondolatok országútján egy nagyapa, hogy felfedeztesse a gyermekkel a világot, és egyben beavassa a titokba, amely az anyanyelvet beszélő közösség számára megtartó erő és kegyelem, de a kívülről érkező idegennek csupán szókincs és mondatfűzés. Pedig itt sokkal többről van szó. Éppen Sütő írta volt azt is, hogy „míg egy népnek titkai vannak: véglegesen nincs meghódítva".

Miért írom ezeket? Mert népünknek a kilenc évtizede elszakított felvidéki része (és a többi is) a meghódoltak kínjának gyötrelmeivel kényszerül együtt élni, s a mécses fénye, amely a lelkeket őrzi, egyre inkább halványul, sokan már nem is látják, nem is tudnak róla, és idegen csillogások, csábítások gerjedelmei felé fordultak és ferdültek el. A gyermekek fele már nem ismeri a nagyszülők bölcsőjének nyelvét, kilenc évtized alatt nem gyarapodtunk, hanem egyharmadára apadtunk. Mit jelenthet vajon az elkóborolt bárányok számára a szilaj kosokkal és komondorokkal védett selyemrét és a pásztorok önfeledt dalolása? És mivé lesznek a farkasok erdejében, ha már nem hallják sem a vezérkos kolompját, sem az anyjuk rézcsengőjének csilingelését? És vajon mit mond egy idegen nyelvre fogott gyermeknek Petőfi és Kossuth, Mátyás király és Szent István? Mélyet szántott az országba és a lelkekbe is a trianoni hatalmi önzést és pénzéhséget tápláló kufárok ekéje, és ezek a sebek nem forradnak be, bárhogyan is próbálják eltakarni a világ elől, bármilyen propagandával is akarják elvakítani az igazságra kíváncsiakat. Mint San Gennaro vére a körmenetben, ez is felfakad, s buzogni kezd újra. Mert egy népet, amelynek küldetése van, és amely már többször is megjárta a Kárpátok Golgotájának keresztútját, nem lehet eltörölni csak azért, hogy az önkényes hatalom óhaja beteljen. Zrínyi, amikor számbavette a szomszédainkat a török megszállás idején, hogy kikre is számíthatunk közülük, csak a lengyelek barátságát tudta felemlíteni, de azok is épp a muszka betolakodók szorongattatása alatt sínylődtek, ezért szomorúan, de mégis bíztatóan mondhatta, hogy csak saját magunkban és a jó Istenben bízhatunk. És hol van már azóta a másfél évszázadig rabságban tartó török hadsereg?! Ám vannak olyanok is Európában, akik ismerik sorsunkat, történelmünket, és bennünk reménykednek, mint Pió atya, aki ezeket jegyezte fel a világ számára: *„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában, páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!"*

... és akkor mi miért vagyunk kicsinyesek, kishitűek, önfeladók? Miért tagadják meg oly sokan őseiket, apjukat és anyjukat: pénzért, rangért vagy hiúságból? Miért nem fontos számukra a gyermekük jövője, boldogulása, lelkük tisztasága? Bizony sokan vannak, akik már szánják, bánják gyászos döntésüket. Az unokák nem látogatják őket, legfeljebb csak a halálukat várják, hogy osztozhassanak az örökségen. Nem csoda, hiszen akit nem a dolgok természetes rendje szerint indítottak útra, az iskolába, az életbe, hanem érdekből, anyagiakért, azok már ennek a követői, rabjai, rabszolgái és áldozatai lesznek. Nem elég azt mondani, hogy magyar gyermek magyar iskolába való! A nyelv, a hagyomány, a szokás, a kultúra ennél sokkal többet jelent, de a nyelvvel együtt a hozzá tapadó érzéseket, hitvallást és életformát is megtagadja vagy elveszíti az, akit zsákutcába tereltek vagy csábítottak. Ám azt nem tudják, nem is sejtik, hogy a megszálló hatalom számára csak addig vagyunk érdekesek, míg be nem olvadunk vagy el nem tűnünk innen, s aztán csupán azt kívánja, hogy az ő áruját vegyük, az ő meséit szajkózzuk, és választáskor az ő jelöltjeit támogassuk. Idáig züllött a világ! Ám maradtak még „kicsike tüzek”, parázs a hamu alatt, emberi melegség a védőpajzs mögött, s ez adjon reményt a feltámadáshoz!

A kicsi emberke első nagy szellemi élménye és teljesítménye az, hogy megtanul beszélni. Az emberiséget is ez tudta felemelni, kiemelni a természet magasabb szintjére. Ez tette lehetővé, hogy az eljegesedő világban meg tudjon maradni. Akik elmenekültek a rosszabbodó viszonyok elől, azok megrekedtek egy alacsonyabb szinten, akik pedig nem tudták elsajátítani a kommunikáció eme formáját, vagyis a beszédet, azok nem tudták megszervezni közösségi életüket, a feladatok közös megoldását, azok elpusztultak. A Kárpát-medence jégkorszaki népessége az emberiségnek az az ága, amely a civilizáció magasabb fokára tudott lépni, megtanult beszélni, a barlangokban menedéket találva túlélte a szinte lehetetlen viszonyokat, és mint a legújabb régészeti leletek igazolják, még az írás is itt fejlődött ki először. Hiszen a 10 ezer éves tatárlaki leleteken rovásjelek vannak, és ezt vitték magukkal a kedvezőbb éghajlati viszonyok idején innen kirajzó csoportok is. Innen kerül a Fekete-tenger partvidékére a Duna mentén. Később a Boszporusznál átszakadó repedésen át ez a 130 méterrel mélyebben lévő édesvízi tó kb. három év alatt sós tengerré dagadt a Földközi-tenger bezúduló vizétől. Az ott lakók menekülni kényszerültek, mint a bibliai Noé, akinek bárkája nem volt más, mint a víz emelkedésekor a szárazföldön hatalmas gerendákra épített kunyhók sora, amelyeket a víz megemelt és magával ragadott. Az emlékezet pontos a sumer legendákban is, hiszen a Kaukázus felé kellett sodródniuk, ha nyugaton tört be víz. Ott az Ararát hegye illetve az Urartu-tó is, ahonnan a Tigris vagy az Eufrátesz mentén oda jutunk, ahol a sumerek a rováshoz hasonló ékírást használták, és az Úrnak emelték Ur és Uruk városát, majd ahol Babilon is épült, az emlékeiket és tudásukat pedig átvették a melléjük telepedő zsidók, és sajátjukként őrizték tovább, hiszen Ábrahám (Appa-Ham vagyis a Had Apja) erről a vidékről származott.

Egy másik népcsoport Noé népéből, mint Nimród, kelet felé indult, Belső-Ázsia irányába: lettek belőlük szkíták, hunok, burjátok, türkök, avarok, magarok és ujgurok egyaránt. Valamennyien rovásírást használnak. Sokan visszatértek az őshazába, a Kárpát-medencébe, vagy egészen az itáliai félszigetre jutottak, mint az etürk vagy etruszk nép, amely szintén rovásjeleket hagyott a sírokon. Trójában pedig a médek laktak, akiknek fegyverei a Gömör-Tornai-karszt bronzleleteihez hasonlatosak. Ennyi rokonság és egyezés után, amit már a genetika is egyre pontosabban igazol, nyugodtan mondhatjuk, hogy egy ősi kultúra, egy üzenet és egy küldetés őrzői és letéteményesei vagyunk mi magyarok. Nem vagyunk kisebbek, sem alább valók, de többnek sem gondoljuk magunkat. Csak többet tettünk le a Kárpát-medence (s talán Európa!) közös asztalára. Többet, mint amennyit meg tudnának bocsátani a későbbiekben itt menedéket kapott népek. Ezért nem tud tárgyilagosan értéket mérni és mértéket tartani az, akinek nem ér elég messze az emlékezete a történelemben! Mi viszont csak úgy tudjuk megőrizni, folytatni az örökséget, ha nem engedünk a tudatrombolók és lélekrontók hamis szirénhangjainak.

Krisztus előtt háromszáz évvel Nagy Sándor globalizálni akarta a világot. Meghódítani, saját magát istenként dicsőíttetni, és a nagy, egységes birodalom eszméje érdekében egyetlen nyelven várta el a hódolatot: görögül. (Napoleon, Hitler és Sztálin is hasonlókban reménykedett, de valamennyien gyalázatosan végezték) Azt is elrendelte Szuzában, a perzsák székhelyén, hogy tízezer görög tisztje vegyen feleségül egy-egy gazdag perzsa lányt. A gyermeküket felkínáló családok adókedvezményben részesültek, ami után máris megugrott az „önkéntesek" száma. Szűz lányaikat áldozták fel anyagi reményeik oltárán! (mintha a hétfejű sárkánynak a népmesékben) És ahogy ezt szintén Sütő András elemzi, a szolgai maszk alatt elsorvadtak az eleven emberi vonások, és a „kezdeti képmutatás agresszív ragaszkodássá változott". A hódító Alexandrosz meg volt győződve arról, hiszen ő Arisztotelész tanítványa volt, hogy ezzel a legjobb jót cselekszi a leigázottakkal, mert a magas kultúrát közvetítő görög nyelvvel és kultúrával ajándékozza meg őket. Azt hihetnénk, hogy ekkor a perzsák sorsa megpecsételődött... de nem így történt. Egy évvel a szuzai rendelkezés után a magát halhatatlan istennek gondoló hadvezér ott vonaglott keserves kínok közepette, és meg is halt Babilon romjainál, ahol egykoron az Úr elrendelte, hogy különböző nyelvek legyenek, mert emberi erővel istenné senki nem lehet, akármily anyagi világból való tornyot is emel az ég felé. És a perzsa anyák mégis és csakazértis perzsa meséket mondtak és perzsa dalokat daloltak gyermekeiknek, és megismertették őket a próféták szavaival, ahogyan az imát anyjától kell megtanulnia a gyermeknek.

Mert a helyzet lehet bármilyen kilátástalan, de soha ne legyen reménytelen, s amíg az ősi szavak és igék otthonra lelnek a gyermeki lelkekben, addig szabadságvágyukat nem törte meg semmilyen hatalmi becsvágy vagy parancs. Mert isteni segítséggel emberré lehetünk és emberek maradhatunk! Ez a sorsunk, ami ellen nem is érdemes lázadoznunk... mert így van ez rendjén.

Ez az „egyetlen lehetséges indíttatás" népünk és nyelvünk meg-megújuló bölcsője felett.

„Töredeznek a világ pántjai”

(egy tükördarab József Attila portréjához)

Talán még ma sem értjük, ma sem ismerjük őt igazán. El kell felednünk mindent, amit korábban róla tanultunk, hogy újra olvashassuk és felfedezhessük a csodát: a mesteri költőt, a prófétikus bölcset, a konok kételkedőt és a törékeny lelkű embert, a könyörgő tekintetű árvát és a villámló tekintetű látnokot. Persze egyetlen jelző sem teljesen hiteles, s csak töredékes vázlat minden jellemzés. Sokan félreértették vagy szándékosan félreértelmezték, még többen a közelébe sem értek. Idézgették, dicsőítették, rágalmazták, kivetették, zászlóra tűzték vagy művét megnyomorították. Pedig volt, aki korábban is ráérzett valódi nagyságára. Szerb Antal 1938-ban, közvetlenül a szárszói utolsó fejezet után írta: *„Úgy érzem, ő volt a legártatlanabb ember, akit valaha ismertem. ...Túlságosan ártatlan volt ahhoz, hogy tudja, az emberek a legvégső kérdések iránt érdeklődnek a legkevésbé. ... Örömtelen költő, aki minden boldogtalanságot megismert már. ... És ezt a költőt mégis bűntudat kínozta. Lázas hiábavalósággal kereste a bűnt, amely miatt annyit kellett szenvednie. Szenvedése örök titok marad... Csak annak kell ilyen rettenetesen szenvednie, aki valami titokzatos módon mindenkiért szenved. Talán nem puszta frázis, hogy a hivatott költő a közösségért szenved... Iszonyatos az ő tája. Az emberi szegénység változott itt tájjá. József Attila azonban nem a szegénység költője, hanem az egyetemes kárhozaté, amely rendszerint a szegénység alakjában lép fel. Ő annak a varázslatnak a költője, amelyet a szegénység folytat szörnyű boszorkánykonyhájában: kivetkőzteti az embert és a tájat eredeti alakjából, és valami egészen mássá változtatja. Ember és táj összeolvad itt a szegénység dermedt bánatában. ... De magasan fenn, a kegyetlen, zajtalan égben talán még van vigasz... József Attila eltolja a világ kulisszáit, és a réseken beáramlik a titok. Bizarr képei a megsejthetetlent sejtetik, valami kimondhatatlant mondanak ki. Ez a költészet. ... A halál hitelesítette minden leírt sorát...”* Csak hát, ki figyelt akkor Szerb Antalra is azokon kívül, akik a vesztére törtek? Jöttek viszont a kisajátítók, akik tehetségtelenségük leplezésére (és pozíciójuk igazolására) a saját szájízük szerint kezdték értelmezni és magyarázni a költő életét és életművét. Egyik az őrültet, másik a kommunistát szerette volna benne látni. Pedig egyik sem volt. Betegnek beteg volt, mert beteggé tette a beteg világ, amelyben felnőtt. A megnyomorított világ bajait vette magára, és a hitet és mértéket vesztett világ benne hasonlott meg széthullva darabjaira. Látta, hogy világot elemző meglátásai visszhangtalanok maradnak, és arra is rádöbbent, hogy tiszta vágyai (rend, mérték, törvény, szép szó, szabadság) a valóságban számára elérhetetlenek.

Nem maradt más választása, minthogy önmagát vonja felelősségre: s lett önmaga bírája és ítéletvégrehajtója is. Szegény volt, mint a kisemmizettek, árva, mint a felszabdalt ország magyarjai a mostoha impériumok alatt avagy a cserbenhagyásos gázolás után elvérzésre ítélt és csonkolt maradék Magyarországon... Szeretni vágyott, de csak rongyos ruháit látták, igazságosságot keresett, de a szocialista kerítők kezdetben őt is lépre csalták, és tiszta szívét hiába kínálta fel a világnak, mely elmerült a kalmárszellemű nagyhatalmi önzés és hitetlenség bűnében, ezért a húsz évesek egész nemzedéke a Sátán kezére került.

Tudta, hogy csak a Megváltó útjának követése mentheti meg a világot, de ezt az ígéretet hamis próféták sarlóra, kalapácsra, horogkeresztre, páholyokra és kamatlábakra váltották. Idejében felismerte és nyíltan is megtagadta a diktatúrákat és embertelenséget előkészítő fasiszta, kommunista téveszméket, és ugyanúgy undorral tolta el magától az otthonából, hazájából, nemzeti hagyományaiból és istenhitéből kiforgató liberális maszlagot, de a megölt, elpusztított és megnyomorítottan halálba hajszolt embermilliók sírja még ma is halált hozó füveket nevel. A család, az otthon, a gondoskodás, a hit, a haza és a szeretet helyén a NINCSEN és a SEMMI lett az úr.

Ez a kozmikus magány erősíti fel az ember kiszolgáltatottságának a fájdalmas érzését, mely nem csupán egyéni halálfélelem, hanem az egész emberiség katasztrófájának előérzete is. Döbbenetes jóslata az atomháborúról, amelyben még a hidrogénbomba látomása is előjön, hiszen a Nap ugyanúgy szabadítja fel az energiáit, fenyegető meseként indul „Indiában, hol éjjel a vadak...". A zsarnoki parancs, az értelmetlen önzés, a hiábavaló figyelmeztetés („Ami égi, ne hozd a földre!") után: *„kisült a vetés, kigyult a város, kicsordult a nap lángos özöne. Mint a zuhatag, hullt alá a tűz. Állva száradt el a fejedelem. S a hétszáz palota helyét elfoglalta az őserdő egy hűvös éjjelen.*" Prófétai szavai csak a XX. század végére nyertek teljes értelmet, és úgy tűnik, hogy a végzet elkerülhetetlen forgatókönyvén már nem lehet változtatni. A tömeg tovább sodródik a szennyáradattal, s aki felismeri a végromlást, az Istenbe kapaszkodva próbálja legalább a lelkét megmenteni, mert a világot – úgy érzi – nem lehet. Az Istent kereső költő persze (mint példaképe Ady is) perlekedik az Úrral, vitatkozik, mint aki ezt megteheti, mint a dacos kamasz próbálgatja, hogy meddig a határ, a szabadság küszöbe meddig ér. Ám csak egyetlen Mértéket ismer, a Mindenséget, ami alázatra int. Néha játékosan beszélget, máskor elkeseredésében számonkérőn kérdez avagy segélykérőn könyörög. A bizonyosságot istenhite felől nem ájtatos hitvallással teszi, hanem a Sátán, a Gonosz, az ördögi tettek tagadásával. *„Alkotni vagyunk, nem dicsérni... Most mégis megfáradván dicséreteddel keresünk új erőt s önmagunk előtt is térdet hajtunk, mondván: Szabadíts meg a gonosztól. Akarom."* Persze megvallja hitét is: *„Fogadj fiadnak, Istenem, ne legyek kegyetlen árva. ... Tudod, szívem mily kisgyerek – ne viszonozd a tagadásom: ... vizsgáld meg az én ügyemet, mielőtt magam feláldoznám."*

Készült a halálra, és nem tévesztette össze az életet a léttel. Szinte bizonyos, hogy ebben Az ember tragédiája bölcsessége is meghatározó. Kevesen foglalkoztak ezzel, mert csak Freud, Marx vagy az egzisztencializmus hatását keresték. Pedig Madách filozófiai szemlélete szinte szó szerint is kimutatható világértelmezésében, a végső kérdések megfogalmazásában. Ahogyan Madách is meglátta, hogy hová vezet a „tudásalapú" hideg, racionalista falanszter önkénye, amely után az ember elmenekül az űr hidegébe, és azt kérdezi, hogy *„örjöngő röptünk, mondd, hová vezet"*, ugyanúgy érzi át ezt a kozmikus magányt József Attila is, csakhogy ehhez neki bolygónkat sem kell elhagynia, mert ez a *„szép embertelenség*", ez a *„téli éjszaka*" itt a *„városban felüti műhelyét, gyártja a kínok szúró fegyverét*", mert ez a kihűlt, elidegenedett világ már a XX. század terméke, s csak egy lépés a végső megsemmisülés. Csakhogy a jövőjétől kiábrándult Ádámot a halálugrás előtt visszafogja a magzatát megérző Éva, de József Attila ebben a világban társ nélkül marad. És hogy nem indokolatlan ez az összevetés, azt mi sem bizonyítja jobban, hogy a költő utolsó hónapjaiban akaratlanul is felbukkan:

„Megcsaltak, úgy szerettek,
Csaltál s így nem szerethetsz.
Most hát a töltött fegyvert
Szorítsd üres szívedhez..."

(Tudod, hogy nincs bocsánat)

Madách pedig így fogalmaz:

„Azt már tudom: szerettél, megcsalódtál,
Szerettél újra, s akkor már te csaltál.
Ismét szerettél, – hősödet megúntad:
S üres szíved most új lakóra vár -"

(Az ember tragédiája: Hetedik szín)

Minden nyomor, megalázottság és visszhangtalanás után egyetlen bizonyosság maradt a költő számára, amit így fogalmazott meg súlyos felismeréssel:

„Az Isten itt állt a hátam mögött,
s én megkerültem érte a világot..”

Néhány héttel halála előtt döbben ugyanis rá, hogy amikor szinte hasztalanul könyörgött *„fogadj fiadnak, Istenem...*”, akkor elegendő lett volna megfordulnia, hogy rátaláljon. Aki ugyanis ellenkező irányban próbálkozik, például a materialista és ateista téveszmék nyomán, az bejárhatja a világot azért, hogy ott lelje meg célját, ahonnan elindult, pedig az első lépésnél elegendő lenne helyes irányba fordulnia, s az Isten máris előttünk áll útmutatón. Másképpen megnyerhetjük az egész világot, de lelkünk elveszett.

Attila legtöbbször csak az Isten hiányával nézett farkasszemet, de ennek a hiánynak emberi arca volt: gondoskodásra, szeretetre, megértésre, jó szóra, tiszta beszédre, kedvességre és otthonra vágyó. A kopár örömök és a szenvedések gazdag bősége ellenére is ezt az otthont tekinti hazájának, mert *„idegenben löknek, vernek.*”, mert *„igazán csak itt mosolyoghatsz, itt sírhatsz. Magaddal is csak itt bírhatsz, oh lélek!*” Mintha Adyt hallanánk: *„Elátkozott hely. Nekem: hazám, a naptalan Kelet. Mégis megyek. Visszakövetel a sorsom. S aztán meghalok.*” (A Gare de l Est-en).

Így tért meg, ezzel a hittel József Attila is a felismert és meglelt hazából az örök békesség otthonába. Ő, akinek mindenből bőven jutott, amitől egy gyermeket meg kellene kímélni (szegénység, nincstelenség, árvaság, kitaszítottság, otthontalanság), ez a költő a költészetének gazdagságával, néhány szavával is (mint ama názáreti néhány kenyérrel és hallal) olyan bőségesen jóllakat bennünket, hogy még gyermekeinknek, unokáinknak és egész közösségünknek is juttathatunk belőle. Ő a bűnt önmagában kereste ártatlanul, amiért szenvednie kellett, de mi már tudjuk, hogy az ő keresztútjának is célja, küldetése volt. Helyettünk szenvedett tévelyegve is, hogy megmutassa, melyek a tévutak, és éreztesse, hogy milyen is lenne egy emberi léptékű világ.

Végezetül, ha megkérdik, hogy kicsoda is József Attila, akkor én sem mondhatok mást, minthogy ő az, aki ezeket a verseket írta, és jó ha elolvassuk és megértjük, még mielőtt megkerülnénk a világot...

Őserők a sejtelmes homályban

(Móricz Zsigmond világképe és üzenetei a gyökerekről valamint a barbár gyökérpusztítókról)

Amikor a mezőben egy szép nagykoronájú fát látunk, ritkán gondolkodunk el azon, hogy vajon milyen terjedelmes és milyen mélyre nyúló gyökérzete lehet. A sevillai világkiállításon a magyar pavilon egyik meghökkentő darabja egy ilyen fa volt, amelynek a gyökereit vízsugárral mosták ki, és a gyökérzet szinte ugyanolyan nagy és szerteágazó volt, mint a korona ágai. Egy szerves építészeti alkotásban ennek a kiállítási tárgynak az üzenetét megfogalmazhatja mindenki magának, de ismerve az építész nevét (Makovecz Imre) még teljesebb lesz a kép.

Móricz Zsigmond a magyar irodalom „szerves alkotója" már a XX. század első harmadában is ebben gondolkodott. A modernitást nem a vas, az acél, a beton vagy az üvegtechnológia jelentette számára sem, s az irodalomban nem a nyelv funkciótlan sterilizálása volt fontos, hanem éppen ellenkezőleg: a nyelvben rejlő ősi kifejező eszközök megújítása, a nemzeti hagyomány gyökérrendszerének felismerése és felmutatása a „nemzet lelkében ható névvarázs" megőrzésével. *Abban az időben lépett színre, amikor a magát polgárinak nevező materialista szocialista és liberális réteg azon fáradozott, hogy elvessen és megtagadjon mindent, ami régi (mondván, hogy elavult), amivel a haszonelvű és istentagadó „szellemiséget" állította szembe újként bemutatva, s vezette szándékosan vagy akaratlanul is zsákutcába a közgondolkodást.* Voltak Móricznak is futó kalandjai ezzel a világpolgári nyilvánosházzal, de műveiben tántoríthatatlanul a nemzet közös ősi ihletettségét őrzi és erősíti tovább. Ezt a lelkületet próbálja felmutatni a történelmi múltból merített témáiban is (Erdély, Rózsa Sándor), és ennek a megrontását és megromlását akarja szintén feltárni a társadalomlélektani mélységű műveiben. Ahogyan első jelentős művében az édesanya játékos derűvel próbálja védelmezni gyermeke lelkét, hogy egészségesen nőhessen fel, és ne kelljen túl korán szembesülnie a nyomorral és kiszolgáltatottsággal, ahol a szegény emberen csak a még szegényebb, a koldus akar segíteni (Hét krajcár). Megismerhetjük azt is, hogy milyen pusztító és önpusztító tud lenni az alkotó őserő, ha csak az ösztönös vágyak és a vagyonszerzés kielégítésére irányul, ha az önzés és kapzsiság uralkodik el az emberek lelkén (Sárarany).

Azt is elemzi, hogy a jóindulatból és szeretetből táplálkozó érzékeny lélek énekesmadara mint válik kétségbeesett és nyöszörögve vergődő „kalitkás seregélyfiókává" a haszonleső marakodók falujában, hogy végül a szellemi útmutatás helyett ténylegesen égő emberi fáklyaként világítson abban a szellemi sötétségben, ahol a Szentírást nem igazságként, hanem a hazugságokat eltakaró függönyként értelmezik az ostobák, de gyermekeik megmentője kapcsán mégis csak el kell gondolkodniuk, hogy mit is akart nekik mondani az elején ez a fiatal pap (Fáklya).

A háborúk okozóinak kilétére és valós okaira kérdez rá meghatóan és egyszerűségében is az igazságosság felől közelítve, amikor az ellenségnek kikiáltott és lövészárkokba nyomorított székely és orosz katona találkozását leírja. A *férfiszemek keserű és együttérző könnyeiben ott a vád: ha mi itt egymás legyilkolására kivezényelt dolgos családapák nem akarjuk ezt, akkor kicsoda és micsoda sátáni hatalom haszna miatt kell puskát fognunk egymásra*. És akik ezt nem ismerik fel, hanem gondolkodás nélkül tejesítik a parancsot, gyilkoló gépekké válnak, és erény a szerzés és gyilkolás, amiért a harcmezőn kitüntetés jár, de akkor ez *miért bűn odahaza a civil életben, ha gyermekemnek én is ilyen módon akarok pénzt szerezni* a vásári ajándékra (Kis Samu Jóska, Szegény emberek).

Hogyan és miért romlik meg a világ? Milyen szerepe van ebben az embernek, milyen a társadalomnak, és milyen az a világ, amely a bűnt erényként tudja elfogadtatni. Egy kisváros bűnben izzó parazsáról kaparja le a hamut, hogy a csábítás lelkületét, rendszerét és módszereit megmutathassa a *Rokonok*ban. Ám nem lehet mindent a társadalom bűnéül felróni, mert emberi jellemen és tartáson is múlik, hogy még a nyomorúságban is megmaradunk embernek, és az embert próbáló kemény munka pihenőjekor tudunk játszadozni, tréfálkozni, erőt gyűjteni, vagy pedig eldőlünk a tűző nap alatt a mezőn, és csak a biológiai létünk szintjén megrekedve az evésre gondolunk, nem osztozva az ennivalón sem szülővel, sem feleséggel, sem a gyermekünkkel. Végül az ilyen ember számára nem a halála jelenti a tragédiát, hanem az élete, mert emberi szellemiség és képzelet híján nem tud kitörni ebből a beszűkült életfelfogásból *(Tragédia).* Persze van, aki szeretne is, akarna is változtatni a helyzetén, de nem ismeri fel bajainak okozóját (vagy talán nem is mer az elérhetőnél tovább merészkedni gondolatban), ezért keserűségében és tehetetlen dühében a hatalom hozzá legközelebb lévő szolgájába, a csendőrbe mártja bele kését. *Üzenve ezzel talán már azt is, hogy a nyomorúság fő okozói olykor koncot vetnek oda a tömegeknek, hogy azon töltsék ki dühüket, nehogy meglássák és számonkérjék az igazi bűnösöket* (?!) *(Egyszer jóllakni).*

A kis Nyilas Misi még csak édesanyja szeretetéből és útravaló szavaiból táplálkozik, de hamar rá kell döbbennie, hogy a felnőttek, a „nagyok" világa nem mindig példamutató, nem mindig tiszteletre méltó, mert nem mindenkit nevelt szerető édesanya, és egyre kevesebben tartják igazodási pontnak az életnek értelmet adó emberfölötti lét szeretetparancsát. Így az emberiség kegyetlen árvaságra jut a gonosz mostohák, haszonleső gazdák, uzsorás „segítségnyújtók" karmai között, akik szándékosan bomlasztják a gondoskodó családi melegséget, tagadtatják meg a gondviselő Istent, és darabolják fel a biztonságot és otthont adó hazákat, mert csak így uralkodhatnak a csordává züllesztett tömegeken, és lehetnek haszonélvezői ennek az ellenségeskedésre és gyűlöletre felépített világnak. (Ugye milyen ismerős jelszavak: nem a család, hanem az egyén, nem a nemzet, hanem a világpolgárság, nem a hit és lélek, hanem az anyagi biztonság stb.!!)

A *Barbárok* című novellája egy kisregénynek is megfelelne. A történet kerek, egész, lezárt, bár még sok teret enged az értelmezésnek, azoknak a jelzéseknek, rejtett üzeneteknek, amelyekre külön utalás nem vonatkozik, de a kultúrkör ismerete magyarázatot ad. A három rész három helyszínt, három hangvételt tár elénk. Az első az alföldi pusztaság legelője, ahol szinte érzelmi töltés nélkül, de nagy mélységekbe kapaszkodva zajlik le egy véres tragédia: két pásztor (a veres juhász és társa) hidegvérrel megöl egy pásztort és annak fiát (Bodri juhászt és „kisfattyút") csupán az anyagi haszon, a nyereségvágy miatt (háromszáz birkát hajtanak el). S hogy minden nyomot eltakarítsanak, az eltemetett áldozatok fölött higgadtan tüzet raknak, s megsütik a szalonnájukat. *„Jóízűen megvacsoráztak. – No e megvan – mondta a veres juhász –, akkor ballagjunk."* ... mintha a tűz lelkiismeretüket is megtisztította volna, pedig csak még mélyebbre égeti bele a bűnt.

Tíz nap múlva Bodri juhász felesége három napi gyaloglás után megérkezik batyujával, hogy élelmet hozzon, de miután nem találja meg őket, hosszú keresésre indul. Még a gyilkosokkal is beszél, akik megvendégelnék *(„egyék csak, mintha a magáét enné")*, de nem fogadja el, mert gyanús, nem nagy tisztességre vall, hogy már reggelire is bográcsban főznek, s a nyáj is mintha ismerős lenne, ám mégis elindul a Dunántúlra, amerre a veres juhász küldi, hogy az ura arra indult volna a „törvény elől". Hiába kereste egész késő őszig (addig a szomszédok ügyelték a házát), majd a tél múltával újra elindul keresni a nagy puli kölykével oda, ahol Bodri juhász legeltetni szokott. Nyár vége felé a puli megtalálta a gazda kalapját, majd kikaparta a holttesteket is. Amiből egyértelmű lett, hogy a veres juhász hazudott, az ura nem ment el, itt ölték meg, nyakán a rézveretes szíj. Akkorra már a veres juhász nem volt a helyén,

a szegedi börtönben ült sok más ügy miatt. Az asszony oda ment bejelenteni ezt az esetet, amiből újabb vád kerekedett.

A harmadik rész a szegedi vizsgálóbírónál játszódik. A veres juhász sok bűntényt beismert, lopást és gyilkosságot, amiért jócskán kiérdemelte a halálos ítéletet, de a Bodri juhászt nem akarja bevallani, ami mögött valami mélyebb ok rejtőzik. Hiába írja le az esetet a bíró a feltárás és rekonstrukció alapján részletesen, mégsem vall, pedig a bíró még meg is szidja, hogy az akasztófán sem lesz békessége. Csak amikor kifelé menet meglátja a bíró által a kilincsre akasztott rézzel kivert szíjat, akkor vallja be habzó szájjal, rettegve és töredelmesen, és nem mer hozzáérni sem a szíjhoz, mintha kísértetet látna, és magába roskadtan fogadja el az ítéletet. A bíró csak ennyit mond magában: Barbárok. S az író nem ad több magyarázatot: ki volt Bodri juhász, mi ez a szíj, ki ez a bíró? Ez a sejtelmes homály indít el arra, hogy olvassuk újra, figyelmesen.

Az író abba az elzárt és még ősi magyar hagyományokat, hiedelmeket, magatartásformákat és a természettől való tiszta erkölcsöket őrző világba vezet, amelyeket már megérintett és megkísértett a népünktől idegen romlott szellemiség és barbár „civilizáció" szele: a pénz és a vagyon olyan fokú csábítása, a haszon elsőbbsége az emberi tisztaság fölött, hogy ezért képesek lesznek a legnagyobb bűnt is elkövetni, megölni pásztortársukat, sorstársukat, egy „táltos" pásztort is a ridegpásztorok egymásra utalt helyzetében. Bodri juhász puli kutyája biztosra érzi, hogy gonosz emberek közelednek (bár nem városiak, hanem pusztabeliek, ami a juhász számára is meglepő), s Bodri juhász érti a kutyák nyelvét (talán ezért is kapta ezt a nevet).

„– Városifélék? – kérdezte a juhász.

A kutya egy pillantásig hallgatott.

– Pusztabéli?

A kutya ugatni kezdett.

– Akkor mi bajod? .....

... a juhász már tudta, hogy valamelyik pásztortársa közeledik, a puli azt jól megmagyarázta neki. ..."

„a vendég nem érdemelte a megbecsülést, mert rosszakarója volt. ... De hát nem mutatja meg az ember mindjárt, hogy mit érez és mit gondol. Kezet fogott velük..."

Bodri juhász még a csodapásztorok, sámánok, mágusok és gyógyítók, vagyis a táltosok tudásának őrzője: rézzel kivert szíjának ebben a világban védelmező, lélekőrző táltos ereje és értelme van. Ezért szeretné a veres juhász megvenni tőle, hogy ha önként adja át, akkor talán táltos erejét is elveszítené, mielőtt megölik, de az erőszak után a fiával vetetik le róla, s a nyakára kötve hagyják a sírgödörben, s a végén a kilincsre akasztva sem mer hozzányúlni a tettes, mert már tudja, hogy kiszabadult a megölt pásztor lelke. Egy vizsgálóbíró ezt csak úgy ismerheti, ha ebből a világból származik, vagy pedig ismeri a szegedi boszorkányperek iratait, amelyekben erre vonatkozó adatok szerepelnek, s talán az író éppen ezért helyezi a harmadik helyszínt Szegedre. (Móricz pedig gyerekkorában, avagy néprajzi kutatásai során esetleg Ipolyi Arnold Magyar mithológiájában is találkozhatott vele.)

A végkifejletben ez az ősi, mélyen a földbe ágyazott gyökérhálózat ad magyarázatot. *A veres juhász már képes lopni és gyilkolni is, de lelke mélyén még élnek az ősi hiedelmek parancsolatai, útmutatásai és tilalmai (a totem és tabu törvényei), és megretten attól, hogy a meggyilkolt ember lelke a túlvilágon is üldözni fogja őt az örökkévalóságig. Ez hatalmasabb*

és félelmetesebb, mint az evilági ítélet, megfellebbezhetetlen és jócskán túlmutat a helyi hatalom által kiszabott akasztófa árnyékán.

Bodri felesége a hűség és ragaszkodás jelképévé emelkedik, amilyen kitartóan keresi férjét és gyermekét. Megtudjuk, hogy ő is egy pásztornak a lánya, és szintén ért a kutyák nyelvén, amikor a vers juhász kutyáit lecsendesíti. (*„...kutyák rontottak rá, de nem félt tőlük, tudott a nyelvükön, juhászgyermek volt, juhászné maga is.”)* Értette a történések jelentését. Amikor reggel tűz füstjét látta, tudta, hogy nem az ő férje van ott, mert reggelre nem süt, nem főz feleslegesen vagy pazarlón. Annak is jelentősége van, hogy a magyar puli megérzi az emberi szándékot, figyelmezteti is gazdáját, a kispuli *(„...az is olyan okos kis fekete kutya volt...”*) pedig megleli a holttesteket. Nincs magyarázat arra, hogy miért nevezi az elbeszélő egy helyen „kisfattyúnak” a gyereket, hiszen mind az anyának, mind a pásztornak édes gyermeke lehetett (rá akarta hagyni a szíját is, és néha csak miatta rakott tüzet, hogy főtt étele lehessen). Viszont a ragadványneveknél gyakori eset, hogy a gyerekre a „kis” jelzővel átszáll az apja ragadványneve, vagyis talán a Bodri juhászt hívhatták másként fattyúnak, törvénytelennek vagy ismert apa nélkül nevelkedett gyereknek, ami további árnyalást adhat a juhász jellemé-hez. *(„A nagy nyáj messzebb járt, a kisfattyú volt vele. A juhász kisfia, olyan tizenkét esztendős sihederke...”*)

Móricz novellája kapcsán gyakran előfordulnak félreértelmezések is, nem ritkán a rideg-pásztorok társadalmát állítják be barbárnak, mintha az lenne okozója a lelkek megromlásának, holott erre sem a valóság, sem Móricz, sem a vizsgálóbíró nem utal. (Ezt a félrevezető felfogást Bodri juhász puli kutyája is megugatná... amint az ilyen ostobaságokat terjesztő tankönyvszerzőket is!)

„Nyájajuhász volt mind a három ember, olyan juhász, aki egész esztendőt kint töltött a nyájánál, soha falunak színét sem látta, hacsak lakodalomba nem mentek, vagy vásárra olykor. Kemény pusztai emberek voltak. Körülöttük a nagy ég, semmi más...” A pásztorok világát már az ókortól felidézik a legrégebbi iratok is, a görög eposzok és drámák, a mezopotámiai agyagtáblák, és a Szentírásban fontos szerepük van. Nem véletlen, hogy Jézust elsőként nem a világi hatalom képviselői, hanem az ősi törvények szerint élő pásztorok köszöntik, s Jézus is a nyáját (népet) vezető, gondozó pásztor metaforájával él. A nép sorsa az igazságos Gazda és a jó pásztor útmutatásától függ. A pásztorok azok, akiknek elzárt világába a legkésőbb érkeznek meg a „civilizáció áldásai”, mert kevés időt töltenek a faluközösségben, de nagyon intenzív kapcsolatban vannak a természettel, a világ rendjével és harmóniájával, ezért tudják összehasonlítani a természet törvényszerűségeit a földi hatalom törvényeivel, amelyek nem mindig az igazságosság szándékából fakadnak. Évezredek tapasztalata és világképe őrződött meg a pásztorok mítoszaiban és hiedelmeiben, amelyek töredékei még a huszadik század elején is jelen voltak a népmesékben, dalokban, balladákban és jelkép-rendszerükben.

A bíró barbárokra vonatkozó kijelentése tehát egyértelműen csak az egészséges pásztori törvényeken átgázoló veres juhászra és társára vonatkozik, mert a hagyományaikat megélő pásztorok erkölcse egyébként magasan a „civilizált világ” fölé emelkedik: tisztesség, becsü-let, adott szó közöttük örök törvény. Ők az utolsó őrzői annak, amit a huszadik század emberi-sége eltiport: a magyar őserőé. Ezt az utolsó pillanatot rögzíti Móricz, mint egy fényképező-gép sötétkamrájában a filmlemez, amit tudnunk kell előhívni, ha ismerjük még ennek titkait.

A felületes elemzők a szíj szerepét sem tárják fel mélyebben, paraszti babonaságként értelmezik, s helyenként úgy magyarázzák, hogy a gyilkosok csupán ürügyet keresnek a szíjra tett ajánlattal a gyilkosságra, bár tudhatjuk, hogy előre megfontolt szándékkal érkeznek, hiszen ásót is hoznak magukkal, mert hidegvérű bűnözők, nyomot nem akarnak hagyni, de a szíjat el sem viszik. A tettesek tehát tudják és értik, mit rejt, miért hagyják ott a nyakán.

Vagyis nem babonaság, nem ázsiai korcsosulás, nem maradi vagy brutális életforma, hanem mindent átható gyökérrendszerű hiedelemvilág!

A barbarizmus és kapzsiság kívülről jön, idegen világból! Onnan, ahol nem az ember számít, hanem csak a pénz, a haszon, a nyereség és a hatalom. És Móricz 1931-ben arról ad számot ebben a művében, hogy nem csupán az országot, hanem a lelkeket is feldarabolták a civilizáció nevével visszaélő barbarizmus ebbéli baltás képviselői.

Feldarabolták, de megölni nem tudták, mert ahhoz gyökerestől kellett volna elpusztítani itt a világot.

Evezés a költészet mély vizein

Minden korban vannak olyanok, akik naiv tapasztalatlanságuk miatt vagy puszta materialista lélektelenséggel felteszik a kérdést, hogy mire való, mire jó egyáltalán a költészet, a művészet. Adynak fájt, de még mennyire, ha a dalt, a „kinyílt virágot" az ilyen „csorda-népek lelegelték". Mert a virágos kertben nem legeltetjük a csordát, bár előfordul, hogy a marhák lelegelik a kikericseket, mint Apollainare versében, és felfordulnak tőle, tehát a marhákat ne virággal tápláljuk, mert az nem takarmány. Az emberi léleknek viszont szellemi táplálékra van szüksége, amelyből a harmóniát sugárzó művészi alkotások éppúgy nem hiányozhatnak, mint az étrendünkből a vitaminok, ásványi sók és a nyomelemek. A hétköznapokban nem ritka, hogy valaki megelégszik a szintetikus limonádéval, amely viszont minél jobban hasonlít ízben, színben, illatban az eredeti gyümölcsléhez, annál veszedelmesebb, mert annál inkább tele van vegyi anyagokkal, és éppen azok a dolgok hiányoznak belőle, ami miatt a gyümölcslevet érdemes fogyasztani. Ilyen viszonyban van egymással a giccs és a valódi művészet is. Csak hát a giccs olcsóbb és gyorsabban emészthetőbb (mivel talán nincs is mit megemészteni belőle!).

Mivel a világot mindenki másként látja, mert a körülöttünk lévő valóságot mindenki másként éli meg, a saját lelkén átszűrve fogja fel, értékeli, őrzi meg attól függően, hogy milyen személyiség, milyen a műveltsége, képzettsége, élettapasztalata, világszemlélete, ráhangoltsága, ezért ugyanarról az eseményről még a jelen lévő szemtanúk is különböző módon, különböző szemszögből számolnak be, és még egyénenként is mást és másként mondanak el attól függően, hogy hallgatóságukkal milyen kapcsolatban vannak (barát, idegen, szakmabéli, laikus, szakértő, érdeklődő stb.), s hogy hallgatóságuknak milyen a befogadó kapacitása, érzelmi vagy értelmi szintje. Így lesz ugyanannak a dolognak, eseménynek többféle megfogalmazása és emberi értelmezése.

Az olvasott (hallott, elmondott) költemény is egy ilyen valóság ill. esemény, de mint minden műalkotás, nem akar hétköznapi lenni, mert azt igényli, hogy ráhangolódjunk, és egy emelkedettebb (behangoltabb) lelkiállapotba kerüljünk. Nem elragadtatást (pátoszt), hanem együttérzést, beleérzést (empátiát), ráérzést vár el, vagyis azt, hogy olyan érzések, hangulatok, gondolatok támadjanak fel bennünk, mint amilyen érzések, hangulatok, indulatok és gondolatok foganták és szülték meg a költőben a verset... és mindezt csupán szavak segítségével.

Ha tudom, hogy verset olvasok (hallgatok), lelkemet ünneplőbe öltöztetem, lélekben megtisztálkodom, hogy befogadásra alkalmassá, úgymond nyitottá váljak. Ez néha nem is egyszerű dolog. Vagy nem vagyok elég felkészült, vagy a szöveg nem akar kitárulkozni, bezárt kapukat találok, nincs kilincs, nincs kulcs, ami nyitná. Néha azt sem tudom, hol a bejárat, olyan bonyolultnak tűnik minden. Útmutatást, tervrajzot, segítséget keresek: egy másik verset, életrajzi adatot vagy egy idegenvezetőt.

Csak a belépés nehéz, mert a megnyílt szöveg odabent már adja magát: eloszlik a homály, láthatóak az utak, értelmezhetőek és érzékelhetőek a jelek, jelzések, és járhatóvá válik a labirintus.

Ilyen titok volt számomra sokáig Nagy László verse is (Ki viszi át a szerelmet...), és a szállóigévé vált mondás feszült bennem: „akasszanak fel, ha értem, de szép". Nagyon megfogott, mint egy varázslatos szempár, aminek okát nem ismertem, de azt is éreztem, hogy amit írtak róla, ahogyan értelmezték, az nagyon hiányos és sántít. Nem tárultak fel igazán a belső összefüggések, bár képei önállóan is értelmezhetőek, de éreztem, hogy lennie kell egy üzenetnek, egy olyan gondolatnak, vezérfonálnak, amelyre mindegyik kép funkcionálisan

felfűzhető, amitől aztán az egyes képek is új értelmezést nyernek, mint ahogyan a fák az erdőben vagy a gyümölcsösben kapnak értelmet. Az egyiken madarak fészkelnek, a másik árnyékot ad, a harmadik alatt gombák teremnek, megint mások között vadak rejtőznek. A kertben nevelt fát pedig a gyümölcse miatt kedvelik, ahol nem tűrnek fészket, vadat, gombát. A vers is ilyen. Az egyik a legtermészetesebb környezetében teljesedik ki, nem elszakadva a világ rendjétől, sem az érző lélek indulataitól, míg a másik csupán valami lélektelen, mesterséges, elvonatkoztatott, művi helyzetkép (például, amikor tökéletes nyelvtana, ritmusa, ríme van), amely hidegen hagy, és nem ragad meg...

Amint egy tégla jelentését vagyis értelmét is másként fogjuk fel, ha egy börtön avagy az iskola falában van: az egyik elzár, a másik megvéd (de tudjuk, hogy a börtön is átalakítható iskolává, de az iskola is börtönné, és ekkor már a benne működő, munkálkodó lélek és szándék értelmezi tovább a hozzá tartozó tárgyakat, azok szerepét, küldetését. Valahogy így változik a szavak értelmezési tartománya is a szövegben, a versben.

Amint a családi ház sem a betontól, kőtől, tetőcseréptől, festéktől vagy a bútorzattól válik otthonná, hanem a benne lakók magatartásától, egymáshoz és a világhoz való viszonyától, szándékaitól, emlékeitől, szeretetétől és jövőképétől. Ugyanúgy a politikailag kijelölt, országhatárral körülvett földrajzi terület sem jelent automatikusan hazát az ott élők számára, még ha őslakosok is. A szolgaságba alávetettek számára a mostohák gyámsága alatt nem az ott kijelölt államhatalomhoz kötődik a haza fogalma, hanem csak a szülőföldhöz, ami a lélekben valójában családot, népet, nemzetet, kultúrát, nyelvet és emlékeket jelent (és nem államformát avagy országot) ... s erről nem kevés tapasztalattal bírunk mi is.

A felkészültség, hozzáállás, beállítódás minősége is újabb tereket és szinteket nyithat meg az értelmezésben. Amint legtermészetesebb, hogy a gyermeknek a mese egy alapszinten felfogott egyértelmű csoda és varázslat, úgy a felnőttnek ezen felül már jelképeket, metaforikus többletet, erkölcsi tanulságot is mutat. Például a királylány kiszabadításához és elnyeréséhez vezető úton a próbák megtétele, a legyőzött hétfejű sárkány, a királyi palota a gyermek számára valódi próbát, igazi sárkányt, valóságos sárkányt és királylányt jelent függetlenül attól, hogy a saját környezetében ilyeneket nem lát és nem ismer. Ám a helyzet, a szituáció, az érdekek és értékek ütköztetése – történjék az állatokkal vagy pedig mesebeli hősökkel – emberi értékeléssé teszi a történet tanulságát. Nem szabályokat, hanem helyzeteket ismernek meg általuk, s ezért tartós, maradandó és messze mutató.

Jézus például nem tételes tanokkal érvelt, hanem az isteni rend törvényeit példabeszédekkel jelenítette meg, olyan történetekkel, ahol minden jelkép (allegória v. metafora). Például a szőlősgazda, elküldi fiát a szőlőbe, de az ostoba szőlőmunkások agyonverik a számukra munkát és megélhetést adó Gazda fiát. Ennek a történetnek az üzenete is majd csak akkor kap értelmet és felismerést, amikor az Isten fiát keresztre feszítik, és az ott élő ostoba nép vagy rádöbben gyarlóságára, hogy nem ismerték fel Jézusban a Megváltót és megtérnek, vagy pedig elkárhoznak, s a büntetések sorát kénytelenek elszenvedni vakságuk miatt...

Az ókori népek talán fogékonyabbak is voltak a képes beszédre, mint ahogy a néphagyományban is sok ilyen áttétel őrződött meg, s éltek is használatukkal, mert szűkre szabott életterük miatt kevesebb élményük volt távoli időkről és a távoli tájakról, ezért gazdagabban fejlődött a képzelőerejük. Az olvasás is azáltal fejleszti a fantáziát, hogy mindent csupán a szavak erejével kell képekké, érzésekké, hangulatokká és fogalmakká átképeznünk. Ezért nem mindegy például, hogy olvasunk-e vagy megelégszünk a tartalmakkal vagy értelmezésekkel vagy pedig a filmfeldolgozással, Megfigyelték már pszichológusok is, hogy a filmek, képek által készen kapott történetek másképp (talán sivárabban) fejlesztik a gyermekek képzelőerejét azokhoz képest, akik olvasás útján láttatták meg magukkal az író által megfogalmazott világot.

Felnőtt fejjel már úgy értelmezzük a meséket, hogy ezek a dolgok csak jelképei a valós élethelyzeteknek, hogy céljaink eléréséhez tanulnunk kell, bölcsességet szereznünk, okosan döntenünk, jónak kell lennünk, hogy jótanácsokat kaphassunk, alázatosnak és megértőnek kell lennünk az elesettek és kiszolgáltatottak iránt, mert ez a magatartás segít meg akkor, ha mi kerülünk bajba, mert az alázat felemel, de a gőg letaszít. Szembe kell szállnunk a gonosz, rosszindulatú erőkkel, de nem fizikai, hanem lelki erővel és bölcsességgel és jószívűséggel, akkor nyerünk jutalmat.

És mi is a jutalom?

A királyi hatalom megszerzése, vagy a hatalom megosztása mindazokkal, akik eddig nem részesültek belőle? Avagy az ebből származó öröm, boldogság, jó érzés és megtisztuló lélek? Illetve talán az az igazság, hogy ez a királyság és ez az ország, amire vágyunk, talán nem is evilágból való?! Mi ez a titok? ... ez már a Túlsó Part? S ahol ez a part van, ott mit jelent a folyó? Érthető-e ez a világkép azok számára, akik nem ismerik az Szentírást vagy a görög mitológiát? Ebben a környezetben tehát miként értelmezhető a többi kép?

Amikor Nagy László versében a kulcsszavakat próbáljuk minden oldalról megvilágítani, és tudjuk, hogy például József Attiláról is írt egy olyan verset, amelynek minden sora, gondolata, hasonlata és párhuzama egy-egy József Attila verset vagy sort idéz fel, akkor kell rádöbbennünk, hogy versének szinte minden képi értelmezése fellelhető a magyar költészetben, mint emberi értékfelmutatás. Mert a „tücsökhegedű" úgy is felfogható, mint egy olyan kifinomult, törékeny hangszer természetes zenéje, amit csak nagyon érzékeny fül tud meghallani, olyan csendben, amikor a világ zaja elhallgat, ezáltal ez a kép ennek a csöndnek az igényét, szükségét is megidézheti. De kitekintve ebből a versből Szabó Lőrinc Tücsökzene című versciklusára, amely több helyen is tartalmaz utalást a „túlsó partra", akkor már ez első képsor igazolja feltevésünket, hogy Nagy László itt is él ezzel a ráutalással. A *„Ki viszi át a Szerelemet..."* cím kérdő jellege ellenére kérdőjel nélkül áll a sorok élén, amivel majd a többi kérdésre is ugyanazt jelentheti, hogy nem kérdezi, hanem feladatul adja valakinek, aki vállalja, a világnak, amelynek erre szüksége van. Már az első sor *(„létem, ha végleg lemerült")* veszélyérzetet idéz meg, amikor az értékek meglátása, felismerése, mentése, védelme válik a költő feladatává, és egyben az aggódó kérdés is elhangzik, hogy ha az „őrzők" (költő, művész, érző lelkek) eltűnnének, akkor marad-e még utánuk is ember erre a küldetésre *(„ki imád tücsökhegedűt?"*) Vészhelyzetben felértékelődnek a leglényegesebb emberi értékek, mert az élet teljességéhez valamennyi alapértékre szükségünk van: otthon, család, biztonság, hit, szeretet, megértés, bizalom, Isten, közösség (nemzet), haza, tápláló múlt, békés jelen és reményteli jövőkép. A költő nem csupán a saját életét, hanem népének s az emberiségnek sorsát is veszélyben érzi. Mert a „láng" s a „deres ág" egymásnak feszülő ellentéte József Attila Tél illetve Téli éjszaka c. versei felé mutat, és egyértelműen az emberi kapcsolatoknak a szeretet melegében megnyilvánuló kicsúcsosodására, majd a prófétai önfeláldozásra *(„ki feszül föl")* is célozva a „Mindenség" mércéjét célozza meg *(„szivárványra").* A sziklafalból pedig szintén József Attila bontja ki a Szinva partján (Óda c. versében) szerelme alakját, haját, érrendszerét, vagyis egyszerre az érzést és érzékiséget. És ahogy a természet a sziklákat termőfölddé és tápláló terméssé formálja (alakítja át: *„lágy hantú mezővé a sziklacsípőket ki öleli sírva"?*), úgy a versben a nőies „sziklacsípő" s az „ölelés"-sel beteljesülő szerelem és fogantatás, majd a szülésben felfakadó fájdalom és öröm jelzéseként mutatkozó a"sírás" által egyértelműen a művészi alkotás és teremtés metaforája bontakozik ki. És *„ki becéz falban megeredt hajakat, verőereket"?* A becézés, a szójáték pedig maga a költészet, a „névvarázs". Vagyis a költészet, mely szavak által egy más világot tud teremteni, a természet metaforáiban érzéki emberi lényt képes megmutatni, ahogyan ezt József Attila is tette:

„Itt ülök csillámló sziklafalon...
... Nézem a hegyek sörényét –
homlokod fényét
villantja minden levél....
a törékeny lombok alatt
látom előrebiccenni hajad..."

.....

Nagy László verse tehát nem szerelmi költemény, hanem a szerelmet is és minden szép emberi érzést megmenteni, átmenteni képes költészet ódája, és így lett ez a vers a költő igazi ars poeticája.

Ez a mű is üzeni, hogy a költői alkotás alkalmas arra, hogy az élettelen sziklafalból életet, a természeti tárgyakból embert, illetve az őt megjelenítő költeményt teremtsen: hajat, verőereket. *(Elrettentésül: egyes félreértelmezők odáig mentek, hogy az 1956 utáni börtön falán csorgó vérre vezették le ezt a képet, illetve Kőműves Kelemen befalazott feleségét is látni vélték benne...)*

A vers kulcsa azonban a következő két sorban rejtezik, ahol hirtelen más jellegűvé válik a kérdések alapanyaga, és fordulat áll be a vers zeneiségében is (megváltozik, megfordul a magas és mély magánhangzók, a zöngés és zöngétlen mássalhangzók aránya.).

„S dúlt hiteknek kicsoda állít
Káromkodásból katedrálist?"

A beteg társadalom tünetei közül ez a legmeghatározóbb: a dúlt hitek és káromkodások világa. Hamleti feladat tehát „helyretolni a kizökkent időt", vagyis az értékvesztett, feldúlt, hitevesztett, hitetlenné tett, elanyagiasodott, istenkáromló, káromkodó világban kellene abból, ami van, ott épséges építőkockákat és értékeket találva felépíteni a templomot (Istennek, a hitnek, a megtisztult léleknek, a szeretetre, igazságra és tisztaságra vágyó emberek számára). Mert a káromkodás csupán tünete a romlottságnak, a kárhozatnak, a parancsolatok megszegésének, az istentelenségnek és a hit tagadásának, aminek a következménye az a „nincsen", amit József Attila a Tiszta szívvel c. versében megmutat: a szülők, a család, a szeretet, és gondoskodás hiánya, a haza és a gondviselő Isten hiánya, a szerető társ és a nyugalmat adó otthon és szülőföld hiánya. Ő ezt nem tagadta meg, nem vették el tőle, de meg sem kapta! Ez a társadalom bűne: a lelkéből kiforgatott világé, amely nem figyel oda a húszévesek nemzedékére, akik hiába kínálják fel tiszta szívvel a létüket, de ha ezt a világ nem fogadja el, nem figyel fel rájuk, akkor ez a nemzedék a sátán karjaiban köt ki, s bűnözővé lesz, amin nem változtat már az sem, hogy a tetteseket felkötik, mert ezzel a bajok forrása nem szűnik meg, de a világ törvényszerű pusztulása „halált hozó füvekkel" teljesedik be. Prófétai, apokaliptikus rémlátomás ez, amit Horger Antal sem érthetett még igazán (ha egyáltalán olvasta, mert talán csak a félreértelmezett magyarázatot tették elé, hogy J.A. egy istenkáromló költő, hiszen még napjainkban frissen kiadott tankönyvekben is van olyan magyarázat, hogy „J.A. megtagadja istenét és hazáját", aminél szerencsétlenebb értelmező sorokat már nem is adhatnának a diákok kezébe!)

Tehát, ha a költői kérdés („..kicsoda állít") valójában nem kérdést, hanem feladatot fogalmaz meg, akkor egyértelmű, hogy valamennyi kérdés önmagára, a művészre, alkotóra, költőre és valamennyi értelmes, gondolkodó emberre vonatkozik. *A valódi kérdés tehát az, hogy mi a költő feladata, küldetése, kötelessége. S a válasza az, hogy tiszta szívvel és lélekkel önfeláldozóan, alkotó-teremtő módon ezt kell vállalnia életigenléssel a pusztulás ellenében („Ki rettenti a keselyűt?"), mert a keselyű csak ott jelenik meg, ahol pusztulás van.* Ahogy Szent Pál mondja: „Ne cselekedd a rosszat, hanem győzd le a rosszat a jóval!" Ehhez anyai

ragaszkodásra, hűségre, állhatatosságra is szüksége van *(„S ki viszi át fogában tartva a Szerelmet a túlsó partra?”)* Felidézhetjük itt ismét József Attilát *(„számban tartalak, mint kutya a kölykét...”, „..hisz mint a kutya hinnél abban, ki bízna benned...”),* mert ahogy egy kutya a kicsinyét a foga között tartva élete kockáztatásával is átúsztat a folyón, úgy kell átmentenie a többiekért is felelősséget és áldozatot vállaló lelki embernek, a költőnek az érző emberi lelket, emberi értékeket (szerelmet, amely emberi érzésből, lélekből fakad és a jövő megfoganásának igaz záloga, s a szeretetet, mely minden emberinek a lényege, mert ezek nélkül minden értéktelenné, holt anyaggá, élettelen tárggyá válik egy elembertelenedett világban). Ám ezekről az értékekről az liberálisnak mondott és hirdetett anyagias világfelfogásnak vajmi kevés ismerete lehet.

... és amíg az életigenlés kerekedik felül a pusztuláson, romboláson, romlottságon, istenkáromláson, országrontáson, nemzetgyalázáson és hitszegésen, addig van életcélja a költőnek és küldetése a költészetnek, s van értelme az életnek is. József Attila még messzebb ment, s ezzel a költészet küldetését is magasabb szinten értelmezi: *„a nemzet közös ihlet”* s *„a költészet a nemzet lelkében ható névvarázs”*. Mert ha a művészet nem más, mint *„egy nem szemléleti végső világegész helyébe való teremtése egy végső szemléleti világegésznek”*, akkor ez a varázslat azt jelenti, hogy a puszta szavakból valódi, érzékelhető világot teremtünk. S amikor érezzük, mint már Ady is száz éve, hogy *„minden Egész eltörött”*, akkor a költészet ezt az eltörött, szétszaggatott, kifosztott, megrabolt és kiüresített világot állítja helyre, teszi ismét Egésszé! És ami elképzelhető, az megvalósítható! Ezt a hitet és remény őrzi, élteti tovább Nagy László verse is. És akik azt hirdetik, hogy nemzetben gondolkodni idejét múlt, éppen azok akarják megfosztani lelkünket a „közös ihlettől”, az emelkedett lélekállapottól, a művészet és költészet varázslatától és csodájától, ami nélkül viszont nem lehet teljes és Egész az életünk.

A nép lelkében őrzött ősi titok csak a dal és a költészet prófétai jelképrendszerében ébred fel újra és újra, hogy ismét megőrzendő és továbbadandó titokká váljék az újabb nemzedékek számára. Idegen eszme és idegen lélek ezt nem értheti, mert nem érezheti, s ezért válik számára gyűlöletessé az, amit mi nemzeti hagyománynak is nevezünk, mert az ostoba ember meggyűlöli azt, amit nem ért. És ezért szajkózzák azt, hogy a nemzeti érzés már elavult... holott *ilyen érzés nélkül, mivel a költészet nem csupán dal, hanem egy nép több ezer éve csiszolódó nyelvén a lelkéből fakadó érzésvilág is egyben, ilyen mélység nélkül nem létezhet költészet!*

Hitvallás ez a hitetlenséggel szemben, az üdvösség útját járó költő tanúságtétele egy megrontott és romlott világban. Kimondja a kimondhatatlant, hogy a túlsó part az innenső és a túlvilág szintézisében keresendő, mert odaát az üdvösség, az örök élet, egy új kezdet, új ébredés vár a halhatatlan lélekre azokban, akik ezt evilági útjukkal kiérdemelték. (még ha olykor kicsit későn is döbbennek rá, mint József Attila írta halála előtt: *„az Isten itt állt a hátam mögött, s én megkerültem érte a világot”*. De megtérni soha nincs későn, mert Hamvas Béla szerint „lehet evangélium nélkül élni, de nem érdemes”.) És ha elfogadjuk és magunkba fogadjuk Jézust *(„én vagyok az út, az igazság és az élet”*), ez az az út, amely értelmet, célt, reményt és erőt ad minden megpróbáltatás közepette ebben a világban, amelyben a hitvallóan élő költő prófétai küldetésként segíti a tájékozódást, mint Reményik Sándor is megfogalmazta:

„... és aki költő, az legyen király,
és pap és próféta és soha más...
nem illik daróc főpapi talárhoz,
s királyi nyelvhez koldusdadogás” .

Egy televíziós interjú végén Kormos István, mint riporter kérdezi Nagy Lászlót: „... *Ha ez a film megmarad. Mit üzensz azoknak, akik száz vagy ötszáz év múlva ülnek szembe veled?"* A költő mély, csendes, de mégis megremegő hangon mondta: *„Ha lesz emberi arcuk egyáltalán, akkor csókolom őket. Emberi szellemük, ha lesz, tudatom velük, üzenem: csak ennyit tehettem értük."*

Lehet, hogy a költészet elsőrendű feladata napjainkban az lesz (mint ahogy régebben az volt, hogy megőrizhessük emberi arcunkat és lelkünket), hogy segítse az Istenhez való megtérésben az eltévedt bárányokat, csapdába csalt áldozatokat, félrevezetett balekokat s a pocsolyák vizéhez csábított szomjazókat?

Záradék (emlékezés negyven év távlatából):

Halála előtt pár héttel, 1977 őszén járt Nagy László a Felvidéken, a vágselyei Vörösmarty Klubban, Tóth Lajos meghívására, ahová a pozsonyi magyar egyetemisták is ellátogattak., és megegyeztünk, hogy a következő év áprilisában, a költészet napja ürügyén a József Attila Klubba is eljön ... szólni akart személyesen a fiatalokhoz, akikben még reménykedett, mert már őt is korlátozták, még az Élet és Irodalom sem közölte minden írását, pedig annak főmunkatársaként jegyezték... „ha habosra hajszolom magam, akkor sem engedem, hogy az igazságot elhallgattassák" mondta, és valóban meghajszoltan, zaklatottan roppant össze a súly alatt.. a szíve nem bírta el ezeket a terheket ...

Az a kézfogás, amivel búcsúztunk, akkor sajdult fel először, amikor 1978. január 30-án a rádióból hírét vettem halálának ...Úgy emlékszem, hétfő volt, és este egy irodalmi eset tartottunk épp a pozsonyi magyaroknak: s azt már az ő emlékének ajánlottuk.

Egy feladhatatlan küldetést és habosra hajszoló hitvallást hagyott rám is. Miért is kellene hát letérnem erről az útról a vörös iszapban és liberális trutymóban dagonyázó csábító szirén-hangok kedvéért?!

Melléklet:

<u>Nagy László: Ki viszi át a Szerelmet</u>

Létem ha végleg lemerűlt
ki imád tücsök-hegedűt?
Lángot ki lehel deres ágra?
Ki feszül föl a szivárványra?
Lágy hantu mezővé a szikla-
csípőket ki öleli sírva?
Ki becéz falban megeredt
hajakat, verőereket?
S dúlt hiteknek kicsoda állít
káromkodásból katedrálist?
Létem ha végleg lemerűlt,
ki rettenti a keselyűt!
S ki viszi át fogában tartva
a Szerelmet a túlsó partra!

Szabó Lőrinc: A túlsó part

S ez lett fontos az Istenek előtt.
Áldottak voltak a titkos erők,
melyek a túlsó partra vittek át,
ahol a lélek elejti magát,
ahol gyógyul a fájó akarat,
ahol bilincsét oldja a tudat,
ahol levedli magányát az Egy,
ahol a Sokba az ember hazamegy,
ahol félelem és vágy megszünik,
ahol az ész nem érzi szárnyait,
ahol a cél leteszi fegyverét,
ahol tárgytalan merengés a lét,
ahol úgy ringunk, mint tücsökzenén,
ahol már puszta közeg az egyén,
ahol én jártam: minden pillanat,
ami csak rávesz, hogy felejtsd magad:
ami, álmodva, a vég gyönyöre,
s ha ébredsz, a költészet kezdete.

Antik eposzok

Évszázadokon keresztül azt hitték, hogy Homérosz eposzai csak kitalált történetek, mesebeli és mitológiai alakokkal benépesítve. A történeti kutatás viszont igazolta, hogy mind a trójai háború helyszíne, mind Odüsszeusz útvonala valódi. Az igazság tehát az, hogy a görögök múltjuk emlékeit őrizték szájhagyomány útján évszázadokon keresztül, közben minden történésbe beavatták mitológiájukat, míg végül ezek a hősköltemények lejegyzésre kerültek. Nem csupán a görögökre jellemző, hogy egy törzsnek, egy népnek, vagyis egy közösségnek ismernie kellett múltját több nemzedékre visszamenőleg. Ezek a történetek igazolták rokonságukat, közös származásukat, és tették szükségessé, hogy a sorsközösségben együtt küzdjenek a megmaradásért. Hosszú évszázadokon keresztül az számított görögnek, aki ismerte a trójai mondakört. Amit rapszodoszok, vagyis vándorénekesek terjesztettek és erősítettek meg az emlékezetben.

A trójai történet abból az időből származik, amikor Kr.e. 1400–1200 közötti időkben a virágzó mükénéi acháj kultúra terjeszkedik az Égei-tenger partvidékén, valamint a Fekete-tenger felé, amelynek bejáratát a trójai öbölből lehetett ellenőrizni. Ez viszont a hettiták szövetségese volt. A város romjait megtalálták, méghozzá az eposzban előforduló utalások alapján. Amikor a dórok leigázták a mükénéi kultúrát, ez a történet volt a görög öntudat és önbecsülés forrása. Megmutatkozik benne egy mitológiai rend (az istenek származása és hierarchiája) valamint egy hőstörténet. Az eposz tulajdonképpen csak a 10 évig tartó háború utolsó esztendejének 52 napját tárgyalja. A háború és az előzmények leírását más művekből ismerhetjük. Az előzmények a következők: egyik ágon a trójai Priamosz királynak azt jósolják Párisz nevű fia születésekor, hogy miatta pusztul el a város, ezért meg kell őt ölni. Kiteszik Ida hegyére, de ott megtalálja egy pásztor és felneveli (a talált gyerek motívuma pl. Mózes, Romulus és Remus, Oidipusz stb.), de később visszatér Trójába, szülei visszafogadják, hercegként él.. A másik ágon megtudjuk, hogy Péleusz király és Thetis istennő esküvőjére nem hívják meg Eriszt, a viszály istennőjét, amiért ő bosszút forral. Egy aranyalmára ráírja, ami egyszerű halandó leányok és istennők között is biztos viszályt szít, hogy „a legszebbnek” (té kalliszté), és ezt begurítja az istennők közé. Héra, Pallasz Athéné és Aphrodité kapnak utána, összevesznek, ezért a délceg Páriszra bízzák, hogy döntse el a vitát. Titokban ígérnek neki hatalmat (Héra), bölcsességet (Pallasz Athéne), de a fiatal Párisz csak Aphrodité ajánlatát fogadja el, aki a világ legszebb asszonyának szerelmét adja jutalmul, ha rá szavaz. Heléné viszont már a spártai király Menelaosz felesége, aki a mükénéi Agamemnón király testvére. Azonnal hadat üzennek Trójának az összes görög város mozgósításával. Hadba vonul Akhilleusz és Odüsszeusz is. A háború lefolyását és a történet végét az Odüsszeából illetve Vergiliustól tudjuk meg, hogy miként veszik be a fából épített ló segítségével csellel a várost, de ezért minden hősnek meg kell halnia, csak a leleményes Odüsszeusz és Agamemnon menekül meg. Agamemnónt felesége öli meg, amikor hazatér, míg Odüsszeusznak tíz évig kell bolyongania a tengeren, mert megsértette az őt eddig segítő Poszeidont, aki hiába figyelmeztette, hogy istenek nélkül semmi az ember. Ám felesége Penelopé, aki a 20 évi távollét után is hűséggel várja őt, végig elutasítja a tolakodó kérőket, és a hagyományok és az apja tiszteletének jegyében neveli fel fiát Telemkhoszt. *Sugallva, megerősítve, azt üzenve, hogy a társadalom legszilárdabb alapja az összetartó, értékőrző család!*

Az Iliász Akhilleus hőstörténete. A cselekmény elején Akhilleus megsértődik Agamemnónra, amiért az megfosztotta őt a neki járó zsákmánytól (egy foglyul ejtett asszonytól). Akhilleus, aki sérthetetlen harcos, mert anyja Thetis istennő az alvilág folyójában fürdette meg őt, most abbahagyja a hadakozást, ezért a görögök egymás után szenvednek vereséget. Barátja (Patrokhlosz) elkéri a hős fegyverzetét, hogy ezzel rettentse meg a trójaiakat, de a csel csak

rövid ideig válik be, mert a trójai király másik fia (Hektor) megöli Patrokloszt. A barát halála Akhilleuszban bosszúvágyat érlel, új fegyverzetet csináltat Hephaisztosszal, az alvilág kovácsával, harcba vonul, és megöli Hektort, majd dühödten meghurcolja annak holttestét. A történet azzal fejeződik be, hogy Priamosz király titokban felkeresi Akhilleuszt, hogy kikérje a holttestet, és méltóképpen eltemethesse fiát. A görög hős lelkében ekkor valódi emberi érzések fakadnak, saját apja jut eszébe, és kiadja a holttestet. Hektor temetési idejére Akhilleusz is szünetelteti a harcot.

Az eposzban érvényesülnek az eposzi kellékek, vagyis az invokáció (a segélykérés), hogy az eposzt jól meg tudja írni, aztán a propozíció (a tárgy megjelölése), amelyben a szerző vagy előadó összekapcsolja az emberi és isteni világot, vagyis az istenek akaratának tudja be Akhilleusz haragját. Ebben megtaláljuk a motivációt, vagyis a bonyodalom indítékát. Ezek után következik a seregszemle (enumeráció), amelyben megismerjük a görög és trójai seregek táborát. A cselekmény kibontakozásában különböző központi események és mellékesemények (epizódok) zajlanak. Gyakori az isteni beavatkozás (Deus ex machina) pl., amikor a ködfelhőt bocsátanak a harcolókra stb. A mű vége felé érkezik el a tetőpont (Priamosz és Akhilleusz találkozása), majd a megoldás (Hektor temetési szertartása). A műben a jelzők és hasonlatok sokaságával találkozunk. Jellemzőek az állandó és díszítő jelzők, melyeket a személynevek előtt alkalmaznak pl. a fellegtorlaszoló Zeusz, tehénszemű vagy hókarú Héra, leleményes Odüsszeusz, stb.

Homérosz eposzai időmértékes verselésben, hexameterben készültek. Ez 6 verslábból, vagyis 6 időmértékből áll soronként (daktilusok illetve spondeuszok váltogatják egymást) pl.: „És ragyo-/gó Hek-/tór tüs-/tént lecsa-/tolta si-/sakját” //-../--/--/-../-../--// . Egyes kutatók szerint ez a ritmus, amit egyébként énekelve adtak elő, az ember legősibb emlékeit idézi fel, azt a szívritmust, amit születésünk előtt 9 hónapig hallhatunk dübörögni az anyaméhben. Az időmérték zenéje biztosítja azt, hogy a rá ültetett szöveg szavai ne változzanak el. A zene és a dal hozzátartozott a görögök minden ünnepi eseményéhez, a szertartásokhoz, amelyek az emberi világ összehangolását (harmonizálását) igyekeztek elérni az emberfölötti (isteni) renddel. A másik kulturális örökség, hogy a műből megismerjük az ókori görögök életmódját, életkörülményeit és világképét. Apró részletekig kiterjed például az a rész, amikor Akhilleusz új pajzsa készül. Megtudjuk, hogyan készül a bronz, milyen csillagképeket ismertek, hogyan zajlott a lakodalom, miként bíráskodtak, a pásztorok hogyan éltek stb. Az elbeszélő (epikus) műnem később elkülönült a lírától és a drámától, és több önálló műfajban bontakozott ki, mint a mese, elbeszélés, ballada, elbeszélő költemény, novella, regény.

Homérosz akkor élt, amikor Rómát alapították (Kr.e. 753.), Olimpiában az első versenyeket rendezték (Kr.e. 776.), és ebből az időből maradtak fenn az ószövetségi iratok első könyvei is. Része ez egy hatalmas kultúrkörnek, amelyből az európai civilizáció is fakad.

Idézet:

Achilleusz megharagudott Agamemnonra, aki megsértette őt, visszavonult a harctól, és anyja Thétisz istennő Zeuszhoz megy szóvá tenni az ügyet:

„Majd hogy a rózsásujjú Hajnal kélt ki a ködből,
akkor a széles akháj tábor fele visszahajóztak.
Jó szelet is küldött nékik nagy Phoibosz Apollón.
Árbocot állítván, vonták föl a hószinü vásznat:
duzzasztotta a szél a vitorlát, körben a bíbor
hullám mosta gerincét s zengett, míg a hajó ment:
száguldott a hajó, habos árban vágta az útját.

És, hogy a téres akháj tábort útjukban elérték,
éjszinü bárkájuk húzták ki a parti homokra,
jó magasan, s megtámasztották hosszu bakokkal.
Végül a sátrakhoz széledtek el és a hajókhoz.

Ő meg a fürge hajók mellett ült, telve haraggal,
isteni sarj, fia Péleusznak, gyorslábu Akhilleusz.
Férfidicsőséget szerző gyűlésbe se járt már,
harcba se ment, kedves szívét sorvasztva csak ült ott,
és így vágyakozott a csatára s a harci zsivajra.
Ámde tizenkettedszer amint jött újra a hajnal,
akkor a nemmúlók az olümposzi csúcsra vonultak
együtt, s Zeusz vezetett; de Thetisz se feledte fiának
kívánságát, mert fölbukva a tengeri habból,
szállt kora hajnalban csúcsára az égi oromnak:
messziredörgő nagy Kronidészt külön ülve találta
sokszakadéku Olümposznak legfőbb tetejében”.

Évezredek erkölcsi üzenete az irodalomban

„Gyűlölni nem születtem én, szeretni csak.”

„Most majd megmutathatod, ki vagy:
dicső ősökhöz méltó, vagy hitvány utód.”

(Szophoklész: Antigoné)

Az Antigoné című dráma kétféle erkölcs, kétféle magatartás, kétféle értékrend ellentétének konfliktusa. Kreón a királyi trónus magaslatából szemléli az eseményeket: a város érdekeit és törvényeit védelmezi, miközben azt gondolja, hogy ő a hatalom csúcsa, és mást nem ismer el maga fölött. Meggyőződése, hogy intézkedései helyesek és igazságosak, amivel a közjót szolgálja, mert ő a király. Iszméné ugyan tudja, hogy kötelessége lenne testvére eltemetése, de a király parancsa ellenében nem tud, nem mer s ezért nem is akar cselekedni. Ezt a magatartását a törvénytisztelettel magyarázza: behódol a földi hatalom törvényei előtt, vagyis tipikus szolgalélek, aki nem képes felülemelkedni az anyagi világ viszonyain és gyarlóságain, mert nem a hagyományok tisztelete, hanem a napi gondok határozzák meg gondolkodását.

Antigoné szív és testvéri szeretet, aki tiszteli az ősöket, hagyományokat, az isteni (természetes) rendet, szabad akaratú, aki vállalja tetteit, és nem menekül az ítélet elől. Tragikus hős, aki vállalja a halált is az eredendő emberi értékek védelme érdekében. Helytállása a gyilkosság bűnével terheli meg vádlóit, és ítéletet mond az értékek pusztítói fölött. Erkölcs és hatalom ütközik meg az érdekellentétben.

Az istenek a halhatatlan lélek üzenetével az erkölcsi rend formálói, így avatkoznak be a dolgok alakulásában, de csak azok számára adnak útmutatást, akik magatartásuk és szellemiségük ráhangoltsága által meg tudják ragadni (értik és érzik) ezt a dimenziót. Antigoné az emelkedett lelkületével ezek közé tartozik. Azt teszi, ami jó és helyes, míg Kreón csak azt, ami szerinte hasznos.

Amikor a halandó ember a szűkre szabott földi léte miatti félelmében uralni akarja az elérhetőt és megragadhatót, akkor ezen túl lépve még a lelkeket és érzelmeket is anyagivá, tárgyivá, dologivá akarja tenni, hogy uralkodhasson fölöttük. *A tárgyi világot uraló hatalom azonban elbukik, ha szembe kerül a világ harmóniájával (az isteni renddel), melyet a lélek kisugárzása tart egyensúlyban*. Kreón azonban ilyen magaslatokig nem lát el, ezért kijelenthetjük, hogy őt nem a rossz szándék, hanem a rossz felismerés vezeti. Azt gondolja, azt hiszi, hogy amit csinál, az helyes és jó. Ám aki helytelen alapokból indul el, pl. nem ismeri fel az isteni rend elsőbbségét, az törvényszerűen rossz következtetésekre jut. Nem az ember rossz, de a rossz (helytelen, megalapozatlan, félinformációkra épülő) gondolkodás vezeti helytelen magatartásra, miközben azt hiszi, hogy ez a jó.

Kreón ítélkezése is szűk látókörre vall. A városra támadó testvért enyészetre ítéli, hogy senki el ne temesse, mert a haza, a város érdeke mindennél előbbre való, de nem vizsgálja a gyökereket, hogy a várost védő testvér szegte meg először az egyezséget, vétett a város rendje ellen, amikor nem adta át a trónt egy év után a testvérének, és már az is helytelen magatartás volt, amikor korábban megtagadták apjukat (Ödipuszt). Ezért a helyzet megítéléséhez nagyobb, mélyebb és szélesebb társadalmi és történelmi távlatra van szükség, amit jártasság, műveltség, tapasztalat és tanulás, vagyis a bölcsesség ad meg csupán. Ezt a végén Kreónnak is be kell ismernie*: „Bölcs belátás többet ér minden más adománynál. Az isteneket tisztelni kell, gőggel teli ajkon a nagy szavak nagy romlásra vezetnek, s józanná nem tesz, csak a vénség.” „Legnagyobb kincsünk a bölcs megfontolás.” „Hiszen ki nem talál az életben többé*

gyönyört, úgy gondolom, nem élő ember az, csak élő holttetem. Hiába raktad házad kincsekkel tele, hiába vagy király, ha már örülni sem tudsz semminek. Ha érte boldogságodat kell adni, minden más a füst árnyéka csak...” „Az istenek .... saját bűnöd szerint mérnek rád büntetést.”

A családból az első bűnt Labdakosz thébai király követte el, amiért még három generáció fog bűnhődni, de oly módon, hogy mindegyik (akarva vagy akaratlan) a saját bűnéért lakol. Fiát Laioszt a jóslat beteljesedésétől való félelme hajszolja fia megöletése felé, mert azt jövendölték neki, hogy fia kezétől hal majd meg (de valójában attól tartott, hogy egyszer át kell adnia neki a hatalmat... dédunokái is ilyen ok miatt ölik egy egymást). Laiosz megöletné a fiát, csakhogy az egyszerű pásztor (akire a hóhérmunkát bízza) még más gyermekével sem tudja megtenni azt, amit egy hatalmát féltő uralkodó a sajátjával, ezért életben hagyja a dagadt lábú Ödipuszt. Ő viszont – megismerve a jóslatot – el szeretné kerülni a végzetét, nem akar gyilkolni, ezért ellenkező irányban indul. Így rohan szembe sorsával. Nem tudva, hogy kivel akadt össze, önmagát védve számol le a gőgös királlyal, tulajdon apjával, majd mint a várost a dögvésztől megmentő bajnok elnyeri jutalmul az özvegy királyné (saját anyja) kezét. A bűn, bár akaratlan és feltáratlan, újabb romlást hoz a városra, mert romlott lelkület vezérli. A köztudatban önvédelem és jutalom, de a valóságban apagyilkosság és vérfertőzés. A bűnös cselekedet bűnnek számít akkor is, ha tudatlanságból tesszük, és ez a körülmény csak enyhítheti, de meg nem szüntetheti a megítélést. És fiai, akik ezért elítélik és megtagadják apjukat (származásukat), még súlyosabb bűnbe esnek: egymás vérét ontják. A leánytest-vérekre pedig majd öngyilkosság és meddőség vár, s így a negyedik nemzedékkel kihal Labdakosz nemzetsége. (amint a Szentírásban is van: az ősök és hagyományok tiszteletének megszegőit negyedíziglen bünteti az Úr!... míg az isteni rend alázatos elfogadóit és tisztelőit ezerszeresen jutalmazza).

Antigoné tragédiájának üzenete messze túlmutat az irodalom keretein, és nem szabad csupán esztétikai elemzés alá vennünk. *Az ókori epikus és drámai szövegek értelmezésével éppen azt kell demonstrálnunk, ami tulajdonképpen az irodalom oktatásának az elsődleges célja: világot, helyzetet értelmező rendszerével, eszméket és magatartásformákat elemző példázataival a helyzetünk, korunk, létünk megértéséhez és a jövőbe tekintéshez adva útmutatást.*

A görög színház és dráma

A művészet meghitt temploma a színház, és tiszteletet parancsoló hely a pódium, ahol a szó és a tett, vagyis a hang, a beszéd és a cselekvés a valósághoz képest egy másfajta dimenziót és másfajta világot idéz fel, bár a valóság elemeiből készül.

Amióta az ember megtanult beszélni, és értelmét elsősorban ezáltal fejlesztette, azóta szorultak fokozatosan háttérbe a nem nyelvi jellegű kifejezésformák: a cselekvés, a gesztus és a magatartás. A teremtés ősi állapotának ösztönös vágya azonban nem szűnt meg. Ennek nyomait fedezzük fel az ókori görög kultúrában, ahol a primitív életformához képest már nem az ősi mágia, hanem az istenek felé forduló szertartás elemeit látjuk. Ezekben a szertartásokban vagy az emberfeletti erőket akarták kiengesztelni vagy pedig az ősök szellemét szerették volna megszólítani olyan formában, hogy elmúlt eseményeket jelenítettek meg énekelve, táncolva. Ez a kifejezésmód és hagyomány szinte minden népnél megtalálható, és a magyar nép ősi szertartásainak töredékei is megőrződtek például az év jeles alkalmaihoz és ünnepeihez kötődő népi játéktevékenységben illetve a gyermekjátékokban, amelyek utánozták a felnőttek tevékenységeit, és így gyakran tovább őrizték a mitológia régebbi rétegeit, mint a felnőttek társadalma, mert az újabb kultuszok bevezetésekor csak a felnőttek kötelező tevékenységét szabályozták, de a gyerekekről mintegy megfeledkeztek. Viszont a mesékben, dalokban szintén fennmaradtak a korábbi korok emlékeinek szimbólumai szinte napjainkig, amelyek akár több ezer éves hagyományban gyökerezhetnek.

Minden ilyen játékra vagy szertartásra jellemző egyfajta pontos dramaturgiai szerkezet: a cselekmény itt és most történik előttünk. Először megismerjük az alaphelyzetet, a helyszínt és a szereplőket, amelyben valamilyen érdekellentét (konfliktus) alakul ki. Ha az ellentétet nem tudják feloldani, akkor a feszültség fokozódik, úgymond pattanásig feszül, és összeütközésre, kicsúcsosodásra kerül sor. Példaként említhetnénk egy nagyon egyszerű, de tiszta szerkezetet. Ismerős az „Adj, király, katonát!” játék. Az ALAPHELYZET (szituáció), hogy két csapat sorakozik egymással szemben. Az ÉRDEKELLENTÉT (konfliktus, bonyodalom) azzal kezdődik, hogy az egyik király felszólítja a másikat a megadásra, illetve a részleges behódolásra *(„Adj, király, katonát!”).* A válasz teljessé teszi az ellentétet, ellenállás: *„Nem adok!”* Erre a feszültség fokozódik és TETŐPONTRA (összeütközés) ér: *„Ha nem adsz, szakítok! – Szakíts, ha tudsz!”* A HANYATLÁS jele, hogy megszűnik a verbális összeütközés, és cselekvésbe, erőszakba csap át, valamelyik oldal elbukik, vereséget szenved a fizikai összecsapás során, de a valódi tragédia vagyis értékvesztés nem az emberhalál, hanem az, hogy a jó ügy képviselője bukik el, az érdekellentétben ugyanis benne van az, hogy úgymond a jó és a rossz, az erény és a bűn, az erkölcs és az erkölcstelenség képviselője között jön alakul ki konfliktus.. A MEGOLDÁS mindig bizonyos megkönnyebbüléssel, megtisztulással (katarzis) jár. Még akkor is, ha a számunkra kedves és igazságos hős elbukik, mert vele együttérezve, sorsában osztozva bennünk az igazság és jóság érzése tovább él. A tragikus hős halálával a nézőben megfogan egy érzés, vágy, gondolat, egy eszme, hogy a jót és szépet, a helyes magatartást érdemes vállalni, s akiben ez él, az már megtette az első lépést a megtisztulás felé.

A görögöknél a városállamok kialakulása idején kezdenek szétválni az egyes műnemek: zenére, táncra, lírára, epikára vagy drámára. Illetve a szertartásokból kiválnak a világias témák, hogy külön életet éljenek. Ez az az időszak, amikor például elkezdik az olimpiai játékokat, Homérosz pedig egységesíti a jó 500 éve szájhagyomány útján megőrzött eposzokat. Ezek az énekmondók járták a falvakat, esténként egy-egy éneket előadva, amiért szállást vagy élelmet kaptak. A vak Homérosznak is lehetett egy gyermek kísérője, aki vezette őt, de közben megtanulta minden történetét, majd ő folytatta a vándorutat. Ünnepek idején a legjobb énekmondók nagyobb településekre érkeztek, mert nagyobb hallgatóságra számíthattak. A bor

és a mámor istenének, Dionüszosznak kultusza igen jelentős volt a görögök körében, akik a bort bizony nem csupán a szertartásokhoz fogyasztották. Ilyen oldott hangulatban aztán szinte kórusban szóltak bele az előadásba tetszésüket vagy rosszallásukat kifejezve. A piactéren (amilyen volt az athéni Agóra is) így máris drámai szituáció alakult ki. A Krisztus előtti 6. században aztán ezt a helyzetet már előre megírva jelenítették meg, és a közhangulat a kórus által került pódiumra. Talán ezért lehetséges, hogy míg a szereplők az előkelőbb attikai nyelvjárásban beszélnek, addig a kórus dór, vagyis spártai nyelvjárásban énekel. A görög rabszolgatartó demokrácia idején a város vezetői is tudatosították az ilyen előadások jelentőségét, és támogatták a drámaírókat. (talán néha azt is szerették volna befolyásolni, hogy a nép hangulata milyen szövegben jelenjék meg) Ekkor épülnek az első szabadtéri színházi épületek, amfiteátrumok. Főleg a perzsák elleni háborúk idején és Periklész korában (Kr.e. 5. sz.) csúcsosodik ez ki. Erre a korszakra tehető Aiszkhülosz, Szophoklész, Euripidész és Arisztophanész működése. Egy-egy szerző évente 3-4 művel jelentkezett. Ezeket mutatták be a színházi seregszemléken, és a legjobb alkotók (akik leggyakrabban rendezték is a darabot, esetleg szerepeltek is benne) magas rangú elismeréseket kaptak. A város vezetői támogatták, hogy az emberek színházba járjanak, még fizettek is nekik érte (a szegényebbeknek), mert nevelő célzatúnak tartották az előadásokat. A legjelentősebb szerzők 100-nál is több darabot írtak, bár csak néhány maradt fenn belőlük. A legismertebb szerzők Aiszkhülosz, Szophoklész, Euripidész és Arisztophanész voltak. Témájuk a görög mitológia vagy a történelem volt. Abban az időben a Földközi-tenger partvidékének jelentős része volt görög befolyás alatt, hiszen Kis-Ázsiában (Trója, Ephezosz) és az itáliai partvidék (pl. Taormina) is hozzá tartozott, és ezeken a területeken még a római hódítás után sem szűntek meg a színházi előadások, de fokozatosan attrakciók, viadalok, gladiátorok vérengzésének helyszíneivé lettek. A római Colosseum, amely 60 ezer néző befogadására volt alkalmas, már az ilyen cirkuszi látványosságoknak a helyszíne volt.

Néha egy-egy történet több drámán keresztül bontakozik ki. Ilyen például a thébai mondakör, vagyis a Labdakidák története, amely Szophoklésznél Labdakosz thébai király vétkével kezdődik, és a negyedíziglen tartó bűnhődés során Antigoné halálával végződik. Mégsem a cselekmény folyamata a legérdekesebb, hanem az egyes drámákban rejlő erkölcsi üzenet. Például Antigoné esetében annak a kérdésnek eldöntése, hogy behódoljon-e a királyi parancsnak, mely megtiltja testvére eltemetését, avagy kövesse a hagyományokat, az ősök útmutatását vagyis az isteni parancsolatot, hogy a halottat eltemetni, a testvért pedig szeretni kell. Így mondja a szolgalelkű lánytestvérének, Iszménének: „Most megmutathatod, hogy ki vagy: dicső ősökhöz méltó vagy hitvány utód”. Ez az emberi szabadság valódi értelmezése, amely a görögség egyik embereszménye is volt. Még a zsarnokság idején is Antigoné maga dönti el, hogy mit válasszon, bár tudja, hogy ez a döntés a király parancsával szemben számára a halálos ítéletet jelenti. Az üzenet pedig úgy folytatódik, hogy Antigoné vére visszaszáll Kreón királyra, mikor az elveszíti fiát és feleségét, vagyis jövőjét. Számunkra ez azt jelenti, hogy az önkény belepusztul a saját maga teremtette helyzetbe, míg az igazságért meghaló ember lelke üdvözül, és emléke a mi magtarásunk helyes irányát segíti.

A görögök főleg tragédiákat írtak, amelyekben a néző úgy tisztul meg lelkileg, hogy az igaz, a helyes és szép dolgokért folytatott küzdelemben helyette a főhős hal meg, és a néző lelkileg megtisztul, vagyis mai szóval csak virtuálisan bukik el, hogy mindaz, amiért meghalt, az célként tovább éljen. Komédiákat is csak később kezdenek írni, de nem az öncélú szórakozás szándékával. Az emberi gyarlóságok nevetségessé tételével mondanak ítéletet az álszentek, csalók, képmutatók és egyéb hamis lelkek fölött. A röhejes szórakoztatás és a cirkuszi hangulat csak a későbbi római időkben válik népszerűvé, amikor az állam vezetői az erkölcsi züllésről és a hatalom alkalmatlanságáról akarták elterelni a köznép figyelmét. Sajnos ezek a jelenségek 2000 év távlatában is újra és újra időszerűek. Szerencsére viszont a görög tragédiák örökérvényű üzenete sem merült még feledésbe.

Homályba borító „felvilágosodás”...

(A 18. század korképe és irodalma)

A 17. század végén Európára egy viszonylagos békesség köszöntött. A törököt kiűzték Magyarországról, lezárultak a nagy hatalmi harcok, és ezzel megteremtették az alapját annak, hogy az abszolutista uralkodók kiterjedt országok felett rendelkezzenek. Erre példa Franciaország, Ausztria és Oroszország is. Az ilyen típusú uralom szereti önmagát dicsőíteni, amiben a barokk stílus lenyűgöző monumentalitása teljesen kielégítette. Sok helyen még az egyházakat is saját befolyásuk alá vonják, ahol aztán az egyházi szervezet vezetői is beépültek a hatalomba, és csalárd módon mindezt Istennek tetsző dologként hirdették. Viszont nem adnak esélyt arra, hogy sajátos elképzelések, egyéni kezdeményezések megnyilatkozzanak. Ebbe az irányításba sem a polgárság, sem a köznemesség nem szólhat bele. Ugyanakkor erre az időre tehető a tudományos megismerés nagy kibontakozása, a könyvnyomtatás általános elterjedése és a közlekedés és szállítás felgyorsulása is. Természetes tehát az a folyamat, amely a hatalommal szemben indul el, alulról érkezik és legfelsőbb rétegeket is eléri.

Az újfajta gondolkodásmód alapja a racionalizmus, vagyis az ésszerűség filozófiája, amit olykor szélsőségesen a vallásellenességgel azonosítanak, és nem ritkán a teljes istentagadás képében fogalmaznak meg. Ők még nem ismerhették a világ egyik legnagyobb tudósának Einsteinnek a bölcs megállapítását, hogy „a tudomány hit nélkül béna, a hit pedig tudomány nélkül vak”, vagyis a kettő nem zárja ki egymást, hanem a legmagasabb szinten támogatja egymás létjogosultságát. A racionalista filozófia Angliából terjed el *John Locke* elméletéből kiindulva, de Franciaországban bontakozik ki, főleg *Voltaire* nyomán. Ő üdvözli azt a törekvést, hogy a társadalmat át kell szervezni, vagyis korlátozni kell a királyi hatalmat, és ki kell zárni az egyházat a társadalom irányításából. A Candide c. kisregényében tulajdonképp azt az utat mutatja meg, hogy az embernek lehetősége van arra, hogy önmaga vegye kezébe sorsa irányítását. Felismeri ugyan, hogy a világ rossz, és benne az ember önző és gonosz, de a munka segítségével kiszabadulhat ebből a világból, *„Dolgozzatok, ne okoskodjatok!”* mondatja egyik főhősével. Kigúnyolja benne *Pangloss* mestert, aki hisz az isteni gondviselésben. Erre a lisszaboni földrengés szolgáltat számára lehetőséget, miszerint ha létezne gondviselés, akkor nem haltak volna meg ennyien ártatlanul. *Candide* maga jámbort jelent, aki optimistaként szemléli a világot, és keresi benne a jót, de vele szemben Martin csak a rossz tapasztalatokat emlegeti. Történetébe a hosszú utazás után még Rákóczi fejedelmet is belekeveri, akitől Rodostóban kiváltja szerelmét Kunigundát, és itt a Márvány-tenger partján lelnek új hazára. Voltaire engedi ki a palackból az ateizmus szellemét, hogy amennyiben a világ tudományosan, ésszel megismerhető, akkor uralható is, tehát nincs is szükség Isten segítségére. Ennek a téveszmének társadalomromboló hatása napjainkig táptalaja az elszabaduló és háborúkat hozó indulatoknak, mert az egységes világkép vagyis az isteni rend felbomlása nem a szólásszabadságot és szabadelvűséget támogatja, hanem az elszabadultságot, a káoszt és az anarchiát.

A kor másik nagy képviselője *Montesquieu* volt, aki a polgári állam elméleti megalkotója és a nemzetközi jog megteremtője. Származása szerint báró, jogtudós és törvényszéki elnök volt. *Perzsa levelek* c. regényében az idegenek szemével ábrázolja szatirikusan a franciaországi viszonyokat. Államelméletében elemzi a demokratikus köztársaságot is, de legjobbnak az alkotmányos monarchiát tartja, míg a legveszélyesebbnek a despotizmust.

A filozófia terén a német *Immanuel Kant* volt a racionalizmus elméleti szakértője, aki a szabadság világát az értelem kibontakozásában látja, a forró szív helyébe a hideg ész kerül. Kortársa *Hegel* szintén az ésszerűséget helyezi előtérbe, és a történelmet úgy fogja fel, mint

egy küzdelmet a szabadságért. A racionalista világértelmezéssel párhuzamosan bontakozik ki a *klasszicizmus*, mint művészeti korstílus, amely kiegyensúlyozottságra, tiszta formákra, világosságra, mértéktartásra és emelkedettségre törekszik. Maga a kifejezés is azt jelenti, hogy minőségi, mintaszerű, első osztályú. Az irodalomban azt vallották, hogy az *antikvitás klasszikusainak példáját* kell követni. Lényegében tehát ez a nemes egyszerűség és nyugodt nagyság külső formai követelményeket szabott meg, pl. a pontos szerkesztés, szabályos elrendezés, avagy az időmérték szabályszerűsége. Nem tűrték meg az érzelmi indulatokat, a szabálytalan formákat és a hajlékony díszítéseket. Úgy tartották, hogy az ésszerűség, a természet törvényszerűségeit követi, és ezért a *tudomány segítségével a természet tökéletesen megismerhető és uralható*. Ez volt az a zsákutca, amely e korszakot *eltérítette az istenhittől* és az érzelmek világától. Ezt az európai keresztény erkölcstől idegen szemléletet támogatta az a pénzkölcsönökből és kamatokból meggazdagodott réteg, mely már ekkor elérkezettnek látta az időt, hogy a „trónokat és oltárokat ledöntve" maga alá gyűrje a szabadság és egyenlőség jelszavaival elkábított népeket. *Ez a fölényes magatartás vezetett el ezeknek a társadalmaknak a későbbi csődjéhez is.* Bár a művészetek terén a barokk stílus nem fejeződött teljesen be, de a klasszikus görög építészet és szobrászat eszményei előtérbe kerültek. Az épületek homlokzatainak jellegzetes elemeivé vált az oszloprend, a timpanon, valamint az ünnepélyes lépcsőzet kialakítása. A festészetben a merev szoborszerű ábrázolás jelenik meg, pl. *David: A Horatiusok esküje* c. festményén. A szobrászok közül az olasz *Canova* faragja mitológiai témájú műveit. A zenében *Haydn, Mozart és Beethoven* volt a legnagyobb. Az irodalomban először XIV. Lajos korában már a 17. század végén *Molière* leplezi le merészen a társadalmi visszásságokat, akinek vígjátékai nem a sorsszerűség és a tragikus hős fizikai bukásából születő gondolat által aratnak sikert, hanem a hitványságok és gyarlóságok nevetségessé tételével, s így a királyi színházban is szalonképesebben eladhatók.

Racine drámájában (*Phaedra*) viszont azt látjuk, hogy az érzelmek és a szenvedélyek veszélybe sodorják az embert, és csak a lelkiismeret és bölcs megfontolás vezetheti sorsunkat. *Pièrre Corneille: Cid* c. drámája szintén az értelem diadalát hirdeti az érzelmek felett. A téma ugyan spanyol, de a francia öntudat kifejezője, melyben a hazaszeretet és a kötelességtudat fontossága jelenik meg. A francia „felvilágosodás" 18. sz.-i kibontakozásának egyik megalapozója *Descartes* volt, aki a kételkedést tartotta fontosnak a gondolkodásban, ekkor terjed el az a fajta szabadgondolkodás, amely elvetett minden korábbi társadalmi vagy vallási erkölcsi normát. A kor egyik nagy teljesítménye a nagy francia *Encyclopaedia* volt, melyet főszerkesztője az író, filozófus és esztéta *Diderot* 1746-ban kezdett el összeállítani. 1751-ben jelent meg az első kötet, amelyben a kor teljes tudományos ismeretvilágát kívánták összefoglalni. 1772-ig összesen 28 kötetet adtak ki (17 szöveg és 11 kötetábra), majd további 7 kötettel bővítették. Összesen több mint 800 tudós és író dolgozott rajta. Ez a mű szándékában ugyan az ismeretek összegyűjtésére, rendszerezésére és terjesztésére vállalkozott, de egyben nem véletlenül az istenhit létjogosultságát is megkérdőjelezi, ezért válik a bankárok által érdekes módon bőkezűen támogatott szabadgondolkodó polgárság és a szabadkőművesség jelképévé. A szabadkőműves titkos társaságok ugyan a szabadgondolkodás képviselőinek hirdették magukat, sőt istenhívőnek is, de nem a keresztény alapelvek szerint, hanem egy panteista Világ Ura formájában, a Világ Nagy Építőmestere névvel illetve a Mindentlátó Szemmel jelképezve, amely elutasít mindenfajta egyházi szervezetet és keresztény vallást, de egy úgynevezett Új Világrend megteremtését tűzik ki célul egy Világkormánnyal, amihez meg kell szerezni a pénzügyi és gazdasági hatalmat, hogy a politikai uralmat is megszerezzék (pénzzel, lázadással, kormányok megbuktatásával, lefizetésével, háborús konfliktusok kirobbantásával vagy forradalmak leple alatt). Ez kezdetben a fiatal értelmiség és nemesség számára is vonzónak tűnt, például Magyarországon az osztrák uralom elleni nemesi szervezkedés számára, de Martinovits példája is mutatja, akit besúgó ügynökként alkalmaztak a magyar

ellenállás felgöngyölítése céljából, hogy mennyire idegen a szabadkőművesség a magyar függetlenség szellemiségétől.

A kizárólagos racionalistákkal ellentétben *Jean-Jacques Rousseau* viszont fontosnak tartotta az emberi érzelmeket, és azt hirdette, hogy az emberi élet célja a boldogság. Fontos pedagógiai műve az *Emil*, amelyben arra mutat rá, hogy a civilizáció elidegenítette az embert a természettől, vagyis kiszakította ősi harmóniájából. Jelszava volt, hogy „Vissza a természethez!", ahol mindenki egyenlő lehet. Ő az egyenlőtlenség okát a magántulajdonban látja (amire később a szocialisták is hivatkoznak). Az angol klasszicizmus két nagy alakja *D. Defoe Robinson Crusoe* c. művével, amelyben megtestesül az angol gyarmatosító szellemiség, a természet erőin diadalmaskodó és világot leigázó hős és a gazdálkodni tudó ember. A másik *J. Swift*, aki hősét Gullivert négy képzeletbeli világba viszi, ahol a saját társadalmának gyarlóságait nagyítja fel az eltorzult társadalmakban. A törpék országában az agresszivitást és nagyravágyást, az óriásoknál a nagyvonalúság mögött rejlő önzést és kicsinyességet, a tudósok birodalmában pedig a valóságtól elszakadó természetellenességet bírálja. Csak a Nyihahák országában látjuk azt, hogy az állatok bölcsebbek tudnak lenni az embereknél, bár ott is vannak alattomos és gonosz rétegek.

Az angol és francia „felvilágosodás" a tömeggyilkosságba torkolló nagy francia forradalom után (1789) és a napóleoni háborúk következtében kihat egész Európára. A németeknél *J.W. Goethe* a legnagyobb géniusz, aki szentimentális regényt írt *Az ifjú Werther szenvedéseiről*, és egyetlen alkonyati pillanatba tudta sűríteni az élet szépségét és az elmúlás keserűségét a *Vándor éji dalá*ban. A *Faust* című drámájában felveti annak kérdését, hogy mi az élet értelme az isteni gondviselés, a sorsszerűség valamint az örökös ördögi csábítás közepette. Kortársa *Friedrich Schiller* egy tucat későbbi operában megzenésített dráma szerzője (*Tell Vilmos, Don Carlos, Ármány és Szerelem,* stb.), ám egyik legismertebb műve alapján *(Óda az örömhöz*) tartjuk számon, melyet *Beethoven* a IX. szimfóniájával tesz halhatatlanná. Ebben megfogalmazódik a felvilágosodás egyik jelmondata (... *testvér lészen minden ember*), de mindennek beteljesítését Schiller nem a gyarló ember akaratára, hanem az égi szikrára és a szent örömre, vagyis az isteni kegyelemre bízza.

Magyarországon a felvilágosodásnak nevezett eszmeáramlat Mária Terézia majd fia II. József idejében terjed el. Magyarország nehezen heverte ki a török megszállás pusztítását és a gyakori járványokat, amit még a 18. század elején egy hosszabb ideig tartó rossz éghajlati szélsőség is tetézett. Ezek következtében lakosságának száma ez idő alatt visszaesett a Mátyás korabeli szintre, miközben a nyugat országok népessége kétszeresére nőtt. Egy önkéntes és szervezett betelepítés következtében a peremvidékről szláv, román és német népcsoportok érkeznek az elnéptelenedett területekre, ami kiterjeszti azok életterét, és megváltoztatta a népesség etnikai jellegét. A Szent Korona Országa területén a korábbi nyolcvan százalékról a felére esett vissza a magyarok arányszáma, és a nyelvhatár az országhatártól egyre beljebb húzódott ebben az évszázadban. Az uralkodónő meg kívánt békélni a Rákóczi idején megalázott (1711) magyar nemességgel, főleg azért, hogy a Habsburg dinasztia hatalmát megerősítse az Ausztriától nyugatra eső német területek térhódításával szemben, ezért minden vármegyéből két ifjú testőrt rendelt Bécsbe. Bár így sokan beházasodtak osztrák családokba, s gyermekeik elnémetesedtek (mert ez lett volna a „megbékélés" alapja), de nem kevesen, főleg francia nyelvtudásuk révén kapcsolatba kerültek a párizsi udvar embereivel is, akik akaratlan híreikkel a franciaországi változások eszméit terjesztették. Az uralkodó ugyan oktatási reformokkal rukkol elő, de az oktatás nyelvét a németben szeretnék meghatározni, és a Magyar Királyság területét beolvasztani a birodalmukba. Ezt felismerve a fiatal magyar nemesi értelmiség egyre nagyobb számban támogatja a nemzeti nyelv és irodalom megerősítését. Az első jelentős magyar klasszicista („felvilágosult") mű, az *1772*-ben keletkezett *Ágis tragédiája, Bessenyei György* testőríró munkája. Amit Martinovits Ignácról eddig

tanultunk, azt át kell értékelnünk annak fényében, hogy az előkerült iratok alapján a császári rendőrség ügynökeként az volt a feladata, hogy kiugrassza a hallgatásból a rebellis magyarokat, hogy aztán a császár könnyen leszámolhasson velük, mert ki nem mondott célja Magyarország felszámolása volt. A besúgó persze azzal nem számolt, hogy őt is csak eldobható és feláldozható eszköznek tekintették, s hogy az ügy ne legyen túl alpári, ezért kivégezték. Ami viszont fontos, hogy a fiatal magyar nemesség

felismerve a nemzet alapértékeire leselkedő veszélyeket ekkor mégis komolyan gondolva a magyar szabadság, a magyar nyelv és irodalom ügyét, lelkes elhivatottsággal kezdett szervezkedni. Megindul a nyelvújítás (*Kazinczy*), az irodalomkritika (*Kazinczy, Kölcsey*), a politikai költészet (*Batsányi János*), a magyar nyelvű irodalmi lap (*Magyar Museum, Kassa, 1788),* és életre kap a magyar nyelvű színjátszás Pesten, Budán, Miskolcon, Kolozsvárott és Kassán is. Berzsenyi klasszikus nemzeti ódái és Fazekas Mihály lázadást szító Lúdas Matyija valamint Katona József Bánk bánja ekkorra kap ihlető társadalmi hátteret. Elkezdődik egy olyan 19. század, amely a magyar múzsa számára minden addiginál termékenyebb talajú volt. A romantika, a reformkor, a forradalom és szabadságharc kora következik, melyben Vörösmarty, Kölcsey, Petőfi, Arany, Jókai és Madách lép majd színre, s megjelenik a „legnagyobb magyar" (Széchenyi), a „haza bölcse" (Deák), a „nemzet mindenese" (Fáy) és a korszak vezéregyénisége Kossuth. Minden bukás és vérveszteség ellenére Magyarország és a magyar nemzet kiheverve a török megszállás keserveit, most újra a világ élvonalába került (a tudományos felfedezésekről még nem is beszélve). Ez kultúrfölény és eredendő szabadságvágy viszont irigységet és gyűlöletet keltett szomszédaiban és a világuralomra törekvő uzsorás társaságokban egyaránt. Amit a 19. századi reformkor és szabadságharc elemzésénél fogunk pontosabban megvilágítani.

Pilinszky János: Halak a hálóban

Halak a hálóban

Csillaghálóban hányódunk
partravont halak,
szánk a semmiségbe tátog,
száraz űrt harap.
Suttogón hiába hív az
elveszett elem,
szúró kövek, kavicsok közt
fuldokolva kell
egymás ellen élnünk-halnunk!
Szívünk megremeg.
Vergődésünk testvérünket
sebzi, fojtja meg.
Egymást túlkiáltó szónkra
visszhang sem felel;
öldökölnünk és csatáznunk
nincs miért, de kell.
Bűnhődünk, de bűnhődésünk
mégse büntetés,
nem válthat ki poklainkból
semmi szenvedés.
Roppant hálóban hányódunk
s éjfélkor talán
étek leszünk egy hatalmas
halász asztalán.

Pilinszky (1921–1981) keresztény szellemiségű, magyar költő a XX. század derekán. Verseinek témái, jelképei és képi világa révén megismerhetjük életszemléletét, értékrendjét és ezáltal egész költészete üzenetét is, azt hogy egy istentagadó és hitehagyott világban az élet értelmét s az emberek önbecsülését csak az Istenbe vetett hit által lehet visszaadni. A Halak a hálóban az első verseskötetének (1942) címadó verse. Akkor jelent meg, amikor a pályakezdő költő már felismeri a világ elembertelenedését a világháborús viszonyokban, és keresi ennek a zűrzavarnak és az értékvesztésnek okait, amelyek az erőszak hatalomra jutásához vezettek.

A cím elsődleges értelmezése, hogy a hálóba került halak képe, mint elejtett zsákmány nem csupán ártatlan áldozatként lehet jelen, hanem a lelkek megmentését is jelentheti, ahogyan Jézus a Genzáreti-tónál mondja tanítványainak *„Kövessetek engem, és én emberek halászává teszlek titeket!” (Máté 4, 18.).* A vers címe önmagában még nem ad egyértelmű útmutatást, ám az első sorokban a *„csillaghálóval”* a csillagos végtelenbe, a világmindenségbe tereli a képzeletet, majd a földi valóságban egyik lehetőségként korképet rajzol: a *„partravont halak”* többes szám első személye, mintha mindannyiunkra vonatkozna a hálóban rekedt halakkal azonosulva („hányódunk”, „szánk”), amivel máris egy metaforikus hasonlatot állít fel, vagyis olyanok vagyunk, mint a hálóba szorult, vízből kihúzott, lételemünktől megfosztott (víztől és szabadságtól elszakított) halak. A *„száraz űr”* egy nem éltető, nem tápláló élettér, ami csak a pusztulás felé mutat, aminek oka az *„elveszett elem”*, vagyis az elveszett (talán meg sem kapott, vagy megtagadott?) élhető, emberi világ megtartó forrása lehet.

Mi az, ami elveszett, ami *„suttogón hiába hív”*? Itt már egyértelműen nem a halakról van szó, hanem az emberek allegorikus megjelenítése képezi a lírai hőst. Ebben a viszonylatban tehát mi lenne az emberi lélek lételeme, ahol *„Szúró kövek, kavicsok közt fuldokolva kell egymás ellen élnünk-halnunk.”* Tehát ez a társadalmi közeg, amelyben vagyunk egy kényszerpálya, a magával sodró világ, amelyben (amint a hálóba szorult halak a szárazon) az életünkért küzdünk, vergődünk, csapkodjuk egymást véresre, ahogyan egymást pusztító tömeggé, csődületté, csordává züllik az emberiség. Oktalanul, ha hiányzik a legfontosabb lételemünk, ami talán a hit vagy az egymás felé forduló szeretet. Amit remegő, finom hangon kellene megéreznünk, amint Ady üzeni korábban, *hogy „szívem egy nagy harangvirág s finom remegések az erőm”*.

Ám a világ zajos és lármás, amelyben a suttogást nem halljuk meg, és nem tudjuk túlkiabálni, mert nem erővel, hanem elcsendesedéssel tudnánk csak célt érni. Ez a társadalom, amelyből hiányzik a lényeg, a rendező elv, a Mérték, az igazodási pont, ez törvényszerűen az erőszak gerjesztője majd áldozata lesz. *„Öldökölnünk és csatáznunk nincs miért, de kell.”* – nincs célja ennek a küzdelemnek, ami csak vergődés, útkeresés, menekülés vagy eltévelyedés.

„Szívünk megremeg.
Vergődésünk testvérünket
sebzi, fojtja meg.”

Egymást sebezzük meg oktalanul, amire nincs mentség, nincs bocsánat, mert bűnt követünk el önmagunk és a világ ellen s az emberi méltóság ellen egyaránt, pedig csak élni akarunk, de lelki útmutatás nélkül zsákutcába jutunk, sodródunk az eseményekkel, az egyre erőszakosabb történésekkel, aminek jutalma a „pokol”. Ezek a képsorok és a képek asszociációi az értelmét vesztett emberi léthelyzetet vetítik elénk, mintha tükröt tartana elénk a költő, aki magát sem vonja ki ebből.

A zárókép egy lehetséges jövő, amelyre a költő nem ad magyarázatot, de ha tudjuk, hogy életünk során két NAGY HALÁSZ küzd a lelkünk megszerzéséért: a Mindenható Isten és a Sátán, akkor a zárótétel máris értelmezhetővé válik, és visszautal a vers előző soraira. Ráébred, hogy ha a sötétség a fény hiányát jelzi, akkor az erőszak jelenléte a hit és szeretet hiányát mutatja. Földi létünk lezárulása előtt még eldönthetjük, melyiket választjuk, melyik utat, de az után (*„éjfélkor”*) már a kiérdemelt jutalom következik: elnyel a Pokol vagy magába fogad a Menny.

Éjfélkor már nem mi döntünk. Csak előtte lehet megváltani életünket.

Ennek a döntéshelyzetnek a felismerésére, meglátására, megérzésére, megértésére és az emberi lényeggel összhangban lévő magatartásra ösztönöz ez a tömör költemény.

A döntés már a versen túl: bennünk van!

A helyzet tiszta felismerése viszont az első lépés lehet a helyes válasz felé: amit életünkkel, magatartásunkkal, cselekedeteinkkel kell megpecsételnünk.

A vers megformáltsága:

A klasszikus belső felépítés feszességet ad az első pillanatra szabadversnek tűnő folyamatos szövegszerkezetnek. A formailag négysoros szakaszok (összesen 24 sor) szabályosan változó szótagszámú (8 és 5 szótagú), visszatérő rímelésű sorok váltják egymást, több helyen sorátkötéssel. Ám két-két sort egybekötve párosrímű tizenhármast kapunk, de akár hat verslábra is tagolható sorokat.

Csillag/háló/banhá/nyódunk/partra/vonthalak

_ _ / _ _ /_ _/ _ _/ _ o / _ oo/

szánka/semmi/ségbe/tátog/száraz/űrtharap

_ o/ _ o / _ o / _ _ / _ o / _ oo /

A vers első felében a spondeust ill. trocheust követő daktilus lezárással, ereszkedő hangnemben, majd a zárósorokban már emelkedő, jambikus lüktetés uralkodik, ami rásegít arra, hogy a gondolatiságában nyitott kérdés („éjfélkor talán”) még sejtelmesebb legyen, vagyis még mélyebbre jusson el az olvasó lelkében.

Ez a vers kiváló indítást adhat, hogy rálássunk Pilinszky versvilágának csodáira.

A száz éve elrabolt város csikorgó kövein...

Márai Sándorra emlékezünk szülővárosában, a születésnapján. Olyan volt számára Kassa, mint az idegenben járó embernek az anyai intelem, és úgy viselkedik, mintha édesanyja látná minden cselekedetét, hallaná minden szavát, hogy el ne tévedjen a világban.

Vajon hogyan nézne ma Kassára, a Városra, ha itt lehetne velünk?

Ráismerne-e szülővárosára, amely számára mindig a városépítő mester, a rendet szerető ember, az emberi és isteni rend közti harmónia örök zsinórmértéke, igazodási pontja volt?

A Dóm tornya, mint egy szellemi világítótorony, minden bizonnyal megihletné, és a Fő utca ismerős házai is azt sugallnák, hogy itthon van...

Ám a furcsa reklámok és feliratok, a tolongó emberek, és a hagyományok iránt közömbös világ már San Diego-i magány és idegenség rémületével töltenék el. Mert pontosan megfogalmazta, hogy miből és hogyan kellene megújulnia a háborúk utáni Európának, de azt is előrevetítette, hogy a „Mértéket" és „Értéket" felejtő világ hová és mivé züllik.

Ő volt az, aki mindig e Város józan emlékezetének és az emelkedett szellemiségének a megszólaltatója kívánt lenni. Hitte, vallotta és műveivel is hirdette, hogy ezek nélkül nem épülhet emberi jövendő.

És hányszor meggyalázták már itt e városban is mindezt?! Márai is megélte a benesi dekrétumok sötét és embertelen időszakát és a kommunista diktatúra kezdetét. Ezért soha többé nem tért vissza hazájába, szülővárosába sem.

Személyesen nem!

De gondolatait, üzeneteit befogadva mégis itt üdvözölhetjük őt. Magunkban. Olvassuk újra, s mintha itt lenne velünk!

S jó talajban, jól táplálva az elvetett mag kicsirázik, amint a gondolat is, hogy ismét birtokba vegye megrabolt birodalmát!!!

(Kassai őrjárat Márai Sándor nyomában)

„Belenyugodtunk abba, hogy a világnézeti és politikai cenzúrák mellett szabadon garázdálkodjék az üzleti cenzúra a szellem világában. Tisztelni kezdték minden teremtett lélek „érzékenységét", kiszolgálták a vallási, társadalmi érzékenységet anélkül, hogy jogos és becsületes vitába szállottak volna ezzel, meghallgatták és szótlanul elfogadták a kiadónak és ügynökének ukázait, aki megtiltotta nekik, hogy olyasmit írjanak, ami sértheti a hirdetőket, az előfizetőket és a példányonként vásárlókat. Írás közben már nemcsak arra gondoltak, mit szól ehhez Isten és a világ, hanem arra is gondoltak, vajon nem árt-e véleményük a lap vagy folyóirat hirdetési és előfizetési érdekeinek... Így kezdődött valami, aminek értelme minden lelki ellenállás teljes megszűnése volt. Az írók belenyugodtak a civilizáció érdekeibe, eladták az érdekeikért a kultúra felelősségét. (...)

Mikor a szellem képviselői feladják az ellenállást és a katarzist, az álművelt bugris azonnal az asztalra üt, s diadalmasan bevonul fellegvárba, melynek őrhelyét elhagyták a lélek katonái.

Az émely, a csömör, a megdöbbenés, a rekedt vészkiáltások, a segélykérő hangjelek, mindez nem volt elég erős ahhoz, hogy feltartóztassa egy kultúra elvérzésének folyamatát. Néhány erős lélek őrizte a Titkot, mint a régi papok az égő templomban a szent tekercseket: kevesen voltak. Az újkori hírverés soha nem ismert eszközökkel tört az európai lélek ellen, zsivajával

megsüketítette a tömegek lelkét. Csak a kiválasztottaknak volt még valóságos hallásuk, a tömeg nem tudott többé válogatni és megkülönböztetni. Az írók nem tudtak többé elég hősiesen ellenállni a nagyvárosi, kispolgári tömegek olcsó ízlésének."

(Márai Sándor: Kassai őrjárat)

A háború után még állt Márai szülőháza a mai Dargó áruház helyén a Thália Színháztól alig kétszáz méterre, szemben a Shalkház Szállótól, amit a pánszláv bolsevizmus idején lebontottak, hogy helyébe egy másik szálloda épülhessen, amelynek a felsőbb utasítás szerint a szláv felsőbbrendűség jegyében a Slovan (szláv) nevet kellett kapnia, és az ateista felsőbbrendűség okán legalább egy méterrel magasabbnak kellett lennie a Dóm keresztjénél. Most pedig valami más felsőbbrendűség jegyében a Hilton nevet viseli, és úgy néz ki, mint egy ravatalozó, ahol a Város ősi lelkületét kívánják búcsúztatni...

Persze Kassán Nagy Lajos, Mátyás király, Tinódi, Rákóczi, Kazinczy vagy netán Mécs László és Márai Sándor sem tartozott ama korszak „tananyagába". Azóta a Hernád már tengernyi vizet hömpölyögtetett el a város mellett, naponta sétálok utcáin, és barátokat ismerősöket is gyakran vezettem végig a „szent helyek" mellett, de legnagyobb élményemet és legmélyebb találkozásomat otthon éltem meg Márai Sándor műveit olvasva: Kassai polgárok, Kassai őrjárat, Egy polgár vallomásai vagy az Ajándék a végzettől című könyvei révén. Olyannyira, hogy – úgy érzem – látásmódomat is átformálta... és nem csupán Kassával kapcsolatban. Mintha testvéremmé fogadtam volna egy jóbarátot, vagy mintha valahol a messze idegenben egy földimmel találkoznék. Egy jó író valódi titka megfejthetetlen, s ha megszerettük, hiányzik, ha nincs: dereng és bolyong a lelkünkben, betölt és elvarázsol. Szükség van rá, és csak sajnálkozunk, ha mások ezt nem értik. Ennyi.

Persze a mai város már nem ugyanaz a város. Márai idején legfeljebb egyötöde volt a lakosság száma, s a lakótelepek helyén mezők, erdők, kirándulóhelyek terültek el. A magyar népesség pedig elenyésző adattá törpült: nincs két és fél százalék a negyed millió lélekből. Az Óváros viszont látszólag megfiatalodott azáltal, hogy a restaurátorok keze nyomán visszakapott valamit középkori és reneszánsz időszakából. Turistalátványosság lett a Csermely patak imitált bevezetésével, a zenélő szökőkúttal és a kissé ormótlan harangfával együtt. Befejeződött a Dóm felújítása, a Fő utcán leng a magyar zászló (a premontrei rendházban székelő konzulátust jelezve), de az épület másik oldalán kínai oroszlánok készítenek fel az eljövendő évszázad újabb népvándorlásaira. A premontrei gimnáziumban pedig a térség őshonos nyelvén már közel hetvenöt éve nem tanítanak magyarul. Az eredetit utánzó Rodostói-ház előtt ugyan Rákóczi szobra áll, de mintha keserű reménységgel bizakodna csupán, mint azt annak idején tette a száműzetésben. A Mészáros utcában Márai gyermekkorát hirdeti a tábla, pedig nem teljesen pontos a felirat, mert csak később laktak itt a szülei. Bent emlékmúzeum várja a látogatókat (testvérére Radványi Gézára is emlékezve), de a mai város még mindig nem ismeri egyik legnagyobb szülöttjének értékeit. Honnan is tudnák, minek is kellene eredetvizsgálatot végezniük a területrablóknak a lopott holmin, amikor még nem sikerült legalizálniuk magukat a történelemben? Az apa Grosschmid Géza Kisebbségi sors című könyvében olvasom: *„ebben a történelmi emlékektől megszentelt ősi városban, amelynek kövei nemcsak az Anjouk és Mátyás dicsőséges korát hirdetik, de amelynek sorsa évszázadokon át, mindenkor szorosan összefüggött a nemzeti küzdelmekkel. A gondolati és lelkiismereti szabadságért innen intézi hadjáratait Bocskay, aki a bécsi béke megkötése után is ide tér vissza. Bethlen Gábor (a volt) felsőmagyarországi hadjáratának alapjául Kassát teszi meg. I. Rákóczi György, a linzi békében ragaszkodik a város birtokához, mert irányítója volt ez a hely mindenkor az országot mozgató szellemi erőknek, és II. Rákóczi Ferenc, a nagyfejedelem, itt nyugvó hamvai örök szimbólumai maradnak mindenkor a magyarság*

szabadság iránti sóvárgásának. Régi időtől fogva itt fakadt azonban a magyar kultúra nem egy forrása is. Így a Pázmány Péter hű embere, Kisdi Benedek püspök által életre hívott egyetem kiemeli Kassát a magyarországi vidéki városok sorából, majd a Magyar Muzeum címmel 1788. július 1-én Bacsányi János, Baróthi Szabó Dávid és Kazinczy Ferenc itt indítják meg az első magyar tudományos folyóiratot, nyomban rá kibocsátja Kazinczy az Orpheus című lapot, s ezzel és a Bácsmegyei öszveszedett levelei címen kiadott művével indul meg a nyelvújításnak, az akkori viszonyok közt nagyon merész munkája, amelyből a latin és az angol mellett talán legkifejezőbb erejű mai magyar nyelv sarjadzott. Itt volt a magyar színészet egyik első és legerősebb bástyája, itt sok országos hírű emberünk pályafutásának bíztató kezdete..." Az apa jogász, ügyvéd, és 1920-ban a magyar párt képviseletében prágai szenátor volt, de tudvalévő róla az is, hogy a színház, az irodalom és a kulturális élet egyik legkiválóbb kassai támogatójaként ismerték. 1934-ben, hatvankét évesen halt meg Miskolcon. Fia hazalátogatásakor már érte is szólnak a harangok, melyek hangja jelzett időt, ünnepet, gyászt, veszedelmet és természeti csapást is régen. A hetven mázsás legnagyobb azóta ott hallgat az Orbán torony előtt a földön összetörten megragasztva. Sok-sok dolog hullott darabokra ezen kívül is ebben a térségben, és egyéb dolgokat is hiába ragasztanak össze, már csak formájuk hasonlít arra, amik voltak. Lényegük, mint a harang hangja, elveszett. Csak, ha újra öntik új kezek, óhajok, akkor szólalhat meg újra... talán. A nagyságos fejedelem városa vajon miben reménykedik mély álomban ringatva történelmi múltjának fontos emlékeit?

I. A harangok üzenete

„A harang zúg, az utcák kihaltak. A polgárok ebédnél ülnek, a családfő ezeréves mozdulattal töri meg a város falai között a kenyeret. A harang zúg, mintha a nehéz óra közeledtére, mikor vérben, szenvedésben és sikolyban születik az új világ, a város perét hirdetné az időben, magányos és súlyos szavával. Zengj és szólj, régi harang, hívd az élőket, temesd a holtakat, törd szét a villámokat. Nem tegnap kezdettél először szólani. Zengésedre élt, halt, viaskodott ez a város évszázadokon át, mikor zavar volt a lelkekben és ellenség a kapuk előtt."

(Márai Sándor: Kassai őrjárat, 1940)

Abban az időben, amikor a hatalmas Titanic hullámsírba merült, sokan felriadtak álmukból, majd egy reggel arra ébredtek, hogy már semmi sem úgy működik, mint ahogy azt megszokták és elgondolták.

A XX. század folyamán kiderült, hogy amit civilizációnak hittek, az pusztító környezetrombolás, éhínség, elidegenedés, szeretethiány, öntelt gőg, haszonelvű anyagiasság, hatalomvágy, tömeggyilkosság, gyökértelenség, individualizmus és fennhéjázás. A pénzvilág nagyhatalmai ennek a civilizációnak a nevében hirdettek hadjáratokat és békeszerződéseket, aláztak meg népeket és rajzoltak önkényesen országhatárokat.

Márai a kassai őrjárata folyamán, a II. világháború küszöbén, gyermekkora emlékeiben kutat, keresve az idilli polgárvilág gyökereit és a fészekrablás mibenlétét. Megidézi a városépítőket, az otthonteremtő polgárokat, a Dóm megálmodóit. A tornyok, melyek az ég felé irányulnak, de nem haladják meg az emberi lépték határait, azt példázzák, hogy a mérték megtartói maradandóan tudnak útmutatást adni. A megbomlott értékrendben felnövekvő nemzedék viszont már nem látja a példát, s nem talál járható utat. Az író lelkiismerete önvád is. Cinkosnak érzi magát az árulásban, bár kiszolgáltatottan sodródott az eseményekkel, melyeket nem tud feltartóztatni. Ám figyelmeztet a mindenkori felelősségre és kötelességre: NYILVÁNVALÓVÁ KELL TENNI A BŰNT, MEG KELL NEVEZNI A BŰNÖSÖKET, ÉS EL KELL UTASÍTANI A VELÜK VALÓ KÖZÖSSÉGET!

A kassai kiránduláskor az ősi város őrző szelleme és két megaláztatással teli évtized tapasztalata kerül szembe egymással. Szinte prófétai éleslátással rajzolja meg a háborúba süllyedő Európa kórképét, amihez az is hozzásegíti, hogy gyermekkora még egy másik világból táplálkozott. Megbizonyosodik arról, hogy ez az emlékkép nem csupán nosztalgikus illúzió, hanem egy hajdan létezett valóság utolsó fejezete volt.

Az emberi nagyravágyást, önteltséget és mértéktelen becsvágyat jelképező Titanic elmerülése szertefoszlatta az ember tökéletességének és mindenhatóságának ábrándját. Mint nem is oly régen az ikertornyok és a Columbia megsemmisülése vagy a „szuperbiztos" atomerőművek sérülése.

Az Ószövetség a babiloni torony példázatával is éppen erre figyelmeztet: a globalizált (uniformizált, egyformává tett és csordába terelt) világ sem nőhet az isteni rend fölé. Ezért kell a toronynak leomlania, és a csordává alázott tömegnek különböző nyelveken beszélő népekre szakadnia. Így lesz az elrendeltetést megszegő Nagy Sándor is intő áldozattá éppen Babilon romjainál, egy évvel azután, hogy Szúzában parancsba adta a perzsák házasság útján történő beolvasztását. Istennek képzelte magát, aki még a természet rendjével is ellenkezhet, hogy aztán nyomorult emberként, keserves kínok közt ismerje be vereségét az örökkévalósággal szemben.

Márai kassai őrjárata idején is (1940 nyarán, amikor Sztálin üdvözli Hitler katonai sikereit Belgium, Hollandia és Franciaország lerohanása után) két isteni dicsőségre vágyó diktátor „halált hozó füveinek" árnyéka vetül a világra: növelve mindazon csordába verődött tömegek lelkiismeret-furdalását, amelyek hatalomra segítették őket. Pedig hát, szegény tömegek már akkor is a korszerű manipuláció (üzlet, sajtó, mozi, reklám) jámbor áldozatai voltak, mert a fasizmus, a kommunizmus és a kozmopolita liberalizmus is abból a szegénységből és kárhozatból táplálkozik, melyet a kalmárszellemű pénzvilág teremtett meg, mert a legjövedelmezőbb üzlet a fegyvervásárlásra adott hitelnyújtás és a fegyvereladás a háborús fenyegetés félelmében vagy a háborús konfliktusban lévő országok számára. A pusztítás és halál civilizációjának sötétsége ekkor még csak néhányak előtt vált nyilvánvalóvá.

Ahogyan Márai fogalmazza: *„a világ elmerült a kétségbeesésben és hitetlenségben ... az üzlet, amely rávetette magát a színpadra és mozgóképre, a könyvkiadásra és képzőművészetre, nem emelni akarja a tömeg művészi igényeit, hanem kiszolgálja az emberek legalacsonyabb ösztöneit."*

A korunkhoz hasonló válságtünetek felismerése után Márai az okok feltárására és kiútkeresésre is vállalkozik. Kassa lelkét és követ, e bölcsőhely emlékeit hívja segítségül az utazáshoz. Érdemes hozzá most is társulnunk, hogy szellemiségének üde és friss vizében megmártózva tisztábban láthassunk át jelenkorunk zűrzavarán. Kassán nem a nagyravágyás tornyait építették Márai ősei. Ők azok a polgárok, akik még munkájuk, mesterségbeli tudásuk, keresztény erkölcsük és magatartásuk révén nyerték el megbecsült polgárjogukat, és nem azáltal, hogy városlakók és kereskedők lettek. Ezért érzi úgy az író, hogy példázatukra érdemes odafigyelni.

II. A szülőföld üzenetei

Az író 1940-ben egy hónappal a németek párizsi bevonulása után írja: *„hazautaztam Kassára. Egy napra mentem csak, nem volt semmi dolgom ott. Most, idő múltával, elcsodálkozom, miért is mentem? ... Valószínűleg, mert otthontalannak éreztem magam a világban."*

Amikor az ember veszélybe kerül avagy elbizonytalanodik, akkor a gyermekkor anyai gondoskodására, a szülőföld megtartó bizonyosságára vágyik. Visszatérés ez a gyökerekhez, a

kezdetekhez, a fogantatás és indíttatás helyszíneihez, a szülőföldhöz, anyanyelvhez. Amikor nem érti helyzetét: emlékezik. Gondolatban végigjárja az utat, hogy rábukkanjon elveszett értékeire. Keresi a nyomokat már a repülőgépről is lenézve, majd a hajdani Széchenyi-ligetben, melynek áhított csendjét az örökösen őrlő és zúgó malom rabolta el. Most pedig a tömeggyilkos Petrov tábornok szobra, mert a liget is az ő nevét viseli, aki negyvenezer magyar civilt hurcoltatott a szovjet pokolba 1945-ben ...

De Márai már öt évvel korábban rémülettel figyelmeztet: *„És a pokolnak is vannak malmai ... s most őrli, ami megmaradt még életemből és Európa életéből. Megőrölt népeket az elmúlt hetekben..."* Nem az a kérdés, hogy miként kezdődött a fegyveres harc, hanem az, kik gerjesztették és kinek az érdekében. Mert hasznot remél a fegyvergyáros, de a bakancskészítő és a katonákat etető pék is. Ezek aztán behálózzák az egész társadalmat, főleg, ha magas a munkanélküliség, és megélhetést remél mindenki a háborús megrendelések nyomán. (Mennyire mai problémakör!) Márait nem oktalan szorongások gyötrik. Jó nyolcvan év távlatából pontosan láthatjuk nem csupán a világháború későbbi borzalmait és pusztításait, hanem a rá következő időszak embertelenségeit is, melyek közt a fasiszta haláltáborok csak egy epizódot képeznek. Mert Korea, Vietnam, Szibéria, 1956, Afrika, Kambodzsa, Palesztina, Jugoszlávia, Irak és Szíria tömegsírjai azt jelzik, hogy az emberiség nem tanult a történelem tapasztalataiból, és nem hallgat a bölcsek, az írók és a próféták figyelmeztetéseire.

Márai makacssága tántoríthatatlan. *„Holnap még egyszer végigmegyek a Városon, ahol az élet kezdődött, meg akarok keresni valamit. Az élet elveszett értelmét akarom megkeresni. Még egyszer a forrás fölé akarok hajolni, megismerni egy arcot, amelyre már csak halványan emlékszem, megízlelni egy tiszta és hűvös emléket, amely kristályos áradással ömlik a lélekben, mint a hegyi patakok. Az arcvonal, melynek minden európai szellemi ember közkatonája volt, összeomlott: indulj el még egyszer őrjáratra, a romok és beomlott állások között ... Talán megtalálsz valamit, ami értelmet ad az életnek, talán ki tudod mondani az elhazudott igazság egy részletét, ..."*

Sétál a Hernád partján, elmegy a Hóhérbástya mellett, és megáll a Mária-udvarban, ahol *„a béke és gyermekség utolsó pillanatait idézi föl"*. Az osztályából sokan az első világégés csataterein estek el. Kassát pedig emlékeiből és az ország kebeléből is kiszakítják 1920-ban a nagyhatalmi önzés haszonlesői, amit hazudozással, szemfényvesztéssel próbálnak *igazolni „az embertelenül megrajzolt politikai határok"* minden oldalán. Az idegen megszállók, katonák és hivatalnokok futószalagon gyártott olcsó holmikat hoznak magukkal, melyek soha nem vetekedhetnek sem hagyománnyal, sem műveltséggel, mert az áruházi ürességnek semmi köze az itt élők életéhez. A neonfény mögött *„alacsony homlokú, kicsinyes és vadul sovén cseh hivatalnokrendszer basáskodott. Itt nem volt keresnivalójuk, ez történelmi bizonyosság ... önzőek voltak, pökhendiek, igazságtalanok."*. A megszállók is tudták, hogy olyat bitorolnak, ami nem illeti őket, de utólag igazolt jogot formáltak rá politikai és történelmi hazugságokkal. Ezek a hazugságok tették őket türelmetlenné, gyűlölködővé, és az igazságukat követelő ős-lakosokra kitaláltak egy megbélyegző kifejezést: irredenta. A történelem tanúi dacoltak az ideiglenesen megtelepedő bevándorló idegen lelkülettel, de aztán a hasznosság és megélhetés nevében cinkosságot vállaló árulók új életformát alakítottak ki a várost eddig őrző polgári érték-rend helyébe: az igénytelen erkölcsű, ízléstelen, hagyománytagadó és haszonleső városlakóét.

A kövek ősi üzenete azonban más*.: „ ...évszázadokon át őriztek falai között valamit. Őrizték fegyverrel, kőfallal, őrizték vasnál és kőnél is hatalmasabb fegyverekkel és bástyákkal: ízléssel és magatartással, jó modorral és életszokásokkal, joggal és udvariassággal. ... Ezek a polgárok, őseim ősei, építették és védték ezt a várost ellenséges hódítók és portyázó csapatok, martalóc zsarnokok ellen, de védték a veszedelmesebb ellenség ellen is: megvédték az emberi közösségek belső ellenségei, a rossz ízlés, a tunyaság, a bitang felelőtlenség lázadásai ellen. „*

III. Az Ördögárok mentén

„A polgár és a polgári rend az emberi együttélés egyik legértékesebb, leghasznosabb, magasrendű terméke, mindaddig, amíg alkotó és hősies. ... Az igazi polgár szerencsés vegyülete a művésznek és katonának, alkotó és megtartó, álmodó és megőrző. Ezt a polgárságot ennek utolsó, legjobb pillanatát ismertem meg gyermekkoromban, a városban."

Ez a Márai Sándor indul el az Ördögárok felé, mintha jelképesen határt húzna a kétféle életmód és világszemlélet közé: egyik oldalon a hit, a szeretet, a szellemiség, a szabadság, az európaiság, kereszténység és magyarság, míg a túloldalon a gonosz, az erőszak, a hitetlenség, a műveletlenség és megalkuvás. Ezt a választóvonalat nem lehet eltüntetni azzal a hamis ideológiával, hogy el kell fogadnunk a másságot, avagy teret kell adni mindenki érvényesülési vágyának.. stb. Márai figyelmeztet, hogy a XX. század árulása éppen ilyen mázas szólamok befogadásával kezdődött el, mert csak a másfajta értékek és csak a természetes és egészséges emberi magatartásformák tolerálhatók. A bűnös cselekedeteket meg kell látni, rájuk kell világítani, meg kell állítani, de semmiképp nem szabad lepaktálnunk a bűnösökkel. Jézus is indulattal száll szembe a kufárokkal, de ezzel nem osztotta meg a templom népét, hanem megtisztította azt. Az egység és összefogás jelszava alatt mégis hányszor csalják kelepcébe a jámbor szemlélődőket?! Az írástudók árulása is azzal kezdődött, hogy behódoltak a kufár könyvkiadók hamis elvárásainak, csakhogy írásaik megjelenhessenek. *„A társadalmi, politikai erők, melyek ma hideglelős indulattal rángatják és feldúlják Európát, csak következményei a szellemi emberek árulásának. Kezdetben volt az Ige: mindig az Ige volt kezdetben. De aki elárulta az Igét, elárulta az élet értelmét."*

A piaci áruvá degradált „irodalom", már messze van azoktól a varázsszavaktól, melyek az írót képesek a szellemi magaslatokban tartani. Azt az írót, aki *„mindig az igazat mondja, azt az egyetlen, végső igazságot, amely a szépség és a dallam is, mert az igazság mindig szép és dallamos, az igazság mindig művészi. Csak a hazugság torz és idétlen, giccses és hamis"*.

Az írónak tehát kötelessége annak a mértéknek megtartása, mely az élet fölött a szellemi és erkölcsi arányokat, a szépség és igazság, valamint a gondolati tisztaság mércéjéhez tudja igazítani. A felbomló XX. századi társadalmi rendszerek igazolják a Mérték elvesztésének katasztrofális következményeit. *„Az író nem azért gyón nyilvánosan, hogy megkönnyebbüljön bűnei terhétől, hanem, hogy meggyónva azt, ami benne közös az emberi bűnnel, felszabadítsa a bűntudat önvádjától a világot, mert tudja, hogy a bűntudat újabb bűnöket szül, hetedíziglen. Az író varázsszavakkal ír, mert máskülönben nem tudja féken tartani az emberi önzés és indulat, a politika, a nyereségvágy, az érzéki éhség garázdálkodó fenevadjait."* Ezek a sorok már-már prófétai jövendölések a végromlásról, és sajnálatos módon a későbbi történések Márai jóslatait igazolták, vagyis a rombolás, pusztulás, elidegenedés, kommunista diktatúra és elanyagiasodott fogyasztói társadalom jellemezte a XX. század második felét is. A nagyvárosi és kispolgári olcsó tömegízlés szennyáradata elmosta a kultúra valódi képviselőinek a szavát, mert a zajban és hangzavarban a tömegek nem tudtak többé megkülönböztetni és válogatni, illetve a politikai és üzleti cenzúra eleve kiszűrte a számára kényelmetlen tiszta hangokat.

Márai az ősök porladó csontjai fölött a Rozália temetőben keresi tovább a választ, hogy a Város és a Dóm építői, védői, őrzői korábban miként tudták teljesíteni a szülőföld elrendeléséből fakadó küldetésüket.

Mi volt hűségük alapja és ereje? A HIT!

Hittek abban, hogy erre a városra joguk van, hittek igazukban, hittek a szeretetben és kegyelemben. Később csak a hitetlenség engedte széthullni ezt a világot.

„Otthon vagyok e katedrálisban, mely számomra nem műemlék és kegyes zarándokhely, hanem életem mélyebb, örök formája. Tovább kell építeni ezt az életformát. Meg kell tölteni mindennel, ami korszerű, meg kell őrizni benne mindent, ami időtlen. ... Mindenünk megvan hozzá: csak hit és konok akarat kell:, hit szerepünkben, akarat a butaság és az indulatok rémuralmával szemben. ... Hivatásérzés, az európai szerep tudata, s mély kötelesség: szeretni és szolgálni a népet, melyhez nyelv, emlék, jó és rossz sors, s nyelvnél és fajtánál is erősebb kötőanyagok, a közös nemzeti sors kötöz... Ez a dolgunk, Európában. Ilyen meggyőződéssel épült ez a templom, ahol most megnyugodtam és otthon érzem magam."

IV. Végzetes jóslatok, emberi remények

„Ez a városi Európa ez órában, mikor a kassai polgárok Bethlen Gábor kézfogójának színhelyén söröznek, rendszeresen pusztul. A szellem embere önmagában keresi a felelősséget, vádat emel a kultúra papjai ellen, akik nem őrizték elég hősiesen a szent szöveget, alkudoztak a hamis prófétákkal, s egy mohó gépi civilizáció martalékának dobták oda az európai kultúrát... Európa nem a harctereken pusztul el, hanem a lelkekben... Elmerül a földrész végzetében. Egy üde és mohó imperializmus, az amerikai, mely a gépi civilizáció és a nyersanyagok kifogyhatatlan bőségével rendelkezik, érdeklődve pillant körül a világban, mert most látja, fiatal történelme során először, az alkalmat, mikor népek, földrészek, világnézetek és korhadó társadalmak fölött magához ragadhatja a vezetést, az uralmat a nyersanyagok, piacok, az emberek által lakott földrészek nagyobb fele, igen, a vezetést a világ fölött." – írta Márai 1940-ben a Lőcsei Ház emlékeire asszociálva. Bár amit akkor tapasztalt, az csak kistestvére lehet annak, amivel napjainkban kellene szembesülnie. A történelmi folyamatok kísértetiesen pontos előrelátása talán egyedülálló volt abban az időben (is). Honnan ez a bátorság és végzetszerűség? Onnan, ahová vissza-vissza kell térnünk, ahonnan elbolyongtunk, amit elfeledtünk vagy megtagadtunk, ahonnan és amiből elindultunk és idáig jutottunk. Pedig a gótikus katedrálisok magassága és a bennük őrzött áhítat mélysége még látható és érzékelhető.

„Hol az otthon? Múltunkban, hagyományainkban, emlékeinkben. Itt van, ebben a városban, a Dómban, melynek északi kapuján belépek most, e boltívek alatt, s a mélyben, a sírboltban, ahol Rákóczi hamvait őrzik a kövek és az emlékezés... A keresztény Európa e templomhajókkal fejezte ki utoljára és tökéletesen hivatásérzését. A templom méreteit ismerősnek érzem, mint egy örökké testemre szabott köntöst. Ha akarnám, se lehetnék más, mint magyar, keresztény, polgár és európai."

Hiába azonban a pusztulás, a sok tömegsír, az író emlékezése utáni világháború és azóta is tartó fegyveres népirtások... Napjainkra mintha semmi sem változott volna, sőt mintha a tömeges léleknyomorítás még hatékonyabb lenne. A módszer egyszerű, és hatása gyors. Csak elhitetik, hogy a fejlődés azonos a tudással, és a tudomány pedig nem tudja igazolni, hogy az emberek fölött még bárki is létezhet. Csak meg kell győzni őket, hogy a szokások és hagyományok megtartása maradiság, mert a modern ember számára lényegtelen, hogy honnan jött és kik az ősei. Csak a jelen a fontos és a jövendő, ahol nincs helye érzelmes nosztalgiának vagy az isteni igazság áhítatának. A jövendő emberét nem választja el nyelv, hit, viselet, szokás, vallás vagy más sajátosság. Mindenki szabadon dönthet, mi akar lenni, mikor és hogyan akar meghalni, milyen neműként szeretne élni, avagy talán klónozás útján még a nemek is eltörölhetők! (?) Ez a teljesen szabad élet: határok, gátlások és mérték nélkül. Aztán a hitét, tartását és mértékét vesztett emberekkel, népekkel már bármi elhitethető és megtehető. Művészetnek nevezik az értéktelen maszlagot és szemetet. Jólétnek tűntetik fel a jóllakottságot és kényelmet. Pazarlásnak és feleslegesnek kiáltják ki a nemzet kultúrkincsét, műemlékeit. Veszedelmessé nyilvánítják az anyanyelv ápolását, a nemzeti önbecsülést és a történelmi

közösséghez való hűséget. A családot és házasságot pedig elavult intézménnyé degradálják. Választania nem a jót, hanem a hasznosat, nem az értékeset, hanem a gyorsan elérhetőt, nem a szépet, hanem a megragadhatót, és nem a helyeset, hanem mindig az erősebbet kell annak, aki az üzleti reklám és szabadelvű propaganda hatása alatt nem elég erős ahhoz, hogy ellenálljon e korszak ördögi csábításainak.

Elbizonytalanítanak azzal, hogy lerombolnak körülöttünk és bennünk minden eddig biztonságot nyújtó értéket, majd a saját maguk által konstruált gondoskodás biztonságát kínálják fel helyette. Még emlékszünk arra, hogy ama nagy bolsevik ígéretek szerint a gyermekeket az állam fogja felnevelni. El is kezdték építeni a világ legnagyobb árvaházát, Úgy hívták: Szovjetunió. Manapság viszont a tömegkommunikáció és a médiabirodalmak hálózata lett az árvák istápolója, avagy talán az árvaság eszköze és oka.(?)

Márai üzenete is, hogy mindenkinek érdemes lenne mélyebben elmerülnie az otthon, a szülőföld, az Ige és a hagyományok által közvetített tiszta szellemi forrásvízben, mint azt ő tette 1940 derekán, a második világháború fenyegető árnyékában.

Az emlékezés és felismerés felelősséggel is jár. Azokat is meg kell tanítanunk látni és gondolkodni, akiket a korcs korszellem tévutakra vezérelt. Kassán ez hűséget jelent a Városhoz és Márai szellemi hagyatékához, melyet nem az utcakő vagy a városfal őriz, hanem az egyetemes magyar kultúra európai mércéjű tárháza, és az ebből táplálkozók szeretete és bölcsessége.

„Mikor kereszténységről beszélünk, az európai műveltség és erkölcs megtisztulását értjük társadalmi és gondolati, művészeti és gazdasági értelemben.

...Nincs más gyógyulás, csak a hit, az alázat, az egyéni jogok és kötelességek öntudata, a szabadon vállalt felelősség, az értelem. Rosszul neveltek bennünket, rosszul neveltük magunkat és kortársainkat. Az új Európát a nevelők építik föl. Érzik-e felelősségüket?

Meg kell érteni, hogy az örömhöz bátorság kell és önismeret, a szenvedéshez kereszténység kell, mély türelem, zsigerekig ható tudata annak, hogy a végzetnek értelme van."

Induljunk el mi is a Dóm felé, nyitott lélekkel, mely a kövek időtlen üzenetét felfogja, hogy megértsük hivatásunkat és küldetésünket: magyarnak lenni és maradni Kassán.

Ez az emberség fokmérője. Van, akinek ez a legtermészetesebb, de akadnak jócskán, akiket bíztatnunk és bátorítanunk kell.

Fogjuk meg egymás kezét, amíg láthatók vagyunk!

<u>Egy kassai polgár reminiszcenciái</u>
(jegyzettöredékek Márai Sándor születésének 115. évfordulóján)

„Valahogy ... minden messze lett.
Hallom néha a hegyeket...
Rajzotok feltükrözi szívem
ti megrabolt, volt, régi kincsek,
úgysincs, ki sorsotok sirassa –
a nagy dacos kedv bennem sincs meg,
tudsz-e még kuruc lenni, Kassa,
naivan, hittel, jón, szelíden?" (Márai S.: Sirató)

Márai elhagyott egy tájat (a Várost), egy közösséget (a kassai magyarokat) és egy életformát (a polgárét). Nem lehetett többé az a kassai magyar polgár, amire mindig büszke volt, ami minden későbbi élmény zsinórmértéke lett. 1914 után minden elveszett, összeomlott, szét-

hullott, mert akik romlott szívvel és feslett lélekkel eltervezték a Rontást, azok azért mérgeztek és romboltak, mert ezt akarták, és idegen megszállók igájába rendelték a Várost. Nem a háború miatt történt, mert már az is csak következménye volt a romlottságnak. Először a Mérték veszett el, az isteni Rendhez való igazodás, a kegyelem reménye, a megváltás hite, s ezt követően megbomlott az Érték és az értékrend. A közösségeket megtartó hitet és a nemzeti hagyományt elavultnak bélyegezték, és a „modern" és „haladó" jelzőkbe csomagolt cukrozott tablettákkal a pusztulás vírusát etették meg a világgal. Kisajátították a szabadság, egyenlőség, testvériség kategóriáit az individualista liberalizmus „korszerűségének" és „felsőbbrendűségének" kizárólagos igazával, majd elszabadultságot, egyformaságot, hitetlenséget, nemzettagadást, világpolgári otthontalanságot szakasztottak a tömegekre. Márai a bomlás előtti állapotot próbálja műveiben az emlékeiből a képzeletével felidézni és restaurálni. Utolsó kísérlet ez arra, hogy követni való példát tegyen elénk. Don Quijote módjára ő még őrzi az eszményeket, a tartást, van hozzá gerince, de már azt is látja, hogy az új polgárság nem eszményből és hagyományból építkezik, hanem kamatból, pénzből és befektetésből. Ez a magát polgárnak nevező felkapaszkodott réteg felvásárolta a pozíciókat, a reklámot és tömegtájékoztatást, hogy rátelepedhessen a tömegekre, amelyet csak alattvalónak tekint, nem közösségnek, mert csak élősködni tud rajta, ezért nem is képes sem emberi jövőképet sem pedig hiteles példát felmutatni.

Márai tudja, hogy a Város már csak illúzió. a falak visszaszerezhetők, de az életforma már helyre nem állítható. 1938-ban még felcsillant a remény egy „ajándékra a végzettől", de arra is rá kellett döbbennie, hogy ennek sajnos háború az ára, ahol az egyik félre a háborús tömeggyilkos szerepét osztják majd, a másikra pedig a felszabadító győztesét, pedig nincs köztük különbség. Így az önkénnyel, csalással és erőszakkal elrabolt Város már soha többé nem lesz az a város, amely őt felnevelte, hanem csak egy település a térképen: a dekrétumok, kormányprogramok és a diktátumok határán.

Kassa pedig megmarad egy emlékképnek, amilyen volt utoljára 1914-ben egy nyári vasárnap délután, és ahol azóta is egy végeláthatatlan „nyár-éjszaka" rémlátomásai kísértenek. Április 5-én a magyarok és németek likvidálását eltervező kassai kormányprogram 70. évfordulóját ünneplik a hódítók, s az egykori megyeháza (ahol hajdan Kazinczy is dolgozott) most a Kassai Kormányprogram Háza nevét viseli. Megkoszorúzzák Petrov tábornok hatalmas bronzszobrát az egykori Széchenyi ligetben, amely a tábornok nevét viseli, aki legalább 100 ezer ember haláláért felelős, amelyből 40 ezer magyar fiatalkorú levente, civil felnőtt... akiknek embertelen sorsáról a kilenc év múlva hazatért néhány túlélő Bartók Csaba dokumentumfilmjeiben sorolja a vádakat... s a tábornok azért nem sorolható a háborús bűnösök közé, mert a győztesek békekonferenciája csak a legyőzötteket akarták meghurcolni.... mint mindig a háborúk cionista haszonélvezőinek forgatókönyve szerint.

Édesanyád tiszteled nyelvedben is!

„és lehull nevedről az ékezet...” – ezt a Halotti beszédéből való sort megérthetjük Márai San Gennaro vére című regényéből pontosabban, amikor az amerikai bevándorlási hivatal embere Olaszországban egy-egy kelet-európai országból érkező nevéről lehagy egy ékezetet, írásjelet, s a csehek, lengyelek, magyarok lázadoznak, háborognak, mert talán ez az ékezet, jel, ö vagy ő betű számukra annak az otthonnak az utolsó darabja, amit kényszerűségből kellett elhagyniuk, itt meg önként kellene lemondaniuk arról, hogy nevüket anyanyelvük írásmódja szerint írhassák. Mert írásunk, nyelvünk, beszédünk titkokat őriz. Valóban az anyai szeretet és gondoskodás, az otthon melege és biztonsága, a szülőföld felnevelő hangulata, a népünk kultúrája, hagyományai, történelme sűrűsödik néha egyetlen szóban s talán írásjelben is. Ahogyan az óvó néni nem érti, hogy egy-egy gyerek miért nem akarja letenni az otthonról hozott kicsi játékot, mert őt az köti össze az otthonnal, családjával, az emlékezteti mindig arra, hogy van otthon, s talán mert nem érzi jól magát az óvodában, amely számára idegen... az amerikai semmi nemzeti közösséghez sem tartozó világpolgár sem értheti a száműzöttek érzéseit: Pedig csak egy ékezet, egy betű. De mi lesz a szabadságból, a SZÁRNYALÁSBÓL, ha lehagyjuk az ékezetet??? Mi lesz az emberből, ha feladja édesanyjához, családjához, népéhez kapcsoló nyelvét?

A hatalom rabságban tarthat, de amíg embernek tartom és hiszem magam, gondolataim szabadságát nem veheti el. Igaz, hogy vannak olyanok, akik a rabságban elfelejtik, hogy lehet emberként és szabadon is élni, és beleszeretnek a fogvatartókba, a megszállókba, leigázó zsarnokba, és mindent úgy fogadnak el, ahogyan a hatalom kívánja, akarja, szeretné. Az ilyeneket már nem is kell fenyíteni, mert önként behódoltak, feladták akaratukat, kifordultak önmagukból, emberségükből. Ezek az igazi alattvalók, a lojális „állampolgárok” a hatalom számára! De akiben még van emberi tartás, önérzet és önbecsülés, az ilyet nem tesz. Ahogyan József Attila oly pontosan megfogalmazta: *„A harmadikos olvasókönyvben azonban érdekes történeteket találtam Attila királyról és rávetettem magam az olvasásra. Nem csupán azért érdekeltek a hun királyról szóló mesék, mert az én nevem is Attila, hanem azért is, mert Öcsödön nevelőszüleim Pistának hívtak. A szomszédokkal való tanácskozás után a fülem hallatára megállapították, hogy Attila név nincsen. Ez nagyon megdöbbentett, úgy éreztem, hogy a létezésemet vonták kétségbe. Az Attila királyról szóló mesék fölfedezése azt hiszem döntően hatott ettől kezdve minden törekvésemre, végső soron talán ez az élményem vezetett el az irodalomhoz, ez az élmény tett gondolkodóvá, olyan emberré, aki meghallgatja mások véleményét, de magában fölülvizsgálja; azzá, aki hallgat a Pista névre, míg be nem igazolódik az, amit ő maga gondol, hogy Attilának hívják.”*

Nomen est omen! A név meghatároz, a név kötelez. Lényeg, hogy te mit gondolsz magadról: embernek és magyarnak tartod magad, vagy pedig „hitvány bábnak”, akivel mindent meg lehet tenni, csordába terelve karámba hajtani, esetleg csak felhizlalni, hogy vágóhídra vigyenek... Az önfeladás, a behódolás, a lemondó legyintés is az értékvesztés tünete, a semmivé válás jele, s a pusztulás, elpusztulás kezdete.

AKI FELADJA NYELVÉT, ANYANYELVÉT, AZ ÉDESANYJÁT KÖPI SZEMBE! AZ CSALÁDJÁT, NÉPÉT, KULTÚRÁJÁT VESZI SEMMIBE, EMBERSÉGÉT ADJA FEL!!!!

Nyolcvan év a százból

(felvidéki karriertörténet)

1938 novemberében, amikor a Felvidék magyar többségű településeit visszacsatolták, az emberek kint tolongtak az utcán, várva a bevonuló honvédeket. Csodálatos hangulat lett úrrá az embereken. Mint az árvaházi gyerekek, amikor eljön értük az édesanyjuk, úgy ölelték át a katonákat. A helyi szatócs tehetséges fia fényképeket készített, és ezeket sikeresen eladta a pesti újságoknak, ahol első kézből láthatták, hogy milyen nagy örömmel, elragadtatással üdvözlik a húsz évig erőszakkal elszakított lakosok a felszabadulást. Ám aztán jött a háború, a behívók, a gyásztáviratok, az átvonuló hadak siralmas látványa, a katonák erőszakoskodása, és végül megint Csehszlovákia, és a magyar szó, a magyar beszéd, a magyar iskola, magyar istentisztelet betiltása.

1945-ben a szovjet megszállás után a szatócs fia azt remélve, hogy visszakaphatják elkobzott üzletüket, bevitte a fényképeket a csehszlovák hatósághoz, feljelentést téve a harmincnyolcban kendőket lobogtató személyek ellen, hogy lám ezek a fasiszta elemek verték szét az országot. A feljelentést bizonyítékként kezelve a feljelentett személyeket deportálták, vagyonukat elkobozták. Egy tehetősebb portát kapott a fényképész is azzal a feltétellel, ha reszlovakizál, vagyis szlováknak vallja magát, teljes államhűséget esküszik és belép a kommunista pártba. Természetesen az üzletüket nem adták vissza, hiszen egy pártember nem lehet kizsákmányoló, de komoly pozíciókat kapott az államhatalom gépezetében. Mint fényképészt a művészet és kultúra területére vezényelték, és ő felügyelhette, hogy az alkotók kellő proletár öntudattal ábrázolják-e a szocialista építés valóságát, a szocialista fejlődés dinamizmusát, a burzsoá csökevények és a klerikális reakció pusztulását. Munkáját nagy sikerrel végezve rengeteg művész versengett kegyeiért, egy-egy bátorító pillantásáért. Gyermekeit természetesen szlovák iskolába íratta, és megtiltotta nekik, hogy magyar gyerekekkel barátkozzanak.

1956-ban mélyen elítélte a magyarországi ellenforradalmat és fasiszta restaurációt, majd mint magyarul értő személyt megbízták, hogy a csehszlovákiai magyarok számára dolgozzon ki egy olyan programot, amely elfordítaná őket attól, hogy a magyarországi kulturális és közélet iránt érdeklődjenek. Ő engedményeket javasolt az iskolaügyben, könyvkiadásban, közéletben, amelyek révén a magyarok az itteni hatalom jótéteményeit fogják dicsérni: önálló magyar újságokat, intézményeket, amelyeket természetesen a Párt irányít és felügyel. Az iskolai oktatás és a tankönyvkiadás révén sikerült az ifjúságot csehszlovák öntudatra és szocialista internacionalizmusra átnevelni. Ezért több magas kitüntetésben részesült.

1968-ban nehéz próbatétel elé került, hiszen a Pártban szakadás történt: egyik oldalon a moszkoviták, a másikon pedig az emberarcú szocializmus követői voltak. Ő először Dubček híveihez csapódott, de a Varsói Szerződés hadseregeinek bevonulása után jó taktikai érzékkel az elsők között üdvözölte a szovjet katonákat. Ezzel kiváló érdemeket szerzett a következő államvezetés előtt, amiért magas pozíció és végül kiemelt nyugdíj járt. Mint pártveteránt gyakran hívták rendezvényekre, népgyűlésekre, iskolákba, ahol mindig a szocialista vívmányok előnyeiről, nagyszerűségéről, emberformáló erejéről beszélt. Magyar tudása miatt magyar iskolákban is járt, ahol elmondta, hogy a szocializmusnak köszönhetik, hogy magyarul beszélhetnek és tanulhatnak, de mindezt azért, hogy jól elsajátítsák az államnyelvet, és így az ország egész területén jól érvényesülhetnek, és nem kell mindig itt maradniuk az ország kevésbé modernizált vidékén. És ott már gyermekeiknek nem lesz szükségük külön magyar iskolára. A szovjet példát hozta fel, ahol a rengeteg nemzet fiai mind megtanulnak oroszul, ezért gyorsabban szót értenek a szocialista világrend építésének hatalmas munkájában, és bár legyenek akármilyen származásúak, az írók is mind oroszul adják ki műveiket.

Amikor egy gyermek tiszta jóindulattal megkérdezte, hogy akkor Csehszlovákiában a cseh vagy a szlovák nyelv lesz fontosabb, akkor kicsit megtorpant, de kivágta magát: bizony gyerekek, oroszul is jól meg kell tanulnotok, mert mi is a szovjet nép hűséges szövetségese vagyunk örök időkig.

1989-ben riadtan figyelte az események alakulását, azt tanácsolta végül a fiának, hogy be kell épülni a megalakuló új szervezetekbe, a demokratikus átalakulásba, és engedni kell a piacgazdálkodás törvényeinek. Az események élére kell állni, ha nem akarjuk, hogy azok elsodorjanak bennünket. A taktika bevált, így a fiának sikerült megszereznie egy nagy állami vállalatot a barátai segítségével úgy, hogy egy újonnan létrehozott irodán keresztül eladósították és csődbe juttatták: az az állami vállalat hasznát az új cég fölözte le, s a csőd miatt fillérekért megszerezték az egész vállalatot is Nem volt ugyan tisztességes, de akkor jogszerű, és az egész országban ezt csinálták az egykori vezérigazgatók, akik közel voltak a tűzhöz, és értették a csíziót. Jól menő vállalkozó, tekintélyes és befolyásos közéleti ember lett, akitől sokan függnek gazdaságilag, ám támogatja a sportéletet, kultúrát, környezetvédelmet. A saját belátása és elvárásai szerint.

Unokája már a diákok liberális mozgalmában aktivizálta magát, a politikai, nyelvi, nemzeti sokszínűség elveinek, a nyitott társadalomnak hirdetőjeként jelentős pozíciókat, lehetőséget és komoly anyagi támogatást is kapott nyugati intézményektől, amelyek több turnusban képezték ki az új társadalmi rend leendő szakembereit a demokrácia helyes értelmezésére és alkalmazására. A választások idején civil aktivisták tömegeit készítették fel a tömegtájékoztatás, a propaganda, a pályázati rendszerek, a gazdasági átalakulás, a privatizáció új feltételeire, és rengeteg embernek tudtak munkát és életperspektívát adni ezekben a programokban. Hála az önzetlen nyugati alapítványoknak.

Ő saját magát nem jelöltette soha képviselőnek vagy pártvezetőségbe, mert tudta, hogy egyszer előszedhetik a nagyapja múltját, akivel ebben az időben nem is mutatkozhatott együtt, de emberei ott voltak a közélet minden területén, s így talán még nagyobb befolyást is szerezhetett a dolgok alakulása felett. Negyedévenként elrepült valahová, úgymond kikapcsolódni, de ezekről az útjairól senkinek nem beszélt, ám utána mindig új ötletekkel állt elő, és az alapítványok támogatását is el tudta nyerni. Mindenki csodálja tehetségét, kitartását, sikereit a pályázatokon.

... aztán egyszer egy rutinvizsgálat után az orvos olyat mondott neki, amire már sem a pénznek, sem az alapítványoknak, sem a politikai összeköttetésnek nem lehetett befolyása. Még pár hónapot vagy hetet jósoltak neki.

Kétségbeesett. Meglátogatta a nagyapját, aki elmesélte életét, amit immár nem sikernek, hanem kudarcnak, csődnek és bűnnek tartott, és csak annyit mondott neki: Ha van Isten, fordulj hozzá! Nekem már nem megy az sem.

Magyar sors és magyar észjárás

Nem fegyverrel és vérrel szerzett hatalom a magyar titok életcsodája, de gyakran fegyverrel és vérrel kellett megőrizni, megvédeni, hogy az őrzők tovább adhassák gyermekeiknek és unokáiknak. Olyan erő van e titokban, ami évszázados rejtőzködés és bujdoklás után is képes felszínre törni, mint a búvópatak a karszthegyek barlangos üregeiből: kristálytisztán és életet adón. Van ebben vérségi eredendőség is, de ugyanakkor az évezredek során kristályosodott és csiszolódott műveltség (látásmód, lelkület, nyelv és nyelvhasználat, dallam, ritmus, hitvilág és magatartásforma) is hordozza magában jelekbe rejtve. Kőrösi Csoma Sándor is látta, érezte és hitte, hogy a nyelvünk és meséink nyomvonalán eljuthatunk az őshazába, és felismerhetjük valódi rokonainkat. Már tudjuk, hogy jó irányba indult, és a tibeti kolostorokban is kaphatunk támpontokat, hisz azóta a nepáli magarok, az afgán hegyek közt rejtekező fehér hunok, a kínai, mongol és türk hegyek közt élő ujgurok is látókörünkbe kerültek. Ők is tudnak rólunk, eddig is tudtak, mi vagyunk azok a mondáikban megjelenő testvérek, akik nyugatra vándoroltak tőlük. De vajon a Szent Korona Országának földjén élőkben buzog-e ez a búvópatak, vagy elapadt a kiszáradt vagy kiszárított sivatagban?

Sámánok és papok, költők és hadvezérek is hirdették a csodát, keresték a titkát, felmutatták az áldozatot, de csak addig jutottak el, hogy őrizni, védeni, csiszolni és átörökíteni kell mindazt, amit kaptunk. Nem kívánom én sem megfejteni a titkot, de talán körbejárhatjuk egy-egy pontját, amit ismerünk belőle.

Egyik titok a nyelvünk, amit két évszázad óta magukat tudós kutatóknak nevező aktakukacok próbálnak így meg úgy, erre meg arra, ilyen meg olyan dobozba begyömöszölni, pedig nem azt kellene keresnünk, hogy melyik szava mely más népéhez hasonlatos, melyik nyelvi fordulata rokonítható ehhez vagy ahhoz a csoporthoz, mert az az igazság, hogy a mi nyelvünk olyan mély és ősi gyökerű, hogy inkább csak eredeti szógyökeiben és csiszoltságában, eredendő értékeiben, önmagában vizsgálható. S hogyha ehhez valami más nyelv hasonlatos, akkor keressék azt, hogy az idők folyamán az hol kerülhetett kapcsolatba népünkkel vagy nyelvünkkel. Szókincsünk gazdagsága, nyelvi szerkezetünk kifejezőképessége, csiszoltsága és árnyaltsága bizonyítja, hogy több ezer esztendő tapasztalata rejlik benne. Isten szavunk is a legősibb lejegyzett sumér szövegű Isten megnevezéssel rokonítható, ami azt igazolja, hogy hitvilágunk és mitológiai képünk is több ezer évet ölel át. És mindaz, ami az évezredek folyamán a világról alkotott felfogásunkban, a magatartásunkban, munkánkban és alkotásainkban sajátos módon kristályosodott ki, azt népünk műveltségének, kultúrájának nevezhetjük. Ezt tükrözik dalaink, táncaink, meséink és mondáink, viseletünk és szokásaink, költészetünk, életfelfogásunk, vagyis egész életünk, amit úgy adunk át gyermekeinknek és unokáinknak, hogy megfogjuk egymás kezét, egy asztalnál étkezünk, együtt tartjuk meg ünnepeinket, őseink nyelvén szólítjuk meg az Istent és egy hazában élünk a Szent Korona és Égi Patrónánk védőszárnyai alatt.

Nem anyagi haszon reményében őrizzük meg, és igaz emberkén nem is adhatjuk el semmilyen csábító ajánlatért sem, mert aki megtagadja az édesanyja és édesapja tiszteletét, kulturális örökségét, azt negyedíziglen bünteti a Mindenható, azokat elsöpri az idő, mint a könnyű havat az útról a szél. Ám aki megőrzi és megtartja e titkot, az a nemzedékek sokaságában támad fel újra és újra, mert ezerszeres jutalom jár érte az Örökkévaló Úr kegyelméből.

És aki így szeret, annak minden a javát szolgálja majd!

Szent István napi Nyílt levél
a trianoni diktátum felülvizsgálata ügyében

Áder Jánosnak, Magyarország köztársasági elnökének
Kövér Lászlónak, Magyarország Országgyűlése elnökének
Orbán Viktornak, Magyarország miniszterelnökének
Patrubány Miklósnak, a Magyarok Világszövetsége elnökének

TISZTELT ELNÖK URAK!

Ideje van a szólásnak, és ideje van a cselekvésnek is. Az első világháború befejezésének és a szégyenletes trianoni békediktátumnak 100. évfordulója közeleg. Elérkezett a határozott tettek ideje! Minden további halogatás, hallgatás, elhallgattatás vagy ködösítés bűnnek számít, mert a hazugságokkal elbódított és engedelmes birkanyájjá alázott emberiséget már a XX. század elején is az anyagias önzés és az erőszak zsákutcájába terelték. Az egymásra uszított népek öldöklésének, embermilliók halálának és az elpusztított értékeknek csupán egyetlen igaz magyarázata lehet: a feszültségekből, viszályokból és háborúkból hasznot húzó hitelezők, fegyvergyártók és befektetők aljas szándéka. Nem faji, nem vallási, de még csak nem is nemzeti indíttatású ez a világméretű bűntény, mert ezek csak ürügyként szolgáltak és szolgálnak ma is a felvásárolt sajtóval és propagandával gerjesztett, titkosszolgálatokkal szervezett konfliktusokhoz. És hogy a valódi okokra ne derüljön fény, és az igazság kiderítésére ne kerülhessen sor, ezért van szükség az anyagias, istentagadó, emberi és erkölcsi értékeket elutasító magatartásformák liberalizálására, a bűn és az erény egyenrangúsítására, és újabban a megtartó nemzeti és keresztény értékeket őrző közösségek felhígítására, összezavarására, szétzüllesztésére és az országok kamatrabszolgaságba taszítására.

Ideje tehát lerántani a leplet, felmutatni az igazságot, megnevezni a bűnösöket, számonkérni a felelősöket, és jóvátenni, amit még lehet! Mert a háborúkért bűnbakká minősített, vesztessé alázott, megcsonkított népek és országok kisemmizése nem igazságszolgáltatás volt, hanem a haszonélvezők önkényes bíráskodása. Mert a versailles-i Trianon palotában 1920-ban Magyarországra kényszerített döntés bűntény volt, immár hiteles dokumentumokkal igazolhatóan előre megfontolt módon aljas szándékkal elkövetett erőszak, amely nem csupán az ország kétharmadát szolgáltatta ki gonosz mostoháknak (a befektetőket kiszolgáló kegyenceknek), de a megcsonkított maradék országrészt is cserbenhagyásos áldozatként, kezétől-lábától megfosztottan pusztulásra, illetve önfeladásra ítélte, és ezzel olyan kényszerpályára lökte, amely törvényszerűen vezette a második világháború vesztes csapdájába, amelynek következményeként az újabb békediktátum 1947-ben a trianoni bűntényt a kommunista diktatúra fennhatóságával is megtetézte, miközben háborút kirobbantó ill. német oldalon harcoló országok kerültek a győztesek közé, pl. a Szovjetunió, Románia és Szlovákia (jutalmul, mert Csehszlovákia minden jogalap nélkül átadta Kárpátalját a Szovjetuniónak, hogy annak hídfőállása lehessen a Kárpát-medencében, vazallusai ellenőrzésére, Benes pedig cserébe elnyerte Sztálin támogatását a magyarok és németek likvidálásához). Tehát ismét nem a háborús szerepvállalás volt a döntő, hanem egyéb okok játszottak közre az egyes országok besorolásának megítélésekor.

Elsődleges tény, hogy Magyarország nem volt, mert nem is lehetett az első világháború kirobbantója, amivel már a háború alatt is tömény hazugságként vádolták, hogy a háború végén a közvéleménnyel is el tudják fogadtatni az ellene előre eltervezett és elkövetett erőszakot, mint a „bűnös állam megbüntetését”. A csalást és hazugságot az alábbi tényekkel tudjuk cáfolni:

– A Magyar Királyság 1914-ben nem volt független és önálló állam. Ettől 1849-ben nemzetközi erőszak fosztotta meg, és az 1867-es kiegyezés és a duális Monarchia létrejötte sem külügyi sem hadügyi kérdésben nem engedett önállóságot. Mindvégig a magyar érdekektől idegen Habsburg császári akarat érvényesült.

– A világháborút a nagyhatalmak már jó előre, évekkel korábban eltervezték és felkészültek rá (Anglia, Franciaország, Oroszország és Németország is).

– Hiteles dokumentumok igazolják, hogy egy háborúra az Osztrák-Magyar Monarchia készült fel legkevésbé.

– A háborús konfliktust kiprovokáló ürügyet, a merényletet szervező szerb terroristákat mind az orosz, mind pedig a német titkosszolgálat támogatta, hogy a Monarchiát tehessék bűnbakká a háborúért a trónörökös meggyilkolása kapcsán.

– A merénylet után a Monarchia koronatanácsában a magyar miniszterelnök, Tisza István a háború ellen szavazott. A német diplomácia azon fenyegetése miatt kényszerült beleegyezni egy hónap múltán a császár óhajába, miszerint az elkerülhetetlen háborúban a magyar vétó miatt Németország nem nyújt segítséget az Erdélyt és Kárpátalját érhető, súlyos magyar veszteséggel járó keleti orosz támadás esetén. Az csak természetes, hogy amikor mégis hadba léptek, akkor tisztségéhez méltó módon mindent megtett a minél sikeresebb és minél kisebb magyar veszteséggel járó hadügyi helyzet biztosításáért. A háború végén, a Monarchia felbomlását követően megszűnt titoktartási kötelezettsége, de miután bejelentette, hogy az Országgyűlés előtt mindent feltár, akkor bérgyilkosok végeztek vele, így a győztesek Párizs melletti „béketárgyalását" nem zavarhatta meg a háború kirobbantásának igaz története, s a francia tankönyvek máig Magyarország döntő felelősségéről írnak.

– Az országhatárok megrajzolásakor, de utána sem tették lehetővé a népszuverenitás kinyilvánítását, vagyis az önrendelkezési jog alkalmazását. A mai napig sem volt erről népszavazás az elorzott területeken! Csupán egyetlen város kapott rá esélyt, Sopron, amely hűséggel mégis a megcsonkított Magyarországot választotta a Burgenlanddal megjutalmazott Ausztria helyett. Ezt követően ezt az emberi alapjogot nem engedélyezték az utódállamokban, követelőit meghurcolták, sőt megölték, mint például a cseh megszállás elleni pozsonyi tüntetés néhány résztvevőjét (1919. febr. 12-én 7 halott, 23 súlyos sebesült a sortűz után!).

– A cseh, román, lengyel, szerb esetben hivatkoztak a történelmi jogfolytonosság alkalmazására, a korábbi királyságok területi megújítására, de a Magyar Királyság jogfolytonosságára ez nem vonatkozott, sőt annak területi többségét a szomszédos államalakulatok kapták jutalmul, mint például Magyarország teljes északi területét az egy milliónyi magyar őshonos lakosságával együtt Csehországnak juttatták (egy olyan területet átadva, amit Csehország soha előtte nem birtokolt), amiért Csehszlovákia a francia befektetések érdekszférájába kényszerült (tőlük kaptak hitelt elég magas kamatra például a hadsereg felfegyverzésére, kiképzésére, hadászati művek megépítésére, amit a francia hadseregtől és cégektől rendeltek meg).

– Trianonban hivatkoztak a nemzetiségi határok jogosságára is, de 3,5 milliónyi őshonos magyar által többségben lakott területet rendeltek idegen uralom alá, például Székelyföldet, Partiumot, Csallóközt, Bodrogközt, Bánátot, Kárpátalját (ahol csehek, ill. szlovákok nem is éltek).

– Valójában a mesterségesen létrehozott új államhatárok kialakításakor csupán az antant hatalmaknak kedvező, főleg francia szempontokból előnyös gazdasági, befektetési és katonai-stratégiai szempontok érvényesültek (nyersanyagforrások, bányák, termőterületek, vasutak, közigazgatási központok, hegyek, folyók elnyerése).

– A Szent Korona alá tartozó terület egyes részeit ideiglenesen bitorló Csehszlovákia, Jugoszlávia és a Szovjetunió (1945-től Kárpátalja bekebelezője) már felbomlott, ezért a nyomukban hatalmat gyakorló országokkal (Szerbia, Horvátország, Szlovákia és Ukrajna) új megegyezést kell szorgalmazni, főleg az őshonos nemzeti közösségek jogaira vonatkozó nemzetközi normák alapjait igényelve (önrendelkezés, önigazgatás stb.).

Elmondható tehát, hogy sem a tisztességet követelő keresztény erkölcsiség, sem az emberséget tápláló görög bölcsesség, sem az igazságosság jogi alapelvei nem kaptak szerepet, csak a nemzetközi nagytőke és pénzvilág hatalmasainak önző érdekei.

Ráadásul az utódállamok még a trianoni szerződés követelményeit sem tartották meg, mert a területükön élő magyar közösségek statisztikai eltüntetésén (hamisított népszámlálással), fizikai beolvasztásán (iskolarendszeri és anyanyelv-használati korlátozásokkal) vagy szétszóratásán és felhígításán (mesterséges, államilag támogatott betelepítésekkel) fáradoztak, illetve földreform címén a magyarok gazdasági önállóságát és erejét is korlátozták, és az intézkedések ellen a tiltakozókat a többiek megfélemlítésére meghurcolták, bebörtönözték, száműzték. A magyarok ezeken a területeken több mint ezeregyszáz éves őshonosságuk ellenére a mai napig csak jogaikban korlátozott másodrendű állampolgárok. Például az anyanyelvük nem egyenrangú a hivatalos államnyelvvel, önrendelkezési jogukat tiltják, nemzeti történelmük oktatása korlátozott, de kötelező a magyar nemzetet gyalázó hivatalos tananyag tanítása, és a magyar nemzeti jelképek használata államhatalmilag szankcionálható.

Mindezek ismeretében jogos a követelés, hogy nem szabad tovább sem a magyar népet, sem a világ közvéleményét tudatlanságban, tájékozatlanságban és hazugságban tartani erről az időszakról!

A 100. évforduló közeledtével tehát elvárható, hogy Magyarország vezetése fontosnak tekintse a tényfeltárást és hiteles tájékoztatást mind a tudományos kutatás, mind az oktatás és tömegtájékoztatás terén. Erre a célra jelentős (legalább egy Magyarországon rendezett világesemény támogatására méltányos 10 és 50 milliárd forintnyi) összeggel ki kellene szélesíteni a tényfeltárást és az adatok összehasonlítását a külföldi levéltárakban is, akár külföldi kutatók bevonását is igénybe véve (a Kárpát-medence mellett főleg az azóta szabadabban kutatható angol, francia, olasz, orosz, olasz és amerikai területeken, visszamenőleg legalább a berlini kongresszusig (1878). Feltárni, magyarul is hozzáférhetővé tenni az angol-francia-orosz diplomácia háború előtti és alatti, akkor még titkosított dokumentumait, (például az 1909-es májusi londoni francia-angol megegyezést, vagy az USA hadba lépésének előkészítését, okait, feltételeit, illetve IV. Károly békeajánlatának elutasítását, avagy Olaszország kimaradásának előkészítését a háború elején). Megismertetni, összefoglalni a német-osztrák diplomácia meghatározó elemeit. Kimutatni, hogy milyen bankok és cégek mely országnak, milyen hiteleket nyújtottak, milyen feltételekkel a háború előtt és alatt, majd később az utódállamokban is, és milyen haszonnal járt számukra ez a tevékenység. Elemezni e korszak politikai szereplőinek emlékiratait is, amelyek főleg az írásos nyom nélkül maradt háttér-tárgyalásokra, titkos találkozókra vonatkozó adatokkal. Feltárni a Kis Antant (cseh-román-szerb) bizalmas egyeztető találkozók anyagait, Magyarország és a magyarok ellen foganatosított terveket. Feltárni a nemzetközi szabadkőműves, bolsevik, cionista és pénzügyi szervezetek befolyásolási rendszerét Magyarország nemzeti és keresztény jellegének felbomlasztására, államiságának felszámolására, idegen érdekek hatalomra juttatására. Nyilvánosságra hozni magyarul is a versailles-i tárgyalások Magyarországot érintő jegyzőkönyveit. Összegyűjteni és közzétenni Károlyi Mihály, Kun Béla és társaik szerepét Magyarország tönkretételében 1918-1919 folyamán. Fejlesztési támogatásban részesíteni azokat az intézményeket és szervezeteket,

amelyek eddig is jelentős eredményeket mutattak fel a tényfeltárás terén (Trianon Múzeum, Trianon Társaság, Magyarok Világszövetsége, Rákóczi Szövetség, Trianoni Szemle stb.).

Ezeket a kutatási eredményeket a szakmai konferenciák keretében elvégzett egyeztetés után sürgősen átvezetni az egyetemi oktatásba, tankönyvírásba valamint a pedagógusok szakmai továbbképzésébe. A feldolgozott szakmai anyagok alapján ismeretterjesztő könyvek, filmek, sajtóanyagok elkészítésére kiírt pályázatokkal megcélozni a magyar közönséget határokra való tekintet nélkül, és a világnyelvekre (és a szomszédos népek nyelveire) lefordítva eljuttatni külföldi könyvtárakba, egyetemekre, intézményekhez és diplomáciai testületekhez.

Ilyen megalapozottsággal lehet elkezdeni, bár sok évtizedes késedelemmel az önrendelkezés megadásának igénylését, a bűnös és igazságtalan döntések felülvizsgálását és a jóvátételi követelmények kidolgozását és benyújtását.

A realitások ismeretében nem kell csodálkoznunk, ha mindezt nem fogják jó szemmel nézni sem a háborús befektetők haszonélvezőinek örökösei, sem az elrabolt területekkel indokolatlanul megjutalmazott országok vezetői. Tudjuk, hogy az Európai Unióban nem népszerűek Magyarország legjogosabb emberi értékeket védelmező intézkedései sem, de a közvéleménynek meg kell tudnia, hogy a mai demokratikusnak nevezett országok valójában a pénzvilág által közvetve vagy közvetlenül manipuláltan működő rendszerek, és éppen ezért összeomlásra vannak ítélve, mert nem tarthatók fel büntetlenül hosszú ideig. Olyan szövetségeseket kell találnunk, akiknek a keresztény értékrend és a nemzeti közösség megtartása értéket jelent, vagy legalább nem viszonyulnak hozzá ellenszenvvel.

Magyarország és a magyar nemzet csak úgy tudja kivédeni, hogy ne maradjon a romok alatt (mint már többször is a XX. században), ha minden téren felkészülten néz szembe a várható eseményekkel, és nem adja fel azt az emberi értékrendet és mértéket, ami eddig megtartotta egy évezrednél is hosszabb ideig Európa közepén: a keresztény és nemzeti identitását! Mert magyarként lettünk keresztények, és keresztényként tudtunk megmaradni magyarnak! Szent István, Szent László, IV. Béla, Hunyadi János és Mátyás, Zrínyi és Rákóczi, Kossuth és Széchenyi, Esterházy János és Márton Áron püspök is ezért élt és halt. Számunkra sem marad igazabb és jobb választás, bármely oldalról is nézzük, ebben kell közösséget vállalnunk. S aki ezt elveti, azt sem zárjuk ki, de annak tudnia kell, hogy önmagát rekeszti ki nemzeti egységünkből.

Mi, akiket nem a végzet, hanem az emberi aljasság juttatott idegen uralom alá, gonosz mostohák kezére, nem mondtunk le soha igazi édesanyánkról (bár vannak, akik meginogtak, és elfelejtették édesanyánk arcát, nevét és ölelését), és édesanyánk sem mondott le rólunk, bár gyakran csábították bűnre a lelkéből kifordult világ hatalmasai és kerítői, hogy mondjon le gyermekeiről, tagadja meg őket, s nyugodjon bele a megváltoztathatatlanba. Mi tudjuk, látjuk, tapasztaljuk, hogy a „népek Krisztusaként" Golgotát járunk, olyat, amivel már a jövendőért is megbűnhődtünk talán, de reménykedünk, bízunk és hiszünk a feltámadásban nemzetünk számára is.

Tisztelt Elnök urak!

Kérem Önöket, hogy ilyen reménységgel és hittel cselekedjenek a nemzetünk sorsa iránti felelősség kötelezettségével járó tisztségükben.

Velünk az Isten!

Tisztelettel:

Mihályi Molnár László,

1992-ben a felvidéki magyarok választott képviselője az utolsó előtti és utolsó csehszlovák parlamentben, a magyar frakció (Coexistencia) vezetője, az Együttélés Politikai Mozgalom akkori alelnöke

Kelt Szepsiben (Felvidék) az Úr 2017. esztendejében, Szent István napján

Szanaszét szórva a világ...

Életem legutolsó negyed századát főleg az oktatásnak szenteltem, és nem csupán annak, hogy az adott tananyagot miként lehetne eleven tudássá, ismeretté, érzéssé és útmutatóvá tenni a tanítványokban, hanem annak is, hogy milyen „palántákat" kapunk a szülőktől és milyen szülőktől. Mert balgaság lenne, ha csupán azt néznénk, hogy mit kell tanítanunk, függetlenül attól, hogy kit. Jó harminc éve történelmet is tanítok, és a bevezető órákon, hogy megértsék a történelem ismeretének fontosságát, azt szeretném elérni, hogy a diákok ismerkedjenek meg jobban saját maguk és családjuk történetével, mert alapelvem, hogy minden ismeret megszerzése terén (az időbeli, térbeli, emberi és szellemiségbeli orientációban) jó módszer az, ha onnan indulunk el, abból a helyzetből indulunk ki, ahol vagyunk. Persze én magam is kíváncsi vagyok, hogy milyen felkészültséggel, családi háttérrel bírnak a nebulók, mert nekem is onnan kell kezdenem velük a foglalkozást, ahol ők tartanak. Ezért egy apró kis kérdőív formájában leírják, hogy honnan származnak, szüleik foglakozása, születési adatai, nagyszüleik egykori lakhelye, foglalkozása, testvérek, kedvenc tantárgyak, mi vezette őket a mi iskolánkba, milyen a jövőképe... Összehasonlítva az elmúlt évtizedek adatait már a tendenciákat is megfigyelhetjük. Persze mindig szem előtt tartva, hogy ez a kép csak a tanulók azon rétegét érinti, akik hozzánk vagyis egy műszaki szakközépiskolába jelentkeznek. Egyre magasabb azok aránya, akik nem ismerik szüleik születési adatait, nem is tudják, hogy mikor kellene őket köszönteni, és már azok aránya is növekszik, akik valamelyik szülőjükről (főleg az apáról) ill. annak felmenőiről nem rendelkeznek ismeretekkel (mert nem élnek együtt). Azt is megállapítottam, hogy minél kisebb településről származik a diák, még annál jobban ismeri a szőlői és rokoni szálakat, vagyis ott még nem indult el az a bomlási folyamat, amit a városokban már lassan az élet természetes rendjeként könyvelnek el, hiszen a televízióban és a filmekben is ezt látják, a tehetős „modern emberek" ugyanis időközönként lecserélik autójukat, ülőgarnitúrájukat vagy a családjukat...

Jó érzéssel tölt el, amikor a diákok a hiányzó adatokat már belső késztetésből próbálják pótolni. Rákérdeznek a nagyszülőkre, előveszik a családi albumot vagy iratokat, lefényképezik a temetőben nyugvók sírját, összegyűjtik településük adatait, és kezdik fontosnak érezni azt, hogy a családi kötelék az élet lényeges eleme. Ezzel persze a történelem megismerésének igénye is megnő, mert azt is meg kell állapítanunk, hogy a diákok többsége (!) sem a földrajzi (térbeli) sem pedig a történelmi (időbeli) tájékozódás terén nem áll jól. Sőt elég sokan nagyon rosszul állnak. Aztán a műszaki szakközépiskolában már földrajz nincs, és a történelemre is csak heti egy óra jut, az is csak az első két évben. Kell-e hát csodálkoznunk, hogy ezek után milyen jó „lojális" és terelhető birkacsordává válik az így felkészített népesség.

Szinte bohózatnak tűnik az, amikor arra a kérdésre, hogy „apukád mivel foglalkozik", a diák visszakérdez: „Melyik?" Pedig ez a kérdés olyan súlyos tragédiát takar, amilyenről a mi gyermekkorunkban szinte nem is hallottunk. A mi falunkban, amíg ott éltem, talán csak egyetlen olyan esetről lehetett hallani, hogy valaki elhagyta a családját, és elment valaki mással. Olyan súlyos megítélése volt ennek, hogy a faluban nem is maradhattak, és hosszú évek múlva is elrettentő negatív példaként említették fel. Jelenleg pedig tanítványaim több mint nyolcvan százaléka széthulló, csonka családból származik, amikor az „anyukám másik párjának és az apukám másik párjának gyerekei valamint az új családokban született féltestvéreim" kifejezések mögötti káoszt is fel kell dolgozniuk stb. Vagy amikor valaki leérettségizik, ragyogó arccal viszi haza a bizonyítványát, mire az anyja csak annyit mond, hogy most már felnőtt vagy, és költözz el, mert az új párom nem akar itt látni téged. Persze sok esetben ezek a „modern", „nyitott" és liberális szülők hangoztatják, hogy a gyerekek nagyon jól viselik a válást, megbékéltek vele, de egy tanár észreveszi az óra alatt, hogy az eddigi

csillogó szemek elhomályosodnak, romlik a tanulmányi eredményük (néha szándékosan is rossz jegyeket visz haza, hátha odafigyelnek rá, hátha ez a „tragédia” összehozza a szülőket), megváltozik a többiekhez való viszonya, romlik a magatartása, arrogáns vagy letargikus lesz... és vajon ilyen lelki terhek alatt ki a fene gondol arra, hogy mi a tananyag, mi leszek, ha nagy leszek, mert „kit érdekel ez a zűrzavaros világ, ott rohadjon meg ahol van”. Minden egyes reszkető lélek mögött egy esettanulmány rejlik, de neki csak ez az egy élete van, azt sincs mire felépíteni, mert rossz volt, széthullt az otthoni modell, nincs cél és nincs Mérték. Marad a cigi, az alkohol vagy a narkó... És nagyon kevés azok száma, szinte alig akad, aki sérülés nélkül túlteszi magát rajta, de az elhanyagolt tanulás, a rossz bizonyítvány aztán már beszűkíti a továbbtanulási, továbblépési lehetőségeket, s talán egy életre zsákutcába vezethet...

S közben sok minden más is megváltozott körülöttünk. A gépek (telefonok, táblagépek stb.) átvették a hatalmat a gyermeki lélek akarata fölött, ezért lassabban érlelődik bennük a felelősség, de érdeklődésük és igényük viszont már a felnőttekével vetekszik. Ám a korcsosult vagy torzóban lévő szülői háttér nem tudja kezelni a helyzetet, az iskolától várják, hogy majd az helyre teszi gyermeküket, mert ők már nem bírnak vele, azért fizetik az adót, hogy ott vigyázzanak a gyerekre...

A pedagógusok – akiknek ehhez nincs kitartásuk és türelmük – menekülnek pályáról, mert a tanításra vállalkoztak, és nem olyan szerelői szakmára, ahol csak arra van idő, hogy azt javítgassuk, amit mások elrontottak... azok, akik még szülői értekezletre is alig járnak el, ott is legfeljebb arra kíváncsiak, hogy melyik tantárgyat, melyik jegyet hogyan lehetne megjavítani, de arra már nem, hogy gyermekükből milyen ember lesz vagy lehetne. S tegyük hozzá, hogy olyan vidékekről érkeznek hozzánk (Bodrogköz, Ung vidék, Bódva mente, Gömör), ahol 25 százalék fölött mozog a munkanélküliség, és diákjaink szülei körében ez ennél is magasabb.

Persze nem lehet minden felelősséget egyenként a szülőkre hárítani, hiszen ahol ez már tömeges jelenség, ott a társadalom, a rendszer beteg, az értékrend hibás. Ám a törvényhozás mégsem a családok egységének megerősítésével foglalkozik, mert az életszínvonalat csak jövedelemben, de nem életminőségben mérik. Alig támogatják, sőt az ostoba bugrisok egyenesen ellenzik az egyházi iskolák megnyitását, holott ezek egy hagyományosan bevált, igazolt és emberi mértékű szellemiség lehetőségét kínálják, aminek hiányában az elmúlt évszázadban a végletekig elszabadulhattak a gyilkos indulatok, az igénytelenség, és csak az anyagias, vályú után kívánkozó csordaszellem uralkodott el az egymásra figyelő és egymást megbecsülő közösségek ellenében. Azt hirdetik, hogy az egyén a társadalom alapja, és nem a család. Így lett a fasizmus, a kommunizmus és a materialista liberalizmus egyformán veszedelmes daganata az emberiségnek, de míg az első kettőt elítélik, addig a harmadikat még reklámozzák is, és szinte azonosítják a demokráciával. Mintha azt mondanánk, hogy a leukémia és a gyomordaganat veszélyes, de egy jó kis tüdőrákot mindenkinek be kellene szerezni, mert az segíti a levegő iránti nyitottságot, toleranciát. Ugye, milyen abszurd! Pedig a politikai paletta kínálata sem jobb!

Kilátástannak tűnik a jövő? Valóban az! Tragikusan siralmas és sötét!

Mégis azzal a hittel írom ezt, hogy talán, ha rávilágítunk a problémák lényegére, meglátjuk a bajokat, akkor elkezdhetnénk valami jobbat, s ha nem is jobbat, de valami jót. Ehhez pedig nem kell semmi újat kitalálnunk, csak megőriznünk az eredendően jól bevált emberi értékeinket, amikről eleink nem töprengtek, nem értekeztek, hanem azt mondták, hogy ez a természetes, ez a normális. Mert minden felsorolt negatívum ellenében vannak pozitív példák is. Vannak olyan diákok is, akiknek szülei munkanélküliek, szerényen beosztják, amijük van, a kertből a háztartást is kiegészítik, gyermekük szerény, szorgalmas és tisztelettudó, tiszta továbbtanulási szándékkal, amihez az iskola az ilyen célú pályázat révén támogatást tud adni (utazási, lakhatási és tanulmányi ösztöndíjat). És a szülők a gyermekeikkel vasárnap a

templomban nem segélyért és gazdagságért könyörögnek, hanem hálát adnak minden ajándékért, amit kaptak, amire vigyázniuk kell: gyermekeikre, egészségükre, szülőföldjükre, hitükre, magyarságukra. Nekik ennyi is elég, és talán ez a legtöbb, amit meg tudnak becsülni. Ami pénzzel meg nem vehető, de semmivé lehetünk nélkülük.

Ezek után nekik senki ne mondja, hogy nem lehet tisztességesen megélni!

A nagy dolgok úgysem az ő akaratuktól függenek, de példamutató részvételük által is alakulnak majd.

Száz év halál

(szemfényvesztés a béke, szabadság és demokrácia jelszavaival)

Száz évvel ezelőtt a nagy háború még javában tombolt, ezért is kívántak egymásnak az emberek őszintén békés új esztendőt. Persze főleg arra gondoltak, hogy hallgassanak el a fegyverek. Az talán csak kevesek fejében fordult meg, hogy ez még nem elegendő a békéhez, így könnyen elhitték, azt is, hogy a végén győztesnek kikiáltott nagyhatalmak a békecsinálók és jótevők, mint ahogyan azt is, hogy a „békeszerződésnek" nevezett gátlástalan nagyhatalmi önkény valamiféle igazságszolgáltatást jelent.

Valójában ennek a háborúnak a győztesei azok a haszonélvező bankok és befektetők voltak, akik mindezt már jó előre, legalább egy évtizeddel korábban így eltervezték. A történelmi dokumentumok tanulsága szerint a háborút már 1916 végén vagy 1917 elején be lehetett volna fejezni, amikor Ferenc József császár halála után az új uralkodó IV. Károly erre ajánlatot is tett. Bár az antant hatalmak (angol, francia) vesztes pozícióban voltak, a német hadsereg Párizs előtt állt, az orosz hadsereg összeomlóban, és az ajánlat szerint a háború előtti határokig vonulhatott volna vissza mindenki (és még sok millió katona életét kímélhették volna meg), de a háborúból hasznot remélő és az antant oldalt támogató befektetők ezt nem engedték meg a markukban tartott kormányoknak. Inkább a háborúba belerángatták az USA-t, amelynek elnöke W. Wilson 1914-ben még azt nyilatkozta, hogy nem kívánnak részt venni az európaiak csetepatéjában. Ám közben titokban 10 milliárd dollár nem is alacsony kamatú hitellel (!) támogatta az angol-francia oldalt, amiért élelmiszert és hadianyagot vehettek az USA-tól. Maga az USA pedig 34 milliárd dollárt költött 1918 végéig a háborúra. Béke vagy antant vereség esetén mindezt elveszett „befektetés" lett volna. Amikor Wilson elnök 1916 végén újra megnyerte az elnökválasztás, bár a háború minél hamarábbi befejezéséről beszél, de a háborús előkészületeket felgyorsították, mert elérkezettnek látták az időt, hogy az USA a világpolitika meghatározó tényezője lehessen. Már csak egy jó indítéknak megfelelő ürügyet kellett kiprovokálni, és a lakosságot is felkészíteni arra, hogy szemükben igazságosnak tűnjék a Németország elleni hadjárat. Miközben az elnök azt mondja, hogy „biztosítani kell a világnak a demokráciát", ugyanakkor egy propaganda-hadjáratot kezdenek a központi hatalmak befeketítése céljából. A sajtóban egyre inkább „barbár németek"-ről és „ázsiai primitív hunok"-ról (ezek lennénk mi, magyarok) cikkeznek. Rövidesen a kormány milliókat költ és 15 ezer írót, újságírót, színészt és szónokot foglalkoztat ennek a propagandának a terjesztésére. Az 1915 májusában elsüllyesztett Lusitania gőzös (amint később kiderült, a haditengerészeté volt és hadianyagot szállított), majd az 1917. február 3-án aknára futott (vagy szándékosan felrobbantott?) Housatonic hajó ürügyével a propaganda a tetőfokára hágott, és így áprilisban a törvényhozást nem volt nehéz meggyőzni a hadba lépésről, ami nem érte váratlanul és felkészületlenül a hadvezetést, mert rögvest 3 millió fiatalt soroztak be, és 2 milliót küldtek át Európába. Oda még meg sem érkeztek, de a filmipar máris elkészítette a szabadságot és demokráciát képviselő „hősöket" ünneplő filmeket. Ez is rávilágít arra, hogy a látszólagos semlegesség ellenére ezt már jóval előtte meg kellett szervezni. Ismét igazolódott a régi bölcsesség, hogy aki sokat beszél a békéről, az háborúra készül. Hogy miért volt szükség barbároknak és vérgőzös hunoknak gyalázni a kijelölt „rossz oldalt", ellenséget? A válasz sajnos egyszerű, mégsem taglalják mindenütt a történelemkönyvek. A háború befejezése után el kellett fogadtatni a lakossággal azt, hogy ennek a háborúnak a kirobbantója, a legyőzött ellenség megérdemelte a sorsát, vagyis a feldarabolást, amiben fő bűnösként Tisza István és az Osztrák-Magyar Monarchia szerepelt. Hiszen már jóval korábban az olaszoknak ígérték Dél-Tirolt, ha az antant oldalán lépnek háborúba, és a románoknak egy országuknál is nagyobb területet (Erdélyt), ha hátba támadják a Monarchiát. S hogy ez a háttérpolitikai

sakkjátszma teljes legyen, már tudjuk, hogy az amerikai bankok más feltételekhez is kötötték a háborús hitelnyújtást. Az egyik volt, hogy Oroszországban meg kell dönteni a cári rendszert, és kiiktatni a nemességet és az egyházat a vezetésből. A másik pedig az, hogy az angolok kötelezzék el magukat a palesztin területeken létre hozandó önálló zsidó állam megalakulása mellett, amire az angol külügyminiszter rövidesen ígéretet is tett (Rothschild-Balfour levél, 1917.). Tehát az 1897-ben a Rothschild bankárok támogatásával létrehozott Cionista Világkongresszusnak a bankok és pénzintézmények révén ilyen befolyása volt a nagyhatalmak kormányaira és a világpolitikára. Éppen ezért ösztönözték és támogatták már jóval 1914 előtt is az antant háborús előkészületeit, hogy aztán a zűrzavaros helyzet kedvező terepet teremtsen a politikai zsaroláshoz a céljaik megvalósítása érdekében.

Tehát 1917-ben a vesztésre álló antant országok kormányainak semmiképp nem volt szabad békét kötniük, már csak azért sem, mert Oroszországban a cár márciusi megbuktatása után nem az antant szövetségesek óhaja szerint fordult a kocka, mivel a német titkosszolgálat támogatásával november elején kommunista hatalomátvételt hajtottak végre Lenin vezetésével, aki ezért kiegyezett és békét kötött Németországgal. Ez a veszély, hogy a keleten mentesülő német csapatok átvezényelhetők lesznek a nyugati frontra végképp veszélybe sodorta a befektetett költségek megtérülését.

Persze a külsőségekre is ügyelniük kell az érzékeny lelkületű, de tömeggyilkos háborúkat levezénylő diplomatáknak. Olyan jelszavakkal vonulnak hadba, mintha az igazság bajnokai, a szabadságjogok védelmezői, a demokrácia egyedüli letéteményesei lennének. A száz évvel ezelőtti amerikai propaganda olyan mélyen beivódott a lelkekbe, az oktatásba, filmgyártók témáiba, hogy még ma is sikerül elhitetniük az amerikai adófizetőkkel, hogy a pénzükből dollármilliárdokat kell erre (vagyis a hadseregre) költeniük. A Nobel-béke díjat kapott Obama búcsúbeszéde is ezt tükrözte, egy olyan elnökét, aki hét országot bombáztatott, civilek tízezreinek halálát okozva, romhalmazzá téve falvakat és városokat, ahonnan most százezer számra menekülnek az emberek. Elődje Woodrow Wilson kétszínűségéhez sem fér kétség, elegendő elolvasnunk beszédének egy részét, amivel a törvényhozást meggyőzte a háborúba lépés fontosságáról: *„... az igazság sokkal fontosabb, mint a béke, és harcolnunk kell azokért a dolgokért, melyek mindig is a legközelebb álltak a szívünkhöz – a demokráciáért, azok jogaiért, akik alávetik magukat a hatalomnak, hogy beleszólhassanak a saját kormányzásukba, a kis nemzetek jogaiért és szabadságáért és a jog egyetemes uralmáért [...] hogy így békét és biztonságot hozzunk minden nemzet számára, és végre szabaddá tehessük a világot."*

(1917. április 2-i kongresszusi beszédéből)

Azóta már tudjuk, hogy mit hozott számunkra ez a „békemisszió", ahogyan végül a versailles-i Trianon palotában eldöntötték, hogy népünk kétharmada nem a béke és biztonság, nem a szabadság és nem az önrendelkezés sorsára jutott, aminek felülvizsgálatát a mai napig nem engedélyezik. Viszont az USA ettől kezdve döntő befolyást nyert a világpolitika alakításában, a haszonélvező bankok pedig olyan busás bevételre tettek szert, amelyből újabb háborúkat lehetett támogatni még nagyobb haszonnal. Azóta valamennyi amerikai elnök csak ezeknek a hitelezőknek, fegyvergyáraknak és befektetőknek a támogatásával juthatott hatalomra. Az amerikai termelés produktivitása túlsúlyban a hadiipartól és a hadsereg kiszolgálásától függ, aminek visszafogása (pl. egy béke vagy leszerelés esetén) munkanélküliséghez, áremelésekhez, gazdasági válsághoz vezetne az USA-ban, amit a magukat a demokráciát védelmezők illúziójában tetszelgő polgárok a mai 60 centes benzinárak mellett nehezen viselnének el havi 2-3 ezer dolláros fizetésük mellett.

Elgondolva, hogy elmúlt száz év során nem két világháború volt valójában, mert azóta egyetlen nap sem telt el háborús esemény nélkül a földgolyón, akkor a jelen helyzetben már csak két kérdés marad:

Vajon az új elnök, akit nem a fegyvergyártók támogattak, fel tudja-e ébreszteni ezeket a hamis demokrácia álmába szenderült Csipkerózsikákat?!

Vajon a hadiipari befektetők és hitelezők eltűrik-e azt, hogy rombolásból és tömeggyilkosságokból már nem gazdagodhatnak tovább?

A demokrácia és az indián rezervátum

Abraham Lincoln amerikai elnökről jegyezték fel, hogy 1862-ben, amikor a minnesotai indián rezervátum területén kitört lázadásban legyilkolt félezer telepes miatt 303 őshonos sziú bennszülöttet halálra ítéltek, akkor az elnök 265 ember számára, akik közvetlenül nem vettek rész gyilkosságban, megkegyelmezett. Pedig figyelmeztették, hogy ha felkötnék az összest, akkor nagyobb támogatottsága lenne az USA törvényhozásában, de ő tiszteletreméltó emberséggel ezt válaszolta: „*Nem akaszthatok fel embereket szavazatokért*”.

Tegyük most félre azt a tényt, hogy ezt egy olyan állam elnöke mondta, amelyik magát a szabadság, a demokrácia és egyenlőség országának nevezte, de éppen polgárháborúban állt a rabszolgaság fenntartói ellen, és a terület őslakosságának kisemmizését és kifosztását (akár legyilkolását is) ez a demokrácia helyénvalónak találta.

Ebben a képmutató világban tehát Lincoln csodabogárnak számított. Nem a karrier és nem a hiúság vezérelte, még csak nem is az anyagi haszonszerzés vagy a saját politikai túlélése volt számára a legfontosabb. A háború közepette sem halasztották el az elnökválasztást, pedig tanácsadói szerint is bizonytalan volt a győzelme. Saját személyénél is fontosabbnak tartotta a törvényességet és népakaratot. „Választások nélkül kormányzatunk nem lehet szabad!” – mondta. És újra nyert.

Azóta persze éppen az emberi szabadságjogokra hivatkozva a pénzügyi világhatalom bebizonyította, hogy minden felvásárolható, és nem csupán a földeket, gyárakat, házakat lehet megvenni, hanem a hatalmat is: a közvéleményt formáló eszközök által a közgondolkodást, a népakaratot, és ezzel a választásokat, a törvényhozást, a kormányzást, a bíráskodást és ellenőrzést egyaránt. Megvették a szakszervezeteket, az ellenfeleket is, még a sztrájkokat és tüntetéseket is, hogy a szabadság látszatát fenn tudják tartani. Ezt a jól menő üzletet azóta olyannyira tökéletesítették, hogy még a leleplezéstől sem tartanak, mert mindent megszerveztek biztonságuk érdekében. A földek őslakóinak gyermekei pedig nagyvonalú segélyekben részesülnek, senki éhen ne haljon a rezervátumokban...

Amikor pedig valaki netán mégis közelebb kerülne a tényekhez, az igazsághoz, akkor máris megszólal a vészjelző sivalkodó hangja, és minden csatornán csak ez hallható: „összeesküvéselmélet!”. És előrontanak a gumicsontokon nevelt idomított frászőrző fogatlan ebek, hangosan csaholva, amíg a Gazdi (gaz disznófejű nagyúr, ahogyan Ady is megírta már) vissza nem hívja őket.

A dögkeselyűk és a háborúk

A XX. század sok példát tud felmutatni arra, hogy területet, országot, népet nem csupán fegyverrel lehet elfoglalni, leigázni, kisemmizni vagy rabságban tartani, hanem pénzzel, hitellel, kamattal, zsarolással, csalással és sikkasztással is.

A fegyveres háborúk fő célja gyakran már nem is a terület vagy a hatalom megszerzése, hanem csak a feszültség fenntartása, a régi fegyverarzenál jövedelmező leselejtezése (környezetvédelmi szankcióktól mentesen!), hogy a „korszerűsítés" címén a kormányzatok újabb vásárlásokkal és a vásárlásokra felvett hitelek kamataival gyarapítsák a pénzügyi világmaffia vagyonát. Ezért jók az elhúzódó helyi háborúk, mert nagy készleteket lehet elpasszolni, és a nagy rombolás kártételeinek helyreállítási munkálataira (hidak, vasutak, üzemek) is sajátos módon kiválasztott cégeket küldenek, amelyek (érdekes módon) ismét csak bizonyos bankoktól szereznek rá tőkét. Ezért zajlanak ezek a harcok olyan területeken, ahol gazdag kőolaj, nyersanyag vagy egyéb stratégiailag fontos lelőhelyek vannak, és amiből az erőfölény révén hatalomba juttatott új kormányok ki tudják fizetni kamatostul az „önzetlen segítséget", a háborús és újjáépítési kiadásokat. Példa lehet erre Irak, Afganisztán, Líbia, és mostanában Szíriát is erre nézték ki. Ezek után ki hiszi el azt, hogy mudzsahedik, tálibok, iszlámisták vagy egyéb agyalágyulák a konfliktusok fő kezdeményezői. Ők csak jól megtalált (vagy kitalált!) eszközei a mohó és telhetetlen pénzvilágnak. Persze ezek a haszonlesők pontosan tudják, hogy ezért emberek százai vagy milliói fognak meghalni, hogy országok és népek területe válik élhetetlen pusztasággá, ahonnan menekültáradat indul el a semmibe vagy egy előre eltervezett és megszervezett irányba (aminek „megsegítésére" ismét adnak hiteleket!). Belegondolni is rettenetes, hogy milyen sátáni erők és szándékok mozognak mindig a háttérben...

Persze az is előfordul néha, hogy a háborús ürügyre felkészített csoportok valamilyen öntudatra ébrednek, és saját céljaikért önállósítják magukat, kihasználva a külső támogatást végül önálló helyi hatalmat hoznak létre, aminek vége legtöbbször polgárháború és véres leszámolások sora, amint az iszlámista „forradalom" is valami hasonlóból burjánzott ki. Avagy az afrikai területeken, ahonnan mostanában embertömegek menekülnek a kilátástalanság elől, talán még kilátástalanabb útra kelve. Az ilyen áradatot már nem is lehet szép szóval kordában tartani, mert a kétségbeesés felfokozza az elvadult ösztönöket, elszabadult csordává degradálva az embernek született lények tömegét. Szimbolikusan szokták jellemezni, hogy a menedéknyújtókra gyújtják a házat, vagy felfalják a jövő évi termésre szánt vetőmagot. Ez a félelmetes jelenidő és sötét jövőkép.

A nagyhatalmi gőg és önzés fintora, hogy egy-egy helyi konfliktusba beavatkozva, miközben a „demokrácia támogatását" hirdetik és a „szabadságjogok védelmezését", ezzel a helyi történelmi, társadalmi és gazdasági viszonyokat rombolják szét, több száz éves hagyományokat akarva lecserélni a „civilizáció áldásaira", s ezzel beláthatatlan katasztrófákat indítanak el. Közben a világot csak a terrorizmus, a globális felmelegedés, az ökológiai katasztrófa és az energiaforrások kimerülésének veszélyeivel riogatják, vagy a melegek iránti intolerancia, a multikulturalizmus elutasítása, az idegengyűlölet, a rasszizmus, az antiszemitizmus és a nemzeti önrendelkezés miatt aggódnak, leszűkítve ezzel azt a látószöget, amely a világ összefüggéseinek egészét megmutathatná.

A kishitűségében elkápráztatott és félrevezetett világnak pedig megengedik, hogy ellásson az orra hegyéig, s míg az elemző politológusok és biztonsági szakértők azzal a dilemmával fárasztják a közvéleményt, hogy a darazsat vagy a szúnyogot hessegessük-e el, vagy vegyünk rovarriasztót, abból is vagy a szintetikust vagy a természetes alapanyagokat tartalmazót

választhatjuk, miközben már a tigris vagy a medve áll a hátunk mögött zsákmányra éhesen, de amíg azokat nem láthatjuk, akkor nem is léteznek. S ha valaki mégis figyelmeztetne rá, hogy más irányban kellene nézelődnünk, máris kész a dögkeselyűk sajtójának válasza: hogy ez összeesküvéselmélet. Ha aztán mégis kitör a háború, akkor a tigris és a medve ront egymásnak a koncért, kivéreztetik egymást a küzdelemben, majd a keselyű diktálja a békét, és viszi a zsákmányt ... s ha jóllakik, békeharcot hirdet és készül az újabb háborúra, kitalálva ismét valami „nemes célt” a nagy ragadozók számára, amin összekülönbözhetnek. S aki a propaganda meséjét elhiszi (migránsok befogadása, oroszveszély, ukrán demokrácia, líbiai népi forradalom stb.), az nem jár utána, aki meg nem hiszi, annak nem engedik, hogy utánajárjon... esetleg csak póruljárhat... mint már annyian.

És vajon még meddig lehet ezt csinálni?!

A keresztény iskolák fölöttébb szükséges voltáról

„A tudomány vallás nélkül vak, s a vallás tudomány nélkül béna.”

(Albert Einstein)

Amikor azt kérdezzük az emberektől, hogy szeretnék-e gyermekeiket, unokáikat boldognak és megelégedettnek látni, akkor mindenki természetes igennel válaszol. Ám az szülői értekezleteken leginkább csak arra kíváncsiak, hogy milyen jegyeik vannak és melyik jegyet hogyan lehetne kijavítani, de azt kevesebben kérdik, hogy milyen ember válik a gyerekből. Amikor azt kérdezzük, hogy szeretnének-e békés, szeretetteljes, nyugodt öregkort, megértő emberi környezetet, akkor az igenlő válaszuk mellett nem sokan tudatosítják, hogy ennek egyik feltétele a jelenleg felnövekvő nemzedék iskolájának emberi lelkületű arculata. A diktatórikus társadalmak (és iskolák) hatalomvágyban szenvedő eltorzult alattvalókat és szabad akaratuktól megfosztott cselédeket nevelnek. A szabadelvűnek csúfolt liberális iskolák pedig hagyományaikat és gyökereiket megtagadó, tévelygő és gátlástalan világpolgárokat szabadítanak a társadalomra, akik a szabad önmegvalósítás ürügyével csak a saját anyagi és társadalmi pozíciójuk megteremtésén fáradoznak. Mindkét szemlélet csak úgy tudja érvényesíteni magát, ha a tömegeket megfosztja azoktól az évezredek óta megtartó emberi értékektől, melyek az emberi gyarlóságok fölött álló isteni mértékkel összhangban lévő életszemléletként fogalmazódtak meg. Ezek az értékek pedig: a hit, szeretet, tisztelet, jóindulat, megértés, megbecsülés, alázat, türelem, család, közösség, nemzet. A történelem igazolta, hogy a tízparancsolatban lefektetett tilalmak, intelmek és útmutatások elfogadása az ehhez hűséges népek megmaradásához járult hozzá, és a tagadásért járó büntetés sem maradt el. Miért kellene hát erről az útról letérnünk, illetve a kommunista ateizmus lelketlen rendszere után miért ne térhetnénk vissza a helyes útra? Persze vannak félúton megrekedt bölcselkedők, akik csak arra hivatkoznak, hogy mi történt az inkvizíció idején avagy ki mindenki vált gazemberré annak ellenére, hogy vallásos nevelésben részesült. A felvetés egyoldalú beállítása legalább olyan balgaság, mintha azt kérdeznénk, hogy miért nem tud mindenki úszni, aki kijár a strandra, illetve az is ostoba megfogalmazás, hogy minek jár a strandra, aki nem tud úszni. Látni kell ugyanis, hogy a hitélet és a Szentírás megismerése csak esély, csak lehetőség arra, hogy olyanokká lehessünk, mint ahogy azt Jézus szeretné. Az egyén akarata valamint a család szerető támogatása és a társadalom megbecsülése nélkül ezek az esélyek nagyon beszűkülnek. Erre volt példa a szocializmus idején, amikor az istentagadás kormányprogram volt, és látjuk igazolódni, hogy a szocializmusban az a legrosszabb, ami utána jön: a rendszer neveltjeinek garázdálkodása, zavarkeltése, szellemi aknamunkája és a szabadság hitében tobzódó elszabadult liberalizmus haszonelvű propagandája, mely arra ösztönzi az egyéneket, hogy amit a kommunisták erőszakkal még nem vettek el, arról ők most önként mondjanak le. A keresztény egyházaknak pedig csak annyi esélyt akarnak engedélyezni (mint azt a magyarországi kereszténygyűlölő SZDSZ is hirdeti!), hogy fürdőkádban tanuljanak meg úszni, vagyis vonuljanak ki a közéletből, tagadják meg ezer esztendős történelmi hagyományaikat, és ne avatkozzanak bele az ifjú nemzedék erkölcsi fejlődésébe. Máris látjuk a csak sikerre és önmegvalósításra tanító ateista iskolák neurotizált és depressziós neveltjeit, mert ez a siker csak pénzben és pozícióban mérhető, s mivel ez csak keveseknek jut, ezért a kint rekedő vágyakozók önmagukat okolják, vádolják, avagy önbecsülés nélküli szellemi rabszolgákká lesznek egy gépezetben, ahol a reklám és a politikai propaganda mondja meg, hogy mit kell vásárolni és kire kell szavazni. Így vásárolták fel már régóta a demokratikusnak nevezett társadalom minden tartópillérét: a választás szabadságát, a törvényhozást, a végrehajtó és ellenőrző hatalmat... A pénzvilág urai számára ez a helyzet ideális, mert ez növeli tovább a

hasznukat, és ebben gátolja őket az ilyen módon manipulálhatatlan, emberi Mértékre és Értékre figyelő közösség, amelynek alapelve, hogy nem lehet egyszerre szolgálni a Mindenhatót valamint a pénzt és vagyont jelentő Mammont. Nem csoda, hogy a keresztény közösségeket éppen azok támadják a legjobban, akik a piaci szabadverseny ürügyével a szabadrablás képviselői: a bankok és multinacionális cégek bérencei. Ám közben arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy a keresztény nevelés helyreállítása legalább annyira fontos, mint az anyanyelvi oktatás, mivel nem csupán a tantervi követelmény, hanem az oktatás szellemisége is meghatározó. Mert nagyon fontos az, hogy mit tanulnak, de legalább annyira, mint az, hogy miként. Lehet a mohácsi csatáról úgy is beszámolni, mint egy dicső török győzelemről, de úgy is, hogy Magyarország egy európai nagyhatalomból egy feldarabolt, megszállt ország lett, amikor a közös nyelv, kultúra és történelem valamint a keresztény hit segítette megőrizni annak tudatát, hogy egy nép, egy nemzet vagyunk, és ennek helyreállításán kell fáradoznunk. Aki ezt sem érti, annak sajnos vissza kell térnie az emberi alapértékek abc-jéhez. Márai Sándor már fél évszázadnál korábban, a világháborúhoz vezető materialista diktatúrák összecsapása előtt figyelmeztetett arra a számára természetes felismerésre, hogy Európát csak a megújult kereszténység mentheti meg. Ebben a tekintetben sincs okunk őt megkérdőjelezni. Inkább azokkal szemben kell megfogalmaznunk kételyeinket, akik még most is a tömeggyilkos francia forradalom istentagadó elveire alapozzák bölcselkedésüket.

Az már nem lehet kérdés, hogy van-e szükség egyházi iskolákra, ezért inkább arról kellene eszmecserét folytatnunk, hogy miként állítsuk vissza a keresztény nevelési elveket, hogyan alakítsuk ki a keresztény iskolák rendszerét, hogy abban valóban keresztény elvek érvényesüljenek, és ne a nyomorúságos helyzetből kialakult emberi gyarlóság, hiúság és önzés. Mert sajnos az említett negyven év az egyházakra is nehéz terheket rakott, s mivel abban is csak emberek voltak, a torz társadalom hatása kétféle lecsapódást eredményezett: vagy megerősítette a papság hitét és kitartását (és nem véletlenül ebben a közösségben ezek voltak többen), avagy megtörte a közösségétől megfosztott és magára hagyott lelkészt (persze érdemes lenne tanulmányozni, hogy milyen módszereket alkalmazott a szabadságot, egyenlőséget és testvériséget hirdető kommunista titkosrendőrség és pártapparátus, és azután mondjunk felettük ítéletet!). Legkevésbé azoknak a pedagógusoknak nincs erkölcsi joguk kérdőre vonni az egyházi iskolák létjogosultságát, akik vasárnaponként a templom közelében névsorokat készítettek, akik a szülők templomlátogatását is megtorolták e gyereken, akik sarokba állították vagy felpofozták első áldozás vagy konfirmáció után a tanulót, vagy akik közben saját gyerekeiket szlovák iskolába íratták, akik tanítási idő alatt a házuk építésénél dolgoztatták a tanulókat, cigarettát vagy sört hozattak velük maguknak az üzletből, akik kollégáikat is besúgták azzal az ürüggyel, hogy templomi esküvőn vettek részt, holott a valódi ok talán csak az volt, hogy annak tanítványai valóban kedvelték tanárukat, szívesen tanultak nála, és azt tartották kívánatosnak, ami igazán szép, ami valóban jó és tényleg igaz, s esetleg a tanulmányi versenyeken is sikeresek voltak. Nem folytatom a sort. Lenne mit seperni, olyan szemetet, ami mögött egy jellemtelenségre ösztönző materialista rendszer állt... Ennek kellene hát legalább a saját környezetünkben elejét venni. Azt is látnunk kell közben, hogy ebben az áldatlan környezetben felnőtt egy nemzedék, amelyből tanárok kerültek az iskolákba, amelynek gyermekei már iskolába járnak, és akaratukon kívüli okokból nem ismerhették meg, nem kaphatták meg azt az ajándékot, hogy találkozhassanak a Szentírás igazságával. Ők az a tömeg, amely keresi helyét a lehetőségek, csábítások és reklámok világában. Megtaláljuk-e őket? Eljutunk-e hozzájuk Jézus üzenetével, ha ők ezt külön nem igénylik? Nincs más út: fel kell kínálni a keresztény iskola lehetőségét, meg kell nyitni, s aztán foglalkozni a járulékos kérdésekkel. Lehet, hogy ez lesz az anyanyelvi oktatás megmentésének is egyik útja, mert a hit és az anyanyelv megőrzése egyazon belső értékből fakad.

A lelkek megszállása és a népek leigázása

(adalékok a liberális erkölcsrombolás módszertanához)

Még a western filmekből is tudjuk, hogy a szabadon élő vadlovakra nehéz rátenni a hámot. Először be kell törni őket, meg kell roppantani az akaratukat, az ellenállásukat. Amint a következőkben látni fogják, így tesznek rabigát a népek nyakára is.

A genetikai kutatás egyre több ténnyel tudja már igazolni, hogy az a népesség, amely a Kárpát-medence meghatározó gerincét alkotja, vagyis a magyar már legalább 2500 éve szkíta, hun, avar és türk elődnépek formájában folyamatosan jelen van ezen a területen. Tehát Árpád népe csak visszatért megmaradt testvéreihez oda, ahonnan egykoron kirajzott. Vagyis nem fantazmagória a krónikásnak az a jelentése, hogy *„az itt talál nép az ő nyelvüket beszélte”*. Ezért nem elvetendő az a feltételezés sem, hogy népünk őshazája, bölcsője vagy ha úgy tetszik „paradicsoma” itt ringott a Kárpát-medencében jó 10-15 ezer éve. Amíg a kutatók elvégzik a maguk szakszerű feladatát, addig is elegendő visszamennünk 1000 esztendőt, és megállapíthatjuk, hogy egy írásbeliséggel rendelkező, magas államszervezői képességekkel bíró, fejlett civilizációjú magyar népként lettünk keresztényekké, és ezzel lezárult az európai népvándorlás. Majd keresztény magyarként vagy magyar keresztényként úgy tudtunk megmaradni Európa közepén, hogy élő pajzsként védtük a déli és keleti támadásokkal szemben a keresztény civilizációt. Míg katonáink a végvárakban éheztek, népünket irtotta tatár és török, addig a tőlünk nyugatabbra lévő országok szabadon gyarapodtak, gazdagodtak és gyarmatosítottak (annak következményeiként ismét veszélyben vannak érékeink). Zrínyi szavaival élve, akkor is (most is) csak magunkra és a jó Isten kegyelmére számíthatunk.

S hogy mégsem pusztultunk el, azt egyesek máig bűnünknek róják fel, mások szerint csoda, mert akit szeret a Mindenható, arra nehéz terhet rak és nagy feladatot bíz, hogy megerősödjön és megmaradhasson általa. Tudják ezt rólunk mindazok, akik tisztelnek minket helytállásunkért, kitartásunkért, szentjeinkért, tudósainkért, művészeinkért vagy sportolóinkért is. De tudják azok is, akik minden értékünk ellenkezőjét állítják és hirdetik rólunk, akik azért kérdőjelezik meg értékeinket és történelmünket, hogy megrontsák tartásunkat, hitünket, önbecsülésünket, elvegyék életerőnket és életkedvünket, hogy betörhessenek, mint a szabad vadlovakat a tájidegen telepesek az amerikai prérin.

Nyögtünk már német igát, török jármot, Habsburg kötőféket és szovjet rabszíjat is, de amíg lelkünk szabadságát őrizni tudtuk, addig felkeltünk, fellázadtunk, rabszíjat téptünk, acélbilincset zúztunk szét. Tudják ezt rólunk, akik az elmúlt évszázadban nem csupán külső vagyis fizikai megszállásunkkal foglalkoznak, hanem azzal is, hogy lelkünk mélyére befurakodjanak, és belülről tegyenek védtelenné, mint egy alattomos vírus. Ebben első lépésként ki kell űzniük, meg kell semmisíteniük vagy legalább is meg kell rontaniuk eredendő és megtartó hitünket, szellemeinket, emlékeinket. De Sütő András figyelmeztető szavaival: „Amíg egy népnek titkai vannak, még nincs meghódítva.” Ez a titok, amit az idegen elleshet, de meg nem tanulhat, s megérteni sem fogja: hagyomány, szokás, mesék, dalok, szólások, nyelv és érzések világa.

Így már mindjárt érthető, és csak a vak nem látja, hogy miért folyik ellenünk ez a közös gyökerű liberális és szocialista propaganda, szellemi kútmérgezés és még az emberi fajtól is idegen jövőkép felkínálása és a bűn felmagasztalása. Mert a másfajta értékrend gyűlöletet szül abban, akinek szűkös a szellemi tarisznyája. Sajtó, film, televízió, könyvkiadás, reklám és propaganda hirdeti, hogy a magyar nemzet bűnös, hogy történelme semmi, hogy nagyjai bűnözők, a nemzeti öröksége ócskaság, Jézus keresztje tévút, a magyar nyelv nem érték, a család intézménye elavult. Helyette viszont, mint valami haladó, korszerű és kívánatos dolog

jelenik meg a liberális világpolgári jövőkép, amelyben mindenki szabadon választhatja meg nemét, hovatartozását, lakhelyét, halálnemét. Nemzeti vagy felekezeti választással már nem is számolnak, mert szerintük ebben a „szabad világban" ezekre a fogalmakra nem is lesz szükség.

Persze miközben a liberálisok mindenféle diszkriminációt (kirekesztést) elítélnek, addig minden lehetséges eszközzel megakadályoznak mindent, ami őket bírálja ill. sérti vagyoni gyarapodásukat. Ehhez tudnunk kell, hogy mindezt hatalmas tőkével a zsebükben meg is tehetik, mert a világ vagyonának több mint a felét néhány család birtokolja. Ők azok, akik egy bizonyos érdekkörhöz tartoznak, nem csupán céljaikban és eszközeikben, hanem származásilag is. Olyanok, akik már a római katonákat is lefizették (mint napjainkban a világsajtót), hogy hazudjanak. Ők hirdették meg a trónok és oltárok ledöntését 230 éve, ami alatt a nemzeti és keresztény értékrend felszámolását kell értenünk. Ők hoztak létre szabadkőműves és illuminátus titkos társaságokat, amelyekkel az államigazgatás és a gazdasági élet minden területére be tudnak férkőzni a legmagasabb posztokig. Tudvalevő, hogy szinte nincs amerikai elnök, akit ne ők jelöltek volna a saját soraikból. Vagy például a versailles-i „béketárgyalásokon" is szinte mindegyik nagyhatalom képviselője páholytag volt, de még olyan „apróság" ügyében, mint Magyarország feldarabolása, összehangoltan kollaborált Masaryk és Károlyi Mihály a Nagypáholy szolgálatában.

Nem elég azonban csupán megszerezni a hatalmat, a megtartás a lényeg, illetve a megszerzés is könnyebben megy, ha az alattvalók az adott területen nem akadékoskodnak. A demokrácia látszatát viszont meg kell őrizni, ezért valamilyen ellenzéknek lennie kell, amit nem ajánlatos a spontán megnyilatkozásokra bízni, ezért előnyösebb azt is felülről megszervezni, és egy esetleges kormányválság esetén az érdekek sérülése nélkül ezek vehessék át a látszólagos irányítást. Tehát akárki nyer, ugyanabba a kasszába folyik be a haszon, amíg ezt a „modern kori demokráciát" ilyen formában meg tudják szervezni. A nép azonban kiszámíthatatlan, ha önfejű, ha ellenkezik és nem akar behódolni. Ezért el kell érni, hogy önként és szabad akaratából mondjon le értékeiről, vagyis el kell hitetni és fogadtatni vele, hogy mindez az ő érdekét szolgálja, és minden, amit eddig hitt, szeretett és vállalt, az csak akadályozta a fejlődését, ezért rossz és értéktelen. Ebben a híreszteléseben a sajtó, a propaganda, a tömegtájékoztatás és az iskolai tantervek felügyelet alá vétele elsőrendű szerepet kap. Egyik célja a liberális világkép felmagasztalása, a másik pedig a keresztény emberi értékrend megkérdőjelezése, elhomályosítása, a közösségek bomlasztása, pártokra szaggatása, botrányok kiprovokálása és eltúlzott felmutatása.

A keresztény egyházak felszámolásnak programja sem sikerült elég alaposan, bár már 1789-ben zászlójukra tűzték az oltárok ledöntését, és egy Lenin nevű ügynökük és kommunista terrorszervezete ennek jegyében több millió embert küldött a másvilágra. Ezzel egy időben pedig főleg az USA és a „művelt nyugat" területén hoztak létre olyan szektákat, amelyek látszólag ugyanazt az istenséget dicsőítik, de valódi céljuk a hívek elcsábítása, a keresztény egyházak kiüresítése, lehetetlenné tétele volt. Ezek a szekták nem egy esetben olyanok, hogy a magukhoz édesgetett, agymosásnak alávetett „hívek" jövedelmének egy részét vagy egész vagyonát is bekebelezik. Ilyen például a Jehova Tanúi nevű, amely az Őrtorony gazdasági konszern fedőszervezete. A másik jellemzően lélekromboló szervezet a Soros és H. Clinton által is védelmezett és támogatott szcientológiai „egyház" maffiahálózata, amelynek fejvadászai vagyonos illetve befolyásos embereket csábítanak magukhoz, majd zsarolással és drasztikus agymosó módszerekkel a vagyonukat az egyházukra hagyatják, a befolyásukat pedig a támadások kivédésére, a többiek egyre befolyásosabb pozícióba juttatására, a nagy állami megrendelések megszerzésére, pályázatok elnyerésére használják fel. Olyan hatékonyan működnek, hogy ügynökeik, megbízottaik még az ország legmagasabb pozícióit is elérik Szlovákiában, Ukrajnában vagy az USA-ban egyaránt. De az sem elhanyagolandó,

hogy több tucat civil alapítványt működtetnek, amelyek érdekes módon például az európai alapoknál mindig sikeres pályázói között szerepelnek mindenféle drogellenes, környezetvédő, egészséges életmódot hirdető programok, tréningek, kurzusok (vagyis agymosodák) megvalósítására, ahol aztán fejvadászaik további balekokra terjeszthetik ki figyelmüket. A legveszedelmesebb, hogy ezek a programok már a kisiskolásokat is megcélozzák, s az iskolák örömmel fogadják őket, hogy ezeket a kurzusokat, amelyeket a minisztérium (érdekes módon) kötelező programként hirdet meg, megcsinálják helyettük (ingyen, mert EU alapból), s esetleg elkérik a diákok címét, mert „ügyesnek", „tehetségesnek" látják őket, és rövidesen meghívást kapnak iskolán kívüli kurzusokra is. Mint kiderült, a Rotary Klubok is a lenyúlt milliárdok után jótékonykodnak pár milliót, hogy hitelt szerezzenek tevékenységüknek, közben itt készítik majd fel a szabadkőműves páholyok újabb kiszemelt jelöltjeit, akik ha nem elég érettek, könnyen bedőlnek a humanizmus, tolerancia, zöld program, elesettek támogatása, kutyamenhely jelszavainak, de később már nem lehet kiszállni. Állítólag a milliárdos Maxell is azért „lett öngyilkos", mert ki akart lépni... és nem ő az egyetlen.

Mindezek ismeretében vajon mit tehet az átlagbér szintjén vagy az alatt élő többség, a kisemberek tömege. Mert ezekről a dolgokról, ha tud is, alig tehet ellene. Hiszen akármelyik cégnél dolgozik, akármelyik csatornát nézi, akármelyik boltban vásárol, honnan tudhatná, hogy kinek a hasznát gyarapítja, kinek a hatalmát növeli, kinek a cinkelt jelöltjét választja. Egyet azonban elérhet: megtartja és megőrzi, gyermekeinek is továbbadja elődei nyelvét, hitét, emberi tartását. Lehet, hogy ezért az élet keskenyebb és nehezebb útjára kerülnek, de legalább nem jutnak kárhozatra. És nem lesz gond a józan értékítéletükkel sem, amikor jövőképükről, szüleik megbecsüléséről esetleg sorsdöntő választásról lesz szó.

A többit pedig elrendezi a jó Isten! Kinek-kinek az érdemei szerint.

A konzumidióták és az „új világrend”

Az ideális konzumidióta a fogyasztói társadalom számára az, aki gondolkodás nélkül elfogadja a médiák, a propaganda és a reklámok valamint a személyiségfejlesztő tudatmódosítók által közvetített anyagi és szellemi kínálatot: fogkrémet, mosószert, élelmiszert, gyógyszert, kutyaeledelt, életmódvezetést, önmegvalósítást, globalizációt, genderprogramot, melegfelvonulást, drogliberalizációt, nyitott társadalmat és új világrendet.

Az uralomra és hatalomra vágyók éppen azért akarják átírni és meghamisítani egy nép történelmét, mert a múltat hitelesen ábrázoló történetírás a történetek és események által kultúrát és életformát tükröz, helytállást és emberi példamutatást közvetít, megerősíti az egyéni és közösségi (nemzeti) önbecsülést, ami megtartó hitet táplál, életkedvet erősít, jövőképet nyújt. Az önmagát és népét becsülni tudó egyént és közösséget aztán nagyon nehéz engedelmes, vályúhoz terelhető birkává züllleszteni. Ám a liberális társadalmi modell az egyéniség kiteljesedésének csúcsát továbbra is a konzumidiótában látja, és nem kevés pénzt és energiát áldoznak arra, hogy ez ne legyen másként. Ebben egyik leghatékonyabb támasza a szórakoztató ipar, amely a közönséget egy szellemileg alultáplált célpontnak tekinti. S aki mégis menekülni szeretne ebből a dagonyából, azt visszahúzzák, vagy megszégyenítik, megalázzák, besározzák, megrágalmazzák vagy megbélyegzik és kiközösítik, mint olyat, aki nem ért a zenéhez, irodalomhoz, vagyis a magas művészethez. Mert az ilyen „szórakoztatás” első nagy hazugsága éppen az, hogy művészetnek nevezi és nevezteti magát. Ennek célja nem a világnak jobb megélése és megértése, nem az emberi lélek ráhangolása a világ természetes harmóniájára, hanem csak a siker és a pénz, hogy megerősítsék a tömegeket abban a tévhitben, hogy a boldogság lényege a jóllakottság és az anyagi gyarapodás, amit jólétnek is hívnak, amiért az embernek akár a hitét, lelkét, nemzetét és családját is fel kellene áldoznia. Ezt a „művészetet” és életfelfogást a tapsolók számával mérik és értékelik: nézettség, fizető nézők száma, tetszési index, eladási mennyiség, ahogyan akár egy ragyás boszorkány is beszavazható („like”) szépségkirálynőnek... Mivel a közönség (közösség) emberi értékeinek szolgálata nem kifizetődő, ezért inkább a silány közízlés kiszolgálásának útját választják. Szellemi táplálék helyett cukrozott agysorvasztó katyvaszt nyújtanak elkáprázta tó csomagolásban. Ez a szemfényvesztés a fogyasztói társadalom tömegsportja, amelynek díjazottjai végül még önmagukkal is elhitetik, hogy milyen jók, kiválóak és pótolhatatlanok... Így lehet sztárokat, celebeket, politikusokat és más bohócokat is „legyártani”.

Nem az a kérdés persze, hogy ez kinek jó és miért, hanem csak az, hogy kinek van belőle haszna: a „szórakoztatásból” is természetesen, de leginkább a terelhető csordává manipulált tömegek révén a látszatdemokráciák fölötti hatalom megszerzéséből. Mert amit eddig a szabad választásokról, az ellenőrizhető végrehajtó hatalomról és független bíráskodásról hirdettek, az már mind piaci áruvá lett: a pénz hatalma megkerülte és kisajátította a népuralomnak nevezett társadalom tartópilléreit. Azokat választják a törvényhozásba, akiket a sajtó, a reklám és a tömegtájékoztatás a választók elé tudnak varázsolni, és ők döntenek törvényekről, kormányról, bírákról és szerződésekről is. Ebben a tudatmódosító programban csak az kaphat szerepet, jelölést, posztot, üzletet, aki eladja magát a „műsor” megrendelőjének, amiért meg kell szolgálnia a szereposztást. Indulhat bármilyen céllal, elszántsággal, hittel és akarattal, beszélhet tisztaságról és tisztességről, ha nem hódol be, akkor hidegre teszik, de ha maradni akar, akkor csak gerinc és jellem nélkül, mindent és bármit meg kell tennie, amire utasítják.

Ez a folyamatos hazugságtermelés és szemfényvesztés olyan lélekrombolással jár, ami miatt az emberi értékrendjéből kiforduló társadalom totális önfelszámolása elkerülhetetlen lesz, hiszen eddig még minden olyan társadalom és birodalom összeomlott, amelyik ezt a zsákutcát választotta.

Ezt a liberális szellemi nyomorúság sem kerülheti el!

Ezért kell idejében meglátni, felismerni és elutasítani minden megnyilvánulását.

A feltámadás örömhírével

(„Játsszuk, ami nincs, de lehetne.
Játsszuk, ami nincs, de szeretne
lenni. Esendő mimagunkat. ...
Játsszuk, ami nincs, ami volt,
játsszuk, ami nincs, ami lesz.
Poklot s mennyet, hol a holt
közel érzi magát földijeihez.”) –

Szilágyi Domokos: Játékok – részlet

Immár harminc éve, hogy Szepsibe költöztünk, ami félúton van a Bodrogköz és Gömör között. Nem a földrajzi támpont, de nem is az elszánt vágyakozás, hanem leginkább a kényszer hozott ide, hogy aztán éppen március 15-én először hivatalosan is tanárként állhassak katedrára. Addig ugyanis az államhatalom „kitüntető éber figyelme” jóvoltából nem engedélyezték, hogy a kommunista eszmékkel összeegyeztethetetlen gondolatokkal – mint például az emberség, magyarság, hagyománytisztelet – megrontsam a diákokat. Mostanában ugyanilyen vádak alapján, ugyanilyen elkorcsosult „éber megfigyelők” náciznak le... ami bizony annak a tünete, hogy a kommunista istentagadással egy tőről származnak ezek is, csak most szabadgondolkodónak, liberálisnak meg még ki tudja minek is neveztetik magukat, miközben attól rettegnek, hogy a szabad véleményalkotás egyszer őket is célba veszi.

Közel egy évtizedes böjt után élhettem tanult hivatásomnak, de rosszakaróim jóvoltából addig is népművelőként erősödhettem meg elhivatottságomban Királyhelmec és Nagykapos környékén. Néprajzkutatás, helytörténet, színjátszók és folklórcsoportok, közösségi rendezvények sora segített ebben, illetve a Mindenható kegyelme, mert „akiket szeret az Úr, akikkel terve van, azokra súlyosabb terheket rak.” Csak hálával és szép emlékekkel gondolok vissza rá, hiszen közel negyven éve is jövőbe néztünk, amikor a Vox Humana (emberi hang) kisszínpaddal pódiumra vittük a Játsszunk Európát! c. műsort, bár a komáromi zsűri oktondi elnöke megkérdezte, hogy „mi akar ez lenni, talán nem ott vagyunk?”. A térképen talán igen! – válaszoltam, s nem vitatkoztam tovább, s csak annyit tettem még hozzá, hogy a cím és a főszöveg Szilágyi Domokostól van.

Gyermekeim ősei, feleségem révén félig bodrogköziek, és mivel közel egy évtizedet töltöttünk ott, ezért elmondhatom, hogy fogadott szülőföldem lett. Olyan hely, amibe nem belenőttem, mint Gömörországban, hanem már felnőtt fejjel ráeszmélve a dolgokra: megszerettem és magamévá fogadtam.

Otthon, Gömörben minden a legtermészetesebb volt, mintha máshogy nem is lenne a világban, de éppen ez az összehasonlítási alap tudatosította a másfajta értékeket, azt a kicsit másfajta magyar életet. A máshogy ejtett szavak ízét, a sajátságos szókincset, az apró és soha sem savanyú töltöttkáposztát, és más ételeket: lapcsánkát, törvepaszulyt, káposztáspaszulyt, tengerikását vagy éppen a nyárson sült dévérkeszeget vagy törpeharcsát. A palóc beszédre persze mindjárt felkapják a fejüket, nem könnyű beilleszkedni sehol sem egy új közösségbe. A táj jellege is más. Az otthoni dombokhoz, völgyekhez szokott szem tekintete csak a látóhatár szegélyén kapaszkodhat meg, vagy a helmeci Nagy-hegynél vagy a sík mezőből előtűnő templomtornyokban. A közelben vízjárta rétek, a Tisza, a Karcsa vagy a Ticce egykori medrének helyén megmaradt „langók” akkor még vízzel telve, s télen akár korcsolyázni is lehetett rajtuk... de ma már a helmeci Madaras-tó helyén is száraz rét honol, kiszáradt a Ticce a leleszi Gothárd-híd alatt is. Nem is tudom, hogy most a termőföld veszi-e vissza régi

birtokát, vagy a vízi világ ősi birtoka zsugorodik-e össze. Így van ez népek és korok viszonylatában is...

Közel negyven éve, amikor oda kerültem, még szépen megülték az ünnepeket. A húsvét és a karácsony a legszentebb áhítatban teltek el, Gyerekfejjel odahaza mindig úgy éreztem, hogy a vasárnap és ünnepnap csak olyan, mint az ünneplő ruha, amit az első szobában a nagy szekrényben elzárva tartogatnak, csak ritkán öltjük magunkra, de feszengünk benne, mert nem szoktuk, mert kényelmetlen, mert ügyelnünk kell rá, soká eltartson, ne piszkolódjon, aztán megint be a szekrénybe, és egy darabig megint nem gondolunk rá. A Bodrogközben az ünnep olyan, mint a kellemes fürdő a fárasztó napok után. Készülünk rá böjttel vagy adventi elcsendesedéssel, készülünk frissen vasalt ruhával, sütéssel, főzéssel, és örömmel mártózunk meg az ünnep hangulatában, amikor találkozik a család, a rokonság, amikor van időnk egymásra, és a templom is jobban megtelik: hazajönnek a távolabb élők, s a lelkükről gyakran megfeledkezők bűntudata is felébred, mert ideje van a bűnbánatnak, életünk összegezésének, a lelki tisztálkodásnak is. És jó érzés látni, érezni, hogy népünk talán még nem széledt szét, mint a gazdátlan nyáj, és nem tévelyedett valami kerge marhacsorda közé, mert a kísértés nagy, s az elcsalogató ajánlat csábító.

Az ünnep színét és ízét a gazdasszonyok adják meg. Takarítanak, sütnek, lapozgatják a régi receptes könyveket, kérdezgetik az ismerősöket, pedig az alap ugyanaz még most is: sárga túró, sonka, kolbász, egybesült fasírt, tojás, cékla, torma, pászkakenyér. A férfinép rendbeteszi a portát, megszögeli a kerítést, eltakarítja a lomot. Húshagyó kedden, hamvazószerda előtt, amikor az udvart söprik, akkor meg ezt mondogatják: *Kígyók, békák távozzatok!* – mintha valami kereszténység kora előtti varázslattal kötnék össze a keresztút szenvedéstörténetét és a feltámadás örömteli üzenetét. Az alvilág csúszómászói éppúgy a gonoszság és tisztátalanság süllyesztőjébe kerülnek, mint a rontást és romlottságot okozó Sátán. Ahogyan az adventi elcsendesedés karácsony előtt, úgy a hosszú böjt is a megtisztulást és megvilágosodást előlegezi meg. Ezért mondja a locsoló ezt a régi verset:

„Új Hold van az égen, új király jegyében.
Hajnalban kint jártam a virágos réten.
Illatos harmatát össze is gyűjtöttem,
hogy e rózsaszálat most véle megöntsem...”

Mert még aki ünnepi lélekkel tudja megélni ezeket a napokat, az értheti, hogy a húsvét nem a sonkakötözők és csokinyuszi készítők ünnepe, nem pénzbehajtók búcsújárása, és nem is a keresztút kínszenvedésével való fenyegető riogatás, hanem a feltámadás örömhírét felidéző útmutatás: jutalmul az áldozatért, amit egymás, családunk és népünk javára vállaltunk. Nem azon töprengek már, hogy mi lett volna, ha másként alakul a sorsom, hanem azt veszem számba, hogy mennyi ajándék volt abban, amit megéltünk, amely így megtartott minket, s e példa nyomán gyermekeink és unokáink is ezen az úton járnak. Ezért kell igazán hálát adnunk. Mert be kell látnunk, hogy nem a szabadság a legfőbb emberi érték, hanem a megszentelt élet. Ennek a felismerésnek a tapasztalatai itt érlelődtek meg, mert imádkozni ugyan édesanyám tanított meg, de hinni a bodrogközi és ungi táj és nép.

S miközben ezekre gondolok, az jut eszembe, hogy gyakran csak a Bodrogközt emlegetem, pedig jó hat évet az ungi róna közepén, Nagykaposon éltünk le, és még a rokonság kötelékei is átnyúlnak a Latorca vagy a Bodrog fölött. Mert bár megszólták egymást a folyó két oldalán élők, a „vízentúliak”, de azért ladikon vagy a befagyott folyón gyakran átkeltek a túlsó partra leánynézőbe. Az előítéletek és kiszólások még élnek, a fiatalok közül is sokan ismerik, ami néha megszégyenítőnek tűnik, de ez is azt bizonyítja, hogy a feledés rozsdája még nem marta szét az emlékezetet, s lesz miből kihajtania a feltámadás felé mutató fának.

A hamis próféták és a legelőfejlesztés

(példabeszéd az elmúlt évszázad európai történelmének megértéséhez)

Október és november fordulója környékén érdekes évfordulók találkoznak. Gyermekkorunkban az egész november az októberi szocialista forradalomnak nevezett államcsíny dicsőítése jegyében zajlott. Akkor hiába is magyarázták a másfajta naptárral, de nagyon fura volt, hogy miért októberi, ha november van. Ja persze, akkor sem tudtak semmit időben elkezdeni... Azóta már kiderült, hogy kezdetben a német titkosszolgálat pénzelte és szervezte meg Lenint, abban a reményben, hogy az oroszok kilépjenek a háborúból, de aztán az amerikaiak elküldték Bronsteint (Trockij), hogy megfordítsa a helyzetet, vagy legalábbis likvidálják az orosz nemességet és az egyházat, így szabad prédává válhasson a felesleges vagyonukat befektetni szándékozók előtt (azóta ezt más sok helyen eljátszották). Végül az eloroszosodott oszét származású grúz bankrabló, Sztálin egy időre beleköpött mindegyikük levesébe... hatalmas tömegsírok jelzik elképzelései megvalósulását.

A másik kötelező évforduló Csehszlovákia létrehozásának hazugságai köré szerveződött., amelyről magas akadémiai ranggal rendelkező „történészek" is úgy beszéltek, mintha itt az önrendelkezési jog alapján álló népakarat jutott volna érvényre. Pedig csupán a háború bankár haszonélvezőinek önző gazdasági és politikai stratégiája szerint rajzoltak új térképeket Európa közepére. Ezek valójában nem új országok, hanem csak újabb kifosztható befektetési területek voltak számukra, amihez mindegyik területen találtak megfelelően irányítható cseh, román vagy szerb bohócokat, akik eljátszhatták az országalapító vastapsot ígérő dicső szerepét, aminek ellentételeként teljes mértékben kiszolgálták megbízóikat. Ezzel a hazug és jogtipró ténnyel sem a történetírás, sem az európai közvélemény nem mer vagy nem is akar szembenézni. Szőnyeg alá söprik, mint a családon belüli erőszakot... vajon mi lesz, ha egyszer mégis nagytakarításra kerül sor?

Így aztán nemzedékek nőttek fel a hamis próféták dicsőítésének kötelező programja jegyében, pedig inkább a halottakra való emlékezésre kellett volna koncentrálni, mert ezek az országvesztő, háborúcsináló és tömeggyilkos rendszerek és hazug próféciák hoztak eddig soha nem látott pusztulást a világra. Ezért illik ilyenkor számon kérni, hogy miként juthattak ezek az emberiségellenes erők hatalomra. Ilyen magyarázkodásokkal találkozhatunk: Bedőltünk az ígéreteknek. Szabadságot, egyenlőséget, testvériséget hirdettek. Azt mondták, hogy megszabadítanak a zsarnokságtól és a kizsákmányolástól. Visszaadják a szabadságunkat. Olyanokat mondtak, mint Jézus: testvéri szeretet, egyenjogúság, a szegények és elesettek felemelése, törvényesség... Aztán csak annyi történt, hogy egy másik valaki ült a trónra, s folytatódott, néha még fokozódott is a jogtiprás.

Ugye milyen ügyesen be lehet lopódzni az emberek szívébe. Főleg akkor, ha onnan előzőleg kilakoltatták a hitet, és nem csupán az istenképnek, hanem az emberi önbecsülésnek, a családnak, közösségnek, a nemzetnek tiszteletét is megkérdőjelezték. Nem csak Lenin vagy Benes idejében, de 1989 novemberében is csak megszerezhető prédának tekintettek bennünket, hogy az értelmes emberi munka fedezete nélküli kamatokból keletkezett pénzüket vagyonra válthassák, miközben a letarolt területet gyarmati szintű kiszolgálóvá degradálták.

Mindig is voltak, amint ma is vannak hamis próféták, akik a nyáj egy részét a kövér lucernás legelőkre csábítják, aztán azt hirdetik, hogy megosztottak vagyunk, ezért egységre kell törekedni. Ez szerintük persze csak úgy történhet, hogy a „maradiak", „nemzetiek", konzervatív patrióták hagyják el szülőföldjüket, és menjenek ők is a lucernásba a többiek után. Azt persze már nem árulják el, hogy a kövér legelőn majd felpuffadnak a nem nekik való táplálék miatt, és kimúlnak a nagy jódolgukban, és vihetik őket a VÁGÓHÍDRA.

Minek is mondanák?! Hiszen az Új Világ Csordása hentesáruval kereskedik... és nem mellesleg törlesztenie kell a legelőfejlesztésre magas kamattal felvett nem kevés hitelt.

A lopott bicikli és egyéb furcsa történetek a XX. században

avagy miért jogos és időszerű a trianoni diktátum felülvizsgálása?!

Ma már bizonyíthatóan nemzetközi ***bűnténynek*** könyvelhető el az ezer évig egységes területű Magyar Királyságot feldaraboló trianoni békeszerződés, amelyet sem békét hozónak, sem szerződésnek nem lehet nevezni.

Miért bűntény?

– Magyarország a háború kitörésekor nem volt független állam, hanem az Osztrák-Magyar Monarchia része, tehát nem volt, mert nem lehetett a világháború kezdeményezője (amivel főleg a háború révén meggazdagodó franciaországi és angliai bankok befolyása alatt lévő kormányok és sajtótermékek vádolták, amivel jogalapot teremtettek a szigorú megbüntetésre).

– Magyarország (Magyar Királyság) a keresztény Európa védelmében vívott 1526-os mohácsi csata után részben török megszállás és részben (később teljesen) Habsburg osztrák uralom alá került, ami ellen többször is függetlenségi szabadságharcot kellett vívnia (pl. 1703-1711. Rákóczi, 1848-49. Kossuth). 1849-ben Ausztria akaratából, orosz haderő bevetésével, Nyugat-Európa uralkodóinak hallgatólagos beleegyezésével eltiporták Magyarország önállóságát.

– A Magyar Királyság a fennállása és önállósága alatt nem folytatott hódító háborút. Területe a Kárpát-medencére terjed ki, amit korábban hun és avar őseink is birtokoltak. Időleges vagy hosszabb területi gyarapodása csak csatlakozás (Horvátország Szent László meghívása óta) vagy házasságok révén történt. Ellenben több esetben kellett védekeznie idegen hódítás ellen (tatárok 1241, törökök a 14. századtól), s lett Európa védőpajzsa, amely során saját lakosságának jelentős része elpusztult vagy rabságba került, de befogadott menekülőket (tatárok elől a kun és besenyő csoportokat, német telepeseket, majd a török hódítás elől menekülő román, szerb és más szláv népeket, később galíciai zsidókat is). Így vált jelentős számú más nemzetiség országává is. Például az északi részekre befogadott cseh, lengyel, ruszin, fehér horvát, goral szláv népcsoportokból alakult ki a 15. századot követően egy szláv (ma szlovák) nemzeti közösség, amelynek egységes köznyelve még a XX. század elején sem volt.

– Magyarország a Habsburg uralom alatt nem lehetett (a rágalmazó vádpontok szerinti) más népek elnyomója, hiszen osztrák irányítás alatt állt, és latin majd német nyelv volt hivatalos. A magyar nyelv csak 1843-at követően vált hivatalossá. Tehát hazugság mindaz, amit a cseh, román és szerb propaganda nyomán Magyarországgal kapcsolatban az angol és francia sajtó is felhasznált valódi céljainak leplezésére, saját népük megtévesztésére.

– 1849 és 1867 között osztrák diktatúra, önkényuralom volt. Az 1867-es kiegyezést követően a duális Osztrák-Magyar Monarchiában a külügy, pénzügy és hadügy nem állt magyar hatáskörben. Magyarország nem is készülhetett háborút indítani, és nem mellesleg a hadviselő hatalmak közül 1914-ben a Monarchia számított legkevésbé arra, hogy háborúba lép, és a legkevésbé volt erre felkészülve. (ellentétben Franciaországgal, Angliával, Németországgal és Oroszországgal!)

– A békediktátum a történelmi jogfolytonosság elvét követve a Cseh Királyság, Lengyel Királyság, Román Királyság, Szerb Királyság jogfolytonosságának helyreállítását elfogadta, de az osztrákok által leigázott Magyar Királyságról szándékosan „elfeledkezett”. Ellenkezőleg, a fentieket Magyarország területeivel „ajándékozta” meg, és valójában franciaországi bankok befektetési területévé tette, így azok lettek a háború busás haszonélvezői. Leginkább tehát azok érdekében állt a háborús konfliktus, mert bizonyíthatóan ugyanazok a bankok adtak magas kamatra hiteleket a győztes kormányoknak a fegyverkezésre már a háború

kitörése előtt. Ezért nem engedték a békekötést 1916-ban, és szedték rá az USA-t a hadbalépésre, hogy befektetéseik el ne vesszenek. Az USA 10 milliárd kölcsönnel támogatta az antantot, amit az USA-ban kellett elkölteniük élelmiszerre és hadianyagra, s mivel mindez kevésnek bizonyult a győzelemhez, ezért 34 milliárdos költségvetéssel és több mint 2 millió katonával biztosította befektetései biztonságát, és egyúttal azóta is tartó európai befolyását. A hadbalépést az elnök így indokolta:

„... az igazság sokkal fontosabb, mint a béke, és harcolnunk kell azokért a dolgokért, melyek mindig is a legközelebb álltak a szívünkhöz – a demokráciáért, azok jogaiért, akik alávetik magukat a hatalomnak, hogy beleszólhassanak a saját kormányzásukba, a kis nemzetek jogaiért és szabadságáért és a jog egyetemes uralmáért [...] hogy így békét és biztonságot hozzunk minden nemzet számára, és végre szabaddá tehessük a világot."

(Részlet Woodrow Wilson elnök 1917. április 2-i kongresszusi beszédéből)

– A háború és az új határok megrajzolása gazdasági érdekeket szolgált! A határok megállapításánál nem vették figyelembe sem a nemzetiségi, sem a népesedési, sem a történelmileg kialakult közigazgatási viszonyokat. Csakis a győztesektől függő (azok befektetési területévé váló) utódállamok gazdasági stabilitásának szempontjai számítottak (vasút, nyersanyag, bánya, csomópont). Például a színmagyar Csallóköz csak azért került Csehszlovákiához, hogy az iparra épülő cseh területeknek legyen élelmiszerforrása, mert az ország több milliárdos kölcsönöket kapott a franciaországi bankoktól például a fegyverkezésre, védelmi művek építésére (amit szintén francia cégek kaptak meg!), és a kamatokat törleszteni kellett. (szinte nevetséges, hogy a Csallóközt egyenlő értékűnek minősítve az eredetileg Csehszlovákiához rendelt Sátoraljaújhellyel „cserélték le" a tárgyalások során.) Tehát a fizetőképesség volt elsőrendű! Ugyanakkor a megcsonkított Magyarország ugyanezen bankoktól nem kapott, hiába kért hitelt a talpraálláshoz, mert a pénzvilág abban reménykedett, hogy a csődbe jutó ország önként behódol, és olcsón felvásárolható lesz. Csak Olaszország (Mussolini) segített, s ezzel újra kényszerpályára terelték Magyarországot! Még az 1938-as foci VB-t is ezért kellett elbuknunk, hogy majd kedvező (bécsi) döntés születhessék.

– A háború legnagyobb haszonélvezői a szélsőséges és keresztényellenes cionista befolyás alatt álló bankok voltak, ezért volt érdekük a minél kiterjedtebb, hosszabb ideig elhúzódó fegyveres konfliktus fenntartása, és ennek érdekében juttattak hatalomra olyan kormányokat, amelyek ennek szolgálatában cselekedtek. Ugyanezen bankok finanszírozzák azóta is, most is a legnagyobb háborús konfliktusokat.

– A trónörökös szarajevói meggyilkolása után az osztrák császár azonnal hadat kívánt üzenni Szerbiának, de erre csak egy hónap múlva került sor, mert Tisza István magyar miniszterelnök ellenezte. 1918-ban Tisza a királytól engedélyt kapott, hogy nyilvánosságra hozhassa az 1914-es történéseket. Október 17-én bejelentette, hogy dokumentumokkal fogja alátámasztani, hogy ellenfeleik tervszerű aknamunkával törekedtek Magyarország megalázására és tönkretételére. Mielőtt ezt megtehette volna, cionista ügynökök végeztek vele (a későbbi judeobolsevik rendszer szabadkőműves hadügyminisztere Schwartz-Pogány is köztük lehetett). A német diplomácia zsaroló magatartásának volt jelentős szerepe abban, hogy Tiszát a háború mellé állítsák, tudatva, hogy a háború elkerülhetetlen, de Magyarországot sem a románokkal, sem az oroszokkal szemben nem fogják megvédeni, ha nem csatlakozik.

Látható, hogy a békediktátumot önző haszonélvezési célból, aljas indokokkal, hamis adatokkal és hamisított dokumentumokkal támasztották alá, ahol a magyar félnek csak látszólagosan adták meg a védekezés jogát, mert a tárgyalásokon nem vehetett rész, s amikor megszólalási jogot kapott (1920, január), akkor már a döntés megszületett, és csak a látszat megőrzése miatt kapott szót az odarendelt magyar delegáció. *Magyarország részéről az aláírás június 4-én erőszak és zsarolás hatására történt, mert Magyarország idegen megszállás alatt állt.*

Ezért jogos, szükséges, és az igazságosság elve alapján kötelező a szerződés teljes körű felülvizsgálása és a jogos jóvátétel szerinti revíziója, figyelembe véve azt is, hogy ez a jogtalanság alapul szolgált a második világháború utáni 1947-es párizsi békeszerződéshez.

1920-ban sem a magyaroknak sem a Magyar Királyság területén élő nemzetiségek számára nem adták meg az önrendelkezés jogát. Mert azok a kisebb-nagyobb csoportok, amelyek az elszakadást követelték csak az antant hatalmai által felbérelt ügynökök közvetítésével kerültek képbe, és az ügynökök által megfogalmazott követeléseket terjesztették elő, hogy ezzel ürügyet fabrikálhassanak az elszakadáshoz, de tömegbázissal nem rendelkeztek, és népakaratot kifejező felhatalmazással sem rendelkeztek. Azokat a szervezetek és csoportokat viszont meg sem szólították, amelyek a Magyar Királyságon belül képzelték el nemzeti közösségük jövőjét, holott valószínűleg nagyobb közösségi háttérrel rendelkeztek. Például szlovákság képviseletére felkért Andrej Hlinkát a szabadkőműves hátterű Beneš és Masaryk körei különböző ígéretekkel szedték rá a csatlakozásra, amit később maga is megbánt, beismerve, hogy a magyarok jobban bántak nemzetével, mint a csehek.

Megállapítható tehát az is, hogy Magyarországot nem azért darabolták fel, mert a nemzetiségek el akartak szakadni, nem is azért, mert kezdeményezője lett volna a világháborúnak, hanem azért, mert FEL AKARTÁK DARABOLNI ÉS ELOSZTANI önző anyagi érdekek miatt. Tehát a piaci és befektetési haszonszerzés céljai miatt sodorták háborúba, és e célok érdekében támogatták az elszakadási szándékú akkor még jelentéktelen szélsőséges csoportokat. Önrendelkezésről sem akkor sem azóta nem beszélhetünk!

Szlovákia egyébként sem az 1920-as sem az 1947-es békeszerződésben nem szerepel. 1920-ban nem létezett, viszont 1939-ben Csehszlovákiából kiválva (a magyar többségű települések nélkül, amelyeket a bécsi döntés visszaadott) önálló államként Németország oldalán vonul be Lengyelországba, tehát a világháború kezdeményezőjeként szerepelhetne. Mindezeket elhallgatva csak Németországot tették felelőssé, holott a támadás a Szovjetunióval kötött szerződés, a „Molotov-Ribbentrop" paktum néven elhíresült megegyezés szerint és közösen végrehajtott akció volt. Szlovákia viszont 1945-ben ismét Csehszlovákia részeként szerepel, ami annak is köszönhető, hogy az elnöki jogköröket bitorló Benes teljesen jogtalanul lemondott Kárpátaljáról, amire a szovjeteknek volt szükségük a Kárpát-medencében kiépítendő hídfőálláshoz a csatlósaik ellenőrzésére. *(Benes 1939-ben lemondott elnöki posztjáról és Svájcból üdvözölte az új elnököt. Közben 1945-ig alkotmányos elnöki jogköre egyébként is megszűnt, tehát 1945-ben jogtalanul adott ki dekrétumokat!!! Tehát ezeket minden jogállamban ennél fogva is érvényteleníteni kellene, következményeit pedig reparálni!)* Kárpátalja átadása ellenében Benes szovjet támogatással szabad kezet kaphatott a németek és magyarok fölött, hogy „tiszta szláv államot" hozhasson létre. Az 1945. április 5-én Kassán kihirdetett kormányprogram, amely az elnöki dekrétumok alapjául szolgálnak, már rendelkezik a magyar és német nemzeti közösség kollektív bűnösségéről és likvidálásuk lehetőségéről. *Ezeknek a dekrétumoknak a felülvizsgálása nem történt meg, de mind Csehország mind Szlovákia parlamentje védelmébe vette és megtámadhatatlanná nyilvánította!* 1992 végén Csehszlovákia megszűnt. (*Megalakulása körülményeinek hagyományához hűen népakarat nélkül, és a parlamenti pártok erre szóló mandátuma nélkül, mert olyanról döntöttek, ami nem szerepelt sem választási programjukban, sem alapelveikben a Szlovák Nemzeti Pártot kivéve, s ezért azt is mondhatnánk, hogy a csehszlovák törvényhozás egy szélsőséges ellenzéki párt programjának rendelte alá magát. Vagy inkább azok szolgálatába áll, akiknek az volt az érdekük, hogy a gazdag iparral rendelkező Csehországot majd olcsón megkaparinthassák befektetéseik számára?*). Amennyiben Szlovákia ennek jogutódja, akkor Csehszlovákia minden jogi felelősségét is viselnie kell, vagyis azt, hogy 1920-ban jogtipró módon csatolták a Magyar Királyság felvidéki részét Csehországhoz. Illetve azt, hogy az 1939-ben az önállóvá lett Szlovákiát a háborús kezdeményezés miatt a vesztesek közé kellett volna sorolni, és ennek

következtében többek között visszaszolgáltatni a Magyarországtól Csehszlovákiának adott háborús kártérítést is...

1992-ben Csehszlovákia két országra való szétválásáról a prágai parlament úgy döntött, hogy a megszavazó pártoknak erre nem is volt felhatalmazása, mivel nem szerepelt a választási programjukban, ráadásul a megszavazó létszám valójában alig képviselte a lakosság egyharmadát. Viszont népszavazást nem írtak ki (!) a kérdésben. Ennek háttéralkui közt az szerepelt leginkább ellenérvként a népszavazással szemben, hogy akkor a magyaroknak is meg kell adni a lehetőséget, hogy hová akarnak tartozni. A németekről ekkor már alig beszélhetünk, mert a három és fél milliós német közösséget 1945 után a benesi dekrétumok alapján deportálták (3 millió), lemészárolták (200 000) illetve szétszórták és megfélemlítették. (Német pénzügyi körök 1992-ben azért támogatták milliókkal Meciar kampányát, hogy kettészakítsa az országot, és Szlovákia megalakulásával Csehországot ki lehetett vonni a Németország és Szovjetunió közti ütköző zónából, ezzel Csehország szabad befektetési prédává válhatott... ezzel viszont azt is elérték, hogy nem jelentkezett német fenntartás a dekrétumokkal kapcsolatban, amelyek a német lakosságot nagyobb mértékben sújtották a magyaroknál) Fontos megjegyezni, hogy a pozsonyi parlament már jóval a szétválást jóváhagyó föderációs parlamenti szavazás előtt elfogadta az önálló Szlovák Köztársaság alkotmányát, amely már az első mondatában kirekeszti a területen élő magyar nemzeti közösséget (*„Mi, a szlovák nemzet kinyilvánítjuk...”*), tehát nem Szlovákia állampolgárairól beszél. Az már csak kuriózum, hogy Szlovákia alkotmánya jogfolytonos elődjének tünteti fel a Nagymorva Birodalmat, amely soha nem létezett, csak Nagymorávia, de az sem ezen a területen, hanem a mai Szerbia vidékén. Ilyen alapú jogfolytonosság szerint a magyar nemzet akár Kínáig deklarálhatná ennél is legitimebben az államát, ha a szkíta-hun elődöket vesszük figyelembe. Valójában a 18. századtól magát szlovákként megfogalmazó nemzet a Magyar Királyság északi területére a 14. századtól érkező és befogadott különböző szláv (cseh, lengyel, ruszin, goral, fehér horvát) népcsoportok összeolvadásából alakult ki, és a Szent Korona fennhatóságának köszönheti e terület védettségét. Ez nem bűn, nem erény, hanem tény, amit ha objektív módon tudnának értelmezni, oktatni, elfogadni, akkor egy gyümölcsözőbb együttműködés alakulhatna ki. Mert végre nem valami ellen, hanem valamiért fogalmazhatnák meg magukat!

A fosztogató osztogatók által megjutalmazott utódállamok (Csehszlovákia, Románia, Jugoszlávia) 1920-ban maguk is tisztában voltak azzal, hogy mennyire nem jogosultak ezekre a területekre, ezért mint a tolvaj a lopott biciklit, hozzákezdtek a jogtalanul bitorolt dolog átfestéséhez. Ilyenkor ugye ki kell vésni a gyártási számot, el kell tüntetni minden olyan dolgot, ami az eredeti jogos tulajdonosra vallana, és megakadályozni a hozzáférést az eredeti tulajdonos számára. Az eredetvizsgálatot megelőzendő az alábbi feladatokat tűzték ki célul: *Átírni a történelmet, megváltoztatni az etnikai viszonyokat, meghamisítani a népességi statisztikai adatokat, kisajátítani az őslakosok birtokait, betiltani vagy korlátozni az őshonos lakosság nyelvhasználatát, a megszállók betelepülése, őshonos lakosok deportálása, megfélemlítése, életfeltételeinek megrontása, iskolarendszerének degradálása, leépítése, közvetlen vagy közvetett kényszerítés vagy csábítás az eredeti nemzeti identitás feladására, államhűségre és államnyelve kötelezés a munkaviszonyban, az eredeti közigazgatási területek célirányos átszervezése, „felhígítása”, a behódolók megjutalmazása pénzzel, pozícióval, az ellenállók megfélemlítése, bűnössé nyilvánítása, az őshonos magyarok történelmi nagyjainak rágalmazása, emlékük meggyalázása, a települések és földrajzi nevek átnevezése, eredeti nevek használatának tilalma, nemzeti jelképek használatának büntetése, az önrendelkezési jogot követelők felelősségre vonása, sajtóbeli meghurcolása, közéleti kirekesztése!* Ezekre a példák százait tudnánk felsorolni, amelyek az elmúlt 96 évben megtörténtek. Mindezek következtében az elszakított és megszállt területeken a magyarság összlétszáma és arányszáma is

jelentősen csökkent, olykor egykori színmagyar településeken is kisebbségbe szorult, mint például az 1910-ig magyar többségű és további német, ruszin, szlovák lakosságú Kassán jelenleg két és fél százalék a magyarok száma. Szepsiben 97 százalékról 25-re esett vissza. És vannak falvak, ahol a temetőben az 1945 előtti sírokon szinte csak magyar felirat olvasható, most pedig egyetlen magyar sem lakik ott (például Hollóháza szomszédja a határ északi oldalán Eszkáros).

A tények ismeretében ki lehet jelenteni, hogy mindez egy nemzetközi bűntény által lehetővé tett etnikai elnyomás következménye. Ez adja annak a követelménynek a jogalapját, hogy a valós tények feltárásával, nyilvánosságra hozatalával az igazság fényében láthassuk, hogy láthassa a világ a történéseket, amelyek nélkül a mai viszonyok sem értelmezhetőek tárgyilagosan.

Az árokásó hídépítés fortélyai

Amikor Csokonai az 1700-as évek végén Pozsonyban és Budán járt, azt tapasztalta, hogy a hivatalokban és a kereskedőknél már leginkább csak németül lehet beszélni, és szinte biztosra vette mindenki, hogy száz év múltán ezek a városok tiszta német településekké válnak. Szép is az! Mozart, Beethoven, Goethe nyelve meg a bécsi kisasszonyok nyelve .... – ez így aztán jól eladható.

Pedig hát.....!

1526 után Habsburg kézre került a Magyar Királyság a mohácsi csata után özvegyen maradt királyné, Mária kapzsi testvéreinek jóvoltából. A jó Habsburg fiúk, akik már akkor is a könyörtelen uzsorás Fugger bankár markában voltak, nem is titkolták sokáig, hogy ezt a könnyedén megszerzett területet (talán éppen II. Lajos király elhallgattatása árán!) nem önálló királyságként, még csak nem is tartományként, hanem kifoszthatóként gyarmatként kívánják kezelni. Ám a Szent Korona fennhatósága és II. Endre aranybullája védelmet nyújtott annak a nemességnek, amely az ősiség jogát, az ország egységét is őrizte (nem csupán saját birtokait, ahogyan azt a szocialista és liberális történelemhamisítók hirdetik). A sok függetlenséget követelő lázadás és szervezkedést (pl. Zrínyi, Rákóczi) követően Mária Terézia taktikát váltott, és úgy próbálta beolvasztani a magyar nemességet, hogy úgymond megbékélővé (magyarul megalkuvóvá, behódolóvá, önfeladóvá, vagyis gerinctelen bábukká) teszi őket Bécsben. Testőrségébe minden vármegyéből 2-2 ifjú, nőtlen, birtokos nemest rendelt, ami akkor nagy megtiszteltetésnek számított, és pénzt, paripát nem kímélve versengtek is ezért a kegyért az ambiciózus szülők, hogy fiuk ilyen nagyra vihesse. Csak hát ez a császárnői barátkozás és „hídépítés” is a beolvasztás fogalomkörébe tartozott. Az ifjak nagy része oda házasodott az udvari bálokon gyakran nem véletlenül rájuk akaszkodott osztrák kisasszonyokkal, akik jó anyaként császárhűségre és német szóra tanították gyermekeiket. A gyarmati magyar parasztok területén lévő birtokukra pedig elég volt egy intézőt küldeni a haszon elkönyvelésére.

Így nézett ki akkoriban az együttműködés és megbékélés hídja a megszálló osztrák hatalom és a leigázott magyar nemzet között, amelyen csak egyirányú forgalmat jelölt ki mindig az aktuális császár.

Ám akadtak „maradi” és „izgága” nemesek, akik mertek ellenállni, és talán éppen Bécsben nyílt fel a szemük, amikor volt bátorságuk betekinteni a színfalak mögé. A testőrök közül került ki az a Bessenyei György is, aki a beolvasztó tűz közelében felismeri az ármányt, és meghirdeti, hogy az édesanyák őrizzék a nyelvet, mert a magyar nyelv nem alábbvaló másokénál, de művelés híján olyan, mint egy arannyal teli hegy, amelyet nem bányásznak ki. A kincseket tehát felszínre kell hozni, felmutatni az értékeit, és őrizni gyermekeinknek átadva. Mert az ősi szavak egy nép lelkének kódjait is rejtik, évezredek üzenetét, ezért azzal, hogy megőrizzük őket, védetté és ellenállóvá tehetjük a lelkünket.

Ám a hatalom és annak titkosszolgálata sem maradt tétlen. Egyik lembergi ügynökét, Martinovits Ignácot bízta meg azzal, hogy valamilyen szabadságeszmék ürügyével gyűjtse maga köré, mint légypapírra a legyeket a lázadozó magyar értelmiséget, hogy ne egyenként kelljen utánuk nyomozgatni. Mikor összejött egy hosszú névsor, elkezdődött a megtorlás 1795-ben: bitó, börtön, Vérmező, Kufstein. És biztos ami biztos, el ne járjon a szája, Martinovitsból is mártírt csináltak, hogy egy ilyen besúgót ünnepeltessenek a magyarokkal... És később a császári szelleművé formált és magyarnak alig nevezhető történetírás ezt meg is tette. De a rászedett és börtönből szabadulók között mégis akadtak olyanok, akik nem Martinovits nyomán, hanem magyarságunk védelmében nem hagyták abba az építkezést. De

ők már tudták, hogy nem Bécs és a császár felé kell valódi hidat építeni, hanem a nemesség és a köznép szolgálatába állítva, ahogyan ezt Széchenyi szó szerint értelmezve is megtette, hogy Pestet Budával összekösse. Mert a folyó fölé kell híd, de a szakadékot fel kell tölteni, nem áthidalni. Illetve azt is meg kellene látni, amikor megosztottságról vagy az egység hiányáról szónokolunk, hogy nem is megosztottság az, amit összefogással akarnak sokan feloldani, hogy a szennyest a tisztával egy kupacba hányja, mert így a tiszta is beszennyeződik, de a koszos nem tisztul le. Vagyis a világosság, a megtisztulás az egység alapfeltétele, de nem az olyan felvilágosulásnak nevezett barbár tömeggyilkosság, ami a nagy francia forradalomnak nevezett elsötétítést jellemezte (ahol minden macska fekete, vagyis egyenlő!). Tisztánlátásra, megtisztulásra, letisztulásra van tehát szükség! Tudja ezt még a borász is, ha nem lőrét akar fogyasztani. Ám tudják ezt és félnek is tőle azok, akik csak azért ásnak árkot, hogy látványosan hidakat csinálhassanak föléje. Kétszáz éves tévelygés és félrevezetések múltán azt gondolhatnánk, hogy a tapasztalatok ismeretében már nem szükséges ezeket a dolgokat ismét tisztába tenni.

Vajon mit tapasztalna ma Csokonai Pozsonyban? Sem magyar, sem német szót nem hallana az üzletekben és hivatalokban, de még a sörözőkben sem, ahol éppenséggel azzal riogatják egymást a tót atyafiak, hogy talán pár évtized múlva csak a romák vagy a kínaiak, esetleg afgánok és afrikai bevándorlók fognak itt iszogatni... Ez vár mindenre, ahol rossz gazdára bízzák a földeket, ahogyan 100 éve is eldöntötték Európa közepének sorsát a francia királyok ágyasainak épített Trianon nevű palotában.

Csokonairól pedig esetleg annyit lehet majd „megtudni”, hogy soha Pozsonyban nem járt, egyáltalán nem is élt, csak egy reménytelen hősszerelmes volt egy kipusztult nép meséiben....

Vagy talán minden sírásó, árokásó és virtuális hídépítő szándéka ellenében mégis van Remény?!

Az önfeladás csábítása ellen való orvosság

Nagyon messzire pillanthatnánk vissza a történelemben annak igazolására, hogy az államhatalmi szintre emelt szemfényvesztések hogyan kezdődnek, és hogy a szép eszmények jelszavaival visszaélve miként lehet embertömegeket jámbor birkaként félrevezetni. Elegendő már csak azt felidézni, amikor a jeruzsálemi főpapok sok pénzt adtak a római katonáknak, hogy hazudjanak a népnek, miszerint Jézus nem támadt fel, mert a testét a tanítványok lopták ki a sírból... és ez a hazugság még napjainkban is gyakran felbukkan a különböző bomlasztó bulvársajtóban... úgymond a szólásszabadság és véleményszabadság jegyében. Ám egy közelebbi történet a 18. század végén Beethoven korát idézi meg, amikor a jól hangzó szabadság-egyenlőség-testvériség jelszavaitól a nagy zeneszerző is ámulatba esett, és még szimfóniát is ajánlott a szabadkőművesek császárának nevezett Napóleonnak. Szerencsére idejében világossá vált előtte, hogy a zengzetes szólamok csupán a világhatalmi törekvések elkendőzését szolgálják. Érdekes egyébként, hogy az államcsőd szélére juttatott Franciaország miként és miből tudott néhány éven belül fél milliós hadsereggel hódító háborúkat indítani. Avagy talán az államcsőd látszatát is azok a körök gerjesztették, amelyek végül a ledöntött trón és legyilkolt nemesség helyébe a maguk vérszomjas „forradalmárait" és egy nekik szolgáló császárt ültettek?! A ledöntött oltárok, feldúlt templomok és a nyaktiló alá hurcolt papság útmutatása helyett pedig a pénz, az üzlet és a kamatok imádatát rendelték. És ezt a csalást és tömeggyilkosságot ünneplik minden évben a franciák, akiktől – mint a „művelt nyugat" példaképétől – nekünk tanulnunk kellene. Vajon milyen képet vágna a világ arra a javaslatra, hogy a japánok tegyék ünnepnappá a hirosimai atomtámadást, a németek Drezda porig bombázását, a lengyelek a katyni vérengzést, a zsidók az auschwitzi tábor megnyitását, és hogy ne menjünk messze az időben, az USA-ban milyen ünnep lenne szeptember 11?! Van persze ott is morbid emlékezés, mert a hálaadás napján azt éljenzik, hogy leigázták, legyilkolták a földrész őslakosságát, és a terület bitorlóivá tehették magukat. Velünk pedig így ünnepeltették négy évtizeden át felszabadulás néven a kommunista szovjet megszállás kezdetét. (Máris hallom, hogy e szavak hallatán a bolsevizmus haszonélvezőinek csemetéi, szellemi és vagyoni örökösei hogyan osztják a „gyűlölködő", „szélsőséges", „náci" és egyéb bemagoltatott címkéket, amivel a kimondott igazság miatti szégyenüket, bugris jellemtelenségüket vagy silány értékrendjüket akarják leplezni. Más esetben talán a megbízóik elvárásainak akarnak megfelelni.) Nem kell ezen csodálkozni, mert a XX. század három legveszedelmesebb ideológiáját (bolsevizmust, fasizmust és liberalizmust) egyazon talajból „nemesítették ki" a pénzvilág „bölcsei", akik pontosan tudják, hogy az istenhittől elszakított, a megélhetési és anyagi hajszának kiszolgáltatott, tudatlanságban tartott és tévhitekre szoktatott, arcukat vesztett emberek tömegei már bármire manipulálhatók. Ráadásul, ha ezeket a csoportokat egymás gyűlöletére is kondicionálják, akkor látszólag még „értelmet" is kaphat az életük az egymás elleni küzdelem és háborúk által. Milyen tragikomikus az a hollywoodi jelenet, amikor az amerikai kiskatona büszkén áldozza fel az életét a „hazáért" vagy a „demokráciáért" a koreai, vietnami, iraki, afganisztáni, líbiai vagy kupricisztáni harcmezőkön. Persze az USA első és második világháborús európai beavatkozása sem fennköltebb ennél, és a szovjet hadseregnek sem volt kevésbé sötét szerepe 1956-ban Magyarországon, 1968-ban Csehszlovákiában vagy 1980-ban Afganisztánban. Közben a „demokrácia" feliratú maszlaggal még az is elérhető, hogy a különböző érdekcsoportokat egymás ellen kijátszva jól sakkban tarthatókká válnak, és a jól manipulált tömegtájékoztatással biztosítható, hogy a valódi célokra, okokra és indítékokra soha ne derülhessen fény. Ám akik mégis kíváncsiskodnak, azokat különböző negatív jelzőkkel megbélyegezve, hiteltelenné téve elhallgattatják. Például Wass Albert, az egyik legkiválóbb magyar író is így lett a hazudozók célpontja, a mai napig is aljas támadásoknak kitéve, mert nem volt hajlandó kiszolgálni azt a silány értékrendet, amelynek ké-

nyelmetlen az igazság elmondása és a nemzeti-keresztény hagyományok megerősítése, ezért utasították el regényeit a megzsarolt nyomdák Amerikában, de ez már egyre nyilvánvalóbban csak a gyalázkodókat minősíti, mert az életmű nagyszerűségét nem lehet megkérdőjelezni. Nem újkeletű ez a módszer. A három évezredes görög eposzok és drámák valamint a Szentírás tanításai is figyelmeztetnek arra, hogy a hatalom érvei időlegesen győzedelmeskedhetnek az érvek hatalma fölött, megalázhatják vagy megölhetik az isteni rendhez és a testvéri szeretethez ragaszkodókat, de a gőgös hatalom, a zsarnok király önmaga vesztét készíti elő önkényes cselekedeteivel, és a báránybőrben settenkedő farkasok lelepleződése sem várat magára sokáig. Bár még mindig megetethetőek a jámbor és jóhiszemű emberek azzal az ősi csellel, hamis bíztatással, hogy mindenki és bárki előtt tárjuk szélesre az ajtót és kaput, mert hát ugye irgalmasságot kell gyakorolnunk. Azt persze már nem teszik hozzá, hogy a befogadásnak és elfogadásnak is vannak eredendően természetes feltételei, mivel nem a másságot, hanem a másfajta értékeket illik tisztelni. De amikor csak bármiféle másságról szónokolnak, abba már a bűn és a természetellenes valamint a beteges hajlam is belefér! Éppen ez a céljuk: hogy az emberi értékrend mértékadó szerepét eltorzítsák. Erre a csúsztatásra építette fel a Soros pénztára által támogatott nemzetközi bűnszövetkezet a NYITOTT TÁRSADALOM címkével ellátott leigázó programját, amely az „emberi szabadságjogok", a „demokrácia védelme", a „kisebbségek támogatása", a „hátrányos helyzetűek felemelése", az „információk szabad áramlása", az „esélyegyenlőség", az „önrendelkezés", a „népakarat" és a „nyilvánossággal az erőszak ellenében" feliratú báránybőrökben a megcélzott országok és népek leigázásának céljával az önfeladásra szeretnék rászedni az embereket. Mindezt az erkölcsi rend felbomlasztásával és népek ellenállóképességének kiiktatásával (a nemzeti, közösségi, családi és hitbéli értékek megkérdőjelezésével), a gazdaság szétzüllesztésével és csődbe juttatásával, eladósítással, magas kamatú hitelek felvételével, a stratégiai szféra felvásárlásával szeretnék elérni. S ahol ez nem sikerül, ott akár fegyveres konfliktusok kiprovokálásával szereznek ürügyet a „jogos beavatkozásra", a „demokrácia megvédésére", a „szabadságjogok helyreállítására". Ezért foglalkoznak annyit ezekkel a kérdésekkel. Nem sokra megyünk az ellenérvekkel, hogy ez a program segítette azt is, hogy megszabaduljunk a kommunista diktatúrától, mert valójában nem a mi szabadulásunk miatt aggódtak. Gazdaságilag roppantották össze a szocializmus eleve bukásra ítélt rendszerét, hogy aztán még olcsóbban vásárolhassák fel, és a „szabad piac" jelszavával máris kiterjeszthették befektetési területeiket, hogy elhelyezzék felesleges és értéktelen (kamatból származó) pénzeiket. Mi pedig az adósrabszolgaság csapdájába estünk, ahol van ugyan szabad piac, de csak annak, akinek pénze van, van szólásszabadság, de nyilvánosságot megint csak az kaphat, akinek tőkéje van sajtóra, nyomdára, könyvkiadásra vagy propagandára. Vagyont pedig csak az szerezhet, aki velük üzletel, ennek viszont sajátosan liberális feltételei vannak. Arról pedig, hogy jótékonykodnak, támogatják a civil szférát csak annyit lehet megállapítani, hogy ennyit áldoznak a farkasok a báránybőr karbantartására, vagyis a lenyúlt milliárdokból ilyenre is juttatnak néhány milliót a látszat fenntartása érdekében, de egyébként különböző fondorlatos programmal végzik aknamunkájukat a választási kampányok befolyásolásától, a jelöltjeik felkészítésén át a liberális maffiát leleplező újságírók elleni propagandáig vagy jogi eljárásokig. Néhány éve már Sorosnak (alias Schwartz), mint a szellemi kútmérgezés vezéralakjának a megnevezése is felháborodást keltett az általuk felügyelt sajtóban, ami aztán kellő adagolás mellett a közvéleményt is megfertőzte. Aki bírálni merészelte, azt letiltották a sajtójukban vagy a megjelentető újságok nem kaptak pályázati támogatásokat, a bírálót pedig még az antiszemita jelzővel is illették, ami az ő értékrendjükben a hirosimai tömeggyilkosságnál és a benesi dekrétumoknál is nagyobb bűn, pedig a szerző még csak nem is tett célzást ennek a bűnöző spekulánsnak a származására, mintha minden közülük való egyén sikkasztó lenne... de ezzel valójában ők kezdtek el zsidózni, aztán kezdték észrevenni, hogy saját pöcegödrükben dagonyáznak, és maradtak a sivalkodó nácizásnál, ami ráadásul ismét egy

pontosan meg nem határozott fogalom (mert jelenthet nacionalistát vagyis nemzetit, nemzeti és családi értékeket tisztelőt is, ami viszont az egyik legpozitívabb emberi alapérték és a liberális terjeszkedés egyik leghatékonyabb ellenszere). Lelkük rajta, csak azt igazolták, hogy nincs semmi érvük állításaik védelmére. Csakhogy amíg lesz pénz mögöttük, addig nem hagyják abba, mert mint megélhetési hazudozókat ezért fizetik őket!

Persze ostobaság lenne azt gondolnunk, hogy Sorostól megszabadulva majd minden rendbe jön. Hiszen ő is csak egy megbízott stróman, akinek a Nagykutyák adtak néhány milliót, megsúgták, hogy melyik piacot fogják majd romba dönteni, és a tőzsdén ilyen információval milliárdokat lehet kaszálni, a nyereséget viszont a békés adófizetők rovására kellett kiegyenlíteni. Soros pedig a jótevői és megbízói iránti hálából azok utasításai szerint osztogatja millióit. Nem kell sajnálni, hogy elfogy a pénze, a maradékból is busásan dőzsölhet magának, de közben el kell viselnie, hogy őrá köpködnek, mert a mögötte állók azt hirdettetik magukról a sajtójukban, hogy nincsenek, és az egész csupán valamiféle összeesküvéselmélet. Ezért soha nem is indult ellenük vizsgálat vagy nyomozás, bár ilyen kísérlet miatt eddig már sokan haltak meg (Kennedy elnök is!), kormányok buktak meg, választott országvezetőket likvidáltak, újságok, könyvkiadók, televíziós társaságok és konkurens vállalatok jutottak csődbe. A XX. század két világháborúja és több tucat helyi háborúja, országok feldarabolása terheli számlájukat, de ott csupán a hadikölcsönök kamataiból és fegyverkereskedelemből származó több ezer milliárdos haszon szerepel, mert minden ilyen „üzletet” sokszoros haszonnal zárnak. Az már csak sátáni rangjuk fokmérője, hogy ezért a jövedelemért csak a XX. században legalább százhúsz millió ártatlan embernek kellett meghalnia. Nos ennek a haszonleső „csínytevésnek” bizony nincs emléknapja! És belátható időn belül nem is lesz.

Ez viszont ne keserítsen el bennünket, hiszen jó harminc éve még mi is azt hittük, hogy belátható időn belül nem mennek haza a szovjet katonák, s azóta már a Szovjetunió és a kommunista rendszer is összeomlott, mint eddig minden hazugságra és gyarlóságra épített diktátum, megszállás, rendszer és intézmény a világtörténelemben. Széthullott a versailles-i békeszerződések néhány kierőszakolt kreációja, mint Jugoszlávia és Csehszlovákia is...

Az isteni gondviselésben bízók viszont megőrizték emberi arcukat, és immár kétezer éve van okunk a reménységre még ebben a siralomvölgyben is, amit egy kis szeretettel és jóindulattal legalább legközelebbi közösségünk, családunk és nemzetünk részére földi paradicsommá tehetünk, amelyben jó lesz, ha nem keverjük össze a jólétet a jóllakottsággal, az életminőséget és az életszínvonalt.

Az új esztendő küszöbére

Francois Villon: Ellentétek

Szomjan halok a forrás vize mellett;
Tűzben égek és mégis vacogok;
Parazsas kályhánál vad láz diderget;
Hazám földjén is száműzött vagyok;
Csupasz féreg, díszes talárt kapok;
Hitetlen várok, sírva nevetek;
Az biztat, ami tegnap tönkretett;
Víg dáridó bennem a bosszuság;
Úr vagyok, s nem véd jog, se fegyverek;
Befogad és kitaszít a világ.

Vajon miféle csend ülte meg a lelkeket évtizedeken át, hogy szó sem esett azokról, akiknek feledésbe borítása temetővé teheti e földet?

A döbbenet csendje, a félelem csendje, a kiszolgáltatottság csendje?

Az enyészet vagy a belenyugvás csendje? Esetleg a dac és ellenállás, az állhatatosság és kitartás csendje? Az erőgyűjtés és újrakezdés csendje?

Magyar földön hazátlanul, szülőföldön hontalanul!

Vajon sejtette Fr. Villon közel hatszáz éve, hogy a mi sorsunkat énekli meg az orleans-i herceg kastélyában, avagy minden száműzöttet és kitaszítottat ilyen érzés sodor a kétségbeesésbe vagy kényszerít a dacos ellenállásra?!

Ilyen két szélsőség között lettünk mi szélsőségesek, amit jelzőként nem is utasíthatunk el, mert csak ez a felismerés adhat erőt az életkedvhez, a megmaradáshoz, sorsunk következményeinek vállalásához. És akkor ne azt kérdjük, hogy miért mérte ránk ezt a Mindenható, hanem azt, hogy miként tudjuk ezt a helyzetet is erényeinket növelő erővé alakítani a következő nemzedékek számára. Tehát nem a múltat kell visszahoznunk, hanem múltunk igazságainak tapasztalatait kell hasznosítanunk a nevelésben, oktatásban, közösségépítésben vagyis a jövőképünk formálásában. Csak a múltunk igaz képére, mint a tapasztalat forrására van szükségünk, mert hazugságra nem lehet jövőt építeni.

Az igazsághoz persze az is hozzátartozik, hogy a bűnök elemzése mellett a bűnelkövetőket és cinkosaikat is azonosítsuk, de az igazságszolgáltatásban és elszámoltatásban ne a bosszú, hanem az igazság megőrzése és a jóvátétel szándéka vezessen.

Mindezek nélkül nem utasai, hanem csak tévelygő rabjai leszünk az időnek: ősi hazánk földjén is száműzetésben.

Azok a hetvenes évek

(a Nyitnikék emlékkönyvébe)

Talán nem kell részleteznem, hogy milyen nyitást jelentett Csehszlovákiában 1968. Sokan már-már abban reménykedtek, hogy teljesen megszabadulunk a kommunista diktatúra minden nyűgétől, ha már egyszer emberarcú lesz, ám a szovjet birodalmi érdekek még lazítani sem engedtek, ezért a katonai megszállást követő keményvonalas kommunista visszarendeződés idején mindenkit félreállítottak, aki korábban a változás mellett nyilatkozott meg. Az egyetemista diákok vezetőit is elhallgattatták, köztük a magyar ifjúsági klubok vezetőit, illetve a nyári táborokat sem engedélyezték többé (Duray, Duka Zólyomi, Szabó Rezső háttérbe vonult, de nem tétlenségbe). Volt viszont egy 68-ban még csak középiskolás nemzedék, amelyik még nem tudott igazán színre lépni, de már nyitott szemmel szemlélte az eseményeket, és nem lehetett többé a korábbi hazugságokkal megtéveszteni. 1972 után ők próbálták folytatni elődeik gondolatait a magyar egyetemisták klubjaiban Kassán, Nyitrán, Pozsonyban, Brünnben és Prágában is.

Ám a hatalom, ha csak valami kis szervezkedést is észlelt, rögtön lecsapott a mozgolódásra.. 1974-ben a pozsonyi JAIK 10 éves évfordulós összejövetelén a prágai AED kezdeményezte a nyári ifjúsági tábor (NYIT) megújítását, de abban az évben még nem sikerült tető alá hozni. Ám egy év múlva konkrét lehetőség nyílt egy csallóközi tábor megvalósítására Nyárasdon. A megbízott besúgói hálózat viszont ismét aktivizálhatta magát, mert a legfelsőbb szinten megszületett tilalmat a közegészségügyi hatósággal vitték véghez, de éppen ezzel járultak hozzá az azóta is működő és közösségszervezői szempontból nagyon hatékony honismereti kerékpártúrák elindulásához, amihez egy-két napos helyszínekre nem kellett egészségügyi hozzájárulás... A csallóközi túrának gerincét a prágai szervezők adták (Lépes -”Ködmön”, Zachariás, Balassa, Filkó, és persze az ötletgazda Merva Laci). Rá egy évre a prágaiak már egy tánccsoportot is szerveztek kis nyári turnéval a Bodrogközbe, ahol Rákóczi szülőhelyén Borsiban gyülekezett a Balassa Zoli által szervezett túrázó csapat is. A két csoport még csak az első napon találkozott, s mindenki indult a maga szervezett útvonalán, ám jó ötletnek bizonyultak a tapasztalatok. Az 1977-es esztendő elején az AED nevében Zachariás Pisti (Csuky) keresett fel Pozsonyban, és egy turnét szervezett a Nyitnikék tánccsoportjuk részére. Délelőttre a Duna utcára a magyar iskolában sikerült biztosítani. Jómagam az esti fellépést a pozsonyligetfalui Matador kultúrteremben tudtam elintézni, és a rendezvény nagyon jól sikerült. Quittner János felkarolta őket, és pár napot a szenci üdülőben próbáltak, ami számomra, mert ott lehettem velük, nagy élmény volt. Még egy vers is őrzi ennek az emlékét (Ördögűző). Ez is hozzájárult az események felgyorsulásához, a szorosabb és termékenyebb kapcsolatok kialakulásához, hiszen mindegyik klubban jelen voltak a felvidéki magyarok minden tájegységéről. (Hogy csak egy olyan apróságot említsek, hogy amikor a kerékpártúra gombaszögi helyszíne felé kerekeztem, az eső elől Csoltónál megállva a címjegyzékemben megtaláltam Kozsár Miklós nevét, akinek az édesanyja szállást adott a „menedékkérőnek” a jó palócok vendégszerető hagyományai szerint... ilyen apró történetekből több tucatot össze lehetne gyűjteni, ami azt is mutatja, hogy milyen barátságok, kapcsolatok, szövetségek tápereje volt ez a mozgalom...)

Ekkor áprilisban az AED ünnepelte 20. évfordulóját Prágában, ahová meghívták a klub-vezetőket. Megegyeztünk, hogy erőinket egyesítve közös nyári tábort és kerékpártúrát is szervezünk. A tábort a vágselyei Vörösmarty Klub elnöke Tóth Lajos és a komáromi Bajnok István vállalta Őrsújfalura. A gömöri túrát pedig jómagam vettem a nyakamba, Gombaszögtől Kalondáig, s bár a tánccsoport nem tudott nagy műsort adni, (csak a zárónapon Kalondán, ahol egy füleki diáklány, Szvorák Katika énekelhetett velük együtt), de a tagjai közül sokan

jelen voltak, és csodás esti tábortüzek, népdalestek valósultak meg. Valójában ez a hangulat, ezek az ötletek alapozták meg annak igényét, hogy már stratégiát és taktikát is kidolgozzunk az együttműködésre, a nyári kerékpártúrákra és táborozásokra, hogy mit, miért és hogyan akarunk tenni a felvidéki magyarság megmaradása, gyarapodása érdekében. És bár olyan kiváló táncegyüttest, mint a Nyitnikék nem sikerült egy-egy túrára összehozni, de hogy nem menjünk üres kézzel a falvakba, legalább egy kisszínpadi mesejátékkal, énekesekkel vagy vendégelőadóval kedveskedtünk a szíveslátásért.

... később pedig Kozsár Miklós után én is Nagykaposra kerültem egy kis időre. Ő ott sem maradt tétlen, s a Komócsa tánccsoporthoz jómagam is elszegődtem, olykor szervezőnek, de még szólóénekesként is szerepeltem Zselízen ill. Kárpátalján az együttessel.

Szép időszak volt: teher alatt, a megszálló és elnyomó rendszer terhei alatt, de mély gyökereket eresztve, az ég felé kapaszkodva a megmaradásért!

Azok a nyolcvanas évek

(a kommunizmus alternatívái)

Láttam keménykezű, minden közlegény előtt rettegett, szigorú és a hadsereget valamint a fegyelmet egyaránt magasztaló katonatisztet összeomolva sírni...

... amikor már hetek óta készült családjával a bulgáriai tengerpartra, éppen az utolsó napon az utazásuk előtt parancs jött, és az egész alakulatot elvezényelték az ország másik végébe. A parancs az parancs, és nincs sem kifogás, sem kivétel! Nincs nyaralás!

Az öklét belevágta a szekrényajtóba, hogy az pántostól leszakadt, s még belerúgott egyet. Szidta az egész világot, a hadsereget, a napot, amikor hivatásos katonának jelentkezett, a tanítóját, aki prémiumot kapott minden rászedett balek után... majd elővett egy üveg pálinkát, parancsba adta, hogy üljek le, és öntötte, amíg volt benne. (Azóta is utálom a borovicskát)

... a hadgyakorlat után már ő lett volna az első, aki a NATO támadása esetén kitűzi a fehér zászlót, pedig ő is felesküdött, mint minden katona, hogy „élete árán is megvédi a dicső szocialista hazát”.

Akkor még ki hitte volna, hogy csakugyan összeomlik (vagy összeomlasztják?), mint egy kártyavár ...

Nincs mit siratni, bár sokan nosztalgiáznak utána. Talán csak elmúlt ifjúságukat, szerelmeiket, szüleik gondoskodó szeretetét, a nagyi süteményét, a közösből hazalopott építőanyagot, terményt vagy a „kevésből is meg lehetett élni” világot siratják el, mert bár nem volt sem nagy fizetés (akkor az enyém mai pénznemre számítva havi 40–50 €), de beosztottuk, mert az üzletekben sem volt miből választani. Melyik fiatal hiszi ma el, mi minden volt hiánycikk: még a kenyér, kifli meg a tej is reggel nyolc után...

Nincs mit siratni, de nincs mit ünnepelni sem.

A rendszer összeomlott, de mi a romjai alatt rekedtünk az elcsalt privatizáció miatt, az ügyeskedők szabadrablása által lenyúlt közvagyon hiánya miatti munkanélküliség, a tönkretett mezőgazdaság, a leállított gyárak miatt, és az öntelt és harácsoló politikai vezérkar alkalmatlansága okán. Fiataljaink elvándorolnak, s a kiüresedett teret lassan új népesség tölti be, amely nem tudja vagy nem is akarja majd eltartani az itt maradt nyugdíjasokat. S ha ez így folytatódik, akkor itt meghalni sem lesz érdemes, mert sírjainkon majd legfeljebb szemét-hegyek domborulnak... Várjuk a csodát, mert visszafordulni nem lehet, megállni nem tudunk, előre nincs hová. Még a felelősök megnevezését is el akarják titkolni előlünk, mert úgy hívják: uzsoracivilizáció, kamatrabszolgaság, globalizáció, liberalizmus és látszatdemokrácia!

Tisztelgés a vértanúk előtt

A 19. század történelmének első fele a török megszállás okozta pusztításból való talpraállást és felemelkedést is jelentett a Szent Korona alá eső részeken. Persze ez népünk számára nem hozott teljesen szabad kibontakozást, mert az osztrák Habsburg uralom csak egy jövedelmező gyarmati tartományként kezelte Magyarországot, és a birtokos nemes ifjainkat Bécsbe csábították, hogy ott maradjanak vagyonukkal együtt az osztrák menyecskék mellett. A jó-téteménynek nevezett oktatási reformoknak egyik pillére az volt, hogy a latinról németre változtassák a hivatalos nyelvet. Bár azzal indokolták, hogy csak a némettel lehet tudományt művelni és érvényesülni, de a valódi cél az volt, hogy diákok az ilyen iskolákban felejtsenek el magyarul.

Akik ezt mégis meglátták és felismerték, azok önmagukra ébredtek és ébresztettek, mint mindig az évszázadok során, ha ellenség ólálkodott a ház körül, amelyre szemet vetett, s ha erővel nem tudták megszerezni, akkor sunyin bekérezkedtek vagy belopóztak, hogy kitúrjanak belőle, mintha örökös joguk lenne rá. S ahol lehetett, ott pénzzel, ígérettel, ranggal, csalással vagy képmutatással férkőztek közénk, hogy sokakat eltántorítsanak nyelvünktől, hagyományainktól vagy keresztény hitvallásunktól is, ha már francia földön is ez volt a módi.

Ez az éberség és a bölcs előrelátás érlelte meg az 1848-as forradalmat minálunk, de nem egészen úgy, mint azt helyenként még a tankönyvek is jegyzik, hogy úgymond az „európai forradalmak hatására”. Nem bizony, mert azok csupán véres lázadások és leszámolások voltak, amire a kisemmizett és kétségbeesett tömegek mindig rászedhetők, Ez csak annyiban volt kedvező, hogy a Habsburgok és szent szövetségeseik saját bajaikkal voltak elfoglalva, és nem tudtak beavatkozni Magyarországon.

Magyarországon 1848-ban egy vértelen átalakulás történt, amit egy megfontoltan, reformokkal előkészített mintegy huszonöt évnyi szellemi és gazdasági kibontakozás érlelt forradalommá, és felelős magyar kormány jött létre, majd az Országgyűléssel a törvényhozás. Az ezt megelőző időszak tette naggyá Széchenyit, Eötvöst, Kossuthot, ebben az időben fogant meg a Bánk bán, a Himnusz és a Szózat Katona, Kölcsey és Vörösmarty révén, és ebben a légkörben nevelkednek irodalmunk további nagyjai is, mint Arany, Petőfi, Jókai, Tompa Mihály, Madách. És tudósok, mint Kőrösi Csoma vagy Jedlik Ányos, zeneszerzők, mint Erkel és Liszt Ferenc... Könyvtár épül, Akadémia, Irodalmi lapok és társaságok alakulnak, elindul vasúti közlekedés, fejlődik a hajózás, hivatalossá teszik a magyar nyelvet, megépül a Nemzeti Színház ...

Csodás korszak lehetett, ahogyan ezt akkor a költő is érezte:

> „Zöld ág virított a föld ormain.
> Munkában élt az ember, mint a hangya:
> Küzdött a kéz, a szellem működött,
> Lángolt a gondos ész, a szív remélt,
> S a béke izzadt homlokát törölvén
> Meghozni készült a legszebb jutalmat,
> Az emberüdvöt, melyért fáradott.” (Vörösmarty: Előszó)

Aztán Európa elhallgatott: „elzúgtak forradalmai, szégyen reá, lecsendesült, és szabadságát nem vívta ki”, panaszkodik Petőfi is, amikor a békés országépítés helyett fegyvert kellett ragadni, mert a „művelt nyugat” szent szövetsége és az önálló magyar pénzrendszer miatt a befektetéseiket féltő uzsorások összefogtak a magyar szabadság eltiprására. A csendőr szerepét Oroszország kapta meg, amelyik bármikor ki tudott állítani a magyar honvédseregnél

kétszer nagyobb képzett hadsereget erre a célra. Minden elszántság, bátorság és hősiesség ellenére a sokszoros túlerő vérbe fojtotta a magyar nemzet szent álmait: önállóságát és szabadságát. És amit nem tettek meg a világhódító, országokat és trónokat eltipró Napóleonnal sem, aki tömeggyilkosnak is nevezhető, mert félmillió saját katonájának az egyhatodát sem vitte haza Oroszországból, nem beszélve más népek megölt katonáról, s mindezért csupán egy kényelmes szigetre száműzték. Az országukat védelmező magyar hadvezetőket viszont halálra ítélték: tizenhármat végeztek ki ARADON 1849. október 6-án, de ugyanezen a napon Pesten a korábbi miniszterelnököt is (akit már január elején letartóztattak) a 42 éves Batthyány Lajost, és 10-én ugyanott Jeszenák Jánost, Esterházy János dédnagyapját.

És folytatódtak a kivégzések, évekig tartott a megtorlás ... de nagyjaink nem alkudoztak, nem hódoltak be soha, a kiegyezés is csak kényszerű kompromisszum volt csupán, de nem behódolás, mert a reformok eredményei megmaradtak.

1849-ben nem elbuktunk, hanem idegen erőszakkal eltiporták szabadságharcunkat. Csatát vesztettünk, de mégis megmaradtunk.

Pedig azóta már népünk megélte Doberdót, Trianont, a Don-kanyart és 1956-ot is... „megfogyva bár, de törve nem, él nemzet e hazán."

A történelem megismétli önmagát, szokták ilyenkor mondogatni, pedig csak az történik, hogy hasonló helyzetben a hasonló személyiségű emberek vagy hasonló történelmi sorsú népek hasonló módon viselkednek. Van, aki – ha bár vesztésre áll, kitart és helytáll. Van viszont olyan is, aki ügyeskedik, helyezkedik, s ha veszélyt érez, köpönyeget fordít, hogy mentse az irháját. De még ha a győztesek oldalán is fut be, a történelem nem jegyzi hosszú távon a nevét, sírjánál az utókor nem áll meg.

Nem a történelem ismétli önmagát, hanem az örökös emberi, egyéni vagy közösségi értékek kerülnek összeütközésbe: a jellem vagy jellemtelenség. Melyiknek milyen a genetikai, neveltetési és társadalmi tapasztalata. És ezt az életpéldát, példamutatást adja tovább a következő nemzedékeknek. Nem csak a gének tapasztalata, hanem a népben, nemzetben élő eleven közös ihlet és hit: ami hagyomány, szokás, magatartásforma, ami nyelv és kultúra, ami közös istenképet és emlékezetet jelent. Aki el akar pusztítani, annak először ezt kell elvennie. De aki meg akar maradni, annak ezt kell őriznie, védelmeznie: nyelvet, kultúrát, történelmet, hitet és mindazt, ahol ezek átörökíthetők: családot, templomot, iskolát, házat, szülőföldet, Hazát.

Erre mutatott példát Árpád fejedelmünk 1110 éve Pozsonynál, Szent István ezer éve az országalapítással, Szent László a belső rend és az ország védelmével, IV. Béla az újjáépítéssel, Hunyadi János a hódítók megállításával, Mátyás király a felvirágoztatással, Dobó István és Zrínyi a helytállással, Rákóczi és Kossuth a szabadságharccal vagy Esterházy János a hitvalló önfeláldozással, és ezért adták életüket a szabadságharc mártírjai is: Aulich Lajos, Damjanich János, Dessewffy Arisztid, Kiss Ernő, Knezich Károly, Lahner György, Lázár Vilmos, Leiningen-Westerburg Károly, Nagy-Sándor József, Poltenberg Ernő, Schweidel József, Török Ignác, Vécsey Károly és a többiek.

„A vész kitört. Vérfagylaló keze
Emberfejekkel labdázott az égre,
Emberszivekben dúltak lábai.
Lélegzetétől meghervadt az élet,
A szellemek világa kialudt.
S az elsötétült égnek arcain
Vad fénnyel a villámok rajzolák le
Az ellenséges istenek haragját.
És folyton-folyvást orditott a vész.

Mint egy veszetté-bőszült szörnyeteg.
Amerre járt, irtóztató nyomában
Szétszaggatott népeknek átkai
Sohajtanak fel csonthalmok közől,
És a nyomor gyámoltalan fejét
Elhamvadt városokra fekteti.
Most tél van és csend és hó és halál...” – írta le kétségbeesett érzéseit Vörösmarty.

Mind, akik most itt vagyunk, talán azért emlékezünk rájuk közösen, mert ezt az életpéldát, ezt az örökséget kaptuk szüleinktől, nagyszüleinktől, ezt a közösségi élményt, történelmet, hitvallást hagyták ránk, de talán azért is, hogy ezt adjuk tovább gyermekeinknek, unokáinknak: amíg lehet, ahogy lehet. Nem csupán a történelem nagy csatáihoz tapasztalásul, hanem főleg a hétköznapok küzdelmei számára, amikor nem élet vagy halál, hanem a jellem vagy a megalkuvás, a helytállás vagy a behódolás, a beolvadás vagy a megmaradás a tét. Ez nem egyszeri cselekedet, hanem mindennapos magatartásforma, hogy sorsdöntő helyzetekben tudjunk emelt fővel emberként és tiszta lelkiismerettel talpon maradni. Mindig készen a végelszámolásra!

Nem azért jöttem, hogy a mártírjaink halála miatti szomorúságot tápláljam, hanem azért, hogy megerősítsem azt a reményt és hitet, hogy az életnek, a méltó küzdelemnek, de még a szenvedésnek és halálnak is lehet célja és értelme. Ők értünk haltak, s mi ezért élünk.

Hogy a végén mi is elmondhassuk elődeink példáját követve: a nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.

Ehhez adjon népünknek, mindannyiunknak erőt, kitartást, bátorságot és bölcsességet a Mindenható!

Tisztelet a vértanúk előtt!

Szepsi, a Bódva völgyének kapuja

Négy évszázaddal ezelőtt még egy „fallal körülvett városka” volt Szepsi, ahová kapukon át juthatott be a jó szándékkal érkező vándor vagy kereskedő, de bezárultak a hódító vagy pusztító hadak előtt.

Jelenleg naponta több ezer autó vágtat el a város mellett Kassa vagy Rozsnyó irányába, de akik betérnek az Szepsi óvárosának hársfái alá, azok önkéntelenül is lelassítanak.

Szepsiben mintha egy másik időszámítást kezdenének, illetve azt folytatnák, amitől az elmúlt évszázad elidegenítette az embereket. Itt a rohanásra hajszolt lélek ráeszmél, hogy a korszerűség nem a műszaki csodákban és a betonfalakba merevített felhőkarcolókban rejlik, hanem abban, hogy az ember még érti és érzi múltját, hagyományait és gyökereit, hitét és kultúráját, mert valójában nyugalmat, otthonias békességet, biztonságot és gondoskodó szeretetet óhajt.... de amíg találmányaival meghódította a világot, közben elveszítette önmagát.

Ám vannak pontjai a világnak, ahol még örömtől árad az emberi reménység, ahol az ég sólyommadara fészket talál, s a galambszárnyú lélek még sebeket gyógyít, hogy emberi arcunk tükröződjék benne. Mert otthonra vágyunk mindannyian.

Éljen bárhol is az ember, hosszabb vagy csak rövidebb ideig, ebben a vágyában összhangba kell kerülnie környezetével, amihez szemlélődve meg kell ismernie, fel kell tárnia értékeit, elébe kell mennie és találkoznia kell azzal a valósággal, amelynek jó és szép oldalát éppúgy az élet természetes adományaként kell elfogadnunk, mint gondjait és problémáit. A természeti adottságok évmilliók és évezredek során alakultak ki, míg az emberi és társadalmi viszonyainak gyökereit az elmúlt évszázadok, évtizedek tükrében is meglátjuk. Aki kellő szeretettel és türelemmel szándékozik alakítani környezetét, azt befogadja a táj és a közösség, de aki erőszakkal és önkényesen óhajtja megváltoztatni a világot, azt eltaszítja és kiveti magából. A Bódva völgyének évszázadok óta itt lakó népe tudja és ismeri ezt a bölcsességet, ezért tudott megmaradni és gyarapodni még a legnehezebb időkben is. Érdemes hát megismernünk mindazt, ami e megtartó otthontudat titkairól számot ad.

Az idő és tér fókuszában Szepsi egy kicsiny Európa. Nyugatról a Gömör-Tornai-karszt, északon a Gömör-Szepesi-érchegység az 1200 méter fölé magasodó Kojsó-tetővel, keleten a kassai vasmű kéményei mögött a Zempléni-hegyek láncolata kígyózik. Dél felé pedig a Cserehát lankái domborodnak. Itt találkozik kelet és nyugat, észak és dél hangulata, síkság és magaslat, hagyomány és korszerűség. S korunk zaklatott lelke megkapaszkodhat a karszthegyek sziklatömbjeiben. Alig tíz kilométeres körzetében olyan nevezetességek találhatók, mint a Szádelői-völgy természeti ritkaságai, a debrődi Szent László-forrás, az ősi Torna várának romjai, az áji vízesések, a jászói cseppkőbarlang és a barokk stílusú premontrei apátság.

Otthont, lakóhelyet, életet remélt itt mindenki, aki bármikor is megtelepedett: a bronzkardok kovácsa, a szkíta lovas, az avar vadász, a magyar és kabar honfoglaló, a német kézműves vagy a hegyvidéki pásztor. Őrhely volt ez itt és menedék. A hegyoldalakból lerohanó patakok vizeit összegyűjtő Bódva itt szabadul ki a sziklafalak szorításából a termékenyebb síkságok felé. És itt találkozott régen a földművelők és pásztorok társadalma, az iparosok és kereskedők tehetsége. Ide menekültek aszály vagy hódítás elől az alföldi népek, és innen indult szemlélődni a nagyvilágba annyi tanulni vágyó tehetség, de ide ők is, mint a háborúk elől elmenekülők, mindig visszatértek.

Az egykori Szekeresfalva lakói a tatárdúlás idején a szepességi Menedékkőnél találtak védelmet, és hazatérésük után az itthon maradt túlélők szepesinek, szepsinek nevezték őket. Majd a két névből maradt a rövidebb: Szepsi. A Bódva forrásvizeinél lakó német telepesek (a mánták) pedig a folyó német neve után a várost is Moldaunak keresztelték el.

Ahol vizek és utak találkoznak, ott gyakran rajzol magának önkényes határokat az idegen önzés. Évszázadokig Abaúj és Torna megye peremén békéltek meg egymással a szomszédok, de alighogy egyesültek, máris újabb kerítést raktak, nagyhatalmi döntéssel kettévágva a Bódva völgyének természetes egységét. Szepsi és környéke mostoha sorsra jutott, hiszen anyanemzetétől szakították el...

Vajon mit őriz a mai város lelke a megmaradásért folytatott küzdelmekből?

Aki még nem kapált szőlőt, az keveset tud a borról, s aki nem érzi át e táj múltját és történelmét, az a jelenéből is keveset érthet, és nehezen talál utat a reménység felé. Pedig az út itt van előttünk az áradó világ hordaléka alatt, csak meg kell kapargatni egy kicsit.

Honnan jöttél, merre tartasz? – kérdezik a vándort, mintha csak azt mondanák: Ki vagy te, akivel most találkoztunk? Bizony, nem könnyű a válasz, mert a régi okleveleket is csak esendő emberek írták, az ősi kövek pedig nehezen vallják meg titkukat. Mintha csak attól tartanának, hogy igazmondásukért egyszer majd elpusztítják őket. Mert arra azért emlékeznek, volt rá példa, hogy e falak építőinek örököseit elűzték, csak azért, mert nem tagadták meg származásukat.

De a templomot övező Via Lucis, a keresztény reménység útja azt sugallja, hogy a sok balsors és szenvedés után talán már megtanulunk örvendeni, s a Szűzanya oltalmazza ezt a várost is. A Szentlélek tiszteletére emelt gótikus templom szimbólumát a város címere is őrzi, s e nép mennyei patrónájának szelíd tekintete megnyugvást ad, békességet kínál. Arra néz, ahonnan Szepsi Csombor Márton 1616-ban vándorbottal a kezében nekivágott Európának. „Szepsi fallal körülvett városa” – ez volt számára a mérték Varsóban, Amszterdamban, Londonban, Párizsban és Prágában is. Mert tudja, azoknak írja a művét, akik mindezt nem láthatják, de a mérték mindennek alapja, amit ebből a tájból és az Evangéliumból merített. Aki ezt áthágja, annak semmi sem szent – Csombor Márton igaz ember volt, hitéhez, népéhez és városához mindvégig hűséges. Elment, hogy visszatérhessen, látott, hogy láttasson. Bár a késő utódok csak négyszáz év múltán örökítették meg emlékét. Aki őt követi, az nem keres viszályt, nem gőgös és nem képmutató. Talán ennek időszerűsége hozta, hogy példáját felmutatták. A strassbourgi egyetem is őrzi nevét, ahol 1618-ban az Akadémia tagjává fogadták. De hol tartják még számon e tudós férfiú nevét e városon kívül?!

Ám akadt egy másik jeles férfiú, akinek írásait manapság szintúgy nem olvassák, de egyik találmányát az egész világon dicsérik. A borok királya s a királyok bora, a tokaji aszú 1630 óta Szepsi Laczkó Máté receptúrája szerint készül, amint azt először úrnőjének Lorántffy Zsuzsannának Sárospatak várában bemutatta. S honnan ez a vonzalom és szakértelem a hegyaljai borok iránt?

A dolog jó hét évszázada kezdődött, amikor Kassa a királyról olyan kiváltságokat kapott, hogy a tokaji bortermelők a vámok elkerülése végett új utat kerestek a Szepesség, Lengyelország és a tengeri kikötők felé. Akkor kezdik kiépíteni Szepsi alatt kétszintes mélységben is azt a pincerendszert, amely nagyobb volt, mint a fölötte lévő város. Mára ezek nagyrészt beszakadoztak a nehéz járművek alatt, és jobb megoldás híján homokkal töltötték fel az üregeket...

A lengyel kereskedők idáig jöttek, s hoztak posztót és más árut magukkal, és a bor mellett a Bódva völgyén élő ügyes mesteremberek termékeit is megvették, ezáltal biztos megélhetést, tisztes életfeltételeket tettek lehetővé az iparos családok számára. Volt mód gyermekeik

taníttatására: így válik Szepsi a tanult emberek városává. A Hegyalja felé visszatérő fuvarosok pedig nem csupán kapát, csizmát, ruhaneműt és hordót vittek magukkal, de még a Göncön vagy Sárospatakon tanuló nebulókat is elszállították. És azokkal – nem kevesen – akik jeleskedtek ezen a téren, később Wittenberg, Strassburg, Heidelberg, Margburg vagy Hanau felsőbb iskoláiban találkozhatunk, majd hazatérve itthon pap, tanító, kutató hivatását gyakorolva szolgálták meg a támogatók adományait. Ezek közé tartozott Szepsi Laczkó Máté is, aki a heidelbergi magyar diákok elöljárója volt, majd Erdőbényén lett lelkipásztor, aki ismereteit a szőlőművelésben is kamatoztatni tudta. Számon tartotta őt a híres zsoltárfordító Szenczi Molnár Albert is, aki naplójában 1614. december 29-én jegyzi fel: „Bénye, itt háltam Matthaeus Szepsi predicatornál". Korábbról is ismerhették már egymást, hiszen Szenczi Molnár Göncön tanult Károlyi Radics Gáspár bibliafordító keze alatt, Heidelbergben is gyakran megfordult, s már 1600-ban is járt Szepsiben Siderius János prédikátornál és Szabó Balázs bírónál. Wittenbergben pedig 1608-ban barátai közt találjuk Szepsi H. Mihályt (később Sárospatakon rektor) és Szepsi Korotz Györgyöt (korábban Bocskai István írnoka, később tanít Göncön, Sárospatakon, Kassán és lelkész lesz Tokajban és Nagykállón).

Mintha ebben az időben Szepsit nem lehetett volna elkerülnie annak, aki valamire vinni akarta...

Egressy Béni, a Szózat zeneszerzője is, a híres énekes, színész alig fejezte be sárospataki tanulmányait, ide jön 1833-ban segédtanítónak, hogy aztán rövidesen a későbbi Nemzeti Színházzá alakuló kassai társulathoz szegődjön, ahol bátyja Gábor már főszerepeket játszott, és akkor mutatják be először színpadon a Bánk bánt is, megriasztva vele az osztrák elnyomókat...

A borkereskedelem számára épült, helyenként két szintes mélységig érő pincékben veszély idején védelmet, rejtekhelyet is találtak a polgárok. És ezeknek a pincéknek köszönhetően a városmag is megmenekült, mert a mindenüvé emeletes betonkalitkákat álmodó és mindenre kapható párttitkárok vágyai itt csődöt mondtak. Nem merték vállalni annak kockázatát, hogy valamelyik háztömb egy reggelre eltűnjön a boroshordók közé. Itt maradtak a földszintes családi házak a két templom környékén... a „polgári csökevényt" és a „klerikális reakciót" csendes pusztulásra szánták. A bölcs tervezők pedig elkezdték egy új városközpont építését, mintha Isten terveit akarnák módosítani...

Felesleges hangoztatnunk, hogy ez sem sikerült. 1990-től a polgárok szabad akarata érvényesülhetett. A választott képviselő-testület pedig úgy döntött, hogy a táj történelmi hagyományaihoz tér vissza. Az Óváros megújult, két temploma kívül-belül megszépült. Ennek látványa a régió többi települése számára is vonzó példának mutatkozott. Nem véletlenül, hiszen 1960-ig Szepsi járási székhely volt. Csak akkor csapták oda Kassához, hogy a füstölgő kassai gyáróriás környékét egyetlen irodából lehessen szemmel tartani. Nem sok szőlőt kapálhatott életében, aki ezt akkor elgondolta, mégis ilyen bibircsókos ábrándokat kergetett...

Persze azóta sok víz folyt le a Bódván, ám a városnak kijáró székhelyi tisztséget máig nem szolgáltatták vissza. De Isten malmai őrölnek: lassan és biztosan. A vasgyár sem úgy füstölög, mint az elején. A gigantomániás tervek csődje munkanélküliséget, környezetszennyezést és létbizonytalanságot hagyott maga után, ami a városra is rányomta bélyegét.

Ám Szepsi térségében még nem hiánycikk a tiszta levegő, víz és az erdő. Látnivaló is akad télen-nyáron, s a vendéget szívesen fogadják. S tán él még az ősi virtus: nem hagyják magukat a városlakók. Pedig csak alig tízezren vannak.

A fiatal nemzedék négy alapiskolában, két gimnáziumban és a mezőgazdasági szakközépiskolában tanulhat. Bővül a kórház, új küllemű háztömbök épülnek a lakótelepen és a kertváros is gyarapszik. Egyre több vállalkozó tud kedvezőbb feltételeket teremteni

családjának és a várost is támogatják. Gazdag a kulturális és sportélet: Szepsi Napok, Szepsi Csombor Márton Napok, Bódva-kupa, járási Csemadok fesztivál, országos színjátszó seregszemle, Vox Columbellae Kórustalálkozók, A Helytörténeti Múzeum és a Bormúzeum rendszeresen telik meg élettel. Országos hírű a Bercsényi Miklós Cserkészcsapat. És az eseményekről a rendszeresen sugárzó városi televízió ad hírt... Ki győzne mindent felsorolni? Az idő nagy úr. Nem áll szóba bárkivel, és ha valakit maga alá temet, arra már nem emlékeznek az unokák. Szepsin tán még sem fogott ki az idő. Koptatta ugyan köntösét, zsebébe is bele-belenyúlt: meglopva néha hagyományait, templomait, iskoláit – de mostanra valahogy ki tud egyezni keltében, jártában. Miközben kelet és nyugat serpenyőjét billegteti.

Jó lenne már tudni, hogy arra megyünk, amerre vágyunk.

Hazafelé, toronyiránt! Ahogyan régen a vásárból. Nem az a legfontosabb, hogy milyen az út eleje, göröngyös, poros vagy sáros, hanem az: merre, hová vezet?

Merre is vagy, Európa? Innen, Szepsiből nézve... hiszen a térképen itt lennénk a közepén. Itt a kapu. Mintha ezer éve nyitva állna, mikor Szent István királyunk magasba emelte a keresztet.

Azóta sok pusztulást láttak a várost vigyázó sziklák, de azt is látták, hogy e nép, mely itt otthonra talált, mindig fel tudott egyenesedni, mert tudta mihez mérnie önmagát. Az emlékezés és hagyomány, az elődök helytállása adjon erőt a jövőbe tekintéshez.

Tornyok dőltek, de a falakat újra rakták. A sárba tiport jelképeket visszahozták. A betiltott anyanyelvet sem feledték azok, akikben maradt hit, akiknek fontos az egyenes jellemű emberi tartás. És maradtak üzenetek kőben, fában, lélekben és a hűséges családok suttogó emlékezetében is...

Ím a Bódva is dagad és elapad. Viszi a hírt arról, hogy erre járt.

Bár kétszáz éve a város porig égett, egyetlen épen maradt kapujára akkor került sorsunk evangéliuma. A kaput elvitték, amikor sarlóval és kalapáccsal másfajta örökkévalóságot hirdettek ezen a tájon. De a honalapítás évfordulójára gondos kezek újravésték:

„Égtem, égtem, meg nem égtem,
Pirultam, de meg nem sültem.
Isten a magasságban megtartott engem
gyermekeimnek.”

„A nyelv ma tündérvár és katakomba”

(Reményik S.)

Bevezető

Riasztó jelek utalnak arra, hogy az anyanyelv és az irodalom oktatása terén valami baj lehet. Ha abból indulunk ki, hogy az alapvető emberi adottságok, velünk született tulajdonságok az elmúlt néhány ezer évben lényegében nem változtak, viszont a társadalom jelentős részének az a véleménye, hogy az újabb nemzedékek olvasási kulturáltsága egyre gyatrább, kommunikációja egyre sivárabb, szövegértése veszedelmesen felszínes, akkor a problémák okait a társadalmi környezetben kell keresnünk. Fel kell tehát tennünk néhány kérdést!

– Tudott-e alkalmazkodni a nevelés a megváltozott feltételekhez (társadalmi rendszer, életmód, tárgyi környezet, információs csatornák, új életmód, magatartásformák, emberi kapcsolatok stb.)?

– Melyek azok a tényezők, amelyek jelenleg döntő befolyással rendelkeznek az egyén személyiségének alakulásában, illetve ezek hatásmechanizmusa hogyan szerveződött át (család, barátok, iskola, televízió, számítógép, internet és egyéb kapcsolatok)?

– Milyen képességek, készségek, személyiségvonások jellemzik az iskolába lépő egyént, és milyen neveltségi szinteket mutat az oktatás egyes stádiumaiban?

– Hogyan felelnek meg a társadalmi elvárásoknak, követelményeknek, vagyis milyen értékeket mutatnak fel a kompetenciák terén az iskola befejezése után?

– Hogyan motiválhatók az elvárásoknak megfelelően a belső feltételekkel összhangban, és hogyan küszöbölhetők (védhetők, kerülhetők) ki, előzhetők meg a negatív hatások és jelenségek?

– Milyen jelentősége és felelőssége van a társadalom egyes befolyásoló tényezőinek a jelenleg kialakult helyzetben?

– Milyen a perspektívája a jelenlegi folyamatoknak?

Sorolhatnánk a kérdéseket. Az viszont tény, hogy érezzük: szorít a cipő, és ez fáj, de szinte tehetetlenül tűrjük. Javítani pedig csak a cipész tud. Vagyis rendszeres, módszeres és szakszerű kutatásra, mérésre, megfigyelésre és elemzésre van szükség. Ennek alapján kell megfogalmaznunk feladatainkat. A közoktatásra ebből annyi hárul, hogy szilárd, megbízható alapokat kell nyújtanunk, olyanokat, amelyekre építve az iskola és az egyén együttműködő aktivitása révén az egyénben ezeket érett, érvényesülő és lehetőleg kiegyensúlyozott személyiséggé tudjuk fejleszteni.

Ha elfogadjuk azt a tézist, hogy ebben elsőrendű szerepe lehet a hatékony kommunikációnak, amely az anyanyelvi készségek és képességek valamint az anyanyelvhez kötődő kifejezésmódok és magatartásformák fejlesztésének függvénye, akkor kimondhatjuk, hogy az anyanyelv és az irodalom oktatása elsődleges figyelmet érdemel a legalsó szinttől az érettségiig. Ennek hatékonyságát kell újra megfogalmazni.

Mi tehát a célja az anyanyelvi készségek fejlesztésének?

Ehhez választ kell kapnunk először arra, hogy mi az anyanyelv, a primér (elsődleges) nyelv?

– Kifejezésmód.

– A társadalmi kapcsolat, a kommunikáció eszköze.

– A megismerés eszköze.

– Logikai rendszer.

– Az értelmi fejlődés és fejlesztés eszköze, visszaható forrása. (fejleszti s gondolkodást, míg a gondolkodás fejlettsége kihat a nyelvi készségek gyarapodására).

– „Köldökzsinór", biztonsági érzelmi kötelék, mely anyához, családhoz, közösséghez és kultúrához kapcsol.

– Közvetett értelmi és érzelmi tapasztalatszerzés a világ virtuális birtokba vételéhez.

– Mint irodalom pedig esztétikai, érzelmi közvetítő eszköz és rendszer is egyszerre.

– A beszélt nyelv pedig magatartásforma is egyben helyzetérzékeltető zeneiségének és értelmi közleményének (megformáltságának és tartalmának) összhatása által.

– A nyelvnek egyben poétikai funkciója is van, hiszen a költészet József Attila szavaival „névvarázs".

A nyelvet hatékonyan használó egyén szókincse gazdag, megnyilatkozása logikus, világos és folyamatos, társadalmi beilleszkedése zökkenőmentesebb, másokat gyorsabban és rugalmasabban megértő, fogékonyabb az új ismeretek iránt, magatartása kifinomultabb, vagyis társadalmi mobilitása szélesebb körű. Ennek eredményeként kiegyensúlyozottabb, kevésbé frusztrált, megelégedettebb és azt is mondhatnánk, hogy boldogabb.

A társadalmi és egyéni neurózis egyik forrása a bizonytalanság, az új dolgok meg nem értése, a megnyilatkozás gátoltsága, az elfogadtatás és megértés hiányának az érzése, és mindez szorongást, nyugtalanságot kelt. Fontos tehát, hogy a környezet megismerésében, a világkép kialakulásában, a körülöttünk zajló folyamatok megértésében a nyelvi jelrendszer minél hatékonyabban működjön. Nagyon pontos és lényeges tünetet tár fel néhány intuitív, költői meglátás (melyek idegélettani és lelki hátterére az agykutatás legújabb eredményei már szakszerű választ adtak).

„Életveszélyes minden, amit nem ismerhetünk meg.
Életveszélyes minden, amit már ismerünk, de nem mondhatunk el.
És életveszélyes minden, amit elmondhatunk, de visszhangtalan marad." (Csoóri Sándor)

„Hogy valakivel vagy valamivel, bárkivel vagy bármivel megismerkedhessünk, akkor találkoznunk kell vele. Ha találkozni akarunk vele, elébe kell mennünk és rá kell lépnünk az ő útjára. A megismerés tehát nem más, mint behatolás egy másfajta gondolkodásmódba." (Mirko Zurovac)

Az anyanyelv olyan logikai rendszert hordoz magában, hogy ennek kifinomult használata önmagában is fejleszti az értelmet, az egyén gondolkodásmódját és világképét. Korunk egyik legfontosabb követelménye, hogy az egyre jobban beszűkülő szakterületek és szakágak közepette is meg kell őrizni egy egységes világkép struktúráját, amelyben az egyénnek mindig meg kell találnia az igazodási pontokat. Ez a fejlett nyelvi készségek nélkül szinte lehetetlen. A gazdagodó szókincs egyre pontosabb azonosító és megkülönböztető (identifikáló és szelektáló) képességet fejleszt ki. A gondolatok kifejezésére szolgáló szövegszerkesztés, szövegalkotás (helyes és pontos szóhasználat, egyértelmű mondatszerkezet, összetett mondatok helyes viszonya) a szintézist, míg az elemző szövegértelmezés (értő olvasás) az analitikus képességeket erősíti. Ezt a funkcionális nyelvtani szemlélettel tudjuk fejleszteni. A mellérendelő összetett mondatok szerkesztésének képessége párhuzamot mutat a matematikai-logikai operációk alkalmazásával (pl. kapcsolatos – konjugálás, magyarázó – dedukció, következtető – indukció stb.), és ezek helyes alkalmazásával (ennek értését a tíz éves életkor

tájára teszik) a helyes, logikus gondolkodás révén megalapozza a rugalmasabb és pontosabb megértést és megismerést. Aki tehát bármely szinten is nyelvet tanít, annak pontosan kell ismernie a nyelv és a beszéd kialakulásának egyéni feltételeit (ontogenézisét), de történetiségében is látnunk kell, hogy az évezredek során miként tudták jelekké alakítani (leírni) a beszédé formált gondolatokat, illetve a nyelvi kifejezésformák, költői képek segítségével közvetített érzéseket, hangulatokat. Ki kell térnünk arra is, hogy egyes nyelvek nem egyformán sajátíthatók el, mivel eltérő „logika" szerint alakultak ki, ezért egyedi, más módszereket kell kidolgoznunk. Például az írás és olvasás elemi elsajátítása során a magyar nyelven gondolkodók jelentős része sokkal hatékonyabban tanulja meg betűkből felépíteni a szavakat, mint a kész szavak képét egyszerre. Az angol nyelv számára talán egyszerűbb ez utóbbi módszert alkalmazni, de a magyar nyelv toldalékoló, a viszonyokat nem önálló szavakkal, hanem például ragokkal értelmezi. És az olvasásnál is fel kell ismerni a toldalékok pontos szerepét. Amikor a magyar iskolákban is bevezették a szóképes olvasási technikát, akkor a pedagógusok két jelenségre figyeltek fel. A tanulók kevésbé tudtak szöveget értelmezni, valamint arra, hogy jelentősen megnőtt a diszlexiások száma. Hogy ezek miként függnek össze, arra még a kutatások nem adtak egyértelmű választ, csak sejteni lehet, hogy a finnugor nyelvek (amint jó néhány altáji nyelvcsalád is) más belső logikai indíttatásúak, mint az indoeurópaiak, ezért eltérő megközelítést igényelnek. Újabban a genetikai meghatározottság, az agystruktúra és az agyféltekék funkcionális kapcsolatai elemzésében is új felfedezéseket tettek. Főleg azon személyek vizsgálata érdekes, akik bizonyos agysérülés avagy szándékos műtéti beavatkozás (például epilepszia gyógyítása) során elveszítették valamely írás, beszéd avagy értelmező, felismerő képességüket. A diagnosztizált diszlexiások és diszgráfiások mellett, emezek növekvő arányával párhuzamosan megnőtt a rejtett illetve a diagnosztikai szintet el nem érő, de korlátozott olvasási és íráskészségű tanulók száma. Ez számukra megnehezíti minden tantárgy elsajátítását, ahol szöveges feladatokkal találkoznak. Ugyanakkor a jó szövegértők ezekben a tantárgyakban is gyorsabban, eredményesebben veszik az akadályokat. A zavarok növekvő aránya összefügg a rohamosan felgyorsult életmóddal is, amely túlterheli a külső ingerek feldolgozásának központjait. Régebben az ingerszegény környezet miatti lemaradást vizsgálták, ám a túlterhelés is hasonló „eredményekhez" vezethet. A gyorsan változó környezet, a közlekedés, a felgyorsult mobilitás, a rádió, televízió, számítógépes információ tömegével nehezedik már kisgyermekkortól az egyénre. A még kiforratlan rendszerező és feldolgozó képességek hiányában ezek rendezetlenül, összefüggéstelenül (avagy rosszabb esetben fura összefüggésekben) tárolódnak az emlékezetben, és a későbbiek folyamán zavaró háttérzajként illetve a további információk befogadását gátló tényezőként jelennek meg. Ismerjük azt a helyzetet, amikor a felgyorsult gondolkodást nem tudja követni a szókincs arányos gazdagsága, ami miatt az egyén dadogni kezd. Később a nyelvi szinten behozott hátrány sem tudja már mindig oldani a neurózist, mert akkorra állandósul a megszólalástól való félelem (szégyen, kinevetés) miatti szorongás. A beszédtanulással foglalkozó szakirodalom már igazoltnak látja azt a tényt, hogy a fejlettebb zenei hallással rendelkező személyek hamarább, gyorsabban, több szót ismernek fel, mivel a beszédhangok is zenei jellegűek, és a hangok értelemi megkülönböztető szerepe egyértelmű. Megfigyelték, hogy azon népek, amelyek nyelvében és beszédében magasabb a magánhangzók aránya, jobb zenei képességekkel rendelkeznek, kevesebb az úgynevezett „botfülű" (amit a szaknyelv tonális süketségnek nevez). Ez a képesség, mármint a zenei halás, zenei ingerekkel, énekléssel, dallamos zenével fejleszthető. Erre kellene nagyobb hangsúlyt fektetni az óvodai nevelés során, amikor a családban kialakult hátrányokat még eredményesen lehet korrigálni. Az iskolába lépéskor a különbségek már külön nevelői programot is igényelnének, mert a nagyobb szókinccsel rendelkezők számára „fárasztó" a számukra egyértelmű dolgok ismételgetése, ami miatt passzivitásba, dacba, esetleg az oktatást zavaró tevékenységbe megy át. Ha ezek számára nem tudunk gazdagító programokat kínálni, ami a jelenlegi viszonyok közt nem

valószínű, akkor ezek a tehetségek elkallódnak, sodródnak, magukba fordulnak, avagy képességeiket az iskolán kívül próbálják kamatoztatni. Ugyanakkor a szerényebb előképzéssel érkező tanulók, ha nem kapnak felzárkóztató foglalkozást (ami a legtöbb helyen szintén nem megoldott), akkor a számukra magasabb követelmény miatt elkedvetlenedve abbahagyják a többiek utáni „loholást", és szintén az iskola céljaitól eltérő magatartásformát választanak. Ezért lenne fontos a beiskolázás előtti legalább egy évet az oktatásügy hatáskörében (a jogi garanciák miatt), de óvodai nevelői programban tölteni. Ebben az énekes, zenés ritmusjátékok, mondókák, ritmusos mozgásgyakorlatok segítenék a kiegyenlítődést. Sajnálatos, hogy vannak olyan politikai elképzelések is, hogy a hátrányos értelmi fejlettségűeket és tehetségeseket is egyforma iskolai csoportba kellene besorolni. Ez negatívan hatna mind az átlagon aluli mind az átlagon felüli tanulókra. Ez csak ott oldható meg, ahol az osztály maximális létszáma 20, és legalább két pedagógus van állandóan jelen (Dánia, Svédország példája, ahol a felszereltség és a pedagógusok megbecsültsége arányos a jövendő nemzedék iránti felelősségtudattal). Ahol erre nincs mód, ott a módszereket kell igazítani a feltételekhez.

Vagyis az alapiskola alsó tagozatában kell megnövelni a kommunikációs foglalkozások arányát, főleg az anyanyelv, a zene és a mozgáskultúra fejlesztése javára, amely valószínűleg nem a többi közismereti tárgy rovására történne, hanem ellenkezőleg: a hatékonyabb kommunikációs készségek és képességek megjavíthatnák emezek befogadásának minőségét. Természetesen csak akkor, ha ez motiváló és aktivizáló, vagyis megfelelő tartalmi választással és gyakorlati felkészültséggel. Ennek egyik hátterét a pedagógusok felkészültsége jelenti zenei, irodalmi és természetesen pedagógiai és pszichológiai gyakorlattal. A pedagógus elméleti tudása csak egyik feltétel, de mivel ezen a szinten elsőrendűen érzelmi ráhatással és nem ismeretközvetítéssel érhetünk csak célt, ezért ennek technikáit, módszereit kell alaposan elsajátítaniuk és alkalmazniuk (figyelemébresztés, hangulatteremtés, kooperatív foglalkozások, játék, mese, pszichodráma, drámapedagógia stb.). Ebben az életkorban sorsdöntő lehet, hogy a sikerélmény öröme (és ne a büntetésről való félelem) motiválja a tevékenységet. Mindehhez ismernünk kell azt a komplex folyamatot, amit a készségek fejlesztésében és a személyiség kialakulásában az agy, a központi idegrendszer és az érzékelő rendszer tesz lehetővé.

A nyelv, a beszéd és a gondolkodás neurofiziológiai alapjai

A legutóbbi évtizedekben gyökeresen megváltozott az agykutatás, amit főleg az új vizsgálati eszközök megjelenése tett lehetővé. Ezek közé tartozik a számítógépes axiális tomográf (computerized axial tomography – CAT vagy röviden CT) és a mágneses rezonancia (MRI) mérésére szolgáló berendezés, melyek segítségével térhatású képeket, szelvényekre bontható elemzéseket tudnak készíteni. Ugyanakkor a biokémia, a genetikai kutatás, a sejtkutatás terén is jelentős eredmények születtek. Belépett a molekuláris pszichológia, mely az ingerületek átvitele, az idegsejtek kapcsolatai, a pszichés állapotok biokémiai elemzése alapján új megvilágításba helyezett sok korábbi elméletet. Ezekre az ismeretekre azért lesz szükségünk, hogy magyarázatot kapjunk a megismerő tevékenység idegélettani feltételeire és a nyelv, a beszéd és a gondolkodás kapcsolatára. Hogy tudjuk, mit hogyan tudunk befolyásolni neveléssel, milyen hatást válthat ki egy-egy módszer, illetve melyek azok a viselkedési és magatartásformák, amelyek az idegrendszer egyénenkénti eltéréséből fakadhatnak.

A külvilág ingereit a központi idegrendszer dolgozza fel. Ehhez tartozik az agy, a gerincvelő és minden idegsejt. Az agy a primitív központi magból (az agytörzs, a szervi alapfunkciók felelőse, és itt kereszteződnek az idegpályák jobb oldalról a bal féltekébe és balról a jobba), limbikus rendszerből (az ösztönös és a szándékos magatartás közti állapotok meghatározója,

felelős az emlékezetért, az emocionális viselkedésért is), valamint a magasabb mentális folyamatokért felelős agyféltekékből szerveződik.

Ezek nem függetlenek egymástól. A kisagy a mozgások összehangolásában kap szerepet. A talamusz közvetíti például a nagyagy felé a látás, hallás, tapintás és ízlelés receptorainak jeleit, és szerepet kap az ébrenlét és az alvás szabályozásában is. A hipotalamusz az érzelmek és a motiváció befolyásolásában fontos, és szabályozza az evést, ivást és a szexuális viselkedést, valamint a belső elválasztású mirigyeket az alatta lévő agyalapi mirigy működése útján, hogy fenntarthassa az egészséges szervezeti működést, a homeosztázist. Lényeges tudnunk, hogy a központi idegrendszer túlterhelése, például stressz esetén ennek a területnek a túlzott igénybevétele zavaros válaszokat is kiválthat. A limbikus rendszer, mely szorosan kapcsolódik a hipotalamuszhoz, felelős az új ismeretek felidézéséért, ezért károsodása (avagy túlterhelése, sokkhatás, elsorvadás) esetén a friss ismereteket nem tudja előhívni, de a régieket még igen (ebben főleg a hipokampusznak van szerepe). Egy kísérlet igazolta, hogy a felsőbb agyközpontja, a homloklebeny sérülésekor ugyan megsérül az emlékezet, de a nyelvhasználat révén felidézhetők a korábbi összefüggések. Ismerjük azt, amikor valami régi dolog emlékképe feledésbe merült, de például dallamhoz, ritmushoz kötött nyelvi emlékek avagy cselekvéssor útján rekonstruálható. Ennek ismerete lényeges lehet a tanulás számára, hogy az ismereteket játékos, dallamos, ritmusos és mozgásos cselekvéssel kapcsolva maradandóbban megőrizhetjük. Továbbá ismert, hogy a túlterhelés (információs, érzelmi, környezeti) károsíthatja az emlékezetet, annak minőségét, illetve zavaros válaszreakciókat válthat ki (agresszivitást avagy ennek ellenkezőjét, a passzivitást).

Az összes élőlény között az ember nagyagya a legfejlettebb, melynek vékony szürke kérge barázdált, nagy felületű idegsejt-hálózat. A kéregmezők egy-egy érzékelési információ befogadói, elemzői, koordinálói, és egy-egy terület másokkal is kapcsolatban áll. A motorikus kéregmező az akaratlagos mozgást irányítja, közte a száj, a nyelv használatát is. A szomatoszenzoros kéreg a test érzékelésében kap szerepet. A látásért, beszédértésért, hallásért és hangképzésért más és más terület felel, de ezek egymással kapcsolatosak. Általában mindegyik megtalálható mindkét féltekén, de a hangképzés Broca-területe (beszédközpont) jobbkezeseknél bal oldalon, bal kezeseknél jobb oldalon van (általában). A látómező pedig mindkét féltekén mindkét szemből kap információt, de ha a két félteke közti kapcsolat megszakad, akkor csak félig tudja feldolgozni a jeleket. Ezek alapján ismerjük a nyelvhasználat mechanizmusát és a nyelv (beszéd vagy írás) megértését. Már azt is tudjuk, hogy más idegkapcsolatok útján zajlik egy hallott szó kimondása (hallókéreg – beszédértés és nyelvértés Wernicke-központja – beszédközpont – motorikus központ-utasítás a hangképző szerveknek), és másként a látott szóé, mert ott az elsődleges látókéreg veszi a jeleket és innen kerül tovább a nyelvértés területére. A látómező távolabb van (a nyakszirti lebenyben), míg a Brocka- és Wernicke-területek középtájt, a homloklebeny közelében, ahol az asszociációs területek, a gondolkodás, problémamegoldás, a tervezés számára fontos folyamatok és az érzelmi megnyilvánulások feldolgozása zajlik. Mivel ezek a mezők közti kapcsolatok fejleszthetők, kondicionálhatók, ezért a nevelés számára fontos üzenet, hogy össze kell kapcsolni a hallott és látott (vizuális és akusztikus) információkat. Talán ez ad magyarázatot arra is, hogy valaki hallás után, más pedig olvasva tud jobban megjegyezni dolgokat. Hallás útján egyébként a nyelv megértése nélkül is jobban rögzülnek nyelvi emlékek, viszont a beszédértés (nyelvértés) elemző központja a hallás és a látás területei között van. A motorikus cselekménysorral (ami lehet ritmusos, időmértékes vagy hangsúlyos beszéd is) tovább lehet erősíteni az emlékkép rögzítését, közben egy olyan asszociációs kisugárzást gerjeszt, hogy érzelmi, esztétikai élménnyé válhat. Persze ez valójában sokkal összetettebb rendszer, de alapsémája erre épül. Megállapíthatjuk, hogy megfelelő ingerekkel az agy pozitív irányban gerjeszthető, kondicionálható, de érvényes ez negatív vonatkozásban is. Arra is van feldolgozás, hogy valamely

terület elhanyagolása nemcsak hogy lelassítja vagy megállítja a terület fejlődését, hanem vissza is vetheti (degenerálja). Ha egy gyerek nem kap két éves koráig beszédingereket (nem beszélnek hozzá, vagy csak keveset, szűk utasításokat, pozitív érzelmi töltés nélkül), akkor ez visszavetheti mentális fejlődését, akár olyan mértékben, hogy soha be nem hozható a lemaradás. Az ingerszegény környezet és nevelés kihat az érzelmekre és a gondolkodásra is. Az érzelemdús családi háttér, kedvező iskolai nevelés viszont szinte „szárnyakat ad". Az ingergazdagság viszont nem jelentheti a szélsőséges, nagy intenzitású vagy túlzott mennyiségű „adagolást" (veszekedések, kiabálások, erős háttérzaj, rengeteg autó, zsúfolt napi program, sok ismeretlen dolog, idegenek, idegen nyelvű környezet, félelmetes képek és hangok, sok film egymás után, hangos zene, sok zörej, sok tanóra stb.).

Érdemes megvizsgálni azt a terhelő helyzetet is, amikor valaki nem anyanyelvén kezd el tanulni. Még nem egyértelmű annak az elképzelésnek a hatástanulmánya, hogy milyen életkorban lehet az elsődleges (anyanyelv) mellett egy másikat elkezdeni. Valóban megfigyelték, hogy zseniális emberek már gyermekkorban több nyelvet is beszélhetnek (pl. Mozart), de ez inkább azt bizonyítja, hogy ezek érési szakaszai rövidebbek, ahogy mondják koraérettek. A többségnél viszont zavart keltenek, ha még nem strukturálódott a beszédértés központja, vagyis az anyanyelvi rendszer nem kapcsolódott elegendő jelkapcsolattal a gondolkodás logikai mezőihez és kicsi a szókincs. Az anyanyelv szilárd elsajátítása feltételezi az idegen kifejezések és nyelvi struktúrák befogadását is. Magyarán szólva a jó anyanyelvi képzés az idegen nyelv megtanulásának alapja. Mivel a magyar eltér a környező népek nyelvi rendszerétől, ezért ezen a téren óvatosan kell bánni az idegen nyelv korai erőltetésével. Az viszont előny, hogy a magyar beszédhasználat hatékonyabban ösztönzi a szókincs gyarapítását, mivel zeneisége érzékenyebbé tesz a beszédhangok közti eltérések felismerésére. Ezt zenei ingerekkel, énekkel és zenehallgatással tovább lehet fokozni. Mozart számára is valószínűleg a jó zenei hallás segített a beszédértés korai gazdagodásában, ám ez még csak feltételezés. Meg kell vizsgálnunk az egyéni fejlődés egyes szakaszait a beszéd és a nyelv szempontjából is.

Az ontogenezis és a nyelvhasználat nevelési összefüggései

Születése pillanatában az ember még nem önálló, ezért a többi élőlényhez képest viszonylag hosszú fejlődési folyamat után éri el fajtája jellemző készségeit. Ez érvényes fizikai, idegrendszeri, megismerő és személyiségbeli tulajdonságaira egyaránt. A vele született adottságok, örökölt hajlamok a környezet hatására bontakoznak ki, avagy a motiváció, külső ingerek és egyéb feltételek hiányában vissza is szorulhatnak, elsorvadhatnak. Az ember számára szükséges, hogy elsajátítsa vagy elérje azt a fejlettségi szintet, amire genetikailag adott, amire született az emberi nem tagjaként (megtanul járni, beszélni, írni, fejleszti gondolkodását, magatartását, felnőtté érik stb.). Ezért fontos, hogy megfelelő odafigyelés, fejlesztés, környezetalakítás segítségével a megfelelő időben és megfelelő módon biztosítsuk a nevelési (tanulási, befogadó, elsajátító) feltételeket.

A nyelv és a beszéd kialakulása terén tudnunk kell, hogy a magzat bizonyos hangingereket már az anyaméhben meg tud különböztetni, és születése után is emlékszik a magzati időszakban gyakran hallott (főleg anyjától hallott) mondókákra. A csecsemő preferálja az emberi beszédet vagy éneket egyéb hangokkal vagy a hangszeres zenével szemben. Kedvezőbben reagál a női hangra, mint a férfiéra, és az anyját preferálja más nők hangjával szemben (az apai hangra nem így reagál). Preferálja a normális szívritmust (80/s), szívdobogást, amilyen például az időmértékes verselés (talán ez az őskép a titka a hexameteres előadású történetek fennmaradásának). A csecsemő nyugodtabban szopik, jobban gyarapodik ilyen kísérleti helyzetben. Ám zavarkeltő (félelmetes vagy riasztó) számára a gyors (120/s) szívdobogás, mert valószínűleg a magzati korában az anya stresszes állapotában hallhatott

ilyet. Az egy hónapos csecsemő már meg tudja különböztetni a „p” hangot a „b”-től, és öt hónapos kora táján teljesen megkülönbözteti a beszédhangokat, pozitívan fogadja a szabályos és harmonizáló zenei hangokat. A korai gyermekkorban lehet jól megalapozni a tiszta hangérzékelést (különböző hangok egymáshoz viszonyított magasságát, arányát, hogy később tisztán vissza tudja adni ének vagy hangszer segítségével). Amint az előzőekből kiderült, az anyanyelv, hogyha az az anya, a család, a környezet nyelve, akkor nem egyszerűen olyan jelrendszer, mint a többi, hanem a biztonságérzet, a gondoskodás, az otthontudat, a szerető emberi kapcsolat eszköze és forrása is egyszerre. Ebből a közegből korán kiszakítva egy esetlegesen idegen környezetben súlyos károsodásokhoz is vezethet (kancsalság, dadogás, éjszakai bevizelés, tartós neurotizáció és későbbi depresszió, magatartási zavarok, csavargás, delikvencia stb.). A gyermek, amikor mesét óhajt, nem csupán a történetre kíváncsi, hanem elsősorban azt akarja, hogy az anyja mellette legyen, a hangját hallhassa, így az anyai hang és az anyanyelv az otthontudat biztonságát teremti meg. A gyermek korai bölcsődébe adása mellett, hogy az anya dolgozni tudhasson, azzal érvelnek, hogy a bölcsődés gyerekek önállóbbak, függetlenebbek lesznek, holott más kutatás azt igazolja, hogy ez az anyai kötődésből való korai kiszakadás valójában otthontalanság, és később a párkapcsolatok, családok felbomlásában mutatkozik meg. Egy felmérés arra mutatott rá, hogy az elvált szülők közt magasabb az egykor bölcsődések aránya, mint amennyi bölcsődés van az adott populációban (persze ez csak egy lehet az okok között, de nem elhanyagolható). Három éves koráig tehát kedvezőbb az anyai gondoskodás közelében maradni, esetleg a harmadik évben félnapos bölcsődében, hogy az anya számára rövidített munkaidő avagy kikapcsolódás kínálkozzék. Mivel a gyermek csak két éves korára tanul meg beszélni, ezért lényeges, hogy ebben az időszakban nyugodt háttere és ingerdús környezete legyen, lehetőleg az anya jelenlétével megerősítve.

A gyermekek születésükkor rendelkeznek azzal a képességgel, hogy felismerjék és megkülönböztessék a különböző hangokat, de később csak az anyanyelvükben ill. nyelvjárásukban előforduló hangokat tudják azonosítani (ismert, hogy a bodrogköziek általában nem hallják különbözőnek a nyílt és zárt „e” hangot még a jelentésmegkülönböztető helyzetekben sem pl. hegyes, szerelem). Bár a hangfelismerés korán kialakul, de ezekből szavakat alkotni csak jóval később kezdenek. Egy másfél éves gyermek szókincse kb. 25 (amit kimond, mert sokkal többet ismer fel, ha rákérdezünk, hogy mutassa meg vagy csinálja azt). A hároméves már 1000 szóval rendelkezik, négyévesen szókincse 1500 szó, 5 évesen 2000, míg a hatodik életévére ez a szám kb. 3000 (de 14 ezret használ, az alapszavak változataiként), vagyis naponta átlag 9 szóval gyarapszik, de ez számára nem megterhelő, erre van ráhangolódva, és kíváncsian ismerni akar mindent. Az első szavak konkrét dolgok: emberek (mama, anya), állatok (cica, kutyus), testrészek (orra, szeme, keze) és a környezet tárgyai (autó, szék, tej, alma, labda). A szókincs kezdeti hiányosságait a gyermek úgy hidalja át, hogy meglévő szavaival nevezi meg a hozzá hasonló dolgokat. Pl. a négylábú cica jó a tehénre is, avagy az alma minden gyümölcsre. Öt és hat éves kor táján, ha egy új szó elhangzik, akkor gondolkodási rendszerük a szövegkörnyezet alapján próbálja azonosítani a szótárában, persze ez néha pontatlan, és a hasonló hangzás miatt keverednek a fogalmak. Pl. a garázs-darázs, ösvény-fösvény. A pocsékol szó alatt azt értheti, hogy pocsolyába dob. Másfél éves kor után jelennek meg a kétszavas mondatok, melyek önálló kijelentések, állítások, de toldalékok, névelők és viszonyszók nélkül. Pl. „Oti labda.”, ami jelenthet labdázást, de azt is, hogy övé, vagy azt, hogy nála van. Az igei állítmány, mint az igék használata csak későbbi fejlemény. Ezután megjelennek a kötőszavak, határozószók, névelők majd a morfémák (tárgy, többes szám, birtokviszony, határozói ragok stb.). Az oktatásban a nyelvi elemzés és szövegértelmezés során fel kellene használnunk ezeket az ismereteket, például úgy, hogy a felső tagozaton avagy a középiskolában rámutatnánk ezekre a jelenségekre, melyekkel otthon vagy a környezetben találkozhatnak, de nem tudatosítják, hogy itt valójában milyen folyamat zajlik. Így megérthetnék jobban, mi a mondatszerkezet (alany-állítmány viszony), mi a jelentés,

fonéma stb. Az idegen nyelvek elsajátítása szempontjából is fontos lenne ismernünk, hogy az adott nyelvben miként tanulnak meg beszélni a gyerekek, mely szavakat és mely nyelvtani elemeket kellene először megismernünk. A harmadik életévben megjelenik a logikus szövegszerkesztés (nyelvtani illesztés), kialakulnak az összetett mellérendelő mondatok kezdetleges fajtái, és ekkor megnő a társas kapcsolatok igénye. Egyre bővül a kör, a családon kívülre, és ez az az időszak, amikor az egykorúak közösségében (óvoda) egymást „gerjesztve" fejlesztik. Az életük központi eleme ekkor a játék lesz, melyben a nyelvi kommunikáció elsőrendű szerepet kap. A játék, mely megismerést, tanulást, szociális kapcsolatot, mozgásigény kielégítését, feloldódást, logikus gondolkodásra késztetést, beszédfejlesztést, önkifejezést, értelmi és érzelmi csiszolódást, együttműködési készséget, szabályismeretet és képzeletfejlesztést biztosít. A mozgásjátékok különösen értékesek, főleg dramatikus keretekben (pl.: Adj, király katonát!), mert a szöveg, dallam, ritmus és az összhang megteremtése ösztönzőleg hat a fejlődésre.

Külön figyelmet érdemel a mese. A mese egy olyan varázslat, mely szavakkal teremt meg egy olyan világot, amelyet a képzelet a valóság illetve az addigi tapasztalat alapján tesz szemléletessé és hitelessé, bár gyakran csodás elemei vannak, de a történet emberi vágyakat tükröz és emberi félelmekkel száll szembe. A gyermek mindezt résztvevőként éli meg, és ebben bontakozik ki magasabb rendű emberi küldetése, hogy megérezze örökös vágyának és egyik legnehezebb emberi feladatának sugallatát, hogy élete értelmét kutassa. Egy-egy nép meséi az ősi mítoszainak töredékeit is magukban hordozzák, és olyan gondolatokat, tapasztalatokat, tanulságokat és magatartásformákat közvetítenek, melyek nyomvonalán haladva a közösség megmaradása, élethez való hite öröklődik tovább. A gyermekben a mese valósága még nem szakad el teljesen az élet valóságától, de normális értelmi fejlődése során később különbséget tud tenni a két világ (képzelet és valóság) között. Ám arra is ráérezhet, ráhangolódhat, hogy a szavakban rejlő jelentéstöbblet lehet a belső lelki élet megjelenítője (kivetítője) és annak eszköze, hogy kapcsolatot teremthessen az emberi lét magasabb dimenzióival, amit általában csak szellemiségnek, kultúrának vagy léleknek szoktunk nevezni, de valójában a legnagyobb titkok kategóriájába tartozik. Az iskolába lépő gyermekek nagy része napjainkban korábban nem tapasztalt érdekes világszemléletet hordoz magában, mely mögött feszültségek, szorongások rejlenek. Olyan szavak tömegét hozzák magukkal, melyet az információs csatornák, reklámok ontanak magukból, de azok értelmét, lényegét nem ismerik. Esetleg alakját, megjelenési formáját igen, de funkciótlanul. A másik tényező, hogy a hagyományos családi élet kommunikációs és mesélési alkalmai is megváltoztak. A modern digitális technika révén a csodák szemléletivé tehetők, megjeleníthetők, mintha eleven valóság lenne, ezért talán nem is meseként fogják fel, és nem kapnak késztetést arra, hogy fantáziájukat csiszolják. Talán a „materializálódott" varázslat miatt a képzelet asszociációs területe elsorvad, és talán visszafelé sem tudja dekódolni a lírai, költői, irodalmi üzeneteket. Ez a jelenség viszont az érzelmi élet beszűküléséhez vezethet, ami miatt a kommunikációs csatorna egyik fontos „vezetéke" hibásodhat meg. A tünetek nem újak. Azokban az országokban, ahol a fogyasztói társadalom már korábban megszállta elektronikus eszközeivel a lakásokat, otthonokat, ott hamarább jelentkezett. Azok a tanulók, akiket még az ártalmaktól védettebb családban neveltek, az iskolákban kisebbségbe kerülnek, és ki vannak téve a többség magatartásából eredő hatásoknak. Talán nem túlzó a kifejezés, hogy ez agresszió, ugyanis a képzeletnek a valóságot feldolgozó és feszültségeket oldó (kanalizáló) képessége híján megnő a belső feszültség, melynek tartós állapota neurózishoz, magatartási zavarokhoz vezet. A nevelő csak azt látja, hogy a gyerekek szinte oktalanul elgáncsolják, veszélyesen lökdösik, verik, ütik egymást. Ráadásul a mai iskolarendszer még nem tudott hatékony választ adni arra a tényre, hogy a gyermekek mozgásigénye sokszorosa a felnőttekének. Pedig már a görögök is úgy neveltek, hogy a test és a lélek harmóniája megvalósuljon. Köztudott, hogy a kielégítetlen mozgásigény is az idegrendszert terheli. („Gyötrődik a lélek, ha lazsál mellette a test." – Montaigne) A

mese, a játék, a dramatizált mese, a ritmusjáték, a terepgyakorlat, a közös éneklés és természetesen a sport hozzájárulhat a kiegyensúlyozottabb fejlődéshez. Egy-egy történet mélyebb átélése (megismerése, megrágása, megemésztése) örömmel, boldogsággal tölti el a benne résztvevőket. Az irodalmi művek megismerésére, elolvasására való igényünket azzal a hasonlattal is szemléltethetjük, hogy nem elég ismerni egy étel nevét, nem elég tudni, hogy miből készült és hogyan, mert azzal csak úgy lakhatunk jól, ha megesszük. Csak így lesz táplálékká. Aki pedig embernek nevezi magát, annak lelki táplálékra is szüksége van, aminek híján állati sorba süllyedhet. J.M. Lotman (Jel – kultúra – kommunikáció) szerint „Bármilyen művészi szöveg csak akkor töltheti be társadalmi funkcióját, ha az egykorú közösségben létezik esztétikai kommunikáció..., az önmagában vett műalkotás egy bizonyos kulturális kontextus nélkül, a kulturális kódok bizonyos rendszere nélkül érthetetlen nyelven írott sírfelirathoz hasonlatos.” Ez a megfogalmazás talán arra is rávilágít, hogy mennyire fontos a helyes beszéd, írás, olvasás és szövegértés elsajátítása mellett hangsúlyozottan foglalkoznunk annak feltárásával, hogy miért nem értik a mai fiatalok Jókai, Mikszáth nyelvét, illetve miként lehetne igényt teremteni az olvasásra, hogy aztán a kezdő lépésektől eljuthassanak a legelvontabb szövegek befogadásáig. Ebben fel kellene hagynunk a klasszikus középiskolai irodalomoktatás rendszerével. Az irodalomtörténeti oktatás helyett a szövegértésre, szövegszerkesztésre, fogalmazásra, műismeretre, műértésre, műelemzésre kellene koncentrálni. Eljutni a mesétől Az ember tragédiájáig. Szerb Antal vagy Benedek Marcell stílusában, eredeti szövegmellékletekkel, nem pedig elvont, önmutogató „szakmai bikkfanyelven” írt használhatatlan tankönyvekkel. A kevesebb több lenne. Emészthetőbb! Négyszáz év távlatából is érdemes megfontolnunk Montaigne szavait: „Csalétekkel élesztgessük a tudásvágyat, mert különben könyvekkel felmálházott szamár lesz a gyerekből. Ostorcsapások közepette helyezik el rajta a tudománnyal degeszre tömött átalvetőt, csak hogy nem elég ám a tudománynak szállást adni magunkban: frigyre is kell lépni vele.” Egy másik helyen így fogalmaz: „A gyermek nem edény, amit megtöltünk, hanem lámpás, amit meg kell gyújtanunk.” Persze a lámpában legyen olaj, és aki gyújt, annak legyen lángja! Őtőle származik az a mondás is, hogyha azt akarjuk, hogy a tanítvány féljen a büntetéstől, akkor ne szoktassuk hozzá. Ne a történeteket kérjük számon, hanem azok tanulságait! „A nevelő ne csak a lecke szavait, hanem velejét-értelmét is kérje számon. Saját munkája eredményét pedig ne a gyermek emlékezetén, hanem életén és értékítéletein mérje le... A gyomor is rossz emésztésről árulkodik, ha az ételt úgy adja vissza, ahogy lenyeltük.”

Az értő olvasás, a rugalmas és pontos szövegértés kihat minden tantárgy tanulására. Gyakori panasz, hogy a természettudományi tantárgyakban is lemaradnak, majd kiderül, hogy nem a matematikát vagy fizikát nem értik, hanem a szöveget. Nem tudnak önállóan tanulni, nem értik a szöveges feladatot. Nem tudják, mi a feladat, mi a kérdés. Ha a tanár értelmezve olvassa el a feladatot, akkor meg tudják oldani, otthon viszont nem.

A pszichológiai szakirodalom már régebben is jelezte, hogy a nyelv és a gondolkodás, a beszéd kialakulása nem fejeződik be az iskolába lépéskor. Nyelvi tudásunk jelentős része velünk született, s a veleszületett viselkedésekre az is jellemző, hogy csak abban az esetben alakulnak ki, ha egy meghatározott időszakban megfelelő környezeti ingerek, hatások érik az egyént. A süket gyermekek például képi jelrendszert tanulnak meg, melyeket a gondolkodás logikai rendszerébe ágyazva használnak. Mondhatnánk, hogy mondatokat mutogatnak, s ha ezt elsajátítják, akkor gondolkodásukban sem maradnak le. A nyelvre vonatkozó veleszületett tudásunk nagyon specifikus. Megállapították, hogy kisgyermekek elsajátítanak idegen nyelvet idegen kiejtésmód nélkül, viszont 13 éves kor után csak akcentussal. A szintaxis elsajátításának korszaka az iskolába lépés előtti időszak, ám a szókincs bővülése és a személyiség változása gazdagítja a nyelvhasználatot, viszont, aki korábban lemaradt az alapozás fázisában,

annak később kevésbé sikerül felzárkóznia. Ezért kellene szakszerűen vizsgálni az iskolába lépők beszédkészségét, és az arra rászorulókat megfelelő felzárkóztató programmal ellátni.

Az alsó tagozatos iskolások számára az olvasás és írás elsajátítása után, illetve már azzal párhuzamosan kell összpontosítani az értő olvasásra, vagyis főleg azon szavakra építve, amelyeket beszédtanulása idején is először mondott: testrészei, környezete tárgyai és élőlényei, igék és melléknevek. Olyan mondatszerkezeteket válasszunk, amelyek egyértelműek, és csak fokozatosan térjünk át az összetett mondatokra valamint az elvont fogalmi jellegű szövegekre. Mivel ebben az életkorban főleg érzelmi úton lehet elsősorban motiválni a tanulót, és a pedagógus tekintélye kezd dominálni, ezért ebben a szakaszban lehetőséget kell teremteni, hogy valamennyien külön-külön is hangosan olvashassanak a pedagógus előtt, akinek dicsérő (megerősítő) és útmutató jelenléte növeli a tanulók biztonságérzetét és olvasási motivációját. Kezdetben az olvasott szöveget szemléltetni kell. Nem a szöveg elismétlése, hanem annak tartalmi értelmezése legyen elsődleges. Például a viszonyragok és a névutók szerepének helyes felismerése és használata céljából meg kell mutatni, le kell rajzolni, a rajz (vagy helyzet) alapján helyesen elmondani. (A ház után, alatt, fölött, előtt.., a házra, házba, házig, stb. Aki a házba ment, az a házban van, ezért a házból jön. Losoncra, Kassára, Rozsnyóra, Losoncról, Kassáról, Losoncon, Kassán, Rozsnyón, de Rimaszombatba, Rimaszombatból, Rimaszombatban, Pozsonyba,-ban,-ból. Ezeket a helyzeteket olykor még „jeles" riporterek sem ismerik pontosan.) A hely, a tér, az idő viszonyainak megalapozása után a többi határozói viszony ismeretének megerősítése már könnyebben megy. A matematikai logika kialakításában elsősorban nem a mennyiségek, azok közötti különbségek megismerése gyorsítja fel a gondolkodást, hanem az összetett mondatok értelmezése és a szókincs analogikus bővítése (ellentétes, párhuzamos jelentések, fokozás stb. pl.: kicsi – nagy, sok – kevés, alacsony – magas, rövid – hosszú, könnyű – nehéz, kisebb, több, nagyobb, magasabb, rövidebb), szemléltetése. Egyes megfigyelések arra engednek ugyanis következtetni, hogy a számtani, matematikai, mennyiségi fogalmak elsajátítása terén a szegényes szókincs és a mennyiségi valamint viszonyítási kifejezések pontatlan ismerete okozza a legnagyobb nehézségeket. Idegen nyelvek, például a szlovák nyelv tanulásában is hangsúlyozni kellene ezen kifejezések megismerését és alkalmazását. Itt egy olyan lehetőség tárul elénk, hogy a mondatszerkezeti viszonyok helyes értelmezése és alkalmazása fontos, de nem bizonyos, hogy alsó tagozaton már a nyelvtani rendszer szerinti megnevezésükre is szükség lenne. Legfeljebb a kommunikációs híd szemléletes rajzával, ahol az egyik parton a beszélő (levélíró) van, míg a másikon a hallgató (olvasó). A két partot híd köti össze, hogy egymáshoz átjuthassanak, átvihessék üzenetüket. A híd két pillérét alanynak ill. állítmánynak nevezzük, de drótkötelek tartják (vonzatok) az egyes pontokat (egyik az alanyhoz, másik az állítmányhoz kapcsolva). Lehet egypillérű is (hiányos mondat), mint a pozsonyi, de akkor erősebb kötelekre van szükség. Ha a két pillért A ill. Á betű formájában rajzoljuk le, akkor ez a szemléltetés könnyen átvihető később az elvont képletre. A szófajokkal ugyanez a helyzet. Először ismerni, értelmezni, tudatosítani kell, hogy milyen tartalmú szavaink vannak, ezeket különkülön kiválogatjuk a szövegből. Eleinte csak az egyértelműen meghatározhatókat, a szemléletesebbeket, majd csak ezután nevezzük meg, hogy a cselekvést jelentőket igének fogjuk hívni, a tárgyakat főnévnek, de aztán a tárgyak, állatok, növények is ide tartoznak. Igaz, hogy az alsó tagozatos korban az emlékezet nagy kapacitásúnak tűnik, de ez a csak a mechanikus emlékezetre vonatkozik. Betanulhat rengeteg meghatározást, de ha azoknak nincs a valósággal szemléletes kapcsolata, akkor a felső tagozatos korában jelentkező szelektív logikai rendszere, mint feleslegest teszi a „kosárba". Körülbelül tíz éves korukban a gyermekek észlelési fejlődése lezárul, és a tanulási motiváció hangsúlya a racionális, értelmi szférába tolódik át. Az ok-okozati viszonyok megismerésének vágya, a miért és hogyan kérdésekre összpontosuló kíváncsiság sajnos nem mindig találkozik a tantervekkel és módszerekkel. Ebben a korban a képi emlékezet és a logikai emlékezet dominál (szemléletesség és logikus

összefüggés). A csak szavakra, kapcsolódás nélküli száraz ismeretekre épülő tanórákkal szemben védekezést, ellenállást és olykor undort épít ki. Ekkor már lehet elvont szabályokat is oktatni, de csak az eleven szemlélet irányából. A valóság törvényszerűségeit rendszerbe foglalva összegezzük a tapasztalatokat, és ezt a „képletet" próbáljuk alkalmazni valós helyzetekre. Az anyanyelvi oktatás számára még itt is elsőrendű, hogy ne rendszertant, hanem nyelvhasználatot tanuljunk. Az idegen nyelv oktatása segítségével hatékonyan be tudjuk mutatni, hogy például a magyar igéknek a szlovákban, angolba, németben is igék felelnek meg. Ez a felismerés, ha jól alkalmazzuk, elősegíti a nyelvek közti analógiák keresését, és itt már figyelmeztetni kell az eltérésekre (jelző és jelzett szó sorrendje, intézmények, keltezés helyesírása stb.). Mint ahogy a biológiában sem rendszertant kellene alapfokon magoltatni, hanem megismertetni a gyermekkel környezetünk (komplex) élővilágát, úgy a beszélt nyelv ismeretének birtokában ebből kellene kielemezni a nyelvtani, nyelvhelyességi szabályokat, amire építve a szépirodalmi szövegek is értelmezhetők. Jó lenne viszont a magyar nyelv munkafüzetébe matematikai, földrajzi, történelmi, természetrajzi vagy honismereti jellegű szövegeket bevenni az értő olvasás gyakorlására az adott évfolyam (vagy az előző) tananyaga alapján. Ezzel a többi tantárgy oktatását is segíthetjük. Nyelvtani elemzésre azokat a szövegeket adjuk ki feladatul, amelyeket már tartalmilag elemeztünk, így kevésbé fordulhat elő, hogy a szövegértés hiányosságát a nyelvtani fogalmak ismeretének értékelésére visszük át. Az irodalmi órákon alapfokon teljesen háttérbe kellene szorítani az irodalomtörténeti jelleget. Nem szerzőkkel, hanem élethelyzetekkel, beszédhelyzetekkel, történelmi helyzetekkel, erkölcsi tanulságokkal, esztétikai élményekkel, vagyis komplex élettapasztalatokkal kellene megismertetni a tanulókat. Hiszen az irodalmi alkotások olvasása, megismerése, értelmezése csiszolhatja a személyiséget, a jellemet, az életfelfogást, a magatartást, a gondolkodásmódot, kommunikációt, nyelvhasználatot. Növelni kell az órákon a közös olvasásra szánt időt és a szöveg közös értelmezését.

Ez az egyetlen bizonyosság, hogy valóban olvasnak. Máskülönben csak vázlatokat, tartalmakat, felszínes ismereteket kapnak arról, amit meg sem kóstoltak. A versek elsajátítása terén az alsó tagozaton még a zene, a ritmus szépsége ringatta a nagy mennyiségű szöveget, de a felső tagozatosok már csak az értelmezett szöveggel képesek igazán megbirkózni. Oda kell figyelni, hogy az elbeszélő költeménytől és a mesétől eltérően a lírai művekben ne a történetet keressék, hanem a kifejezett érzéseket, gondolatokat, hangulatokat próbálják megragadni: megérezni, és ezzel az érzéssel átitatva másokkal megéreztetni. Nem szenvedni, hanem szenvedélyt ébreszteni! A felső tagozatos korban a testi érés miatti eltérések megjelennek az érdeklődés terén is. Ingerlékenyek, sértődékenyek, dacosak vagy önfejűek is lesznek vélt vagy valós igazukban. Az olyan erkölcsi fogalmak, mint az igazság, jóság, megértés, és az olyan vágyak, mint az önállóság, szabadság értelmezése még nem elég árnyalt, csak vázlatos, töredékes vagy homályos is, de a mesehősök és regényhősök magatartása alapján a jó és a rossz, a helyes és helytelen megítélése egyre tisztább lehet. Az esztétikai, lelki értékeket viszont szintén az értelem, a materiális valóság alapján akarják megragadni, s ha ebben nem kapnak útmutatást, akkor leragadhatnak a pragmatikus megoldásoknál. A lányok ebben az időben hamarább lesznek fogékonyak az érzelmi hátterű jelenségek, az ízléses, esztétikus dolgok iránt, így az irodalom és a beszélt nyelv iránt is igényesebbek. A fiúk a hirtelen testi növekedésük miatt kissé esetlenek lesznek, amit nyersességgel, durvasággal vagy erőszakkal kompenzálnak, de jobb esetben a sport vagy más téren versenyhelyzetben dolgoznak fel. Sajnos a nevelés szempontjából fontos azonos nemű példaképpel a tantestületekben a fiúk egyre ritkábban találkozhatnak, ugyanakkor az anyai szeretet és gondoskodás helyett gyakran szigorú és türelmetlen tanárnők szeszélyével néznek szembe. Vagy elfordulnak az iskolától, vagy az irodalmi élmény fogja helyettesíteni a társadalmi modellt és tapasztalatot. A felnőttek világával szemben, parancsaik ellenében (holott ők is felnőttes magatartásformákat utánoznak, mint a kifestés, cigaretta, alkohol stb.) a lányok toleránsabbaknak tűnnek, mert

magukba fojtják indulataikat, és látszólag „illedelmesen” behódolnak, míg a fiúk ellenállnak, visszaszólnak és ezért látszólag „szemtelenek”. Ezért másfajta műveket kellene javasolni a lányok és másfajtákat a fiúknak. Pl. Szabó Magda: Abigél (lányok), Molnár Ferenc: A Pál utcai fiúk (fiúk). A líra terén is vannak hasonló érdeklődésbeli különbségek: a fiúk a forradalmi (Egy gondolat bánt engemet), a lányok szerelmes verseket fogadják szívesebben. Adjunk teret annak, hogy vállalhassák különbözőségüket, akkor pontosabban tisztázódik azonosságuk! Szomorú, hogy a társadalmi zavarok lenyomataként jelentkező identitászavarokat egyes körök még elfogadólag támogatják is, holott az egészséges családmodellt, értékrendet és jövőképet kellene megerősíteni. Amikor ez a modell rosszul működik, nem tölti be szerepét, akkor a kapcsolatteremtés (barátság, szerelem) és az elszakadás (otthonról az önállóság és a családalapítás felé) folyamatában is súlyos zavarok állhatnak be. A középiskolába kerülő fiatalok testileg érettnek tűnnek, de szélsőségek közt őrlődnek (a gyerekes és túl komoly felnőtt viselkedés, erősen otthonhoz kötődő és az otthonról menekülő végletek között). Keresik a helyüket, próbálgatják erejüket, célokat próbálnak megfogalmazni, szeretetre és megértésre vágynak, de útmutatást az iskolában nem mindig találnak. Illetve a baráti kör, a televízió, a sajtó és az utca formálja a jövőképet olyanná, amilyen az maga is.

A magyar nyelv és irodalom oktatásának prioritásai

Egyetlen hivatása tudatában lévő pedagógus sem mondhat le tanítványai boldogulásáról, vagyis arról a pedagógiai optimizmusról, hogy tevékenységünknek van értelme, és nem csupán a havi bérért dolgozunk. Ebben az is benne rejlik, hogy nem csak az ismeretek átadása, hanem az értékek közvetítése, a személyiség gondozása is feladatunk. A fentiekben vázolt gondok és lehetőségek ismeretében kell kidolgoznunk a magyar nyelv és irodalom oktatásának céljait, feladatait, tartalmi összetevőit és módszereit. Ezek megválaszolása után lehet tantervet írni és tankönyvet szerkeszteni. Valószínű, hogy minden eddigi tanterv a magyarországi beidegződések alapján, az idő „karácsonyfájára” mint díszeket aggatta fel a korszakokat, stílusokat, szerzőket és műveket. Márpedig, ha az irodalom örök érvényű emberi érzéseket és értékeket szólít meg, akkor ne a kronológia legyen a legfontosabb szempont, hanem az egyén, aki ez befogadja és az a nép, melynek nyelvén készült. Tudjuk, hogy minél régebbi, annál távolabbi és annál kevésbé érthető lehet egy szöveg. Mi mégis az elsős középiskolások kezébe adjuk az ókori szerzőket. A többség visszaadja: Nem kell, nem értem...! Ez az igazság, ha nem akarjuk magunkat ámítani. Persze az összefoglalt történet, a cselekmény lehet érdekes és kalandos, ha elmondjuk, de ehhez elég kevesebb eredeti szöveg is, amit alaposan kielemezve, megtanulva meg lehet kóstoltatni velük. Vagyis a szájukban, gondolkodásukban maivá tenni a régi történetet úgy, hogy az eredeti szöveg mégse romoljon. Talán ez a legnehezebb. Mégsem reménytelen. Megválaszolva azt a kérdést, hogy miért oktatjuk, miért szükséges oktatni az anyanyelvet és az irodalmat, az alábbi szempontokat kellene előtérbe helyezni:

A. Az anyanyelvi oktatás legyen a kommunikációs készségek fejlesztésének kulcsa. Az alapozó időszakban (egy évvel iskolába lépés előtt) felzárkóztató, kiegyenlítő programot kidolgozni, melyben a ritmus, a szöveg, a dallam és a mozgás arányosan erősíti egymást. Az iskola alsó tagozatán erre építve növelni a szókincset főleg szövegek értelmezésével, értő olvasás gyakorlásával. A logikai készségeket a mondatszerkezet elemeinek felismerésével, a szavak jelentés szerinti csoportosításával, párhuzamokkal és ellentétpárokkal, mesékkel, időszerű történetekkel és a többi tantárgyból vett szövegek értelmezésével fejlesszük. Az értő olvasás mellett gyakorolva az érthető, értelmes felolvasást és beszédet.

B. A pedagógusok felkészítésével és továbbképzésével alapozzuk meg azt a szemléletet, mely szerint az oktatás nem csupán az ismeretek átadása, vagyis ne az ismeretek elsajátított mennyisége alapján, hanem a tanuló magatartása, az ismeretek alkalmazása szerint értékeljünk.

C. Az irodalom oktatása ne irodalomtörténeti, hanem műközpontú legyen: Szövegértelmező, helyzetértékelő, esztétikai és erkölcsi értékeket kereső. Az érettségi vizsga ne műveltségi vetélkedő, hanem a nyelvhasználat, a szövegértelmezés, a műértés, a nyelvhelyzet felismerésének és alkalmazásának minőségvizsgálata legyen elsősorban.

D. Az alapiskolai nyelvtan oktatása a nyelvi törvényszerűségek ismeretére, felismerésére és alkalmazására építsen elsődlegesen, és csak ezután oktassuk a nyelvtani rendszer elvonatkoztatott rendszerét.

E. Az anyanyelv oktatása segítse más tantárgyak tanulásában a szövegértelmezést (a feladatok megértését).

F. Az anyanyelv alapos ismeretére alapozva oktassunk idegen nyelveket.

G. Növelni kell a kommunikációs alkalmakat, az önálló fogalmazási és beszédhelyzeteket, az egyéni véleményformálás lehetőségeit.

H. A felső tagozaton ajánlatos figyelembe venni a nemi különbségek szerinti érdeklődést, hogy milyen jellegű, tartalmú olvasmányokat javaslunk elolvasásra.

Végezetül álljanak itt a kiváló paptanár Korzenszky Richárd szavai: „Jövőnk csak akkor lesz, ha van világos képünk a világról s a világban az emberről. Ha tisztában vagyunk azzal, hogy az ember része és felelőse ennek a világnak, nem pedig korlátlan ura és leigázója. Jövőnk csak akkor lesz, ha tudjuk tisztelni az életet. Jövőnk csak akkor lesz, ha iskoláink nem teszik tönkre az embert, hanem lehetőséget biztosítanak a gyermek számára, hogy valóban emberré érjen. Ha nem kényszerítik bele iskoláink gyermekeinket egy ördögi körbe, amelyben a minél előbb megszerzendő minél több ismeretanyag birtoklása a legfőbb cél. ... Tudnunk kell, hogy az ember nem világpolgár, hanem otthonra van szüksége. Az otthon-élményt megadni a család után elsősorban az iskola képes. Az iskola nem a tantervektől és a tankönyvektől lesz iskolává, nem az épület fölszereltségétől lesz jó. Kellenek a jó tantervek, tankönyvek, kellenek a jól fölszerelt, korszerű épületek. És nem hiányozhat egyetlen iskolából sem a korszerű tudományosság, a versenyképes szakértelem. De mindezeknél sokkal fontosabb: kellenek az igazi, elkötelezett, magukat szétosztani kész emberek, akik kézen fogják a gyermekeket, és felvezetik őket az életbe. ... Óriási a felelőssége mindazoknak, akik a felnövekvő ember előtt megnyitják a világot. Vajon valóban azt mutatják-e kívánatosnak, ami igazán szép, ami valóban jó, ami tényleg igaz?”

Két pogány közt reménységgel

előadás a Magyarok IX. Világkongresszusán

A népnek, amelynek nincsenek álmai, nem lesz jövőképe sem. Persze nem elképzelt múltat, hanem jövőt kell álmodni. Az álmodó természetesen (ellentétben az álmodozóval) tudatosítja helyét és helyzetét is a világban, amihez hiteles ismeretekkel kell rendelkeznie a múltról és a jelen viszonyokról.

S ha jól figyelünk, láthatjuk, most dől el, hogy vajon a nemzetek Európája vagy a birkanépek és csordanépek Európája felé haladunk tovább. Immár nyilvánvaló, hogy a népek álmait tudatosan, szervezetten és a liberalizmus köntösében rejtőzködő pénzvilág támogatásával mérgezik és bomlasztják. Ez zajlik akkor is, amikor népeket, nemzeteket, vallásokat és felekezeteket uszítanak egymásra. Mert az önismeretét, önértékelését, öntudatát vagyis egész önbecsülését vesztett népeket könnyű jámbor birkává vagy terelhető csordává alázni.

Ezért kellett kirobbantani két világháborút (és sok helyi konfliktust is) a XX. században, amelyek a pénzuralmi háttérhatalom akarata és támogatása nélkül aligha valósulhattak volna meg. És a béketárgyalásoknak nevezett területrablások és fosztogatások éppen ennek a bűnszövetkezetnek a szándékait tükrözik és igazolják. Ám ahogyan Zrínyi a török megszállás idején nevén nevezte a dolgokat, úgy kell nekünk is lelepleznünk, azonosítanunk a megszállókat, istentagadó uzsorásokat, az országrablások haszonélvezőit és cinkosaikat: a hazaárulókat és nemzetvesztőket. Árulókkal és cinkosaikkal nem kell és nem szabad alkudozni! Ez nem megosztás, hanem megtisztítás!

Sajnos a számonkérés és elszámoltatás még nem történt meg, és hazugságok ködében kell utat találnunk és mutatnunk. Ezért kötelességünk ezen a fórumon is a tisztánlátást megsegítenünk. Ám ez nem lehet olyan alku, hogy a világosság a sötétséggel kiegyezzék a félhomályban, mert a világosság előbbre való. Vagyis a keresztény szeretet, alázat és megértés nem jelenthet megalkuvást és behódolást a bűn előtt. Mert a magyar nemzet jövője, nemzetünk önbecsülésének helyreállítása a tét!

Bár Zrínyi Miklós óta szinte mit sem változott a helyzetünk, a Szent Korona Országának nagyobb része ma is idegen megszállás alatt sínylődik és négy évszázad múltán most is az a kérdés, hogy meg tudjuk-e tartani, meg tudjuk-e védeni emberi és keresztény alapértékeinket, amiben csak a jó Isten irgalmában és kegyelmében, valamint önmagunk erejében és bölcsességében bízhatunk.

Éppen ezért nem reménytelenül!

Ám *„Lehetsz-e bölcs, lehetsz-e költő,*
mikor anyád sikolt?!” (Dsida Jenő)

96 éve, amikor „minden Egész eltörött”, vagyis ezer éves országunkat darabokra szedték, a magukra hagyott és idegen megszállás alá került országrészek népessége előtt két lehetőség mutatkozott (a harmadik, az elmenekülés szerencsére akkor nem volt igazán jellemző). Az egyik az önfeladás és beolvadás azzal a téveszmével, hogy talán a gyerekek és az unokák számára ez lesz a könnyebb és fájdalommentesebb, de aztán kiderült, hogy ezzel a lépéssel nem csupán nyelvüket, hanem hagyományaikat, hitüket, szüleiket és emberi mivoltukat is meg kell tagadniuk, s a következő nemzedéknek sem tudnak már tisztességből példát mutatni. A másik lehetőség a dacos ellenállás, a csakazértis vagy csakazértsem vállalása, egy keresztút, ami küzdelmet, felkészültséget, elszántságot és bátorságot is követel, de közben erőt, hitet, tisztánlátást, reményt és ezzel együtt jövőképet is kínál. Lehet ez az ellenállás harcos és aktív

cselekvés, de lehet olyan passzivitás is a „kő marad” elve mentén, hogy nem teszek meg semmit a megszálló hatalom kedvére és javára, viszont őrzöm, ápolom és védem nyelvemet, kultúrámat, hitemet, szüleimtől kapott örökségemet. A hagyományőrzés, értékőrzés és közösségőrzés sok-sok lehetősége adott az élet minden területén. A legfontosabbak ezek között a templom és az iskola, vagyis a Szent István által ránk hagyott útmutatás az „igazság és az élet” nyomvonalán, valamint a nyelvi és kulturális közösség megtartása, hogy újabb útmutatók, szellemi vezetők tudják meglátni, felismerni és megvalósítani mindezt, hogy ott legyenek minden településen és minden kisközösségben is, mint pásztorok a nyájak mellett. Ilyen tanítókra, papokra, írókra, cserkészekre, politikusokra volt szükség a túléléshez, megmaradáshoz és továbblépéshez. Hogy ez mennyire volt sikeres, arról megoszlanak a vélemények. Ha azt vesszük, hogy a demográfiai adatok, a népszaporulat alapján a Felvidéken ma legalább kétmillió magyarnak kellene lennie, ha mindegyik magyar szülő gyermeke vállalta volna magyarságát, viszont jelenleg félmillió sem vallotta magát magyarnak, akkor katasztrofálisnak mondhatnánk. Ám a körülményeket figyelembe véve, vagyis hogy mindezt a hatalom tudatosan és módszeresen szervezett beolvasztó politikája ellenében kellett vállalni, akkor azt kell mondanunk, hogy a potenciális egyénekből 20-25 százalék menekült meg a szellemi fertőzéstől, ahonnan még mindig talpra lehetne állni. A mostoha hatalom szemében az a legnagyobb „bűnünk”, hogy még mindig nem pusztultunk ki vagy olvadunk be teljesen. Ezért tapasztaljuk a hétköznapokban is az arroganciát, a megfélemlítést és a jogegyenlőségből való kirekesztést mind a múlt megítélése, mind az önrendelkezési jogok gyakorlata és az esélyegyenlőség vagy a méltányosság terén. Persze tisztában kell lennünk azzal is, hogy összlétszámunk és arányszámunk radikális csökkenésének következményei hová vezethetnek.

1920 után, a két világháború közötti időszak sem volt könnyű, mert a hirtelen hatalomváltással korábbi egységes területeket, tájegységeket, gazdasági és kulturális kapcsolatokat daraboltak szét, és nem csupán közlekedési gócpontokat szakítottak el vonzáskörzetüktől, hanem a közigazgatás évszázados rendszerét is megbontották, és egyes részek partra vetett halakként „száraz űrt” harapva maradtak magukra. 1945 után viszont még ennél is súlyosabb fenyegetettséget jelentett a teljes jogfosztás, vagyonelkobzás, deportálás, a magyarok szétszóratása és az idegenek betelepítése. A kommunista diktatúra pedig a lelki megszállás céljával nem csupán a természetes emberi közösségek felszámolásán munkálkodott, hanem az egyének alapvető emberi értékeinek „átformálását” is elhatározta. A „kis antant” egyik egyeztetett stratégiai célja volt, hogy Magyarországot megfojtsa, elszigetelje nemzetközi kapcsolataitól, és a várható „csődeljárás” reményében azt a területet is eloszthassák egymás közt, és ezzel párhuzamosan az utódállamokba kényszerített magyarságot elszigetelje az anyaországtól, hogy azok rákényszerüljenek a gonosz mostohák esetleges könyörületére vagy alamizsnáira. Az „államhűség”, „lojalitás”, „államnyelv” és „államérdek” fogalmak ez idő alatt és ezen a területen igen érdekes tartalmakat kaptak, amelyek elkorcsosult hajtásai még a mai jogalkotók, tankönyvszerzők vagy egyházi emberek tudatában is tovább élnek. És bár azt emlegetik, hogy feszültség csak a nagypolitika és a hatalmi politika szintjén áll fenn, de a köznép megérti egymást, viszont azt a hétköznapokban is folyamatosan tapasztaljuk, hogy az eltorzult értékrend és a zavaros megfogalmazás leszivárgott a legalsó szintekig, amikor természetesnek veszik a kettős mérce alkalmazását, az egyoldalú toleranciát, a behódolást és megalkuvást, és elvárják, hogy mindezt lojálisan el kell fogadni. Ahol az számít jó állampolgárnak és jó magyarnak, aki feladja anyanyelvét, nem igényli saját nyelvének egyenrangúságát, gyermekeit nem anyanyelvén oktatja, nem kér magyar papot, liturgiát, sajtót, információs táblát, „hiszen már megtanult szlovákul, s ha nem, akkor miért nem költözik el”, ott nagyon nagy bajok lehetnek a társadalomban. Mert ez olyan betegség, mint a daganat, amely nagy fájdalmakkal jár, szinte gyógyíthatatlan, és elpusztítja azt a testet, amely táplálja.

Vajon az utódállamok felelős vezető rétege és értelmisége annyira korlátolt, hogy mindezt nem látja, vagy csak a birtoklási vágya miatt nem akarja látni, mert fél attól a leleplezéstől, hogy olyan fölött rendelkezik, ami őt nem illeti?!

Akárhogy is van, de veszélyhelyzetben sem az elmenekülés, sem a behódolás nem megoldás, ezért túlélési módszereket, stratégiákat kell megvalósítani, hogy méltók lehessünk őseink megtartó helytállásának emlékezetéhez.

Amint az 1526 utáni időkben török iga és német járom terhei alatt kellett megmaradni, úgy 1920 után először a cionista pénzvilág befolyása alatt lévő nagyhatalmak és a nemzetállamról álmodó megszállók közé szorulva kellett őrlődnünk. 1945 után pedig a soviniszta nemzeti komplexusoktól elkorcsosult mostoha „államalkotók" és az istentagadó kommunizmus malmainak darálóját is túléltük. Az elmúlt negyedszázad folyamán pedig a nemzetvesztő cionista liberalizmus és a történelmi-kulturális kisebbrendűségi komplexusoktól szenvedő szláv nemzeti arrogancia harapófogója veszélyezteti létünket.

1920 óta tehát a két pogány közé szorult Felvidéken az önszerveződés, talponmaradás, túlélés különböző stratégiáival találkozhatunk az irodalom, kultúra, egyházi élet, oktatásügy, cserkészet terén. Ezekből szeretnék néhány sikertörténetről beszámolni.

1920-tól 1938-ig

A trianoni döntés érthetetlen értelmetlensége eleinte csak „tévedésnek" tűnt sokak szemében, amint az jómagam is megtudtam nagyapámtól, de hasonló módon jellemzi Vécsey Zoltán a kassai viszonyokat a Síró város című (cseh hatóságok által betiltott) könyvében. Nem értették, mert nem érthették meg a nagyhatalmi önkény szándékainak rájuk mért „eredményeit", mert a valódi szándékok sajnálatos módon napjainkig nem szerepelnek a hivatalos történelemkönyvekben még a Csonka-Magyarországon sem! Hiába várták reménységgel a dolgok jobbra fordulását, mert közben azt kellett tapasztalniuk, hogy a megszálló hatalom sunyin, fondorlatosan vagy éppen kérlelhetetlen arroganciával építi ki hivatali apparátusát, telepíti be a maga embereit, számolja fel a magyar iskolákat és nyitja meg a sajátjait (Csécs és Makranc sorsát még az akkoriban balos Fábry Zoltán is a demokrácia megcsúfolásának minősítette, és ahol ma sincs magyar nyelvű iskola, csak szentmise vagy istentisztelet). Az értelmiség több vonalon is felismerte, hogy az állapot nem ideiglenes, nem demokratikus, de még csak nem is barátságos. Ezért a maguk módján próbálták megszervezni az elszakított és megszállt terület magyarságának önfenntartó közösségeit.

Egyházi vonalon a katolikus egyház, amely már Trianon előtt is erős szláv befolyás alatt állt a vezető testületei útján próbálta szláv igába fogni a híveket. Magyar püspökség híján a papjait a „keresztény alázatosság" ürügyével engedelmességre intette, s a magyarok közé szlovák vagy „szófogadó" magyarul beszélő papokat helyezett, míg sok magyar papot szlovák vidékre rendeltek, főleg azokat, akik a magyarság vállalását a tízparancsolattal egyezőn az apák és anyák s a család tiszteleteként értelmezték híveik előtt. A hívek pedig hasztalan kilincseltek magyar papokért, amint azt például Rábely Miklós Egy rimaszombati polgár vallomásai c. emlékirataiból is megismerhetjük a kereszténység szégyenének nevezhető Rozsnyói püspökség területén. A református egyház, amely tisztán magyar felekezet volt, szabadon végezte kötelességét, viszont a hatalom elfeledkezett róla, nem tartozott a „hivatalosan elismert egyházak közé, ezért Balogh Elemér püspök bölcs vezetése idején nem vetette fel a legalizációt (hiszen a döntéshozók között több volt az ellenfelük, mint barátjuk), azon dolgozott a hatalom befolyásos tényezői körében, hogy betiltásukat elkerüljék. Még Masaryk elnöknél is jártak, ahol egy kedves ajándék megtette a hatását, továbbra sem gáncsolták működésüket, és sok helyen az iskolánál is hatékonyabban foglalkozhattak az ifjúsággal. A templom továbbra is a

találkozás, a közösségépítés és a megmaradás egyik bástyája maradt, és olyan tekintélyek is akadtak, mint a premontrei rendi Mécs László, aki Nagykaposon és Királyhelmecen is meghatározó és megtartó erejű emlékeket hagyott maga után. Már az ő példája is megmutatta, hogy útmutató, hiteles és karizmatikus egyéniségekre és személyiségekre van szükség, de az is igazolást nyert, hogy megmaradásra úgy van esély, ha az egyházi, tanügyi, irodalmi és politikai tényezők közös célt tudnak megfogalmazni, egységes stratégiával tudnak fellépni, s legfeljebb csak az egyedi helyzet megkövetelte taktikában oldják meg más eszközökkel a cél felé vezető feladatokat.

A politikai élet terén mindjárt az elején létrejött két meghatározó és nemzeti érdekképviseletet vállaló párt: a Magyar Nemzeti Párt és a Magyar Keresztényszocialista Párt (a szocialistát itt természetesen szociálisként, vagyis a közösségiként kell érteni. Ennek színeiben jutott be szenátorként az akkor még meghatározóan magyar jellegű Kassáról Márai Sándor apja, a jónevű és részben erdélyi szász gyökerekkel rendelkező Grosschmid Géza, akinek karakteres és nemzetvédő beszédei és írásai a Kisebbségi sors c. kötetében jelentek meg). Már az prágai parlament megalakulásakor 1920 június 3-án (egy nappal a trianoni diktátum aláírása előtt Körmendy-Ékes Lajos a felszólalásában jelezte, hogy nem azért jelöltették magukat a prágai törvényhozásba, hogy a helyzetet legitimálják, hanem azért, hogy elmondhassák: igazságtalanság történt, és ők az igazságosságért fognak itt mindig cselekedni és felszólalni. A két párt 1935-ben egyesült Esterházy János elnöklete alatt. Számára még miniszteri bársonyszéket is felkínáltak, de ő sem akkor, sem soha később nem hódolt be, mert látta, hogy ezeket a posztokat a hallgatásáért vagy a beleegyezéséért cserében juttatták volna. Azt is tudták, hogy a választások tétje a kisebbségbe szorított helyzetben nem a parlamentbe jutás csupán, hanem az önszerveződés és a helytállás formálásának lehetősége, valamint az erőink megalkuvás nélküli felmutatása is egyben. Voltak a hatalom és a pénzvilág által kreált, magukat magyarnak hirdető pártok is, de azokat abban az időben még a magyarság józan értékrendje kivetette magából. Ezek a küzdelmek erősítették minden alkalommal a történelmi, vérségi és kulturális együvé tartozás érzését, tudatát, s hozzájárultak az önismereten, reális önértékelésen megalapozott önbecsülés megerősödéséhez, ami elsőrendű követelmény kellene legyen ma is.

Mivel az iskolaügy állami felügyelet alatt állt, ezért a hatalom bárhol és bármikor beavatkozhatott a magyar nyelvű oktatás milyenségébe. Sok helyen a Szlovák Liga hatalmas pénzügyi kerettel úgy hozta lehetetlen helyzetbe a magyar kisiskolákat, hogy engedélyt kaptak kis létszámú szlovák iskola nyitására is, és oda ingyenes tízóraival, tanszerekkel tudták csábítani, főleg a szegényebb zsellérfalvakban a gyerekeket, de a magyar iskolákat csak magasabb létszámmal engedélyezték megnyitni. Ezért volt jelentős a cserkészmozgalom megindulása, amely sok esetben pótolni tudta az iskolai oktatás tartalmi részeit is, a tevékenysége pedig vonzó és jellemfejlesztő volt.

Az irodalmi élet mindig sajátos helyzetben van. Könyv- és lapkiadástól függ (bár írni lehet attól függetlenül, hogy megjelenik-e vagy nem, de a további írásokhoz a publikáció, a visszhang jelenti az ösztönző erőt.). kezdetben a magyar kisvárosokban szerveződtek olvasókörök, ahová becsempésztek (mert legálisan sokszor nem lehetett) magyarországi kiadású könyveket, kéziratokat. Nagyobb városként csak Pozsony és Kassa mutatkozott. De még például Nagykaposon is volt nyomda, ahol Mécs László élt. Az irodalom üzeneteket közvetíthet, rejtjelezheti, parabolaként dolgozhatja fel a társadalmi helyzeteket egy történelmi eseményhez kapcsolva, mint annak idején Katona a Bánk történetével, avagy Arany János az eltiport szabadságot Wales esetével példázta.. Persze a hatóságok sem maradtak tétlenek, gyakran tiltottak be, zúzattak be könyveket, amiből jól látszik, hogy nem érezték jogos birtokuknak a Felvidéket, és tudták, hogy nem jogos örökösei ennek a térségnek és történelemnek.

1945 után

1938-ig minden diszkrimináció, adminisztratív intézkedés és hatalmi manipuláció ellenére mintegy 700 ezer magyar maradt a Felvidéken, s az önszervező erőinek mozgósítása révén elég jó kondícióban érte a visszacsatolás, bár csak a magyar többségű területek kerülhettek vissza (Kassa igen, de Pozsony nem, bár ott a németek és magyarok mellett a szlovákság jelentéktelen volt még akkor). A világháború pusztítása nyomán a szovjet megszállással járó kényszermunka következett. A kassai kormányprogrammal kapott szabad kezet Benes elnök a németek és magyarok felszámolására, hogy „nemzeti szláv államot hozzanak létre", amihez megkapta a pánszláv-bolsevista szovjet rendszer támogatását is (persze ennek fejében kellett átadni a szovjetek számára Kárpátalját, hogy legyen hídfőállásuk a Kárpátokon belül. A teljes jogfosztás, vagyonelkobzások, csehországi deportálás, majd Magyarországra való kitelepítés (lakosságcsere) és a megüresített helyekre való betelepítés következett 1949-ig. Az 1948-as kommunista hatalomátvétel „eredményeként" megjelenhettek magyar lapok, lassan megnyílhatott néhány magyar iskola (amelyek száma és tanulószáma soha nem érte el a háború előttit), de közben a falvak kollektivizációja ürügyével teljesen szétverték a helyi önigazgatási formákat. A tehetséges gazdákat kulákká nyilvánították, a szövetkezetesítéssel ill. a nagybirtokokon kialakított állami gazdaságok miatt idegeneket telepítettek be a magyar falvakba, ami esetenként indokolttá tette a szlovák iskola megnyitását (a magyar elsorvasztása céljából). A vezetőket felülről, szlovák kommunista célokat követve nevezték ki. Az 1945 utáni jogfosztás és megfélemlítés időszaka megtette a hatását. Esterházyt is azért ítélték halálra (távollétében, koholt vádakkal, néhány perc alatt!), hozatták haza a szovjet pokolból, hogy elrettentésül példát statuáljanak. Kb. 200 ezer magyar nem merte többé vállalni nemzetiségét. A magyar papképzésről pedig még az egyház sem mert gondoskodni, magyar nyelvű katolikus papképzés a mai napig nincs, ez is okozza, hogy kevesebben jelentkeznek, s nincs elegendő magyar katolikus pap a magyar falvak számára. A református egyház is csak a Selye János Egyetem megalakulása révén kezdte el 2004-ben az anyanyelvi képzést. A tanítóképzés egy ideig Nyitrára összpontosult, de a legtöbb szakot ill. a középiskolák számára a tanári szakot csak szlovák nyelven lehetett szerezni.

A lenini módszer szerinti judeobolsevik szemlélet alapján a hatalom mindent ellenőrzött, csak azt volt szabad tenni, amit előírtak. Ennek jegyében született meg a Csemadok is, hogy íme a kommunisták visszaadják jogaitokat, s még kulturális szervezetetek is lehet. Legyetek hálásak érte! Valóban sokan elhitték ezt a szemfényvesztést, és önként, dalolva éltették a hóhérokat... A Csemadok (Csehszlovákiai Magyar Dolgozók Kultúregyesülete) kommunisták általi elgondolása szerint elsősorban a *„csehszlovákiai magyarok szocialista átformálásának, a szlovák nyelv és a szocialista életmód terjesztésének"* feladatával indult. Ehhez lehetővé tették, hogy színdarabokat adjanak elő, táncegyütteseket énekkarokat, folklórcsoportokat hozzanak létre, ünnepi műsorokat szervezzenek, folyóiratot és könyveket adjanak ki. Legfelső szinten párthatározatokat hajtottak végre, ám lent a falvakban viszont az emberek sajátos kisközösségekként kezdtek el működni. Így a Csemadok a nemzeti kultúra és a hagyományőrzés fórumává kezdett változni. Az emberek a Csemadok tagkönyvvel tudták igazolni maguk és a közösségük számára, hogy hová tartoznak. A tagság elérte a 100 ezres számot! Két alkalommal következett be szigorítás. 1956 után, amikor a magyar eszmékkel kollaborálókat kerestek, majd 1968 után, amikor a Csemadok teljes vezetését „lefejezték", hogy helyükre ortodox bolsevik szolgákat ültessenek (nem telt bele 10 év, és ismét kiszorították a faragatlan bürokratákat).

Az egyik tanulság tehát a kisközösségek megalakulása, azok találkozási lehetősége (területi és országos színjátszó, énekkari, táncfesztivál stb.). Csemadok-nap, dal-és táncünnepély néven önismeretet, önbizalmat fejlesztő, önbecsülést adó lehetőségek teremtődtek. Volt egy másik

kérdés is, méghozzá a magyar értelmiség kimunkálása, az értelmiség példamutatása. Először 1957-ben Prágában alakult meg ilyen célzattal az ottani egyetemisták részvételével az AED (Ady Endre Diákkör), amelynek első jeles vezetői közé tartozott Bajnok István és Duka Zólyomi Árpád. Ezek után a pozsonyi egyetemisták hozták létre a József Attila Ifjúsági Klubot (JAIK) 1964-ben. Akkor Duray Miklós, Mácza Mihály, Kajla Júlia, Gágyor Péter tartozott a szervezők közé. 1965-ben aztán a Csallóközt tragikusan sújtó dunai árvíz után országos tábort szerveztek NYIT (Nyári Ifjúsági Tábor) néven, amelyek évente 1971-ig tartottak legálisan (Kőrös, Abara, Pinc, Keszegfalu, Kéménd, Kaposkelecsény, Körtvélyes), majd 1977-től (Őrsújfaluban) újultak meg művelődés tábor név alatt, s ezekből lettek a szabadegyetemek. Ezek a táborok elsősorban a diákságot vonzották, főleg egyetemistákat, és pótolni kívánták az iskola oktatás hiányosságait történelem és irodalom terén, illetve a nem magyar nyelven tanulók és az egyetemisták számára a tiszta anyanyelvi kommunikáció lehetőségét biztosították, ezért különböző tudományos, műszaki előadások is terítéken voltak. És egyáltalán nem közömbös, hogy itt magyar fiú magyar lánnyal találkozhatott. Olyan bázisközösség kovácsolódott össze, amely végül egy felvidéki magyar önismeretre épülő felvidéki magyar önérzetet, öntudatot fejlesztett ki. Tehát egy kassainak közelebbi lett a 400 km-re lévő pozsonyi magyar, mint az alig 80-ra élő miskolci. A nyári táborozáskor kiépült a klubok közötti kommunikáció és klubhálózat is (amely csak 1978-ban alakult a Csemadok keretében klubtanáccsá). Hiszen közben Nyitrán, Kassán, majd Komáromban, Vágselyén, Rimaszombatban stb. is alakultak művelődési klubok. Ez eredményezte, hogy 1968-ban megalakult a Magyar Ifjúsági Szövetség, de csak rövid időre, mert a szovjet megszállást követő keményvonalas kommunista diktatúra ezt is betiltotta, vezetőit félreállította (pl. Durayt). 1972-ben tehát sok klub stagnált, vezetők nélkül állt. Pozsonyban is ekkor lépett színre egy új vezetés, amely a nyári táborokat akarta újra megszervezni, de a hatalom éberen őrködött. 1975-ben már minden készen állt, amikor ürügyként az egészségügyi hatóság kapta feladatul, hogy ne adjon engedélyt a táborhelyre. Ekkor döntötték el a szervezők, hogy mozgótábort szerveznek, 2-3 napos egy helyben tartózkodással, mert ennyire nem kellett ilyen hatósági engedély. A közlekedést pedig kerékpárral oldották meg, s ez alapozta meg a HONISMERETI KERÉKPÁRTÚRÁK indulását (amely 2016-ban 42. alkalommal járja a Felvidék falvait). Az első évben még csupán mozgó tábor akart lenni, de a mobilitás újabb célokat és lehetőségeket is adott. Végül kialakult egy szervezői stratégia: a közösségőrzés és fejlesztés, hagyomány és értékőrzés, valamint értékátadás pillérein.

1. Legyen ez a megmaradás egyik bázisa. A klubok szervezőinek találkozási alkalma, belső közösségszervező tapasztalatszerzés, kapcsolatépítés, csapatépítés.
2. Legyen a felvidéki magyar közösség történelmének, tájainak, hagyományainak megismerésére irányuló fejlesztő rendezvény.
3. Legyen tapasztalatcsere, vitafórum, készségfejlesztés, ismeretbővítés, önismeretünk forrása.
4. Legyen egészséges természetjárás, és a magyar fiatalok egymásra találásának lehetősége is.

Jövőkép és stratégia

Ezek alapján, a tervezési, szervezési és megvalósulási tapasztalatok tükrében fogalmazódtak meg az alábbi stratégiai gondolatok.

Jelenlegi helyzetünket és kilátásainkat elemezve és értékelve a szlovákiai (felvidéki) magyar nemzeti közösség, magyar nemzetrész számára az elkövetkező időszakban az alábbi feladatokat és célokat kell meghatároznunk:

Meg kell őriznünk nemzeti kulturális örökségünket, hogy ezzel megtarthassuk azt a nemzeti önbecsülést és öntudatot, amely az elmúlt közel száz esztendő folyamán az idegen megszállás következtében a külső erőszak, csábítás és ösztönzés hatására és a belső gyengeségek és gyarlóságok miatt is a magyarság létszámának tömeges fogyását eredményezte a Felvidéken: 1 millióról fél millió alá csökkent a számunk 100 év alatt, miközben a területen élő lakosság száma közel kétszeresére nőtt.

Nemzeti örökségünk pilléreit, amelyekre kiemelt figyelmet kell fordítanunk, az alábbiakban fogalmazhatjuk meg:

- az anyanyelv, amelynek támasza a magyar nyelvű oktatás és az anyanyelv szabad használatának a joga az élet minden területén. Ebben a fennálló hatalommal szemben is megalkuvás nélkül kell követeléseinket érvényesíteni az alkotmányos keretek legvégső határáig.
- történelmi örökségünk és néphagyományaink: szülőföldünk történelmi és kultúrtörténeti emlékeinek feltárása, megismerése és megismertetése a következő nemzedékekkel. Ebben együtt kell működnie az iskolákkal, cserkészeknek, kulturális és civil szervezeteknek, egyházaknak és a politikai érdekképviseletnek.
- közösségi életünk – a kisközösségek fejlesztik az önbecsülést, az önérzetet és az önértékelő képességet, főleg, ha értékes tartalommal telik meg tevékenységük.

Tevékenységünk minden területén oda kell figyelnünk a fiatalokra, akik keresik helyüket, bátrak önállóan is feladatok megoldására, de nem szeretik, ha helyettük, nélkülük döntünk, és erőszakkal beavatkozunk az elképzeléseikbe. Feladatokkal kell őket megbízni, támogatni saját hasznos és jó elképzeléseiket. Át kell adnunk egy-egy rendezvény lebonyolítását. Ez kulturált módon úgy jelenhet meg, hogy nem kell rivalizálniuk, de a saját terveiket, elképzeléseiket teljesen önállóan tudják megvalósítani a tervezéstől, szervezéstől a kivitelezésig. Illetve együttműködve közös rendezvényeket is lehetne tartani. az érdekvédelemben együttműködik azokkal a politikai szervezetekkel, amelyek az önrendelkezésünk, önkifejezésünk és természetes alapjogaink terén ezeket elfogadják!

Ha valaki terhesnek mondja magát, annak a gyermek teher, aki várandósnak, akkor a gyermekét várja, s aki áldott állapotú, annak a gyermek áldás. Már a fogalmak használata, elfogadása, beidegződése vagy elutasítása is meghatározó. A török megszállás idején például eleink nem azt mondták, hogy Törökországban élnek, ezért természetes volt még egy évszázad múltán is, hogy az idegen megszállókat kiseperjük ősi földjeinkről. Ma már senki sem berzenkedik az ellen, hogy a két Németország egyesítése természetes dolog volt, de a magyar nemzet elorzott szuverenitásának helyreállítását irredentizmusnak és irracionálisnak hirdetik. Jó ilyenkor a dolgok mögé tekinteni, hogy kik, hol és miért is akarják fenntartani a nem normális, vagyis a hazug, egészségtelen és igazságtalan viszonyokat! Nekünk pedig minden fórumon és minden lehetséges eszköz bevetésével el kell érnünk, hogy fogalmainkat, gondolatainkat, szavainkat helyesen használjuk, mert csak így válhatnak a tettek ösztönzőjévé. De közben azt is látnunk kell, hogy a megszálló hatalom nem kis pénzeket és nem kevés embert mozgósít azért, hogy az alattvalók feltétlen hűsége cselédi szolgalelkűséggé változzék a kiszolgáltatott őslakosok körében. Intézményeket, fórumokat, pártokat hoznak létre a beolvasztás céljaira, amikor a behódolást együttműködésnek hirdetik, a szolgaságot demokráciának, a nyelvi terrort szólásszabadságnak, a jogfosztást pedig önrendelkezésnek. Ennyit kaptunk fogvatartóinktól az elmúlt kilenc évtizedben, s ha néha egy-két morzsányi alamizsnát elénk söpörtek az asztalról, azért olyan hálálkodást vártak el, mintha a disznótorban lettünk volna. Olyan beteg és kiszolgáltatott világban kell egy új, vagyis megújuló nemzeti önépítkezést megkezdenünk, amikor az élet minden területén érzékelhető, hogy egy hamis világképet és torz értékrendet akarnak belénk táplálni: átprogramozni eredendő és természetes emberi értékeinket, hogy egy „civilizált állat” szintjére süllyedve csakis az anyagias, biológiai szükségleteink kielégítése

váljék életcélunkká egy olyan világban, ahol az „állatgondozó gazdák” önkénye szabja meg, hogy ki melyik vályúhoz kerülhet. Olyan viszonyokat teremtettek körülöttünk, hogy az egyes emberek már önmaguk helyzetével, értékeivel sincsenek tisztában. Kisebbségnek mondja magát egy olyan településen, ahol más nemzetiségű ember alig él. Egyik legelszomorítóbb következménye ennek a helyzetnek, hogy akik egy ilyen értékvesztett vagy értékzavaros világban nőnek fel, azok többsége nem is sejti, hogy nem ez a normális és természetes állapot, ezért igényt sem formál a változásra. Ennek okán helyettük is vállalnunk kell a nemzeti felszabadító harcot.

Deák Ferenc szavaival: *„Igaz ügyért küzdeni még akkor is kötelesség, midőn már sikerhez nincsen remény.”*

Olyan változásokra kell felkészülnünk, amelyek az európai és természetes emberi értékektől eltávolodott Európai Unió valamint az emberidegen pénzvilág törvényszerű közeli csődje és összeomlása után bekövetkezik. És erre fel kell készítenünk nemzetünket is. Választanunk kell, hogy mi legyen világképünk és életfelfogásunk meghatározója: az alantas és önző, anyagias és lélektelen, istentagadó materializmus (amely a liberális és szocialista befolyás alatt élőket sorvasztja), vagy pedig az emelkedett lelkületű, családot és nemzeti közösségeket megtartó humanizmus. És tisztáznunk kell azokat az alapfogalmakat is, amelyek közegében (kontextusában) a nemzeti közösséget is értelmezni kívánjuk. Az egyik alapelv, hogy a társadalom alapegysége nem az egyén, hanem a család, amely nem pusztán férfi és nő kapcsolata, hanem az anya, apa és a gyerekek egysége, mint a nemzeti lét értékőrző, értékteremtő és közvetítő alapsejtje. A társadalom politikai struktúrájában pedig el kell vetni a szándékosan megtévesztő jobb- és baloldali értékrendet, mert ez a horizontális besorolás megosztó, és a nemzet létére is veszedelmet jelentő megosztottságot idéz elő. Az emberi értékrend (s ennek vetületében a politikai, társadalmi is) csakis vertikálisan (függőlegesen) a magasság és mélység viszonylatában értelmezhető, amely felfelé a lét emberfölötti, isteni rendjéhez igazodik, s minél alacsonyabb szinten nyilvánul (nyilatkozik) meg, annál kevésbé értékes, annál silányabb, anyagiasabb, ösztönösebb és állatiasabb. (a Szentírásban már Káin és Ábel füstje, világfelfogása ezt a példázatot mutatja! ... sárba ragad, lesüllyed, elenyészik, aki csak lefelé, a sárba, az anyagba tekint... és nem emeli tekintetét, lelkét, szellemét az ég felé, s nem mossa meg arcát az ember felett álló Rend tükrében...) A megítélésben persze nem csak azt kell értékelni, hogy az adott jelenség hol foglal helyet, hanem azt is, hogy milyen az irányultsága, szemlélete: felfelé (emelkedik) vagy pedig lefelé tart (süllyed). A két és fél évszázada elterjesztett jobb- és baloldali megosztás jelentette az európai alapértékek (a keresztény erkölcs, görög bölcsesség, római jogrend) szándékos megrontásának kezdetét. A rontás hátterében a kereszténység és a nemzeti közösségek lerombolásában érdekelt világuralomra törekvő cionista pénzvilág sátáni erői és annak előfutárai (szabadkőművesek és illuminátusok) állnak. Reklámjaikkal, propagandájukkal, tömegtájékoztató eszközeikkel, téveszmék terjesztésével próbálják elködösíteni a valóságot, és az eltévelyedés ingoványába süllyeszteni megmaradásunk tartópilléreit. Már több nemzedéket tettek szellemi rabszolgájukká, hogy végül a fizikai szolgaságra is sor kerülhessen. A XX. század két világháborújának kirobbantása is szándékaik jegyében történt. Az önző és anyagias érdekek mögött aljas szándék áll, amelynek működését két egészségesen működő emberi alapérték tud megakadályozni: az istenhit (amelynek európai letéteményese a tízparancsolatban és a felebaráti szeretetben gyökerező keresztény erkölcs) valamint a nemzeti közösségek fennmaradása és e közösséghez való tartozás érzésének megtartó ereje.

A nemzet nem egyszerűen az egy nyelvet beszélők sokasága, hanem egy történelmi sorsközösség, amely a közös származás, gyökerek, történelmi tapasztalatok genetikailag is kódolt állapota, a létrehozott közös kultúrkincs és a beleszületettség is meghatároz. A magyar nemzet vesztére törekvő erők nem csupán a nyelvünket, hanem területünket, a fenti közös értékek

mindegyikét el akarják venni vagy meg akarják rontani. Azt hirdetik, hogy ne foglalkozzunk a múlttal, vagy pedig hatalmukkal és pénzükkel meghamisítják múltunk valódi képét, emlékeit, hogy nemzeti önbecsülésünk jogos lelki táptalaját megfertőzzék! Például a szkíta, hun és régebbi származás elvetésével!

Ezért legfontosabb feladatunk az egészséges magyar nemzeti önbecsülés helyreállítása! Vagyis a nemzeti önismeretet, nemzeti önértékelést és a nemzeti öntudatot, amelyben a kulturális, nyelvi, történelmi, közösségi értékek mellett az egészséges életmódnak, életszemléletnek (életfelfogásnak) és táplálkozásnak is meg kell jelennie! Tudatosítanunk kell, hogy *a magyar nemzet mindazok közössége akik történelmileg, kulturálisan, nyelvileg és genetikailag is dominánsan meghatározhatóan közös eredetre vezethetők vissza, ezeket az értékeket hordozzák, és vállalják ennek a sorsközösségnek a múltját, feladatait, célját és küldetését. Ennek a nemzetnek az őshonos központi életterülete a Kárpát-medence. Meghatározó hitvallása a keresztény egyházakban bontakozik ki. Nyelve a magyar.*

A nemzeti önismeret legfontosabb eleme a nemzeti múlt tárgyilagos feltárása és felmutatása. Az eddigi hazugságok leleplezése és kiiktatása a tömegtájékoztatás, oktatás és tudományos kutatás területéről. Továbbá a kulturális élet, életmód, hagyomány, anyagi és szellemi értékek (zene, néphagyomány, művészetek, irodalom, sport, tudomány) területének átörökítése (feltárása, megmutatása, oktatása), és a magyar nyelv eredetének, jellegének, gazdagságának tárgyilagos megismertetése és az anyanyelvi kultúra ápolása. A nemzeti közösségen belüli kisebb közösségek, tájegységek szerinti jellegzetességek értékeinek megismerése és vállalása, a szülőföldhöz való ragaszkodás érzésének elmélyítése. Lényeges, hogy az Érték legyen a Mérték!

– A politikai feladatok közé tartozik, hogy mint e térség őshonos nemzete és a Szent Korona népe a Szent Korona alatt állítsuk helyre nemzeti egységünket!

– Ezért elsősorban Magyarország tekintélyét, erkölcsi és gazdasági állapotát kell helyreállítani, amihez először a népünk lelki egészségét kell regenerálni!

– Ebben a folyamatban nemzetközi fórumokon is nyilvánvalóvá kell tenni a trianoni döntés hazugságok sokaságára épített igazságtalanságát a Magyar Királysággal szemben, és megkezdeni a döntés embertelen következményeinek felszámolását. (Igazságot Európának! – a Magyarok Világszövetsége által kidolgozott és Brüsszelbe is eljuttatott dokumentuma alapján)

– Meg kell akadályozni, hogy a nemzetvesztő, a természetes emberi értékeket nélkülöző pártok, csoportok, titkos társaságok, üzleti körök, intézmények és médiák beleszólhassanak, beavatkozhassanak nemzetünk sorsának alakításába!

– Helyre kell állítani a magyar nemzeti intézmények magyar jellegét (kivonni az emberidegen, kozmopolita, nemzetvesztő liberális vagy szocialista befolyás alól): MTA, Nemzeti Színház, közszolgálati médiák, múzeumok.

– Intenzív ismeretterjesztő és felvilágosító jellegű nemzeti arculatfejlesztő programot kell elindítani nemzetközi fórumokon (több nyelven) és a magyar nemzeti közösségben (közoktatás, nevelés, tömegtájékoztatás, kultúra és tudományos kutatás) egyaránt.

– Amíg az igazságtalanságok állapota nem rendeződik nemzetük feldarabolása ügyében, addig is az elszakított és beolvasztásra ítélt magyar nemzetrészek megmaradt hányadát a legmagasabb nemzetközi fórumok előtt kell védelem alá helyezni, és megakadályozni azt, hogy a megszálló és elnyomó országok politikai gengsztereinek gőgös és alantas szándékai, módszerei és eszközei tovább érvényesülhessenek!

Sokan azt hirdetik, hogy az ilyen elgondolások veszélyeztetik gyermekeink és unokáink jövőjét (ezzel tömtek a kommunista időszakban is!), pedig az igazság az, hogy amennyiben

hagyjuk elsorvadni értékeinket, azzal tesszük a legnagyobb rosszat utódaink szellemi épségének, és majd utólag, későn kellene rájönnünk, hogy ilyen áron akár bátrak is lehettünk volna. Mert tiszta emberi értékrend és egyértelmű fogalmak nélkül az életnek sem lesz értelme: lehet amúgy is élni (szolgasorban, cselédként, fogyasztó baromként, hitetlenül és öntudatlan kábulatban), de nem érdemes. Ezért bátran kimondhatjuk, és ezt kell követnünk, hogy: CSAK ANNAK A NEMZETNEK VAN JÖVŐJE, AMELYIK BECSÜLNI TUDJA ÖNMAGÁT: múltját, értékeit, kultúráját, hitvallását.

Nemzet és összetartozás – jövőkép 96 évnyi jogtiprás árnyékában

Azt mondják a nevelők és pszichológusok, hogy az árvaházi gyerekek semmi másra nem vágynak úgy, mint arra, hogy eljöjjön értük az édesanyjuk, és elvigye őket onnan. Hát még az a gyermek, akiről soha nem mondott le az édesanyja, hanem erőszakkal rabolták el tőle...

Mi a Felvidéken minden hónap 13-án azt énekeljük a Szepsihez tartozó Bodolló Sarlós Boldogasszony templomában, hogy „Nem vagyunk árvák, van Édesanyánk...". És ilyenkor nem csupán Mennyei Patrónánkra gondolunk ezzel az énekkel, hanem a Szent Koronás Országunkra is, amelyhez másfél évezred óta őseink vérével megszerzett szülőföldünk is tartozik, amelyet hitetlen és kapzsi rablók daraboltak szét, és gyermekeit gonosz mostohákra bízták immár 96 éve. Így lett a Kárpát-medence kétharmada a magyar nemzet Golgotát idéző árvaháza, hogy mostanra még inkább érvényesek a Szózat nemzetébresztő sorai: „Megfogyva bár, de törve nem...", és a feltámadás reménységével kezdve minden újabb napot hisszük, hogy amit nagyon akarunk és amiért együtt fohászkodunk, az megvalósul.

Az emberiség legősibb, legmélyebben lélekbe oltott megtartó erőforrása a család után a nemzethez való tartozás érzése. Ősi és meghatározó!

Az emberi lényeg tartópillére.

Napjainkban mégis alpári támadások érik azt, aki a család egységét vagy nemzetét védelmezi. Maradinak, intoleránsnak, nacionalistának nevezik, nácinak bélyegzik, lehurrogják, megrágalmazzák, vagy agyonhallgatják és hidegre teszik. S a támadás ugyanazon érdekkörökből indul, ahol országunknak, a Szent Korona Országának és népének a feldarabolását is eltervezték. Mert bizony sem az első, sem a második világháború, sem az azóta zajló helyi háborúk nem faji, nem vallási vagy nemzeti indíttatásúak voltak, még csak nem is demokrácia ellenében vagy védelmében, hanem kizárólag csak a pénzvilág mohó, önző és kapzsi urainak haszna javára.:

– hogy az elfoglalt és megszerzett országokat befektetési területeikké tegyék

– hogy a feszültségkeltéssel és háborús fenyegetéssel a befolyásuk alatt lévő kormányokat magas kamatra hitelfelvételre kényszerítsék, és hogy ezt a pénzt kizárólag az általuk felkínált fegyverekre költsék el: kapsz pénzt, és majd a sokszorosát kell visszafizetned, és csak nálunk vásárolhatsz. (ma is ez megy)

– a vesztessé kikiáltott megszállt országokat gyarmattá teszik, az eladósítottakat pedig kiszolgáltatott alattvalóvá alázzák.

S hogy mindezekről az emberek ne tudjanak meg semmit, ezért felvásárolják a hírszolgálatot, a tömegtájékoztatást, propagandát, sajtót, televíziót, történetírást, tankönyvírást és oktatást egyaránt.

Ha egy nép meg akar szabadulni, akkor először ezeket kell visszaszereznie, először az igazságot kell felmutatnia, eloszlatni a homályt és sötétséget. Visszaszerezni a tisztánlátás igazságát! És meg kell rá tanítanunk gyermekeinket és unokáinkat!

El kell mondani, hogy a trianoni döntést nem az első világháború befejezésekor tervezték el, amint a háborút sem a trónörökös meggyilkolása miatt robbantották ki. És hogy Magyarország és a magyar nemzet semmiben sem volt felelős a háború kirobbanásáért. Hiszen mindegyik nagyhatalom már évek óta készült a háborúra, de a Monarchia a legkevésbé. Németország gyarmatok nélkül is Európa vezető ipari ereje volt. Oroszország viszont gyenge, de hatalmas erőforrásokkal rendelkezett. A pénzvilág urainak markában vergődő angol és francia kormány tehát megegyezett már 1908. május 25-én Londonban, hogy olyan háborút gerjesztenek, amelyben a német és orosz hadsereget egymás ellenében fogják kivéreztetni. Ezért volt alkalmas Szerbiában elkezdeni, s ehhez az osztrák trónörököst megöletni, mert ott az orosz érdekek is sérülnek, s egyúttal a Monarchiát is megtehetik bűnbaknak a kirobbantás vádjával, mivel a Kárpát-medence Európa kulcsa, amit vesztesként majdan feldaraboltatnak. Magyarország, a Szent Korona Országa ismét két pogány közé szorult. Az amerikaiak békéről szónokoltak, de fegyvert szállítottak az antantnak, s közben készültek arra, hogy lehetőleg minél később, de beszálljanak az európai konfliktusba, hogy aztán végképp befolyásuk alá vonják Európát.

Erdélyt már 1915-ben Romániának ígérték, ha hátba támadja korábbi szövetségeseit. Az olasz kormány is cserben hagyta szövetségeseit (nem kis jutalék reményében), és csak később lépett be a háborúba az antant oldalán. Hiába volt trónra lépésekor IV. Károly békeajánlata, hogy minden haderő térjen vissza eredeti határai mögé, ezt az amerikai hitelezők nem engedték meg sem az angol, sem a francia kormánynak, pedig legalább 5 millióval kevesebb ember veszett volna oda, mert az ilyen béke esetén nem térülnek meg a korábbi befektetések, amiket a vesztesek kirablásával tudtak kiegyenlíteni. Ezért kellett hát az amerikai segítség, ezért kellett Magyarországot darabokra szaggatni, odaadni Csehországnak, Romániának és Szerbiának, amelyeket magyar területekkel ajándékoztak meg, amivel szinte örök időkre lekötelezték őket minden téren. Mindhárom utódállam a francia bankok befolyása alá került. A megcsonkolt és maradékként meghagyott Magyarországnak pedig az lett volna sorsa, hogy mint egy cserbenhagyásos gázolás áldozata, akinek kezét és lábát is levágták, ebben a helyzetben önként könyörögjön kegyelemért, és önként hódoljon be a Mammon papjai előtt, és adja fel teljes szuverenitását. Mégsem pusztult el, nem könyörgött kegyelemért, ismét talpra állt a Kormányzó vezetése alatt, s ezzel ismét megbocsáthatatlan bűnt követett el azok ellen, akik egy Új Világrend urainak képzelik magukat.

Versailles-ban a keresztény Európát sárba tiporni akaró kalmárvilág gátlástalansága győzött, de ezzel megmutatta igazi arcát, felismerve benne a Sátánt, amely a lelkünket akarja elrabolni, s a vesztünkre tör.

A magyar nemzetet ugyan megalázták, de ezzel az igazságtalansággal a méltóságát emelték magasabbra. 1920 június 4-én nemzetközi bűntény történt, mert sem az önrendelkezés, sem a jogfolytonosság, sem a nemzeti határok elve nem érvényesülhetett, s még csak nem is hiteles (hanem gyakori esetben hamisított) adatok alapján ítélték meg Magyarország szerepét, s hogy a háború végén Tisza István miniszterelnök fel ne tárhassa a háború kitörésének körülményeit, őt meggyilkoltatták. S a magyar nemzetrész egyharmada azóta is gonosz mostohák önkénye alatt sínylődik, holott édesanyjuk soha önként nem mondott le róluk, és ők sem mondtak édesanyjukhoz való jogukról, de ennek a jognak, az önrendelkezés jogának érvényesítését 96 év óta megtagadják tőlünk, és még az Európai Unió jelenlegi langyos és korlátolt vezetése sem támogatja.

Bölcs belátásra, türelmes várakozásra és megértésre intenek, miközben azt látjuk, hogy a tolvajt védelmezik a házáért és vagyonáért aggódó gazdával szemben, és a költő sorai immár az égig kiáltanak:

„Lehetsz-e bölcs, lehetsz-e költő, mikor anyád sikolt...??”.

Marad tehát a reménykedő fohász, a feltámadás reménysége Istenbe és az evangéliumba kapaszkodva:

Uram, irgalmazz nekünk! És adj bölcsességet népünknek, add vissza a vakok látását, mert nem megosztottak vagyunk, hanem csak jelentős arányban félrevezetettek, s talán nem is vakok, csak sötétségbe taszítottak, akik testvéreiket bántják ebben a kelepcében, és nem azokat kérik számon, akik rájuk zárták a vasajtót!

Van erőnk, van hitünk, van elszántságunk is! Elegendő lesz talán csak annyi, hogy világosságod beragyogja világunkat, hogy színről színre láthassuk a valóságot, amelynek látását sötét lelkek és sötét erők rabolták el tőlünk.

Nem a gyűlölet és nem a leszámolás vágya, hanem az elvakultság és önpusztítás miatti aggodalom vezérel! Az egymás ellen uszítottak tudatlansága kelti a megosztottság látszatát, de ennek valódi oka a vakság és a sötétség, az elvakultság és elsötétítés.

Add vissza Urunk e népnek látását, amelyet lelkétől, hitétől és hagyományaitól idegen erők oroztak el, amelyek most is mérgezik forrásainkat, rombolják otthonainkat, züllesztik családjainkat és megrontják gyermekeinket! Szabadíts meg Urunk e Gonosztól, és már ettől is világosság támad a Szent Korona országában, és akkor a magunk erejéből is követni tudunk Téged!

Légy hozzánk irgalmas, Urunk! Nem vagyunk mi sem bűntelenek, belátjuk gyarlóságainkat, megbánjuk vétkeinket, mert meg akarunk szabadulni ebből a rabságból. Egy bűneit beismerő közösség még talpra tud állni, de egy hitevesztett világból már nehéz emberi társadalmat építeni.

Légy Urunk igazságos és jó gazdája a világnak: tápláld, öntözd, műveld és segítsd a termékeny kultúrákat, de tépd ki gyökerestől a gazt, vesd lángra a terméketlen gyomot, és szórd barmaid elé a parazita férgeket!

A világosságod fénye ragyogja be a Rendet, a Törvényt és a Szent Koronát, amit azért adtál, hogy követni tudjunk, és ne jussanak kárhozatra az utánunk jövők sem, gyermekeink és unokáink, akik értelmet adnak evilági küzdelmeinknek! Amen.

Javaslat a Zárónyilatkozathoz:

Legyen egyértelmű axióma, hogy:

A NEMZET ÉS A NEMZETHEZ TARTOZÁS EMBERI ALAPÉRTÉK!

1. Elsőrendű feladat *a magyar nemzet önbecsülésének helyreállítása* és megerősítése. Ennek alapja a hiteles nemzeti:
a. önvizsgálat (kutatás, történelem, szociológia stb.)
b. önértékelés (elemzés, tömegtájékoztatás stb.)
c. önérzet és öntudat (oktatás, tömegtájékoztatás, hitélet, felnőttoktatás, továbbképzés stb.) folyamatos megújítása és fenntartása.

2. Annak tudatosítása, hogy a magyar nemzet élettere a Szent Korona Országa, a Kárpát-medence.

3. Nemzeti létünk megtartásának feltétele:
a. a nemzeti *értékőrzés* (nemzeti nyelv és történelemtudat, emberi és keresztény alapértékek)
b. nemzeti *hagyományőrzés* (nyelvművelés, kultúra, oktatás, ünnepek, szokások, táplálkozás, gazdálkodás, közösség- és államszervezés stb.)

c. nemzeti *közösségszervezés* (családi élet, iskola, egyházak, cserkészet, nemzeti egység a közös értékrend mentén stb.)

4. A Magyarok Világszövetsége folytassa következetesen a politikai és gazdasági zsarolásoktól független, nemzetileg elkötelezett *történelmi és társadalmi tisztánlátás elősegítését* a kutatás, feltárás, publikálás és tájékoztatás terén.

Mács József: Az elcsatolt vagon

(regény, Felsőmagyarországi Kiadó, Miskolc 2014.)

– könyvismertetés helyett gondolatok a regényről és annak világáról

Valószínűleg sokunkkal megtörtént már, hogy nem arra a buszra, villamosra vagy vonatra szálltunk fel, amelyikkel menni akartunk, de ez már csak indulás után derült ki, és törhetett a fene, hogyan jussunk vissza a legközelebbi állomásról, lesz-e csatlakozás, célhoz érünk-e még aznap, vagy pedig valahol egy ismeretlen idegen helyen száll le ránk az este... néhány perc vagy óra is elég ebből a kilátástalan bizonytalanságból, hát még ha egy egész élet kerül (téved, kényszerül) vakvágányra... S ezzel máris Mács József regényének a sűrűjében vagyunk, mert mint már a cím is sejteni engedi, egy ilyen helyzet pecsételi meg végleg egy ember életét, sorsának alakulását egy olyan közösségből kiszakítva, „elcsatolva", amelyikben számára egyik világháború befejezése sem hozott békét, hanem csak még nagyobb csapásokat és terheket, amikor két pogány közé szorulva és azok kényének kiszolgáltatva már csak önmagára és a jó Isten kegyelmére hagyatkozhat az ember. A miértekre, hogy mi okból történhettek meg ezek a dolgok (az ország feldarabolása, majd a szovjet lágerek, a jogfosztás, vagyonelkobzás és deportálás), a regényben ne keressük a választ, mert a valódi okokról még mindig hallgatnak a hivatalos történelemkönyvek is, bár már ismertek a hiteles dokumentumok. Ám hogy mindez miként és milyen súlyos árnyékot vetett népünkre, a felvidéki magyarokra és az egyéni sorsok alakulására is, azt a főhős, Kovács István hányatott életútjából megismerhetjük, ahogyan élete végén a csehországi szudéta vidéken magára maradva és elhagyatva mozaikszerűen felidézi a neki rendelt nyolcvan esztendő örömeit és gyötrelmeit az ózdi munkásnegyedtől a Gömör vidéki kisközség boltján át a doni szénbányák kényszermunka-táborai felé, majd a sors fintoraként a deportáltak sorsára jutva az Ohre folyó partjáig. Csak a felesége és a hegedű marad hozzá hűséges, mert minden más széthullik körülötte: országok, rendszerek, közösségek, családok.

A bátkai születésű Mács József Pozsonyban nem regényíróként kereste kenyerét, s volt idő, amikor ebben is szilenciumra ítélték, de az írás volt mégis a hivatása, mert újságíróként a felvidéki magyar tájak embereivel készült riportjait kedvelték a Hét olvasói. Ez az élményanyag és munkamódszer érződik regényeiben is. Mint ahogy minden művében kikerülhetetlenül megjelenik a huszadik századi felvidéki magyarok életének egy-egy szelete, amelynek részese, és sorstársaival együtt leginkább szenvedő alanya volt ő is. Hogy csak néhány ilyen művét említsem: Bolondok hajóján (2010), Trianon harangjai (2005), Öröködbe, Uram... (1998, 2003), Magasság és mélység (1994), Égig érő palatábla (1993), Szélfúvásban (1980), Kétszer harangoztak (1978), Adósságtörlesztés (1968).

Az író ugyan kívülről követi hőse emlékezéseit, de nem akar csupán passzív szemlélője lenni az eseményeknek, mert helyzeteivel, történeteivel, tanulságaival gondolkodásra és továbbgondolásra késztet, olyan indulatokat gerjeszt, amikor már az olvasó cselekvő akaratát is megindítja, hogy nem lehet, nem szabad tovább tétlenül nézni a bűnöket, amelyeket elkövettek, az eseményeket, amelyek megtörténtek, mert csak a főhős kitalált személy, akinek kiszolgáltatottsága és megalázottsága ebben a szennyáradatban igazságos bíróért kiált. Az események viszont valósak. Hőseivel azonosulva érezzük, hogy ez vérlázítóan fáj, mert akinek nem fáj, az itt már sem embernek, sem magyarnak nem mondhatja magát.

No megint egy nacionalista, aki csak a múlton kesereg! – hallom máris a sziszegő gyűlöletet a szemétdombok felől. Igen, ha nacionalista az, aki nem tagadja meg gyökereit, származását, eredetét, aki értéknek és értékesnek tartja azt, hogy ehhez a nyelvhez, ehhez a kultúrához és ehhez a közösséghez tartozhat, mert ez így jó, mert csak így őrizheti meg emberi arcát. És ha

azért nacionalista, mert nem csupán az ellopott biciklijét, hanem nagyobb elrabolt értékeit is visszaköveteli, akkor én is az vagyok, Mács is az, amire csak büszke lehet, még ha a magukat szabadgondolkodónak nevező otthontalan „világpolgárok" le is hurrogják. Mert vajon miből akarhat jövőt építeni az, aki nem ismeri, nem elemzi és nem értékeli a múltat, amibe szülei, ősei, hagyományai éppen úgy beletartoznak, mint nemzetének élete, történelme, otthona, szülőföldje és élettere? Bármelyiket is veszíti el ezekből, élete csonka lesz, jövőképe béna, mert ezek híján legfeljebb országot épít, de nem hazát, házat tervez, de nem otthont, legfeljebb kutyaólat, ahol a Kutyák dalát lehet kitenni a falra Himnuszunk helyett. Kovács István, a regényhős nem tudja ezt így megfogalmazni, de érzi azt az hiányt, aminek betöltésével emberi arcának tisztaságát érhetné el: társra, családra, otthonra, hazára, szerető és megértő embertársakra vágyik. Ez alakítja magatartását, ez vezérli tetteit, és ezt a mások felé forduló szeretetet akarja szétosztani még nótás kedvével, hegedűjével is. Azt remélve, hogy minél többet ad belőle másoknak, annál több marad neki, mint ama Názáreti cselekedte hajdan a Genezáreti-tónál a kenyér és a hal példázatával bemutatva. Gyermeki hittel teszi ezt, és nehezen viseli el, hogy az emberek többsége nem ilyen. Egy anyagias kalmárvilágban ezt az emberfajtát kelekótyának bélyegzik, mert nem akarja elfogadni, hogy a pénz, a rang, a helyezkedés és álnokság mozgatja a társadalmat, amelyben ő legfeljebb a búsképű lovag szerepét kaphatja meg. A regény hősei itt éltek, itt élnek köztünk, mert valós sorsok, valós történetek ezek, néha magunk is elképedünk, hogy velünk is megtörtént vagy megtörténhetett volna, de egy kívülálló idegen számára érthetetlen, mint ahogy a mai gyerekek sem értik, hogy alig harminc éve is még sorba kellett állni az üzletben kifliért, tejért, szinte bármiért, mert a későn érkező már nem kapott. *„És mi az, hogy hiánycikk volt a mogyoró, narancs, banán, hát miért nem rendelt többet a boltos...!?" – mondják a huszonöt évnél fiatalabbak.* Ugyanilyen oktalanul néznek ránk külföldön (a Kárpát-medencén kívül), amikor azt mondjuk, hogy szlovákiai magyar. Nem értik ezt sajnos még az uniós biztosok sem, pedig hát a vagonok elcsatolásában arrafelé nagy szakértelemmel bírnak. Mert ez, a gömöri kis falu helyett a csehországi Glügre véletlenül (vagy talán bizony szándékosan?) elirányított, *elcsatolt vagon*, mintha nagyon is hasonlítana ahhoz a helyzethez, amikor a háború végén a versailles-i palotakertben a „magas szerződő felek" jogosnak találva a Lengyel a Szerb, a Román és a Cseh Királyság történelmi jogfolytonosságának helyreállítását, de az 1526 után Habsburg uralom alá került (Rákóczi és Kossuth harcai után is újra rabságba hajtott) Magyar Királyságnak és a magyar népnek a jogairól elfeledkeztek. Olyannyira, hogy ELCSATOLTÁK területének kétharmadát, hogy szétoszthassák a haszonleső és területrabló szomszédok között. A vagon Csehországban, a Felvidék pedig mindkét világháború után Csehszlovákiában kötött ki, és az utasainak esélyt sem adtak a jogorvoslatra. A Kovácsot kísérő hegedű is olyan, mintha egy kényszerházasságot megpecsételő lakodalom zeneszerzáma lenne, amikor a násznép egyik fele vigad és dőzsöl, de a másik rész, kiszolgáltatottan és megalázottan, mert liliomtiprással kezdődött, búslakodik. Mint egy tragikomédia, mert ami az egyiknek hozomány, az a másiknál veszteség, amit majd a trianoni hóhérok hozzájárulásával és közreműködésével a családon belüli erőszak fog követni napjainkig érvényesen és megkérdőjelezhetetlenül, vagyis a jogfosztás, deportálás, szétszóratás, napirenden tartott megfélemlítés és beolvasztás. Kovács nem érti a „történelem logikáját", ezért a deportálások idején akar visszaköltözni felvidéki házába, amit azóta persze már kisajátított magának egy hegyvidéki partizán elvtárs a Husák által meghirdetett „szláv honfoglalás" jegyében, bár ők ezt úgy magyarázták, hogy visszaveszik, ami nekik jogosan jár... Tehették, mert az ilyen kifordult világban az érvek hatalmánál mindig erősebbek a hatalom érvei, a pánszláv-bolsevista megszállás önkénye, az „államalkotó nemzet" gátlástalansága. Az itt élők pedig úgy jártak az elmúlt száz esztendőben, mint a pályaudvaron veszteglő szerelvény utasai, hogy amikor a mellettük lévő vagonok megindulnak, azt hiszik, hogy ők mennek. Ilyen illuzórikus a határok átjárása is fejünk felett immár ki tudja hányadszor, de mindig egy másik ország, másik

állampolgárság, másik államnyelv, más és másfajta diktatúra: szláv önkény, kommunista erőszak, kamatrabszolgaság következik. Mindez az itt élő őshonos magyar lakosság akarata ellenében, megkérdezése nélkül, az önrendelkezés jogától is megfosztva kilenc és fél évtized óta. Mert sem a diktatúra, de még a pénzvilág önkénye sem ismeri a népakarat fogalmát. Csak azt, hogy a népnek azt kell akarnia, amit ők rákényszerítenek. Az sem érdekli őket, hogy közben hány népet, hány közösséget, családot tesznek hajléktalanná, földönfutóvá, helyüket kereső hontalanokká. És még azt sem sejtik, hogy a céltalanná tett fiatal nemzedék majd egyszer milyen eszközökhöz nyúl a nyerészkedő országrombolók felszámolására...

A haszon és nyereség világát Kovács úr nem ismeri, ezért nem is értheti kálváriájának okát, s még felesége búskomorságának okát sem akarja meglátni, csak akkor, amikor újra magyar közösségbe kerülve felvidul az arca, mert nem patikaszerekkel, hanem egészséges lélekkel lehet a lélekrontást orvosolni. A néprontások és országrontások árnyékában az emberi viszonyok is elszáradnak, a lélek is elsorvad, aminek kárát a gyerekek és unokák is megérzik, akik nem tudnak már harmonikus családot és meghitt otthont varázsolni a jobb anyagi viszonyok közepette sem. Olyat, amilyet a gömöri kis Habánfalván Kovács is teremtett magának, amitől megfosztották, de minden szép emlékezés zsinórmértéke ez az otthon maradt. De az ő vonata már rég elment, mint Ady is felismeri a huszadik század hajnalán: „Fut velem egy rossz szekér...”.

A sorsát alakítani akaró, de a világrengető történelmi viharokban örökösen kényszerpályára sodródó Kovács István otthonától, szülőföldjétől és rokonaitól is távol, elhagyatva és magányosan várja a mennyei szerelvényt. Életének nyolcvanadik évében szakad rá az összegező emlékezés, de hontalanságba vetetten már csak az Örökkévaló Bíró ítéletében reménykedhet, hogy majd ott kimondatik, kik is voltak a valódi hóhérai ennek a léleknyomorító világnak. Miért is hullott darabokra az Egész, ami eredendően összetartozott, hogy miért is volt „rossz szekér” az a tehervagon, amire vágyait és ingóságait felpakolta...?!

„... a magyarul síró szélbe beleborzong a táj...”

Tóth Elemér 75 éves (2015, január)

Bevallom, sokadszori nekirugaszkodás után készül el ez az írás, s tudom, hogy most sem leszek vele elégedett, mert illene is, kellene is ezt jobban megírni...

Kortársamnak, sorstársamnak vallom Tóth Elemért, bár néhány évvel előttem jár, és mindig tisztelettel néztem fel rá. Első verseit – még gimnazistaként – úgy vettem kezembe, mint a szent iratokat. Első kötete is megvolt (A halak a mélyben úsznak, 1965), de a sok költözködés közben valahol elkallódott, és már csak érzéseim vannak róla: valami furcsa, érdekes újdonság, amit még nem tudtam hová tenni, de mégis azt követelte, hogy olvassam ismét. Kíváncsi diákként tudtam, hogy ez a szöveg más, mint a közbeszéd, de azt is megállapítottam, hogy Petőfi nem így írt, ugyanis addig versnek csak azt számított számomra. Próbáltam hát megfejteni a költészet titkát, s azóta is, ezzel az írással is azt folytatom. Aztán azért is voltak még számomra fontosak Tóth Elemér versei, mert földimnek, jó gömöri palócnak gondoltam, amint akkoriban ugyanígy odafigyeltem a többiekre: Mácsra, Battára, Tőzsérre, Cselényire, Bárczira és persze a Rimaszombatban alkotó Veres Jánosra, akit személyesen is ismerhettem, mert nővérem a rimaszombati Fáklya irodalmi színpadban szavalt, aminek ő volt a szellemi mecénása. Tóth Elemér annyival lett több vagy más a többieknél, hogy első küldeményeimet az Új Ifjúság irodalmi rovatában (akkor még volt ilyen is!) ő bírálta el, s jelentette meg első verseimet... Utólag megvallva, nagy jóindulattal, de akkor az igencsak ösztönző erőt adott a további elmélyüléshez, s ahogy mondogatta (ekkor már Pozsonyba kerülve találkoztunk is): *„még tisztábban, még pontosabban, és semmi felesleg!”* Ehhez tartom magam azóta is...

Ennyit a személyes érintettségről, hiszen az egyetemi évek után jó messzire kerülve egymástól, nem is találkoztunk. Figyeltem, követtem írásait, aztán eltűnt, azt hittem elhallgatott ő is, mint Bárczi Pista, de megjelent a gyermeklapoknál, gyermekversekkel, mesékkel és fordításokkal. Ő így vészelte át a „nagy konszolidáció” idejét a hetvenes években. A „Nagy Kaszás” is csapkodott körülötte, de felépült, s két legutóbbi kötete igazolja, hogy visszatért. A Magányom erdejében (2010) és az Örökös szerelem (2013) a Lilium Aurum gondozásában jelent meg.

Indulása arra az időre esik, amikor a háború sebei valamicskét begyógyultak, és 68 felé tartva a sematizmus kényszerei is enyhülni látszottak. Ám a falusi otthonokban a bölcs öregek még felemlegették a jó magyar időket, amikor nyelvük és hitük megvallása miatt nem büntették az embereket. A Sajó menti gömöri falvak és Pozsony között viszont nagy volt a szakadék, s aki ezt mégis átugrotta, az csak nehezen tudott visszavánszorogni, s csak úgy tehette, ha mélyen leásott a történelem gyökerei közé, meghallgatta és megértette az emberi beszédet feldarabolásról, szétszóratásról, deportálásokról, és nem a hivatalos propagandára figyelt. Sokan lejegyezték, hogy Tóth Elemér főleg szerelmes verseket ír, de ahogy így visszanézek, azt látom, bár ez nem kisebbíti szerelmi költészetének érdemeit, hogy talán éppen ezért nem figyeltek oda annyira a többi versére, és azok is megjelenhettek, mint a Ketten c. kötet (1966) nyitóverse, amelyben például ezt írja:

„Halálos komolyak az én játékaim.
Simogatásra termett szívünk gyalogösvényén
kerülgetni a fekete szájú kígyókat.
Átkot szórni a mondott szépre, megcsókolni
puha szájjal a mondott rosszat,
és bánataink szomorú zászlaját lobogtatni
a jégverésben...
... És nem felejteni ... semmit sem felejteni.”

Mély és bátor hitvallása, meglátása ez annak a kornak, pedig nem akart mást, csak keresni és felmutatni az igazat. Az igazmondás tisztasága és a tisztaság igazsága valamiképp a költészet lényegéhez tartozik, s maga az írás szentsége is, csakhogy mit kezdjen egy költő azzal a helyzettel, amikor az emberek úgy hiszik, hogy a leírt szó szent, s ezért igaznak kell lennie, de közben az egész rendszer a könyveivel és újságjaival együtt hazugságokra épült. Hogyan álljon ilyen lidércnyomásban az olvasók elé?

„Írni kéne, és általában
csak vers legyen, tiszta és egyszerű.”

Igen: vers, költészet! Amíg ez él az emberben, amíg erre van igénye, addig van hite, van célja, betölti a szerelem, a szeretet, a bölcsesség és a harmónia. Akkoriban a Tatran Kiadó (amelyből a Madách is alakult) 3480 példányban adta ki ezt a kötetet a versbarátok köre (volt ilyen is) tagilletményeként. Persze az igazsághoz hozzátartozik, hogy magyar szót várt a nyelvi böjt után az olvasó, megvette a magyar könyvet dacból is, szolidaritásból is. Ha olvasta, közelebb került a költészet világához, ha csupán a könyvespolcára is tette, gyermekei előtt ez már elérhető példamutatás volt. Hanván, a szülőfaluban persze a költészet egy évszázaddal korábban is a mennyei táplálékok közt szerepelhetett, hiszen itt szolgált s itt is halt meg Tompa Mihály, és nem csoda, hogy innen került még ki László Béla, a matematikus, László Géza, a színész, és itt faragja szobrait a palóc nyelvjárás egyik legízesebb őrzője Igó Aladár. Még a kovács, a kőműves és az asztalos is másképp él, másképp dolgozik, ha lelkét a költői harmóniával borogatja. Persze a költő nem népművelő akar elsősorban lenni, mert az ihlet nem úgy jön, mint egy megrendelés egy mestermunkára. Szerelem is érleli, csalódás is szorongatja, és minden egyéb, ami a világ igaz harmóniáját megzavarja, az ébresztgeti, bíztatja, sürgeti, hogy megszülessen egy vers. Sorsfordító idők szele is emeli (vagy szegi) szárnyait. A Kérgek c. kötet a frissen alakult Madách Kiadónál jelent meg 1969-ben, és már tükrözi a szertefoszlott remények utáni szorongást, aggodalmat, kiábrándultságot, és a szovjet tankok árnyékában, „a szocialista világrendnek” nevezett gazban ismét kevesebb mag kelhetett ki az elvetettekből. A költő is ilyen magvető, és néha pusztába kiáltó szó, aki nem tudja, hogy vajon talál-e visszhangra, de akkor is ki kell mondania, meg kell szólalnia, vagy meghal a lelke örökre. Ki kell mondani, meg kell alkotni akkor is, ha csak az Isten hallotta vagy látta: mert az utolsó recenziót Ő teszi majd elénk, végérvényesen!

„Benőnek már a kérgek,
húsos indáik átfolyják életem.
Utakra kényszerítenek, amerre menni sohasem akartam,
mosolyogtatnak arra, akit gyűlölök,
s gyűlöltetik azt, amit szeretnék.
Szeretném azt mondani neked: anyám ...
Anyám, szeretném megcsókolni a kezed.
És sírni szeretnék szoros kötelékeimben,
mert egyre messzebb van az a csengő kacagású part,
ahol gyakran és gondtalanul mosolyoghattam.”

Az igazmondás és szókimondás viszont már nem a hetvenes évek jutalmazott erényei közé tartozott. Sokan elhallgattak, sokakat elhallgattattak... de lehetett fordítani, lehetett meséket, gyermekverseket publikálni. Ez várt arra, akinek az írás adott kenyeret. Tóth Elemér is ezt választotta: ez is nemes küldetés lehet, megnyitni a gyermeki lelkeket a világra, megtanítani őket látni, gondolkodni, értékelni... hogy tudjanak helyesen dönteni, amikor annak rendelt ideje lesz. A rendszernek kellett megbuknia, hogy végre újra a népünk sorsa szólalhasson meg verseiben egyenesben, nem csupán mesékbe és allegóriákba kódolva. A költő nem fordulhat el a világtól, amelyben él, népének sorsa nem lehet számára közömbös, amint azt a kozmopolita

semmitmondók hirdetik és a posztmodernnek nevezett varangyok brekegik mindenütt egyformán érthetetlenül... és értelmetlenül.

„Azt lásd, arra figyelj, a fajtád
ügyét szolgálja-e a munkád.
.....
Hát úgy tedd minden dolgodat,
ahogy a szíved dobban, remeg...
Egy percig gondolkodjanak
– egyetlen percig legalább –
az emberek!” (Ars poetica)

„Anyanyelv, te „szél-kaszabolta”,
te árva, fölséges virág,
fájó szívünk érted zúg, zsong,
kiált. Magányodban ragyogva,
ne engedd félni, elvetélni
a jövőt...” (Vallomás)

Az a rendszer megbukott ugyan, de ettől a mi sorsunk, a felvidéki magyarság minden lényeges ügye még nem rendeződött, ezért a költő aggódva háborog, féltőn figyelmeztet, szeretve korhol, felháborodva vádol, amikor népünk, nemzetünk helyzetét, történéseit elemzi, kutatja. Ennek egyik pazar, verstanilag is jól megformázott költői megnyilatkozása a *Visszajár* c. vers, amely a szülőföld szeretetének mélységekből feltörő megvallása is egyben.

„Hazátlan vagy –
hát intenek
a rongyrázó
kisistenek,
kik szemedbe
port hintenek
lépten-nyomon.
Ez a pokol.
Halál oson –
s bensődben fáj
az ősi táj,
az elhagyott,
– nyárba fagyott –
elorzott
vagy eladott?
Búzatáblák –
te szép Gömör
.....
mert visszajár
a tél, a nyár,
mert visszajár
az ősz, tavasz,
mikor a kert
szirom-havas.
Mert visszajár
a hold, a nap,
a csacsogó

kis patak.
Mert visszajár
az életünk,
vagonokba
szögelt hitünk.
Hány éve már?!
Csak vérezünk!
Hány éve már –
száll jajunk.
Örömtelen
minden dalunk.
Kézsmárk felől?
Dehogy! Dehogy!
Felvidék sír,
pusztul, zokog,
s mindegyre fogy.”

„Örökös szerelem” – írja, mert ez az érzés, míg ember vagy, elmúlhatatlan. Az első kötettől a legutóbbiig a szerelem témája mögött ott húzódik mindaz, ami a szerelem emberi értelme: a folytonosság, a jövendő, amely új életet, új szerelmet fakaszt. Ezért a szülőföld, a bölcsővidék, a felnevelő otthoni táj sem lehet semleges annak, akiben ez mértékké nemesedett értékként és lélekemelő emberségként van jelen. Ennek az érzésnek megragadására, szavak általi megjelenítésére tesz kísérletet a költő, mintha az elmúlás tudatában a mindenséggel és örökkévalósággal akarna pörlekedni.

„Az ég karikása –
nagyot dördül túláradó örömében,
s a szavak szétszéledt nyáját
az éjszakák tépett lepedőjére tereli.”
(A költészet születése)

Véges emberi létünkben meglelni az örökkévalót, a lélek végtelen áradását, s mégis elképzelni már most, még most, amíg itt vagyunk, hogy beteljesedjék az ígéret: szépségről, jóságról, szeretetről és igazságosságról. Gyermeki álmok, a gyermekkori álmodozások, elmúlt és örök szerelmek, a Sajó parti emlékképek és a megélt valósággal való reménykedő szembenézés: igaz költői magatartás. Visszatérés a halál mezsgyéjéről, amikor az ember mindent átértékel. Ez jellemzi legutóbbi két kötetét. Álmok, vágyak és a valóság szintézise ez, de nem filozófiai tanulmányban, hanem a hasonlatok és költői képek, a szavak zenéje s a gondolatok koppanó ellenpontozása által. Vannak versei, amelyek csörgedező patakként indulva folyókká dagadnak, a fel- felcsillanó tükröződésben vetítik elénk a világ dolgait (Örökös szerelem, Visszajár, Vers a reményről), de vannak tömör képei is, szinte epigrammák, amelyek úgy hatnak, mint egy csobbanás, amikor követ hajítunk a tóba vagy felbukik egy nagy hal: s már csak a víz gyűrűződésén van időnk elmerengni, a jelzés üzenetét elemezve (Morzsalékok, Lőcse, Szobortalanul, 1956, Szösszenetek stb.). Például ilyenek:

„Istenről csak
akkor beszélj,
ha kérdeznek.
De úgy élj,
hogy kérdezzenek.”
(Tanács)

„Vigyázzak – mondod. Hogy vigyázzak?
Hogyan álljak ellent a láznak?
Mit kezdjek kódolt sejtjeimmel,
amelyekkel áldott-vert az Isten.”
(Vigyázat)

Tóth Elemér szabad versekkel indult, mintha a hatvanas években béklyóitól is szabadulni szeretett volna minden költő, ám ez nem a költészettől való elszakadást, csak a megszabott formák kényszeréből való menekülést jelentette. Ekkortájt még a sematikus eszmei megkötöttségek terhe is nyomta az irodalom nyilvánosságát (olykor politikai nyilvánosházát), bár ilyen szorongatást és kényszerítést (anyagiakkal való csábítást illetve mások kisemmizését) korunk liberálisnak nevezett médiazsarnoksága is produkál. Aztán ő is rádöbben, hogy az igazi szabadság az önként vállalt, elfogadott és vallott illetve az eredendően kapott kötelékek által teljesedhet ki abban, hogy azonosulni tudunk azzal, akik vagyunk, és kitartunk ezen értékek mellett: hittel, meggyőződéssel vállalni egy nyelvet, egy népet, annak kultúráját, hagyományait, értékeit és nemzeti irodalmát, amely a regöléstől Nagy Lászlóig vagy Weöres Sándorig meg nem szakadó folytonosság. Csak néha, mint a búvópatak, a föld alá kényszerül, hogy utána még tisztábban és még csobogóbban a felszínre törhessen.

A versek belső ritmusa, zenéje, a gondolatok és képek harmóniája persze ott volt a versben akkor is, amikor ezt nem időmértékkel, szótagszámmal vagy a sorvégek összecsengésével jelezte. Hiszen tud szonettet is formázni, nem is akárhogyan (Emlékeztető, Remény voltál, Tavaszi vers)! Talán a gyermekversek írása vitte egyre közelebb ahhoz, hogy önmagában is felismerje a búvópatakot. Öt kötet gyermekvers dicséri a tollát (*Csillagrózsa – 1973, Csillagménes – 1976, Őszi kert – 1988, Szivárvány -1996, Pitypang – 2005,* és legutóbbi kötetében is képez egy teljes ciklust), és arról is tanúskodik, hogy az ősi dallamok varázsától, sem önmaga elől nem menekülhet az a költő, aki ennek a népnek szülötte, amiről lemondani sem akar, aminek ellentmondani sem lehet, és önként fel nem ad még csábítás vagy erőszak esetén sem. Erre ugyan a nemzettagadást hirdető neoliberális sajtó azt kürtöli, hogy maradiság, nacionalizmus, fajelmélet meg katyvasz, aminek viszont már nem csupán magányos ellenállóként, de szervezetten is ellen kellene szegülni! Egyelőre Tóth Elemér ilyen magányos búsképű lovagja ennek az ügynek, aki azt vallja, hogy ez is olyan nyitott sebe és fájdalma népünknek, aminek okát és okozóját meg kellene szüntetni, fel kellene számolni, és ellenállóvá tenni nemzetünket a pusztító vírusokkal szemben. A költő hiszi és reméli, bár tudatában van a kiábrándultságnak és kilátástalanságnak, hogy a költészet még ellenszere lehet a lélekrombolásnak. E hit és reménység nélkül talán nem is lehetne költő a költő.

S hogy keveset olvashatunk tőle a lapokban és folyóiratokban, pedig legutóbbi kötetének versei két és félszáz oldalt tesznek ki?! Erre bizony kesernyés a válasz. Irodalmi rovatok már szinte nincsenek a lapokban (kivétel a Gömörország, pedig ez is sokkal kisebb támogatásban részesül, mint a szellemi kútmérgezők szeméttelepei!), az irodalmi folyóiratokat pedig itt a Felvidéken is magával sodorta a bugris liberalizmus szennyáradata. Szomorú, hogy mennyire hasonló körülmények fogalmazzák újra a már József Attila által is felvetett kérdést, amikor az európai értékrendet és mértéket kérte számon, aminek pótolhatatlan alappillére az igazságosságra épülő jogrend, a humanista görög bölcsesség és a keresztény erkölcs. Látnunk kell ugyanis, hogy a mai nemzetvesztő, istentagadó, kalmárszellemű és emberidegen liberális elszabadultság is a legordasabb eszmék és módszerek egyike, ezért van egyre kevesebb hely a felolvasásra és publikálásra azok számára, akik nem hódolnak be a csillogó káprázatnak. Pedig már lassacskán az is veszélybe kerül, hogy „mi férfiak férfiak maradjunk és nők a nők – szabadok, kedvesek – s mind ember, mert az egyre kevesebb” (J.A.: Thomas Mann üdvözlése).

Tóth Elemér mégsem adja fel, mert aki már egyszer szembenézett a halállal, annak mit sem árthatnak a pénzüket és puszta létüket féltő korcs percemberek. Bár megtehetik, hogy bemocskolják vagy elhallgatják a nevét, de ezzel csak magukat minősítik. A költőt viszont a versei, kötetei dicsérik, amelyekről csak ilyen hézagosan, töredékesen sikerült számot adnom. Inkább csak kóstolót, útmutatót készítettem belőle, hiszen a vers (mint az étel), önmagáért beszél, olvasni kell és magunkban elemészteni, hogy vérré és gondolattá, érzéssé és hangulattá váljanak azokban, akik nyitott szívvel és lélekkel fogadják el ezeket a szívből és lélekből fakadó lírai falatokat.

S az összegezést majd elrendezi a Mindenható, aki terheket akaszt ránk, de feladatokkal is ellát. Mindenkit tehetsége szerint: a költőt azzal, hogy verset írjon, szólaltassa meg annak a közösségnek a lelkét, amelybe született, amelyben él, amellyel közösséget is vállal, úgy, ahogyan ő átérzi: az álmokat, vágyakat, fájdalmakat, félelmeket, hogy feloldozza gyötrő szorongásaiból, és mondja ki elfojtott indulatait is. Prófétai szerep, prófétai sors! De vagy így, vagy pedig sehogy másként nem lehet ezt csinálni.

„Fájdalom zuhog át rajtunk,
bőséggel más arat...
Más orozza el kincseid
szülőföld. A magyar
lassan már elfogy, elkopik,
mert másképpen szól a dal.
A száskahad mindent felfal,
mondhatnám: felzabál,
a magyarul síró szélbe
beleborzong a táj.
....
Öleljetek sorra, ahogy
a megtérőt szokás.
A fiút, aki évekig
forgatta ostorát,
hogy elűzze a rémeket...
Volt föntés volt alant,
Hogy nyugodjon – Gömörben
hulljon majd rá a hant.”
(Vallomás a szülőföldről)

Gömörország ősi magyar népe büszke lehet dalnokaira, olyanokra, mint Tóth Elemér.

A tehénlepény felmagasztalása és a kultúra elzüllesztése a XX. században

A kommunizmus nagyhatalmi bukása óta (bár romjaiban, csökevényeiben és a megrontott lelkekben még tovább vergődik haláltusájában) testközelből szembesülhetünk a haszonelvű és kalmárszellemű fogyasztói társadalommal, amely a szabadelvű liberalizmust tűzte zászlajára, ami még a bolsevizmus lélekgyaluló alattomosságán is túl kívánja magát tenni. Míg a kommunista terror erőszakkal pusztított el minden számára nem kívánatos dolgot és jelenséget, addig a liberális stratégia (amelynek melegágya a nemzetközi fajgyűlölő cionizmus) vírus módjára, belülről rágja szét az egészséges szervezetet, majd demokráciát hirdetve a félrevezetett és fertőzött többséggel szövetkezve a maradék egészséges részek ellenállását is. A liberális vírus egyik célpontja a lelki ember immunrendszere: az Istenbe vetett hit és a nemzeti (vérségi, családi) közösséghez való tartozás gyökereinek felszámolása. (Mintegy száz éve a gyökereket rágó filoxéra végzett ilyen pusztítást a szőlőkben!)

A szervezetbe való behatolás egyik eszközének a kulturális életet és a művészetet használják. Ezt már a 19. század végén elindították, amikor a pénzükkel (bankjaikkal) markukba kaparintott parlamentek és kormányok segítségével kiszorították a társadalom meghatározó tényezői közül az istenhitet és az egyházakat. Ezáltal a felduzzadt iparvárosokban a többség számára elérhetetlenné tették az egységes világképet, és elszabadították az individualista anarchiát, amit ők ugyan sokszínűségnek és választási lehetőségnek neveztek, de nem volt ez más, mint ködösítés, hogy a tömegek ne lássák, ne érezhessék, hogy közben romba döntik mindazt az európai értékrendet, amit az elmúlt két-háromezer évben az emberiség felépített. Ez a módszeresen eltervezett megosztó aknamunka torkollott aztán az első (majd a második) világháborúba, ami után szabadrablás módjára a „béketárgyalások” eredményeként a piacot is eloszthatták (feldarabolhatták, például Trianonban) maguk között a feszültségeket és háborúkat pénzelő befektetők, mert számukra a valódi végcél ez volt, aminek eléréséhez először a lelkeket kellett megrontaniuk.

A művészetben igyekeztek felszámolni annak eredendő alapfunkcióját, vagyis az isteni világrend harmóniájával való összhang megteremtését egy emelkedettebb lélekállapottal, vagyis azt, amit József Attila úgy nevezett, hogy a „nem szemléleti végső világegész helyébe való teremtését egy végső szemléleti világegésznek”. A liberalizmus célja tehát az a káosz, zűrzavar, amelyben a szólásszabadság és alkotói szabadság jelszavaival leplezve egyenrangúsíthatták a szépet a rúttal, a jót a rosszal, az erkölcsöset a gonosszal, az emberit az állatiassal, az erényt a romlottsággal, az értékeset az értéktelennel. Egymást felmagasztalva és reklámozva művészetté nyilvánították a korcsot, a betegeset, az elvetéltet, a selejtet és salakot, hogy majd azok, akik ezen a romlott táplálékon nőnek fel, elveszítsék érzéküket a valódi értékek iránt, vagyis ne ismerjék meg, ne ismerjék fel az emberi alapértékeket a világban. És ha azt gondolnánk, hogy mindez csak véletlenszerűen alakult így, az nagyon téved, mert ez nagyon is aljas módon eltervezett és szervezett, hatalmas pénzekkel irányított folyamat volt... illetve még ma is tart. Miközben a bugris szélhámosokat egekbe emelték, arról sem feledkeztek meg, hogy a szellemi értékek hordozóit a sárba tiporják: maradinak, elavultnak nyilvánítsák, olyannyira, hogy a tehetséges fiatal művészek, ha netán mégis ráéreztek a valódi Mértékre, akkor bűntudattal és szégyenkezve húzódtak el onnan, mert a mediális szennycsatornák söpredéke által össztüzet zúdítottak rájuk. S mivel a jobb ízlésű és érzésű emberek undorodva fordultak el a művészetté magasztalt tehénlepénytől, ezért a művészet fogalma a tilalmas zagyvaságokéval vegyült egybe, és ezt rögzítették a tankönyvek és az útikalauzok is egy-egy terület vagy nép jellemzésére.

Csak remélhetjük, hogy mint minden más szennyáradat, ez is letisztul egyszer, s a huszadik század festészetéből azért érdemes lesz megmenteni néhány vásznat, míg a többi méltán válhat az enyészet martalékává. Az irodalom és a zene terén is megmarad néhány alkotó, sokan olyanok, akikről a tankönyvek nem szólnak. Ám a jelenlegi tananyagból majd minden lelki furdalás nélkül ki lehet dobni jó sokat. Az istentagadó anyagias lélektelenség, vagyis a civilizált állatvilág „kultúrája" még reklámoztatja magát hangyás rendezőkkel, filozófusként ripacskodó bugris csotrogánnyal, huszadrangú zenészekkel, felmagasztalt firkászokkal, de a fiatalság jobbik része, egyre inkább a többsége elfordul a gyomorforgató és emészthetetlen mosléktól, amivel eddig a népet etették.

S ha maradt még legalább szikrája az önbecsülésnek, akkor remélhetőleg egy új magyar önértékelés, egy új mérték és új értékrend ideje közeleg, ami csak annyiban lesz új, hogy a nemzet visszatér eredendő gyökereihez és értékeihez, mint medrébe a folyó áradás után: letisztul, hogy végre tisztán megláthassuk mélységeit is.

A liberális AIDS

Lassan nyilvánvaló lesz, ha közzéteszik, hogy az AIDS (HIV) vírusa, amely jelen van az afrikai majmokban, de azokat már nem fertőzi (csak az ellenállók maradtak meg), tulajdonképp egy biológiai fegyverkísérlet kiszabadulása miatt terjedt el a nyolcvanas évek elején, mielőtt még az ellenszerét kifejleszthették volna. Az AIDS vírus úgy jut be a szervezetbe, hogy a test felismerő rendszerét megtéveszti, az immunrendszer (valami miatt), nem veszi észre, hogy idegen anyag jutott be, mert olyan tökéletesen álcázza magát saját anyagnak, mint „farkas a báránybőr alatt". A hatása pedig az, hogy az immunrendszert megakadályozza abban, hogy védekezni tudjon akár az leghétköznapibb vírusok ellen is, vagyis a beteg végül influenzában vagy tüdőgyulladásban hal meg. A hidegháború idején elterjedt biológiai fegyverkezés lényege az, hogy valamilyen vírust átalakítanak, majd kifejlesztik az oltóanyagot vagy immunanyagot ellene. A saját hadsereget vagy lakosságot (akit meg akarnak védeni) beoltják, majd kibocsátják, elterjesztik a vírust az ellenség (ellentábor) területén, hogy ott pusztítson. Egyesek szerint az amerikai néger szaporulatot szerették volna vele szabályozni, mások szerint a nemzsidó vagyis a „mocsok" (goj) népesség elszaporodása ellen tervezték, valószínű azonban, hogy csak a klasszikus hidegháború arzenáljába szánták a bolsevik veszedelem ellen. Van, aki tudni véli, hogy megvan már az ellenszere is, de nem adják ki. Majd, ha a vírus tömegeket érint (jelenleg „mindössze" 35 millióra becsülik az érintettek számát), akkor majd hatalmas pénzért lehet piacra dobni, mert a gyógyszergyártás már régóta nem a gyógyítás, hanem az üzlet szolgálatában áll, hogy még Sztálin, Mengele és Hitler is elbújhat mögöttük. Ilyen jó üzlet lehetett a közelmúltban madárijesztőként megjelent madárinfluenza is, amivel a fél világot riogatták, de annyi embert sem érintett, mint a közlekedési balesetek egy hétvégén, de a kormányokkal azért felvásároltatták az oltóanyagot! Ennyit a biológiai fegyverekről és veszedelmekről. Van azonban szellemi fenyegetettség, lélektani hadviselés, erkölcsi ragály és fertőzés is!

Amikor azt hirdetik, hogy sem a család, sem a nemzeti közösség nem fontos, mert elegendőek az egyéni jogok, és azt is mondják, hogy ne foglalkozzunk a múlttal, őseinkkel, történelmünkkel és származásunkkal, akkor arra ösztönöznek, hogy emberi alapértékeink tartópilléreit tagadjuk meg. Ugyanezek biztatnak arra is, hogy az otthon, a haza és a szülőföld nem lényeges dolog, mert szerintük az ember bárhol a világban otthon lehet. Ráadásul szerintük az sem lényeges, milyen nemű valaki, hiszen egyenjogúság van, és mindegy, hogy milyen nemű a párunk. És ha valaki mindezen dolgokkal kiegyezik, főleg ha már fiatal korától ezt sulykolják bele, akkor már kereszténynek sem mondhatja magát, hiszen a fenti liberális „bölcsességek" Jézus útmutatásának az alaptételeit tagadják, és mindezek tetejébe az ember számára sem célba juttató utat, sem igazságot, sem életet, sem reményt nem kínálnak. Csakhogy a liberalizmus számára a vallás csak magánügy, Jézus csak egy szélhámos, a megváltás csak mese, s a kereszt pedig egyenesen botrány! Persze ahonnan mindezt pénzelik, ott nagyon is ügyelnek arra, hogy a belső köreikben lévők számára sem a múlt, sem a faji, sem a nemzeti múlt ne legyen mindegy.

Ám akik bedőlnek ennek a simulékony, aranypapírba csomagolt liberális propagandának, azoknak a lelki és szellemi védekező rendszerét építi le. Hajbókoló cseléddé, rabszolgává süllyedve aztán semmi önérzet, sem önbecsülés, sem nemzeti büszkeség, sem emberi méltóság, sem hitvalló lélek nem véd meg a kiszolgáltatottságtól és a civilizált állat szintjére való lesüllyedéstől.

Mi a különbség a fizikai és szellemi népirtás között? Az egyiket büntetik. A másikat viszont hirdetik, amíg hagyjuk, tűrjük, elviseljük, de valójában büntetnünk, irtanunk, pusztítanunk kellene! Tűzre vetni, mint a haszontalan és terméketlen fügefát Jézus példabeszédében, amelynek nem használt sem a metszés, sem a gondoskodás!

Az egyéni és nemzeti önbecsülésünk helyreállítása a legsürgetőbb feladatunk

„Fél világot is bejárhatod,
más ember földjén testvértelen leszel,
s elfúj a szél, mint kósza őszi lombot,
ha nemzetedről megfeledkezel.”
(Wass Albert)

„Akit magyarnak teremtett az Úristen és nem fogja pártját nemzetének – nem derék ember.”
(Gróf Széchenyi István)

„Utaink most százfelé válnak,
De szívünk egy célért dobog.
Nekivágunk a küzdelmes mának,
S építünk egy szebb holnapot.”
(Arany János)

(A MAGYAR NEMZETI ÖNÉPÍTKEZÉS ÉS SZELLEMI MEGÚJULÁSA PROGRAMJÁNAK VÁZLATA)

Ha valaki terhesnek mondja magát, annak a gyermek teher, aki várandósnak, akkor a gyermekét várja, s aki áldott állapotú, annak a gyermek áldás. Már a fogalmak használata, elfogadása, beidegződése vagy elutasítása is meghatározó. A török megszállás idején például eleink nem azt mondták, hogy Törökországban élnek, ezért természetes volt még egy évszázad múltán is, hogy az idegen megszállókat kiseperjük ősi földjeinkről. Ma már senki sem berzenkedik az ellen, hogy a két Németország egyesítése természetes dolog volt, de a magyar nemzet elorzott szuverenitásának helyreállítását irredentizmusnak és irracionálisnak hirdetik. Jó ilyenkor a dolgok mögé kukkantani, hogy kik, hol és miért is akarják fenntartani a nem normális, vagyis a hazug, egészségtelen és igazságtalan viszonyokat! Nekünk pedig minden fórumon és minden lehetséges eszköz bevetésével el kell érnünk, hogy fogalmainkat, gondolatainkat, szavainkat helyesen használjuk, mert csak így válhatnak a tettek ösztönzőjévé. De közben azt is látnunk kell, hogy a megszálló hatalom nem kis pénzeket és nem kevés embert mozgósít azért, hogy az alattvalók feltétlen hűsége cselédi szolgalelkűséggé változzék a kiszolgáltatott őslakosok körében. Intézményeket, fórumokat, pártokat hoznak létre a beolvasztás céljaira, amikor a behódolást együttműködésnek hirdetik, a szolgaságot demokráciának, a nyelvi terrort szólásszabadságnak, a jogfosztást pedig önrendelkezésnek. Ennyit kaptunk fogvatartóinktól az elmúlt kilenc évtizedben, s ha néha egy-két morzsányi alamizsnát elénk söpörtek az asztalról, azért olyan hálálkodást vártak el, mintha a disznótorban lettünk volna. Nos a disznóság stimmel... ám egészen más viszonylatban!

Olyan beteg és kiszolgáltatott világban kell egy új, vagyis megújuló nemzeti önépítkezést megkezdenünk, amikor az élet minden területén érzékelhető, hogy egy hamis világképet és torz értékrendet akarnak belénk táplálni: átprogramozni eredendő és természetes emberi értékeinket, hogy egy „civilizált állat” szintjére süllyedve csakis az anyagias, biológiai szükségleteink kielégítése váljék életcélunkká egy olyan világban, ahol az „állatgondozó gazdák” önkénye szabja meg, hogy ki melyik vályúhoz kerülhet. Olyan viszonyokat teremtettek körülöttünk, hogy az egyes emberek már önmaguk helyzetével, értékeivel sincsenek

tisztában. Kisebbségnek mondja magát egy olyan településen, ahol más nemzetiségű ember alig él.

Egyik legelszomorítóbb következménye ennek a helyzetnek, hogy akik egy ilyen értékvesztett vagy értékzavaros világban nőnek fel, azok többsége nem is sejti, hogy nem ez a normális és természetes állapot, ezért igényt sem formál a változásra. Ennek okán helyettük is vállalnunk kell a nemzeti felszabadító harcot.

Deák Ferenc szavaival: „Igaz ügyért küzdeni még akkor is kötelesség, midőn már sikerhez nincsen remény."

Olyan változásokra kell felkészülnünk, amelyek az európai és természetes emberi értékektől eltávolodott Európai Unió valamint az emberidegen pénzvilág törvényszerű közeli csődje és összeomlása után bekövetkezik. És erre fel kell készítenünk nemzetünket is.

Választanunk kell, hogy mi legyen világképünk és életfelfogásunk meghatározója: az alantas és önző, anyagias és lélektelen, istentagadó materializmus (amely a liberális és szocialista befolyás alatt élőket sorvasztja), vagy pedig az emelkedett lelkületű, családot és nemzeti közösségeket megtartó humanizmus. És tisztáznunk kell azokat az alapfogalmakat is, amelyek közegében (kontextusában) a nemzeti közösséget is értelmezni kívánjuk. Az egyik alapelv, hogy a társadalom alapegysége nem az egyén, hanem a család, amely nem pusztán férfi és nő kapcsolata, hanem az anya, apa és a gyerekek egysége, mint a nemzeti lét értékőrző, érték-teremtő és közvetítő alapsejtje. A társadalom politikai struktúrájában pedig el kell vetni a szándékosan megtévesztő jobb- és baloldali értékrendet, mert ez a horizontális besorolás megosztó, és a nemzet létére is veszedelmet jelentő megosztottságot idéz elő. Az emberi értékrend (s ennek vetületében a politikai, társadalmi is) csakis vertikálisan (függőlegesen) a magasság és mélység viszonylatában értelmezhető, amely felfelé a lét emberfölötti, isteni rendjéhez igazodik, s minél alacsonyabb szinten nyilvánul (nyilatkozik) meg, annál kevésbé értékes, annál silányabb, anyagiasabb, ösztönösebb és állatiasabb. (a Szentírásban már Káin és Ábel füstje, világfelfogása is ezt a példázatot mutatja! ... sárba ragad, lesüllyed, elenyészik, aki csak lefelé, a sárba, az anyagba tekint... és nem emeli tekintetét, lelkét, szellemét az ég felé, s nem mossa meg arcát az ember felett álló Rend tükrében...) A megítélésben persze nem csak azt kell értékelni, hogy az adott jelenség hol foglal helyet, hanem azt is, hogy milyen az irányultsága, szemlélete: felfelé (emelkedik) vagy pedig lefelé tart (süllyed). A két és fél évszázada elterjesztett jobb- és baloldali megosztás jelentette az európai alapértékek (a keresztény erkölcs, görög bölcsesség, római jogrend) szándékos megrontásának kezdetét. A rontás hátterében a kereszténység és a nemzeti közösségek lerombolásában érdekelt világ-uralomra törekvő cionista pénzvilág sátáni erői és annak előfutárai (szabadkőművesek és illuminátusok) állnak. Reklámjaikkal, propagandájukkal, tömegtájékoztató eszközeikkel, tév-eszmék terjesztésével próbálják elködösíteni a valóságot, és az eltévelyedés ingoványába süllyeszteni megmaradásunk tartópilléreit. Már több nemzedéket tettek szellemi rabszolgá-jukká, hogy végül a fizikai szolgaságra is sor kerülhessen. A XX. század két világháborújának kirobbantása is szándékaik jegyében történt. Az önző és anyagias érdekek mögött aljas szándék áll, amelynek működését két egészségesen működő emberi alapérték tud megakadá-lyozni: az istenhit (amelynek európai letéteményese a tízparancsolatban és a felebaráti szeretetben gyökerező keresztény erkölcs) valamint a nemzeti közösségek fennmaradása és e közösséghez való tartozás érzésének megtartó ereje.

A nemzet nem egyszerűen az egy nyelvet beszélők sokasága, hanem egy történelmi sors-közösség, amely a közös származás, gyökerek, történelmi tapasztalatok genetikailag is kódolt állapota, a létrehozott közös kultúrkincs és a beleszületettség is meghatároz. A magyar nemzet vesztére törekvő erők nem csupán a nyelvünket, hanem területünket, a fenti közös értékek mindegyikét el akarják venni vagy meg akarják rontani. Azt hirdetik, hogy ne foglalkozzunk a

múlttal, vagy pedig hatalmukkal és pénzükkel meghamisítják múltunk valódi képét, emlékeit, hogy nemzeti önbecsülésünk jogos lelki táptalaját megfertőzzék! Például a szkíta, hun és régebbi származás elvetésével!

Ezért legfontosabb feladatunk az egészséges magyar nemzeti önbecsülés helyreállítása! Vagyis a nemzeti önismeretet, nemzeti önértékelést és a nemzeti öntudatot, amelyben a kulturális, nyelvi, történelmi, közösségi értékek mellett az egészséges életmódnak, életszemléletnek (életfelfogásnak) és táplálkozásnak is meg kell jelennie! Tudatosítanunk kell, hogy *a magyar nemzet mindazok közössége, akik történelmileg, kulturálisan, nyelvileg és genetikailag is dominánsan meghatározhatóan közös eredetre vezethetők vissza, ezeket az értékeket hordozzák, és vállalják ennek a sorsközösségnek a múltját, feladatait, célját és küldetését. Ennek a nemzetnek az őshonos központi életterülete a Kárpát-medence. Meghatározó hitvallása a keresztény egyházakban bontakozik ki. Nyelve a magyar, mely eredendően nem finnugor, hanem sokkal régebbi eredetű, s a türk, hun, szkíta népekhez áll közelebb. Ezt igazolja a genetikai kutatás is!*

A nemzeti önismeret legfontosabb eleme a nemzeti múlt tárgyilagos feltárása és felmutatása. Az eddigi hazugságok leleplezése és kiiktatása a tömegtájékoztatás, oktatás és tudományos kutatás területéről. Továbbá a kulturális élet, életmód, hagyomány, anyagi és szellemi értékek (zene, néphagyomány, művészetek, irodalom, sport, tudomány) területének átörökítése (feltárása, megmutatása, oktatása), és a magyar nyelv eredetének, jellegének, gazdagságának tárgyilagos megismertetése és az anyanyelvi kultúra ápolása. A nemzeti közösségen belüli kisebb közösségek, tájegységek szerinti jellegzetességek értékeinek megismerése és vállalása, a szülőföldhöz való ragaszkodás érzésének elmélyítése. Lényeges, hogy az Érték legyen a Mérték!

– A politikai feladatok közé tartozik, hogy – mint e térség őshonos nemzete és a Szent Korona népe – a Szent Korona alatt állítsuk helyre nemzeti egységünket! –

– Ezért első sorban Magyarország tekintélyét, erkölcsi és gazdasági állapotát kell helyreállítani, amihez viszont először a népünk lelki egészségét kell regenerálni!

– Ebben a folyamatban nemzetközi fórumokon is nyilvánvalóvá kell tenni a trianoni döntés hazugságok sokaságára épített igazságtalanságát a Magyar Királysággal szemben, és megkezdeni a döntés embertelen következményeinek felszámolását is. (Igazságot Európának! – a Magyarok Világszövetsége által kidolgozott és Brüsszelbe is eljuttatott dokumentuma alapján)

– Meg kell akadályozni, hogy a nemzetvesztő, a természetes emberi értékeket nélkülöző pártok, csoportok, titkos társaságok, üzleti körök, intézmények és médiák beleszólhassanak, beavatkozhassanak nemzetünk sorsának alakításába!

– Helyre kell állítani a magyar nemzeti intézmények magyar jellegét (kivonni az emberidegen, kozmopolita, nemzetvesztő liberális vagy szocialista befolyás alól): MTA, Nemzeti Színház, közszolgálati médiák, múzeumok stb.

– Intenzív ismeretterjesztő és felvilágosító jellegű nemzeti arculatfejlesztő programot kell elindítani nemzetközi fórumokon (több nyelven) és a magyar nemzeti közösségben (közoktatás, nevelés, tömegtájékoztatás, kultúra és tudományos kutatás) egyaránt.

– Amíg az igazságtalanságok állapota nem rendeződik nemzetük feldarabolása ügyében, addig is az elszakított és beolvasztásra ítélt magyar nemzetrészek megmaradt hányadát a legmagasabb nemzetközi fórumok előtt kell védelem alá helyezni, és megakadályozni azt, hogy a megszálló és elnyomó országok politikai gengsztereinek gőgös és alantas szándékai, módszerei és eszközei tovább érvényesülhessenek!

Sokan azt hirdetik, hogy az ilyen elgondolások veszélyeztetik gyermekeink és unokáink jövőjét (ezzel tömtek a kommunista időszakban is!), pedig az igazság az, hogy amennyiben hagyjuk elsorvadni értékeinket, azzal tesszük a legnagyobb rosszat utódaink szellemi épségének, és majd utólag, későn kellene rájönnünk, hogy ilyen áron akár bátrak is lehettünk volna. Mert tiszta emberi értékrend és egyértelmű fogalmak nélkül az életnek sem lesz értelme: lehet amúgy is élni (szolgasorban, cselédként, fogyasztó baromként, hitetlenül és öntudatlan kábulatban), de nem érdemes. Ezért bátran kimondhatjuk, és ezt kell követnünk, hogy: CSAK ANNAK A NEMZETNEK VAN JÖVŐJE, AMELYIK BECSÜLNI TUDJA ÖNMAGÁT: múltját, értékeit, kultúráját, hitvallását. Megfogyva és megfogyasztva, megtördelve is ezt kell követnünk!

Magyar élet és magyar oktatás Kassán és térségében

Az első világháborút követő területrablások és önkényes bekebelezések miatt Abaúj-Torna vármegye északi területe is (a Hernád és a Bódva vízgyűjtő területének felső szakasza) Csehszlovákiához került, amit már 1918 végén katonai megszállással igyekezett előre biztosítani a francia bankok támogatását élvező cseh hadsereg. Ennek a területnek a déli részén a magyar őslakosság volt többségben, de a Bódva északi folyása mentén Mecenzéfen és Stószon sem a szláv, hanem a német (a 13. századtól betelepülő mánta) népesség dominált. Kassa, mely a 14. század óta a Magyar Királyság második legjelentősebb városa volt, elsőként városi címerrel, majd a török hódoltság idején (amely a várost nem sújtotta megszállással) központi szerepet is kapott, politikai és kulturális értelemben (Bocskai és Bethlen Gábor is székelt itt, a térségében Göncön készült az első bibliafordítás és Vizsolyban a nyomtatás, a 17. sz. közepén egyeteme lesz, a 18. században pedig a magyar irodalom és a nyelvújítás, majd a színjátszás bázisa is itt alakult ki). Ez a központi helyzet csábította közelebb, főleg az északabbi területekről a lakosokat, ezáltal a 19. század végére a nyelvhatár Kassáig húzódott le (egyébként földrajzilag Kassa a legészakibb magyar város, ahol magyar iskola van: magyar óvoda, alapiskola, gimnázium és 140 éves hagyományokkal rendelkező ipari szakközépiskola).

A korabeli helyi viszonyokat az irodalom is rögzítette olyan jeles alkotásokban, mint Márai Sándor: Egy polgár vallomásai, Kassai őrjárat, Ajándék a végzettől, Vécsey Zoltán: A síró város, amelyeknek szociográfiai hűségét nincs okunk megkérdőjelezni. Önmagáért beszél a tény, hogy Kassa 1920-ban Márai apját Grosschmid Gézát választotta a prágai parlamentbe szenátornak a Magyar Keresztényszocialista Párt színeiben, amelynek emlékét, beszédeit a Kisebbségi sors c. könyvében örökítette meg. Fábry Zoltán pedig már a húszas évektől bírálja a magyar iskolaügyet szándékosan elsorvasztó államhatalmi intézkedéseket és az általuk támogatott Slovenská liga magyarellenes diverzióját. (*„Amikor tehát a tanügyi kormányzati körök azon iparkodnak, hogy Szepsiben egy nagy körzeti szlovák polgárit létesítsenek, akkor a veszély a magyarság szempontjából nyilvánvaló, mert a Szepsi járás szlovák nyelvterülete messze esik Szepsitől." „Az elvetélt kisebbségi jog elvetélt demokráciára utal." „A veszély nyilvánvaló: az elsikkadt magyar polgári (iskola) csak az elsikkadó magyarság tükörképévé torzulhat." „A szepsi magyarság ügyét a kisebbségi magyarság ügyévé kell terebélyesíteni.... a Szepsi járásban vagyunk, amelynek örök szégyenfoltja marad Csécs és Makranc, a két hírhedetté vált színmagyar község, magyar iskola nélkül"* – A magyar nyelv szlovenszkói sorsa, Magyar Nap, 1938. /Megjegyz.: egyébként e két helyen azóta sincs magyar iskola.) A két világháború között inkább csak adminisztratív sorvasztás zajlott, illetve nagy pénzeket áldoztak a szlovák iskolák megnyitására ingyenes tanszerekkel, tízóraival a magyar községekben. 1945 és 1949 között viszont teljes jogfosztással, pogromokkal, kivégzésekkel, kitelepítéssel, vagyonelkobzással, szovjet lágerbe hurcolással és egyéb módszerekkel is zajlott a megfélemlítés. Kassán és környékén ez a terror sokkal mélyebbre szántott a lelkekbe és emlékezetbe, hiszen itt hirdették ki azt a kormányprogramot, amely az elnöki dekrétumok által a csehszlovákiai németek és magyarok teljes felszámolását (kitelepítését, asszimilálását vagy akár fizikai likvidálását) legalizálta. A Petrov tábornok alá tartozó halálbrigádok kutattak a magyar intézmények egykori vezetői után, majd tízezreket deportáltak Csehországba vagy Magyarországra, magyar fiatalok tízezreit hurcolták el kényszermunkára a Szovjetunióba, ahol a többség meghalt, s akik hazajöhettek, csak 1954-ben tehették a mai napig rehabilitáció nélkül. A Magyarországgal határos terület magyarságát, hogy Kassáig ne maradjon etnikai folytonosság, szinte egészében elvitték (ilyen pl. Szina, Perény). Akiket meghagytak, azokat azzal az ígérettel zsaroltak meg, hogy amennyiben reszlovakizálnak

(szlováknak vallják magukat), s ezt írásba is adták, akkor nem veszik el a házukat, földjüket (ez a vagyontalanabb réteget érintette, mert a tehetősebb magyar gazdákat szinte kivétel nélkül kitelepítették: pl. Buzita estében). Ezek a megfélemlítő intézkedések, mivel sem jóvátétel, sem kárpótlás, sem bocsánatkérés nem történt, napjainkig befolyásolják a meghurcoltak és utódaik véleményalkotását, és azt jelzik, hogy az ország még mindig adós és elmaradott a demokratikus intézményrendszer kialakítása terén. Amikor 1950-től megnyílhattak a magyar iskolák, akkor sokan éltek a lehetőséggel, sőt a kassai magyar ipari országos hírű, nagy létszámú intézmény lett, amely az 1970-es évek elején közel 1000 diákot oktatott, de a kassai és szepsi gimnázium és a szepsi mezőgazdasági szakközépiskola is nagy létszámmal működhetett. Teljes szervezettségű alapiskola működött magyar osztályokkal Szinán, Nagyidán és Jászón is, ahol ezeket a hetvenes-nyolcvanas években módszeresen elsorvasztották. Megmaradtak viszont az önálló magyar igazgatás alá tartozók Szepsiben, Tornán és Buzitán. Szinte minden magyar településen működött legalább egy kisiskola (kivétel Csécs és Makranc, mert ott a zsellérszülők adták fel önként pénzért és előnyökért már a húszas években, s azóta sem akadt bátorságuk, hogy gyermekeik számára egészséges oktatási viszonyokat teremtsenek), de ezek is elsorvadtak helyenként az alacsony szaporulat, más helyen a szlovák iskolába íratások miatt (Jánok, Reste, Bodoló, Szeszta, Szádelő, Vendégi, Debrőd, Áj, Hím, Somodi, Felsőlánc, Zsarnó). 25 éve, a rendszerváltáskor a Kassa-vidéki járásban, ahol a magyarok aránya nem érte el a 20 százalékot sem, itt a magyar iskolák a szakadék szélére kerültek, ami a hatalmi háttérmunkának is köszönhető. Szepsi magyarságának aránya száz év alatt 98 %-ról 30 % alá süllyedt, viszont a térség roma lakossága mintegy tízszeresére gyarapodott, ami azt eredményezte, hogy a magas roma arányú magyar falvakban, ha megnyitották a szlovák iskolát, ott a nem romák már nem a magyar iskolát választották. Ez nem faji alapú idegenkedés volt, hanem a higiéniai, erkölcsi és szociális normák hiányában lévőkkel szembeni távolságtartás, aminek következményeit a közbiztonság, a foglalkoztatottság is megérzi, és a település adóbevételei és kiadásai is megsínylenek. Roma iskolát vagy roma osztályokat nem engedélyeztek megnyitni rasszizmusra hivatkozva, ezért ahol tehették, ott felzárkóztató csoportokban külön foglalkoztak velük, azzal az indokkal, hogy nem jártak óvodába, és ezeken a helyeken magasabb szintre is jutottak (kilencedikbe vagy még érettségit is szerezve). Jelentős arányú a roma környezetből érkező tanulók közt a szellemi elmaradottság, amely csak részben születés előtti károsodás eredménye, mert a szociális debilitás (ingerszegény, elmaradott környezet miatt, magas gyerekszám egy családban, minimális lakótérben – pl. 15-17 gyerek 16 négyzetméteren), akiket már iskolába lépés előtt vagy az első osztályban diagnosztizálnak, és a szepsi kisegítő iskolába kerülnek. A népesség etnikai arányait nem csupán az asszimiláció bontotta meg, hanem a bevándorlás, a kassai ipari létesítmények szívóhatása is, mivel dél felől a határ miatt nem jöhettek munkások, ezért az északi területek szlovák népességét vonzották ide (ebben legjelentősebb a vasmű, jelenlegi neve USS). A kialakult új lakótelepeken magyar iskola nem nyílt, ezért Kassán az itt élők többsége a közeli lakótelepi szlovák iskolába járatta gyermekeit, viszont a belvárosi régi kassaiak a korábbi megfélemlítések hatása alatt nem merték vállalni magyarságukat, ugyanis az 1945 után kiadott elnöki dekrétumokban magyarnak lenni nagyobb bűnnek minősült, mint fasisztának, és a magyarságot nem csupán a népszámlálási adatok, hanem a magyar iskolai vagy magyar egyesületi tagság szerint is megbélyegezték és a deportálásra és vagyonelkobzásra kijelöltek listájára tették. Kassa magyar iskoláját tehát főleg a vidékről később bevándorlók gyermekei töltötték meg, olyan falvak lakosai, ahol még dacos elszántsággal őrizték és védték elődeik hagyományait, hitüket, nyelvüket. Az egyházak elleni támadások következményei aztán további gerincferdülésekhez vezettek. Kétfrontos küzdelembe kevesen kezdtek: vagy az anyanyelvi iskolát választották, vagy az egyházat. (a tapasztalat azt mutatja, de egyelőre erre nincs mért adat, hogy jelenleg azoknak az unokái járnak többségükben magyar iskolába, akik mindkettőt vállalni bátorkodtak: templomot és iskolát, mint azt a költő

is előrelátóan követelte!). Az állhatatos helytállásban megerősödött nemzedék az utódok számára is jellemes erkölcsi példát mutatott fel.

Közel negyedmillió lakosával Kassa az ország második legnépesebb városa. 1891-ben a 28 ezer lakosból 49,1%-a magyar anyanyelvűnek vallotta magát, 33,6% szlováknak, 13,5% pedig németnek. 1910-ben a város 44 000 lakosából 75,4%-a volt magyar, 14,8% szlovák és 7,2% német. A két világháború között a statisztikai arányok megfordultak, a többség szlováknak vallotta magát illetve az akkori népszámlálási módszer szerint annak írták be, de a 67 ezer lakosú város 1941-ben újra magyar többségű volt. Kassán a 2001-es népszámlálás adatai alapján 236 093 lakosából 210 340 szlovák (89,1%), 8940 magyar (3,8%), 5055 roma (2,1%), 2803 cseh (1,2%), 1279 ruszin, 1077 ukrán és 398 német volt

A legutóbbi (2011) népszámláláskor Kassán a 240 ezer lakosból csupán 6 382 vallotta magát magyarnak, ami az összlakosság 2,65 százaléka.

A Kassa-vidéki járásban a közel 120 ezer lakosból 11 845 volt magyar nemzetiségű, ami 9,9 százalékot jelent csupán (ám összesen 17 392 fő jelezte, hogy magyar anyanyelvű). A járás legnagyobb települése Szepsi, ahol 11 000 lakosból már csak 29, 6 % volt magyar nemzetiségű, bár 1991-ben még magyar többségű volt, és 2001-ben is 4158 magyar volt és 4847 szlovák (és 353 roma).

Ezek az adatok és változások is mutatják, hogy drasztikus etnikai átalakulás zajlott le nagyon rövid időn belül, aminek okai nem csupán a bevándorlásban vagy egyes népcsoportok intenzívebb népszaporulatában keresendők, hanem a különböző okokból bekövetkezett asszimilációs folyamatokban is. A vegyes házasságok szinte kivétel nélkül a szlovák iskola felé irányítják a gyermekeket, akik felnőtt korukban már többségükben szlováknak nevezik magukat, s az ő gyerekeik pedig már teljesen szlovák identitást vallanak. Vagyis 2-3 generáció alatt a magyar népesség a felére apad. Ebben lassabban, nem ilyen meredek arányban, de így is többséget jelentően szlovák identitásúak lesznek a mindkét oldalról magyar szülők gyermekei a szlovák iskolában, ami szintén jelentős, mert a tisztán magyar származásúaknak csak a fele kerül (vagy annál kevesebb) anyanyelvi, vagyis magyar tannyelvű iskolába. Ennek okai közt két évtizede végzett felmérésben az úgynevezett érvényesülést, a negatív tapasztalatokat, a munkaadó ráhatását, a környezetben lévő vezető személyek példáját, a romák magas arányát a magas iskolában, az ország elvárásait, a szlovák médiák híreszteléseit is említették. Közben egyre nehezebb érvekkel bizonyítani, hogy az anyanyelvi oktatás a lelki egészség, a személyiség fejlődése és a közösség megtartó kötelékei mennyire fontosak és lényegesek. Az egyre növekvő munkanélküliség is nagy hatással van erre a helyzetre, mert azt látják, vagy azt hiszik és érzik, hogy egy szlovák talán könnyebben jut munkához. Sok helyen a magyar óvoda hiánya is szűkíti a továbblépést, s „ha már úgyis megtanult az óvodában szlovákul" alapon szlovák iskolába íratják a gyermeküket. Önfeladásnak tűnhet mindez, de ahol tömegével fordulnak elő ilyen esetek, ott a társadalom, a rendszer és a hatalmi gépezet torzult állapotát kell feltételeznünk, korábbi előítéletek, megítélések, megfélemlítések továbbélését, illetve a jelenlegi viszonyok értelmezését, jogviszonyait, toleráns vagy éppen deviáns megnyilatkozásait. (Malina Hedvig ügy, szurkolóverések, magyar emlékművek és szobrok meggyalázása, kettős állampolgárság, az alkotmány be nem tartása a kormányzat részéről, a hatóságok kettős mércéje stb.) Régen fájó pont az a tény, hogy az iskolába előkészítők magyar nyelvű óvodák csak esetlegesen vannak jelen, annak ellenére, hogy két évtizede is alapkövetelmény volt, hogy olyan polgármestertől vonják meg a politikai támogatást a magyar érdekképviseletet vállalók, de a személyes hiúságok, a szakmai dilettantizmus és korlátoltság miatt ezt nem tartották be (aminek mellesleg másodlagos tünetekét a politikai érdekképviselet leszerepléséne lehettünk tanúi). Tornán például nincs magyar óvoda, és a magyar iskola a teljes leépülés felé halad, a község egyéb ellátottsága is

lemaradt a térség más települései mellett. Szepsiben viszont a jó és erős magyar óvoda biztos hátteret ad a magyar iskolának, viszont Szepsiben csak egy magyar óvoda működik, de a lakótelepen sok magyar szülő a lakótelepi szlovák óvodába adja be gyermekét, s innen már könnyű a közeli, lakótelepi szlovák iskolába menni tovább ... A Szepsihez csatolt (egykor színmagyar) Bodolóból, az óvodából pedig már évek óta alig indul gyermek a magyar iskolába, s a felelősök mintha nem akarnák észrevenni, milyen egészségtelen agitációnak vannak kitéve ott a szülők. Buzita viszont jó példa az óvoda, az iskola és az önkormányzat együttműködésére, és az is, hogy a megszűnt, felszámolt szesztai, komáróci, nagyidai iskolák után ezekbe a falvakba, és igény szerint máshová is iskolabuszt járatnak, az iskola sikeresen pályázott egy rövid úszómedencére, ami növelte az iskola vonzerejét. Szepsiben az iskola felújítása, korszerűsítése ellenére és annak dacára, hogy kiváló eredményeket tudnak elérni a sport, kultúra és tanulmányi versenyek terén, ám a roma közösségekből érkező, gyakran csak roma nyelvet beszélő és értő, szociálisan hátrányos helyzetű, speciális nevelést igénylő, higiéniailag visszamaradott tanulók létszáma egyre nő, ezért gyakori az a kifogás, hogy ezért nem íratják ebbe: aztán vagy Buzitára vagy Kassára illetve a szlovák iskolába viszik gyermekeiket a szülők.

Meg kell még azt is említeni, hogy a térség nem csupán a roma közösségek, csoportok halmozottan hátrányos helyzete miatt tartozik a leszakadók közé, hanem a magas munkanélküliség is terheli, mert szakképzett, gyakran egyetemi végzettségűek számára sincs munkalehetőség. Az iskolai viszonyokban ezt még tovább terheli, hogy nagyon sok tanuló csonka családban nő fel, a szülők gyakorta külföldön dolgoznak, és nincs kellő felügyelet otthon: ennek következménye a zavaros értékrend, delikvencia, iskolakerülés, szellemi igénytelenség stb.

Legyen bármi oka annak, hogy a szülők többsége nem az anyanyelvi oktatást választja, az viszont tény, hogy az iskola később döntő mértékben befolyásolja az identitás irányát, vállalását és a következő nemzedék orientálását.

A jelenlegi állapotok és viszonyok elemzése rávilágíthat néhány folyamatra és jelenségre.

A teljes szerkezetű (1-9 osztályos) magyar tannyelvű iskolák Kassán és térségében:

Település:	2006	2013	2014
Kassa	231	191	199
Szepsi	485	536	490
Torna	254	167	140
Buzita	162	126	132

(Szepsiben a szlovák alapiskolákba 913 tanuló jár, de ezt nehéz összehasonlítási alapként venni, mert mind a magyar mind a szlovák alapiskolákba járnak vidékről, különböző helyekről, de ez nagy arányeltolódás, főleg a felső tagozaton, ahol nem a roma környezetből érkezők emelik a létszámot: magyar felső tagozatosok száma 233, de szlovák iskolába 510 jár)

Kisiskolák, amelyek fennmaradtak, ill. az új egyházi iskola Udvarnokiban:

Udvarnoki	–	9	22
Alsólánc	10	10	8
Péder	10	15	14
Tornaújfalu	13	11	8

Mindent egybevetve 2006-ban összesen volt: 1165.
2014-ben pedig: 1013 magyar alapiskolás

Ez nyolc év alatt közel 150 fő fogyást, mintegy 13 %-ot jelent.

Az alapiskolák tanulószámának csökkenése a középiskolákat hozza szintén kiszolgáltatott helyzetbe. Kassán a Márai Sándor Alapiskola és Gimnázium valamint a Szakkay József Szakközépiskola (a 142 éves Ipari – jelenleg közgazdasági, mechatronikai szakkal valamint informatikai irányultságú műszaki líceummal), Szepsiben pedig az alapiskolával közös igazgatású és az önkormányzat felügyelete alá tartozó gimnázium és egy megyei fenntartású szakközépiskola (valaha mezőgazdasági gépesítő szak volt, jelenleg vállalkozói és műszaki szakkal rendelkező – szlovák és magyar tannyelvű osztályokkal) működik. Mindkettő hiányzó évfolyamokkal, és kis létszámú osztályokkal az alacsony jelentkezési arányok miatt. A kassai középiskolákba a diákok nem csupán Kassáról és térségéből járnak be, hanem a Bodrogköz, Ung vidék és Rozsnyó, Rimaszombat körzetéből is érkeznek hagyományosan, bár ez a szám is egyre csökken (az útiköltség, kollégiumi költség mellett főleg az említett térségek szintén alacsonyabb alapiskolai tanulószáma és a szülők egyre romló szociális helyzete miatt). A kassai szakközépiskola pozitívuma, hogy egy hároméves okleveles specialista címet adó felsőfokú képzést is folytat szállítmányozási logisztika és számítógépes gépszerkesztés szakkal.

A magyar tannyelvű középiskolák számadatai:

Márai S. alapiskola és Gimn. Kassa	132 tanuló
Szakkay József Szakközépi.:	140 tanuló
Szepsi Szakközépi.:	88 tanuló
Szepsi Gimn.:	23 tanuló
összesen	383

A számok azt tükrözik, hogy az anyanyelvi oktatásban részesülők aránya jóval alacsonyabb, mint a térség (szintén alacsony) magyar nemzetiségi aránya, vagyis ez a szám előre jelzi a magyarok részarányának apadását (a népességben az idősebb nemzedék is jelen van, az iskola viszont a felnövekvő nemzedék számarányát tükrözi).

Ez a statisztika arra figyelmeztet, hogy (esetleg Rozsnyót is beleszámítva) a csökkenő tendenciákat is figyelembe véve ebben a térségben a jövőben legfeljebb 1 gimnázium és 1 szakközépiskola tartható fenn.

Szepsiben 2015-ben nyílik meg a Salkaházy Sára Egyházi iskolai intézmény (óvoda, alapiskola, gimnázium), amelynek beruházási tervében kollégium is szerepel, tehát egy egész régió számára tud akár igényesebb oktatási feltételeket is megteremteni (viszonylag távolabb a hatalmi beavatkozástól, határozottabb erkölcsi értékrend kialakítására ad módot, a szülői háttér támogatottsága kedvezőbb, jobb lehetőség a szülők és az iskola együttműködésére). Itt a gimnáziumi képzés helyzete megoldódhat, viszont a szakközépiskolai képzés számára az önálló magyar igazgatású, kollégiummal is rendelkező, jól felszerelt kassai belvárosi Szakkay József Szakközépiskola nyújt perspektívát. A kisiskolákat, ha a minisztériumi tervek megvalósulnak, vagy ha az önkormányzatok erre nem kapnak költségvetést, támogatást, akkor nehéz lesz megtartani, ami viszont ismét egy olyan döntés elé állíthatja a szülőket, amelynek végén mégsem az anyanyelvi oktatást választanák. Az udvarnoki egyházi Szent István Alapiskola viszont kedvező visszhangra talált, és megfelelő létszámúra növekedett. A szepsi egyházi iskola akár a Bódva völgyének déli,, magyarországi és eddig leszakadó, elnéptelenedő és elmaradottabb viszonyokra ítélt területéről is fogadhatna diákokat (Hídvégardó, Tornaszentjakab, Komjáti, Bódvaszilas) ahol az iskolák közül néhány már elsorvadt, de a legközelebbi középiskola messzebb van (30-40 km), viszont Szepsi csupán 15-20 km.

Összegezve: a kassai régióban drasztikusan lecsökkent magyar nemzeti jelenlét az iskolákat olyan helyzetbe hozta, hogy ebben sajnálatos módon csak úgy lehet színvonalasan talpon maradni, ha az egyházi iskolák megerősödnek, a pályázati rendszerben sikeresek lesznek, és már az is eredmény lehet az elkövetkező 5–10 esztendőben, ha az apadás megáll.

Testépítés és lélekrombolás nagyipari módszerekkel

21. századi „budibilding” kultúra

Az ókori görögökre már felesleges hivatkozni: sem ez, sem pedig a még régebbi, több ezer éves tapasztalatokból kikristályosodott bölcsességek nem érdeklik a felnövekvő nemzedéket. Mintha elszakadt volna az emberiség Facebook-jának idővonala. A fiatalok már nem ezt látják, nem ezt tanulják, nem ezt tapasztalják. Az ép testben ép lélek útmutatása vagy a test és a lélek harmóniájának értelme legfeljebb csak a feng sui filmek fantasztikumában jelenik meg, mint egy csakis kiváltságos réteg számára fenntartott misztikus lehetőség az átlényegülésre. Aztán a filmvetítésre rátelepedett reklám húsz percenként visszatereli az elbámészkodó suttyókat a vályúhoz, vagyis a szupermarketek génmanipulált, hormonkezelt és tisztára és fényesre vegyszerezett akciós kínálatához. AZ A TIÉD, AMIT MEGESZEL! Vegyél fel jelzáloghitelt, építs fel egy házat... mi pedig mindenről gondoskodunk! – hangzott néhány éve minden szennycsatornán, amiről mostanában nem igyekeznek ugyanilyen vehemensen beszámolni az elárverezett családok, az öngyilkos illetve családjukat is kiirtó családfők sorsának láttán, és azt sem teszik mindig hozzá, hogy az uzsorázó bankok „jóvoltából” csődbe juttatott családok tízezreinek vagyona végül a bankoké lett, amelyek hatalmas valódi vagyonra tesznek szert ilyen módon, pedig csak élősködnek a társadalom testén, munka nélkül, az általuk megvesztegetett vezérek, császárok, parlamentek segítségével lehetőséget kapva erre a valójában emberiség ellenes, szélsőségesen aljas és elvetemült tevékenységre. Kölcsönt adnak, aztán lezüllesztenek, csődbe juttatnak, s végül ingyen ráteszik a kezüket az egyszerű nép verejtékével létrehozott értékekre. S ennek következtében vagy talán éppen ennek elködösítése céljából elkezdődik egy szervezett, módszeres és széles körű erkölcsi és emberi értékrombolás: a propaganda, sajtó, film és reklám felvásárlása után oda terelik a kergévé tett birkanyájat, ahová akarják, s jól vigyáznak, hogy fel ne lázadjanak, megfélemlítő vagy elbambító filmsorozatokkal, bárgyú vetélkedőkkel, félrevezető politikai vitaműsorokkal (ahol szándékosan nem tárják fel a valóság igazságait). Illetve, ha lázadás, akkor azt ők szervezzék, mint Egyiptomban, Líbiában és egyéb helyeken, ahol igyekeznek olyan mértékű rombolást véghezvinni, hogy az általuk hatalomba ültetett új bábuk kénytelenek legyenek „jólelkű” bankoktól kölcsönt felvenni (amit aztán soha visszafizetni nem tudnak), de fenyegetésül a kamatok törlesztési határidejét napirenden tartják, mint a diktátorok az akasztófát a haláltábor közepén vagy a város főterén.

És ha valahol valaki mégis megpiszkálná a háttérben húzódó bankárok polipkarjait, netán származásukat is, illetve az így elrabolt százmilliárdokból pár milliót vissza merne követelni például bankadó formájában, az aztán megnézheti magát, mert olyan háborút akasztanak a nyakába, amibe belerokkan: nekiront a sajtó, a pénzvilág, az egész szélsőséges emberiség ellenes liberális kóceráj, akik eddig a XX. században pénzelték a szakszervezeteket, amelyekkel kordában tartják a nagyvállalatokat, hogy melyik banktól vegyenek fel kölcsönt. Pénzelték a kommunizmus terjesztését, hogy segítségükkel lemészárolják a földvagyont birtokló réteget, majd csődbe juttassák az országokat, hogy szabad prédává tehessék üzleti befektetéseik előtt. Ezek tervezték el, szervezték meg, propagandájukkal ezek készítették elő az első és második világháborút, hogy egy új területi elrendezéssel bankjaik minden országban egyeduralomra juthassanak (a feldarabolt Magyarország területén létrehozott utódállamok a franciaországi Rothschild bankok prédája lettek). És már az is kiderült, hogy az 1929-es világgazdasági válságot is szándékosan idézték elő, hogy aztán egymás ellen ugrasztva Hitlert (akit ők segítettek hatalomra, hogy a háborús fenyegetés beindítsa a jövedelmező hadiipari termelést, amihez először is kölcsönre volt szükségük!) és Sztálint (aki viszont likvidálta a bankok Oroszországba küldött ügynökét, Bronstein-Trockijt), hogy ezt a megszerzendő területet

egymás ellenében kivéreztesse. Ezért nem volt szalonképes a bankok markában tartott angol lordok háza e előtt a király (titkosított ülésen le is mondatták ezért), amikor kiderült, hogy a németekkel egy kommunizmus elleni szövetséget akart kötni 1935-ben! Ám a propaganda még mindig egy csipkerózsikás mesét ápol, mint pl.: a Wikipédia: „beleszeretett egy amerikai, férjes asszonyba, bizonyos Mrs. Simpson-ba, aki Eduárd trónralépése után ugyan elvált férjétől, de a király az anglikán egyház előírásai miatt nem vehette feleségül. Mivel a nőt bojkottálta mindenki, alkotmányos válság tört ki, Eduárd pedig inkább a szerelmét, mint a koronát választotta, s pár hónapi uralkodás után lemondott a trónról." Pedig ezt csak azért találták ki, hogy az angol és nemzetközi közvéleményt eltereljék arról a tényről, hogy Sztálin veszedelmesebb Hitlernél is, hiszen már 1936-ig húsz milliónál több ártatlanul legyilkolt vagy halálra éheztetett ember vére tapadt a „művelt nyugat" előtt áldásosnak nevezett tevékenységéhez. Előtte az egyik legvérengzőbb tömeggyilkos éppen a New Yorkból oda küldött Trockij volt, és Lenin is benne látta utódját a hullahegyekből épülő szocializmus élén. Velük persze köthetett szövetséget a Brit Gyarmatbirodalom, méghozzá olyat, hogy a háború végén azt is deklarálták, hogy háborús bűnöket csak a veszteseknek fognak felróni!

És hogy mindezekről (pedig ez csak a jéghegy csúcsa!) nem olvashatunk a tankönyvekben: egyszerű. Az akadémiák pénzügyi támogatása és a tankönyvkiadás is ennek a nemzetközi maffiának a kezében van, vagyis ők pénzelik a helyi lélekromboló műhelyeket! És nevezhetjük ezt pl. Új Szónak vagy Nap Kiadónak is! Még a szlovákiai magyar irodalomkönyvek is a liberális lepratelep agyszüleményei közvetítésével készülnek, ahol azt lehet megtanulni például József Attiláról, hogy azért nagy költő, mert megtagadja Istenét és szüleit! (pedig a költő csupán jelenti, nemzedékét is jellemezve: NINCSEN, és ha így nő fel egy nemzedék, az bűnözővé lehet, akiket fel lehet akasztani, de a pusztulás követi ezt a világot, vagyis a „halált hozó fű"). És olyanok írnak tankönyveket, akik ezt szándékosan félreértelmezik, nehogy épeszű, gondolkodó, világosan látó magyar fiatalok lépjenek a felnőttek világába... akár választóként is!

Ez bizony szörnyű valóság, és ideje lenne a szőnyeget felemelni, ami alá a liberális agysorvasztó propaganda beseperte az igazságot, hogy az általuk tálalt szemetet lássuk csupán szép új világnak! Legyünk végre bátrabbak, és mondjuk ki együtt: NEM KÉRÜNK BELŐLE! Magyar nemzetünk egysége azzal kezdődhetne el, hogy ebben kezdenénk el egységesek lenni. Nem célként, hanem a cél felé vezető akadály felmutatása okából. Csak ezek után lesz világossá előttünk az, amit eddig a propaganda ködgépeivel eltakartak.

A két évszázados kozmopolita és istentagadó elhomályosítás után most már valóban felvilágosodásnak kellene elkezdődnie!

A Sátán kinyújtott keze

Szabad-e bordélyházat üzemeltetnünk, hogy annak hasznából felépíthessük a templomot?! Régi kérdés, bár legtöbbször sokkal árnyaltabb, finomabb formában tálalva teszik elénk, és a jóhiszemű balekok, a tájékozatlan „palimadarak” és a „mindegy az, csak legyen miből” stílusú ostobák könnyen rá is harapnak.

És most ismét ezt juttatta eszembe egy furcsa könyvreklám hatalmas táblája, kikerülhetetlenül a földalattira várakozókkal szembeni falon. A csalogató felhívás azt ösztökéli, hogy a vásárló ennek a megvételével egy nemes célú jótékony intézmény létrehozásához is hozzájárul, és a szerzők többsége valóban ezzel a céllal egybecsengő szellemiségű. Ám az egyik kilóg a sorból. No nem azzal, hogy az illető más úton járna, mert nyilatkozataiban gyakorta vallja, hogy ő is magyar és humanista, meg nyitott és toleráns, csakhogy ő ezen az úton az ellenkező irányban közlekedik. Olyan, aki mondja, hogy van Teremtő, de ennek megvallásához sem templomra, sem egyházra, sem nemzeti közösségre nincs szükség, és magyarnak gondolja magát, de ehhez neki elegendőek az egyéni szabadságjogok, mert szerinte a hagyomány, nyelv, kultúra, család ehhez képest számára másodrendű. Mindez még elfogadható is lenne, ha csak egymaga élne egy lakatlan szigeten, ahol legfeljebb önmagát bódítaná az ilyen maszlaggal...

Lám, micsoda rafinált dolog, hogy miként furakodnak közénk báránybőrbe rejtőzve (esély-egyenlőséget hirdetve), hogy megfertőzzék az egészséges közgondolkodást, miközben ráadásul a mi pénzünkön tartják fenn magukat, s jutnak el olyan tisztességes helyekre, ahová egyébként nem lenne belépési kódjuk. Úgy terjeszkednek, mint egy vírus, mint a HIV, amit a védekező rendszer nem tud felismerni testidegen kórokozóként, mert külsőre megtévesztő, de ha bejut a szervezetbe, ott már szabadon (liberális módon) fejti ki romboló hatását. Nem betegséget gerjeszt, hanem „csupán” az immunrendszert (a belső védekező mechanizmust) kapcsolja ki, ami után már bármi fertőzés halálos kimenetelű lehet. A megtámadott egyén, ha nem is mutatja a kór jegyeit, de máris vírushordozóvá és terjesztővé válik, méghozzá úgy, hogy még egészségesnek gondolja és hiszi magát. A szellemi HIV (lélekromboló vírus) ennél is veszedelmesebb, mert az emberidegen, természetidegen gondolatok zsákutcába, züllésbe, önfeladásba és pusztulásba vezetnek népeket, nemzeteket, hiteket, egyházakat, vagyis emberi értékeket őrző közösségeket. Ezután a nagy manipulátorok, akik egyébként saját laboratóriumaikban szaporítják a lelki fertőzés vírusát, és ráadásul a mi pénzünkön (mint például ilyen könyv megvásárlásával) maradnak felszínen és emelkednek fölénk, a csordává alázott tömeget saját istállójukba csábítják vagy terelik. Ráadásul ehhez a léleknyomorító tevékenységhez még egyéb helyekről is hatalmas támogatásokat kapnak azoktól a hatalmas pénzintézetektől, amelyek kölcsöneikkel adóssá, majd kiszolgáltatott koldussá teszik kiszemelt áldozataikat. A leleplezéstől nem félnek, mert kezükbe ragadják a hírközlést, sajtót, reklámot, tömegtájékoztatást, a közvélemény-kutatást és az oktatásügyet. Anyagilag vagy szellemileg függővé teszik az igazságszolgáltatás teljes struktúráját, a politikai pártokat és a törvényhozást, ezáltal egy székből (páholyból) vezérlik a mindenkori kormánypártot és az ellenzéket egyaránt. Szerveznek sztrájkokat, tüntetéseket és ellentüntetéseket, hogy a szólásszabadság látszatának fenntartásával elhitessék az emberekkel, hogy van beleszólásuk a dolgok alakulásába, holott már mindent előre lekottáztak, és a tömegnek legfeljebb annyi szabadsága lesz benne, hogy milyen hangosan szóljon a zene, de a tempót máshonnan vezénylik, s a bevétel üzleti titok marad... Propagandistáik pedig, akik politológusnak, pszichiáternek, esztétának avagy költőnek esetleg újságírónak neveztetik magukat, a maszlaggyártás nagymesteri fokozatának elnyerése után egymást tűntetik ki díjakkal, írnak egymásról dicshimnuszokat, s elhitetik a szebb időket is megélt honpolgárokkal, hogy ők a téma (bármily téma) legjobb szakértői... holott csak korcs utánzatai a bolsevik példaképeiknek, akiket persze ugyanabból az akolból szalasztottak rétjeink lepusztítására.

A rossz lelkiismeret gonosz törvényeket szül

(adalékok a közép-európai szabadrablások történetéhez)

Amióta az emberiség foglalkozásszerűen irtja egymást, vagyis egyes egyedei és csoportjai az állatvilág szintje alá süllyednek, azóta a legtermészetesebb, hogy a győztes kifosztja a vesztest, amennyire csak tudja. Nem változott ez a huszadik században sem, s napjainkban is tart a szabadrablás. Pedig jó kilencven éve befejeződött az első világháború, amelyet már a kitörése előtt alaposan előkészített mindkét szemben álló fél, vagyis a háborúért mindegyik egyformán felelős volt. A kirobbantásához pedig az oroszok által pénzelt szerb terrorszervezet segédkezett az osztrák trónörökös meggyilkolásával. A gazdaság és a pénzügyek szakértői már a kezdeteknél meg tudták jósolni, hogy a fél világot gyarmati sorban tartó és kirabló angol-francia-orosz bűnszövetkezet lesz a nyerő. Nem véletlen tehát, hogy a „félidőben" az USA is az esélyesebb mellé állt, ami után már az oroszországi bolsevik puccs sem számított sokat. Ennyi tisztességtelenség után csak ráadás volt a versailles-i palotakertben az a „béke-tárgyalásnak" nevezett fosztogatás, aminek következtében azt a Magyarországot büntették meg újra, amelyet már egyszer, 1849-ben azért tiportak el, mert el akart szakadni rabtartójától, vagyis megint „magára hagyták, egymagára, gyáva népek a magyart...". Csehország és Lengyelország függetlenségét nagyon helyesen helyreállították, de Magyarországét már nem, sőt még jobban megalázták. A háborúért személyesen senkit nem vontak felelősségre (mint pl. a második világháború után), sőt Ausztriát sem fosztották meg egyetlen eredeti területétől sem (csak bekebelezett birtokaitól), de az ezer éves Magyar Királyságtól elorozták területének kétharmadát, és olyanoknak adták, akik azóta sem képesek megmutatni, hogy méltányosan tudnának bánni az ajándékba kapott terület tőlük idegen népével. Márpedig a nemzetközi gyakorlat azt diktálná, hogy ha erre alkalmatlanok, akkor kötelesek visszaszolgáltatni ezt az „ajándékot". Mégsem teszik, hanem egyszerűen visszamenőleg legalizáltatni akarják jelenlétüket a bitorolt térségben. Sztálini módszer, mert ő is úgy íratta át saját életrajzát, hogy legyilkoltatta azokat a tanúkat, akik az ő meséjét cáfolni tudták volna. Például osztálytársait a papi szemináriumból, akik mind tudták, hogy nem forradalmi tevékenységéért, hanem ismétlődő lopásokért kellett távoznia. Ehhez hasonló a román, szerb, ukrán és szlovák történetírás is, amikor azt akarják igazolni, hogy a magyarok úgymond ezer évig elnyomták őket, amiből legfeljebb csak a magyarok jelenlétének ezer éve igaz, mert emezek alig öt-hatszáz éve jelentek meg a Kárpát-medencében (valószínűleg ezért van útjukban ez a földrajzi név is), de a még jelenleg is magyar többségű területekre csak a trianoni rablótanya döntése után tolakodtak be. Nem csoda hát, hogy allergiásak minden olyan jelenségre, amely arra emlékezteti őket, hogy ez nem a jogos birtokuk, és a rendesebb házaknál nem így bánnak sem a vendéggel, sem a házigazdával. Mert bizony az történt, hogy a házigazdát, a tulajdonost akarják kizsuppolni jogos birtokából. A rossz lelkiismeret gonosz törvényeket szül: ezért kell mindent átneveznie annak, akinek nincsenek használható történelmi emlékei ebben a tájban. Volt időszak, amikor egész Európában az volt a divat, hogy mindent lefordítottak a maguk nyelvére: a Bibliát, a pápák, királyok és írók neveit is. Ezért tűnik magyar írónak Jules Verne, akit csak Gyulának hallottunk, de ma már furcsán hangzana, ha például Karel Gott helyett Isten Károlyt mondanánk. Vannak, akik manapság is úgy akarnak országot, nemzetet és jövőt építeni, hogy maguk körül mindenkit kifosztanak, megaláznak, besároznak, hogy ettől ők tűnjenek szépnek, jónak és okosnak. Persze ezzel csak egyre szerencsétlenebbek és sajnálatra méltóbbak lesznek, mint a jelenlegi szlovákiai kormány, amely – ha így folytatja – rövidesen kiérdemelheti a lelki szegénységi bizonyítványt, amit euróra is egy az egyben fognak beszámítani a nemzetközi bolhapiacon.

Mert azt azért illik megtanulni, hogy trágyából nem lehet várat építeni!

Mielőtt indián rezervátummá válnánk

Emlékezés egy elszalasztott (elsikkasztott) lehetőségre

1994 január 8-án (egy évvel az önálló Szlovák Köztársaság kikiáltása után) Komáromban találkoztak a felvidéki magyarok választott parlamenti és önkormányzati képviselői valamint polgármesterei. Az eredeti elképzelés még Csehszlovákia széthullása előtt született, hogy a Trianonban fogant ország jogutódai esetében nem kellene-e már végre erről a kérdésről önrendelkező módon népszavazást rendezni. Sajnálatos módon ez az ötlet még az akkori budapesti MDF kormányzatot sem érdekelte, pedig azt azért látniuk kellett volna legalább egy minimális félműveltség esetén is, hogy egy olyan ország alakul, amelyet sem Trianonban sem az 1947-es párizsi konferencián nem szentesítettek (csak a magyar területekkel megajándékozott Csehországot Csehszlovákia néven), hiszen az ezer éves Magyarország elrabolt része volt (s ma is annak minősül), és csak az északi területein volt önálló államalakulata 1939 és 1944 között Tiso Jozef plébános vezetésével, aki az elsők közt vitette el a zsidókat az országból (még fizetett is érte), csatlakozott Hitlerhez és Sztálinhoz Lengyelország megtámadásakor, majd a németek oldalán a szovjet birodalom ellen harcolt. A végén mégis a győztesekhez írták, a nagy szláv gazember testvériség jegyében, amiben közrejátszott, hogy Benes egyszerre volt szabadkőműves és KGB ügynök is, bár a szlovákokról mint faragatlan aljanépről beszélt, és a területüket csupán kihasználható csehszlovák gyarmatként kezelte. Ennyi nemzetközi gengszterizmus ellenére Szlovákia 1993-ban simán megkapta az önállóságának elismerését, amiben az első hónapokban még a felvidéki magyar liberálisok (értsd szabadkőműves bérencek, nemzetáruló talpnyalók) is segédkeztek. Egyedül a Duray vezette Együttélés mozgalom próbált a realitások talaján nem behódolni a szemfényvesztésnek, és a jogi kereteken belül az önrendelkezés jogán megalakítani egy valamilyen felvidéki magyar nemzeti tanácsot. Komoly nyugati politológusok is elismerték azóta, hogy erre akkor biztos lehetőség volt, s még egy népszavazást is támogattak volna. Viszont az egyetlen magyar nyelven megjelenő (idegen lelkületű) Új Szó igyekezett jó kommunista hagyományait folytatva lebeszélni mindenkit bármi követelésről. Amikor mégis született egy elhatározás a komáromi nagygyűlés összehívására, már 1993 végén jártunk, és a magyar kormányt egy még tehetségtelenebb ember vezette, aki még azt sem látta, hogy csúszik vissza a hatalom a bolsevik terroristák kezébe, a felvidéki viszonyok dolgában pedig teljesen tudatlan volt (és még őt akarták később az MVSZ elnöki székébe betuszkolni!). Szlovákia pedig valóban egy nemzeti-szocialista-munkáspárti jellegű vezetés alatt kezdett kibontakozni. Most már látszik az eredménye: szlovák szempontból tojtak a nemzetközi elvárásokra, a magyarokat továbbra is elnyomják, és soha nem akarják megengedni a demokráciák minimális alapjogát, az önrendelkezést népszavazás útján! Rengeteg nemzetközi normát sepertek félre, mégsem történt semmi, csak egy-két ejnye-bejnye, nono... és megy minden tovább. 1994-ben Komáromban kb. 7 ezer ember gyűlt össze a sportcsarnokban, a távoli 400 km-ről is érkezők autóbuszait a rendőrség folyamatosan (minket hétszer), zaklató módon ellenőrizte. Egy helyen el is árulták, hogy nem a busz állapotával van baj, hanem azzal, ahová tart! Tehát a diktatúrák idejét idéző, illetve a soproni népszavazást követő mozgósításra felkészülő hatalmi gépezet tudta, hogy a magyarok követelése jogos, amit csak erőszakkal lehetne, antidemokratikus módon megakadályozni. Nem volt szükség azonban a szlovákok jelentősebb fellépésére. A felbérelt, hatalmi viszketegségben szenvedő, magukat liberálisnak nevező törpe Független Magyar Kezdeményezés - Magyar Polgári Párt emberei saját maguk jelentgettek a kormánynál és a köztársasági elnöknél, és a nyugati bankok révén kezükbe juttatott kommunista hagyományú Új Szóval mosták naponta a magyarok agyát. Hol azt hirdették, hogy minden jogunk megvan, nem kell semmit sem követelni, hol pedig azzal fenyegettek, hogy ebből jugoszláv konfliktus lesz.

Végül Komáromban nem alakult meg a 100 tagú bizottmány (mivel az Együttélés, bár 75 %-os TÖBBSÉGBEN VOLT, egyedül nem akarta vállalni a faltörő kos szerepét. Pedig kellett volna!). Közfelkiáltással születtek viszont határozatok, például, hogy rendezzék a magyarok szlovákiai alkotmányos jogállását (mert a szlovák alkotmány is úgy kezdődik, hogy: „Mi, a szlovák nemzet...” – tehát ebbe máris nem férünk bele), a területi közigazgatási átrendezés során vegyék figyelembe a nemzeti és történelmi hagyományokat (ugyanis már a hatvanas évektől úgy rajzolták meg a járások határait, hogy addig húzták a határt a hegyvidéki szlovákok felé északra, míg szlovák többség nem keletkezett benne), továbbá felkínálták a szlovák nemzetnek, hogy az ősiség, a szülőföld jogán ne degradáljanak minket saját földünkön holmi betelepült kisebbségnek, hanem legyünk társnemzet egyenlő jogokkal, méltósággal és esélyekkel (erről aztán végképp nem akartak hallani, mert a fasizmusnak is az a lényege, hogy eltiporja, lekicsinyli, cseléddé és rabszolgává teszi az őshonos lakosokat). Sajnos még ezek a határozatok sem teljesültek azóta, bár kormányon is volt a három pártból összedarált, és liberalizmussal fertőzött MKP, nem tett értük semmit. Bugár Béla szó szerint elbohóckodta az ügyet, ami nagyon tetszett a szlovák közönségnek, mert a cirkuszban is a bohóc a legnépszerűbb, és sejtelme sincs arról, hogy a valódi produkció a trapézon zajlik... csak hát ezek a megvásárolható politikai tényezők nem hogy életüket, de még autójuk lakkozását sem kockáztatnák a magyar nemzetért. Néha egy lócitromnak határozottabb a politikai helytállása, mint a magyar billentyűzetet bitorló egyes újságoknak és személyeknek!

ERRE IS EMLÉKEZTEK MÁSFÉL ÉVTIZED UTÁN KOMÁROMBAN AZOK, AKIK MÉG MINDIG FELELŐSSÉGET ÉREZNEK NEMZETÜK SORSA IRÁNT, ÉS NEM AKARJÁK AZT LÁTNI, HOGY KÉT ÉVTIZED MÚLVA A MAI SZLOVÁKIA TERÜLETÉN CSAK 3–4% MAGYAR LEGYEN, MINT EGY INDIÁN REZERVÁTUM LÁTVÁNYOSSÁGA. Persze a szlovák kormány alelnöke máris tiltakozott, zsarnoki szellemiségéhez méltón, hogy a magyarokat nem illetik meg a nemzetközileg is garantált demokratikus jogok, vagyis az önrendelkezés és autonómia. Mintha bűn lenne az, hogy a saját házunkban otthon akarjuk magunkat érezni, saját nyelvünkön szólva egymáshoz bármikor. Vagyis a házunkba betolakodók túszul tartanak, terrorizálnak, zaklatnak, és azt várnák el igazán, ha önként lemondanánk (lojalitást mutatva) a házról, amit őseink építettek, csak egy nemzetközi bűnszövetkezet másnak ítélt oda.

Ezek után valóban nincs más út, mint a TELJES KÖRŰ ÖNRENDELKEZÉS ELÉRÉSE!

Orvvadászok az önrendelkezés ellen

(A harminc ezüst konzekvenciája)

Vagy három évtizede olvastam egy történetet, amelynek főhőse – a korabeli hatalom megítélése szerint – egy izgága, felforgató, veszedelmes alak, akit nem sikerült eddig megvásárolni, csőbe húzni, kompromittálni, ezért baráti köréből vásároltak meg egy ambiciózus fiatalembert, aki a pénzt sem veti meg, és elárulja mesterét. Az eretnekséggel vádolt, de egyre népszerűbb emberről Nagytanács előtt aztán kiderül, hogy sokkal jobban tudja és ismeri a törvényeket, mint a bírálói, és valójában semmi újat nem akar, csak helyreállítani azokat az ősi törvényeket, amelyeket a hatalom emberei is fennhangon hirdetnek, de nem tartanak be. Ennek a hazugságnak a leleplezése és kinyilvánítása volt tehát valójában az a „bűn", ami miatt el akarták valamilyen ürüggyel ítélni. Az egyik javaslat az volt, hogy végezzék ki, ami gyors és hatékony, de volt egy másik ellenvélemény, hogy megölése mártírt csinálna belőle, s csak növelné követői számát. Ezért jobb lenne őt meghívni a hatalomba, hogy szem előtt és ellenőrzés alatt lehessen tartani, s olyan feladatokkal megbízni, amibe belebukhat, vagyis el kell lehetetleníteni hívei és főleg potenciális követői előtt (bár már a bűnös hatalommal való együttműködés is kompromittálná őt!). Végül a kivégzés, vagyis a keresztre feszítés mellett döntenek, mert Jézusról van szó ebben a műben. A szerző nevét azért nem írom ide, mert első olvasatra engem is megkapott kiváló stílusával, és azzal, hogy azokban az időkben a Názáreti történetét és a hatalmi manipuláció mibenlétét idézte fel, de aztán rádöbbentem, hogy micsoda alattomos célok vezették az írót. A műnek ugyanis egyetlen fondorlatos szándéka az volt, hogy tagadja Jézus megváltói szerepét (ezért jelenhetett meg a bolsevik elnyomás idején), és csak egy olyan igazságkereső mártírként jelenítse meg, aki egy a sok közül. (Másfél évszázada az istentagadó gyilkosok példaképe, a hamburgi főrabbi sátánista és illuminátus téveszméken nevelkedett unokája is megfogalmazta a Kommunista kiáltványában, hogy el kell söpörni azt a világrendet, amely a keresztény erkölcsi alapokon nyugszik.) A szerző olyan jól ismerte a hatalom természetét, hogy azt is tudta, miként kell oda bejutni, de ezt már nem irodalomként, hanem személyes karrierként adta el a kommunista vezéreknek nagyon jó pénzért, s még az egyikük tanácsadójává is lett, amivel ő is hozzájárult a magyar nemzet gazdasági, politikai és erkölcsi csődjéhez. Gondolván, hogy ha nincs halhatatlan lélek, akkor legalább az evilági jólétet, a pénzt, vagyont, élvezeteket kell megszerezni, amíg lehet... bármi áron.

Ez a „bármi áron" (emberek élete, nemzetünk veszte, barátaink elárulása, családok széthullása, emlékeink meggyalázása) sajnos manapság egyre gyakrabban bukkan elő különböző szinonimák formájában: érvényesülés, önmegvalósítás, másság, liberalizmus, a piac törvényei, kerekasztal stb. Még szomorúbb, hogy ebből a felvidéki magyarok sorsát meghatározó tényezők sem zárhatók ki. Olyanok kezdeményeznek például „megváltó kerekasztalt", akik már nem egyszer elárulták, elszabotálták, kijátszották, eladták, kifosztották és lehetetlenné tették esélyeinket (ha csak az egyetem 20 évvel ezelőtti alakításáról, a komáromi nagygyűlésről avagy alkotmányos jogállásunkról beszélünk), miközben ők a szervezett bűnözéshez hasonló formában támogatott alapítványaikban, sajtójukban és egyéb szervezeteikben rokonaikat, kutyájukat, macskájukat zsíros állásokban kényeztetik. Vajon véletlen, hogy ők azok, akik a nemzeti és közösségi értékeket őrző, keresztény lapok elől elorozzák a pénzeket? Vajon véletlen, hogy az önrendelkezés ellen a véres lelkű, mocskos és trágár hangú bértollnokukkal rontanak neki a napi-(szenny-)lapjukban, de a saját ötletként tálalt csapdahálójukat (mármint kerekasztal) feltupírozva akarják letolni a jóhiszemű polgárok torkán? Pedig csak arról van szó, hogy amit nem tudnak elpusztítani, annak az élére akarnak állni, hogy halogassák az időt, ülésezzenek sok-sok kávé és szócséplés mellett, nehogy már valaki komolyan

hozzákezdjen ahhoz, amikhez kell. Vajon véletlen, hogy épp ekkor akarják visszahozatni a szlovák médiák segítségével bukott bérenc pártgurujukat, aki azért jó a szlovák közvéleménynek, mert soha nem mond ellent, minden hülyeségbe beleegyezik és a békességnek nevezett önfeladásért bármivel megalkuszik? Ő az, aki addig halogatja a lényeges kérdések felvetését (megint a békesség kedvéért), hogy mire ez az idő eljön, akkor már nem lesz kinek iskolát, kultúrát, nyelvet, történelmet, országot visszaadni.

Pedig hát Júdás nem csupán árulásból mutatott intő példát, hanem konzekvenciából is: felismerve, hogy igaz ügyet árult el, a harminc ezüstöt eldobta, és felkötötte magát. Olyan közel volt a Mesterhez, hogy ha megkésve is, de rádöbbent: jobb becsülettel meghalni, mint gyáván élni. Ő legalább belátta tévedését. Isten nyugosztalja!

Az elsikkasztott Felvidék

„bús egek, hát mi lett velünk?
barmok, akik mindent megszoknak,
helótái puhult latroknak...”

(Köszvény-ország márciusa, Ady)

Hová forduljon, mit tegyen az ember, az a nép, amelyet saját szülőföldjén immár kilenc évtizede folyamatosan megaláznak, kisemmiznek, vagyonából, kultúrájából, nyelvéből és szokásaiból is ki akarnak forgatni? Két évtizede még felcsillant annak a reménye, hogy talán jog- és esélyegyenlőség valamint igazságszolgáltatás jön el, hogy a szabadság eszméje felszabadulást hoz... Ám rövid időn belül tudomásul kellett vennünk, hogy csupán egy előre jól megszervezett átalakulás részesei és eszközei vagyunk, melyben a tüntetések, a „bársonyos forradalmak”, a demokratikusnak nevezett játszmák és a népakaratnak hirdetett megnyilatkozások is a nagyhatalmi, világuralmi törekvések lélektani fegyverarzenáljából valók. A közvélemény ügyes formálói már régóta a gazdasági hatalom birtokosai, és régóta felvásárolták a tömegtájékoztatást, sajtót, rádiót, televíziót, propagandát és reklámot: egyszerre hirdetnek pro és kontra véleményt, hogy a véleményformálás vitának nézzen ki, ugyanazok befolyásolják a kormányerőket és az ellenzéket, hogy a többpártrendszer látszatát keltsék, s míg a tömegek kimerülnek ebben az „ütközetben”, addig nem kíváncsiak arra, hogy honnan és kik mozgatják a bábfigurákat. Pedig már Shakespeare is tudta, hogy „színház az egész világ...”, a görögök is a szabadság és igazság követőivel keltettek együttérzést, de közben egy szó sem esett arról, hogy hány rabszolga munkája teszi eszményivé a görög demokráciát. Tudják ma is, hogy aki a focimeccsen kiüvöltözte magát, az már otthon és a munkahelyén általában csendben van. A manipulált közvélekedés révén a demokratikusnak és szabadnak meghirdetett választások eredménye előre borítékolható, s ahol mégis lenne valami dac, ellenállás, irracionálisan megjelenő konok ragaszkodás például Jézus tanításához avagy a nemzeti hagyományokhoz, azokról hamar kiderítik, hogy maradiak, a fejlődés akadályozói, megosztják a társadalmat, kirekesztik a szabadgondolkodókat (a másságot, mint pl. a melegeket, perverzeket, hangyásokat, liberálisokat, aberráltakat stb.). Rájuk fogják, hogy nacionalisták, rasszisták, klerikálisok, vagyis szélsőségesek, ezért távol kell őket tartani a politikától. Mintha is nem az lenne a szélsőség, hogy egy ezer éve keresztény ország területén Jézus tanításával ellentétes eszméket (liberális, ateista, kommunista maszlagot) hirdetnek a szólásszabadság nevében, ráadásul közpénzekből, hogy a terület kétharmadán kisemmizhetik és gyalázhatják az őslakosságot. A bankokat és hitelrendszereket működtető világhódítók ugyanis már régen felvásárolták és a kezükben tartják a demokratikusnak nevezett intézményrendszer három tartópillérét: a szabadon választott törvényhozást (a választói magatartás befolyásolásával és a képviselők lekötelezésével, beszervezésével), a végrehajtó hatalmat (a kormányt a győztesek adják, ahová mindig igyekeznek bejuttatni az embereiket titkos társaságok és páholyok útján) és a törvényességet ellenőrző „független” bíróságokat.

Azt hirdetik, hogy a demokrácia nem tökéletes, de még nem találtak jobbat, de azt már nem teszik hozzá, hogy nem is kerestek olyat, mert ez a látszatszabadság az érdekeiknek éppen megfelel. A „szabad embernek mindent szabad és mindent lehet” elveire felépített gőgös és gátlástalan társadalmi rendszerek rombolták le az emberiség azon hagyományait és intézményeit, melyek az embert nem a világ urának, hanem a természet részének, az alakítás és formálás résztvevőjének tekintették. A haladásnak, fejlődésnek és civilizációnak nevezett folyamat jelentős mértékben nem volt más, mint egy erőszakos beavatkozás a világ természetes rendjébe, különösen a huszadik században, amikor mindent a gazdasági hasznosság

érdekeinek rendeltek alá. Ennek a kapzsiságnak köszönhető két világháború, a hatalmi övezetek felosztása, országok és népek feldarabolása és kiszolgáltatása, a további haszon érdekében gerjesztett gazdasági válságok kirobbantása, a föld ásványi kincseinek kirablása, az emberi mivoltukból kiforgatott és a fogyasztói érdekeknek alárendelt tömegek létbizonytalanságban tartása és folyamatos megfélemlítése. A Felvidék gyalázatának története csak egy kis szelete ennek a világhatalmi játszmának. Az pedig szinte a csodák közé sorolható, hogy a magyar nemzet még mindig nem hódolt be teljes mértékben az elvárt kívánalmak szerint, pedig ugyancsak minden megtettek már annak érdekében, hogy ez bekövetkezzék. Nem történt meg, mert gyökereink mélyebben vannak itt a Kárpát-medencében, mint azt a kívülállók gondolják, s még annál is mélyebben, mint azt tankönyveink sejteni engedik. Ezek az gyökerek tartottak meg minket évezredeken át, mint ama cédrusfát fent Libanon ormain, a sziklák közt, viharban, egyedül. Csak az a törzs tudja, hogy ellenállhat, amely érzi erős gyökereit: tisztán látja múltját, ismeri helyzetét és hisz a küldetésében. Aki vagy ami ezt cáfolni akarja, az csak hazugság és szemfényvesztés lehet.

A Felvidék történelmi helyzete és jelentősége

A Felvidék nem volt soha önálló történelmi terület, nem is egységes földrajzi alakulat. Régebben Magyarország északi, hegyvidéki megyéit értették alatta (főleg Sáros, Szepes, Árva, Liptó, Trencsén, Turóc vármegyéket), amelybe a Csallóköz illetve a Bodrogköz nem illik bele, és Zemplén, Abaúj vagy Gömör is csak északi részeivel. Volt időszak, amikor felvidéki bányavárosokról beszéltek, illetve használták ezt a megnevezést a török által el nem foglalt és a Habsburgok uralma alatt maradt északi részekre is. Lényegében a török invázió idején kap védelmet a magyar nemzettest által a terület hegyvidéki része, ahová a 15. század elejétől, Zsigmond uralkodásától fogva intenzív lengyel szláv beáramlás történt (ekkor több tucat új település jött létre, és lengyel kézre kerültek az elzálogosított területek), hiszen az már Nagy Lajos idejében megkezdődött, amikor ő egyben lengyel király is volt. Zsolnán például engedményeket tesz a „szláv vendégek” javára, akik a mostani szlovákok elődei. A török hódoltság idején rengetegen menekültek a hegyvidéki területekre, ahol fokozatosan beolvadtak a szláv népességbe, amely ebben az időben a védett körülmények között intenzíven gyarapodott, és önálló nemzeti fejlődés útjára lépett. A törökök kivonulása után egyre délebbre tolódott a nyelvhatár, életterüket ezen kívül úgy is növelték, hogy tömegével települtek az elnéptelenedett alföldi területekre, ahol hosszabb időre adómentességet élvezhettek (Békéscsaba, Szarvas, Kiskőrös stb. térségébe). Érdemes megemlíteni, hogy ez egy békés együttélési időszak volt, és jelentős számú magyar községben a szlávok túlszaporodása következtében természetes asszimiláció jön létre, de ezeknek a szlávoknak, akik fokozatosan kezdik magukat szlovákként megkülönböztetni, magyarországi identitástudatuk van. Az 1700-as évek elején Rákóczi zászlaja alatt harcol az a Jánosik, aki a trencséni csatavesztés után a fogság helyett a császári katonai szolgálatot választja, majd miután segített egy rablóvezér szökésében, maga is leszerel, és a betyárcsapat élére állva a császári hadiszállítmányokat fosztogatja, kapcsolatba lép a lengyelországi kuruc emigrációval. Elfogásakor egy alakulat számára elegendő fegyvert és lőszert foglalnak le rejtekhelyén. Körözése köztörvényes bűnökkel vádolja, mert tudják, hogy a kuruc tevékenység miatt nem segítenék kézrekerítését. Elfogása után koncepciós pert rendeznek ellen, mintha ártatlan emberek kifosztója és gyilkosa lenne, és kivégzik. Magyar nemesek jártak közbe érdekében, eredménytelenül. A szlávság felvidéki területein, ahol akkoriban még döntő létszámú német közösségek éltek, a reformáció korában az evangélikus, lutheránus vallás terjedt el, mely az anyanyelvű igehirdetés elvét követve egységesítő és nemzetfejlesztő hatású volt számukra. Ezért lehetséges, hogy a 19. század folyamán éppen az evangélikus papok és tanítók lesznek a szláv nemzeti radikalizmus követő, és egy kis császári támogatással a magyargyűlölet szorgalmazói is.

A mai Felvidék értelmezést a trianoni békediktátum rajzolta körbe határokkal (melyek sok megyét is kettévágtak), vagyis Magyarországnak a csehszlovák impériumhoz csatolt területét, de abba akkor még az 1945-ben szovjetek által bekebelezett Kárpátalja is beletartozott. Etnikailag akkor ez az országrész nem volt egységes, ma sem az, de a kitelepített németek, elszlovákosított vagy ukránnak nevezett ruszinok, a beolvasztott vagy elüldözött ill. szétszórt magyarok, és a betelepített vagy idecsábított szlovákok, valamint a segélyrendszerrel demográfiailag túlgerjesztett cigányság miatt ez a helyzet mára elég vegyes képet mutat. A száz éve még szinte színmagyar déli területén a városok kezdik elveszíteni (vagy már el is veszítették) magyar többségüket, a nyelvhatár délebbre tolódott, s a falvakban – főleg, ahol megszűnésre ítélték a magyar iskolát és óvodát – már az idősebb nemzedék unokái szlovák nemzetiségre váltanak. Ez utóbbi annak is köszönhető, hogy a hatalom minden eszközt megragadott ahhoz, hogy a magyar nyelvet, kultúrát, közösségi megnyilvánulást és társadalmi érvényesülést ellehetetlenítse, üldözze, megalázza, megfélemlítse, kiszolgáltatottá tegye, sőt a nyílt elnyomás és meghurcoltatás időszakáért sem kértek ez idáig bocsánatot. A határok megrajzolása, az idegen hatalmi apparátus beültetése után 1920-tól folyamatosan zajlott a lelki megszállás és behódoltatás is. Egyik jele ezeknek például a hódoltsági kényszerhelyzet fogalmi meghatározása, a hatalmon lévők fogalmainak kötelezővé tett használata. Például kisebbségnek nevezik a magyarokat még egy színmagyar községben is, szlovákiai (csehszlovákiai) magyarokról szólnak, nem úgy, mint a török időkben, amikor török által megszállt országrészekről ír a történelem. Kárpátalján például a hivatalos történetírás is csehszlovák megszállás időszakát taglalja 1920 és 1939 között. Ott persze azzal dúsítják mesemondói fantáziájukat, szovjet-orosz birodalmi gondolkodásmódjuk sablonjai szerint, hogy a Kijevi Rusz állítólagos 9. századi területét kapták vissza a Kárpátaljával! (holott csupán hídfőállásra volt szükségük a Kárpátokon belül a 2. világháborút követően megszerzett vazallusaik sakkban tartására, s ezt Beneš-sel 1943-ban elrendezték, hogy ennek fejében megengedjék neki a „tiszta szláv nemzetállam” létrehozását, vagyis a magyarok és németek felszámolását, elüldözését vagy beolvasztását!) A magyar közösséget megfosztották az önrendelkezés és az autonómia jogától, holott erről a természetes emberi jogról még lemondani sem lenne szabad! A magyar lélek megalázását olyan bűntudattal és hamis történelemszemlélettel fokozzák, miszerint Magyarország és a magyarok felelősek két világháború kirobbantásáért, ezért érdemelte meg mindkét alkalommal a büntetést. (ezért is lenne nagyon fontos egy hiteles Trianon kép elismertetése a nemzetközi közvéleménnyel) Arról viszont hallgatni kellett, hogy milyen jogtiprásokat hajtottak végre ellenünk a hatalomra kerül nemzet új urai. Mint ahogy azzal sem foglalkoznak az utódállamok történészei, hogy Magyarország 1526-tól fogva nem volt önálló és független, mert a magyar vezető réteg önrendelkezési lehetősége az ország eredeti történelmi területe felett lényegében megszűnt, s ezért nem lehetett háborús kezdeményező sem. Másfél évszázadig a törökök fosztogatták, közben a Habsburgok degradálták mintegy bekebelezett tartománnyá, ami ellen a magyar nemzet legalább két nagy szabadságharcban nyilvánította ki függetlenségi szándékát, vagyis hogy nem önszántából kell eltűrnie a megszállást. Az osztrák hatalom a tisztesség látszatát úgy akarta fenntartani, hogy megengedte, de korlátok közé szorította a magyar országgyűlés működését, s csak a császár kegyes akarata szerint hozhattak törvényeket. Mária Terézia lemészároltatta a szabadságjogaikat megvédeni akaró székely elöljárókat 1764-ben, aztán úgy kereste a megbékélést a magyar nemességgel, hogy testőrségébe minden vármegyéből 2-2 fiatal nemest rendelt, ami nagy kiváltságnak számított. Pedig a valódi szándéka az volt, hogy ezeket elnémetesítse, beházasítsa az osztrák családokba, „lojálissá”, „toleránssá”, császárhűvé téve őket, hogy aztán ezzel a vagyon is szépen átruházódjon az osztrákokra. Az önként vállalt beolvadás már csak az eltervezett beolvasztási program eredménye volt. Még a „legnagyobb magyarnak” mondott Széchenyi István is német nevelést kapott, sok más kortársához hasonlóan, akik például felháborodtak azon, hogy valaki magyarul akar szólani a magyar országgyűlésben. (Mellesleg

ebben az időben kezdik el terjeszteni azt a máig élő hazugságot, hogy a magyar nemesek nyelvileg hogy elnyomták ekkor a szlovákokat, románokat, szerbeket...! Őket lázítják aztán fel az osztrákok a magyar függetlenséget védelmező szabadságharc ellen 1849-ben, amikor éppen Európában elsőként hoz nemzetiségi egyenjogúságot megalapozó törvényt a Magyar Országgyűlés Szegeden. A lázadóknak is köszönhető, hogy ezeket a kiváltságokat vérbe fojtotta az európai hatalmak közreműködésével ill. hallgatólagos beleegyezésével megszervezett osztrák-orosz túlerő.) A megtorlás időszakát követő 1867-es kiegyezés csak annyiban volt önkéntes szerződés, hogy a teljes kiszolgáltatottságból egy viszonylagos önállósághoz jutott, ám hadügyi és külügyi kérdésekben, sem a miniszterelnök kinevezésében nem a Magyar Országgyűlés döntött. Hiába ellenezte tehát 1914-ben a koronatanácsban Tisza István miniszterelnök a hadbalépést, az csak egy ellenszavazat volt a császárt támogatókkal szemben. Vagyis nem Magyarország indított hadat. Ez a háború és az utána következő feldarabolás azért volt népünk számára a legvégzetesebb, mert az ősi, természetes területi egységet olyan módon bontották meg, hogy elszakított részeit a térségen kívüli kapzsi népek önkényének rendelték alá (cseh, román, szerb) olyan ürüggyel, hogy az utóbbi öt évszázadban onnan beszivárgó és beáramló, Magyarországon védelmet és menedéket nyerő, majd felszaporodó népcsoportjaik számára adnak önrendelkezést. Csehszlovákia esetében ez nem egészen így van, mert a Magyarországon kívül eső Csehország kapta meg a csehek által nem lakot és soha nem birtokolt Észak-Magyarországot, az ott élő szlovákokkal, ruszinokkal, németekkel, záhorákokkal, goralokkal, vychodnyárokkal és lengyelekkel és a népesség 1/3 részét kitevő magyarokkal együtt. Országot, területet kaptak, de ezeken a területeken a mai napig nem engedtek erről népszavazást megtartani az önrendelkezés jog alapján. Ám a hatalmat szerzők ettől mindig is féltek, ezért agresszív módon igyekeztek eltorzítani a nemzetiségi statisztikai arányokat, és egy intenzív „felhígítási” programba kezdtek a jelentős kiterjedésű magyar többségű vagy színmagyar területeken: elüldözés, megélhetési feltételek rontása, államnyelvet beszélők betelepítése, birtokhoz juttatása („földreform”), magyar birtokosok kisemmizése, idegen kolóniák létrehozása, iskolatörvény, hivatali adminisztráció stb. Ez a 90 éve tartó fondorlatosan eltervezett és módszeresen működtetett, magyargyűlölettel táplált, emberiség ellenes folyamat azt idézte elő, hogy az idegen elnyomás alá került magyar területeken a növekedés helyett a felére apadt a magyar népesség száma, miközben a magát kizárólagosan államalkotónak kikiáltó megszállók létszáma 2-3 szorosára növekedett.

A XX. század egyik fő bűne a keresztény Magyarország elleni erőszak volt, amivel Európa lelkét is megrontották. A második világháború már egyenes következménye volt a rendezetlen lezárású első világégésnek, mert egyrészt a pénzügyi arisztokrácia felismerte, hogy ez milyen jó üzlet, és elegendő feszültséget hagytak hátra ahhoz, hogy rövidesen újra a fegyvergyártás és fegyverkereskedelem legyen az élen. Nem járunk messze az igazságtól, ha kijelenjük: szándékosan, éppen ezért hoztak ilyen igazságtalan döntéseket, hogy újabb háborús konfliktus alakulhasson ki. Itt viszont már a vezető bankárok felelősségét, aljasságát és pénzéhes kapzsiságát kell feltételeznünk.

Őrtüzek és kalandorok

Gyümölcséről ismered meg a jó fát, nem a reklámcéduláról!

Még a megboldogult „átkos” rendszer sűrűjében történt, hogy a felvidéki magyar egyetemisták klubjai újra egymásra tudtak találni a hatvannyolcas nemzedék szétzilálása után. Nagy tábort már nem engedélyeztek, így lett kerékpártúra, amely 77-ben Gömörben már szintén nem kis létszámot jelzett, ami nem kerülhette el ismét az érdeklődő hatóságok figyelmét sem. Nyomás alatt nő a pálma, elnyomás alatt a magyar önbecsülés... ez adott reményt. Valami jelképes helyet keresve, a gombszögi völgyben gyülekeztünk, sok szép élményt felidézve az akkoriban még többezres sokadalmak hangulatából. A sátrakat szép félkaréjban rendeztük el az erdő alatt, hogy a tábortűzre mindenki figyelmezhessen, kihagyva egy-egy szabad helyet az újonnan érkezőknek, hogy a „veteránok” segédkezhessenek az építkezésben, s máris elkezdődött az ismerkedés egy kis hazai sütemény vagy kisüsti kerítésszaggató mellett. És (akkor még) mindenki elindult rőzsét szedni. A tűz mellett együtt énekelt keleti és nyugati, csallóközi, bodrogközi, mátyusföldi vagy gömöri, Prágában, Brünnben, Pozsonyban vagy Kassán tanuló. A szomszédos Özörényből „átugrott” Dusza Pista is néhány világmegváltó témát javasolva, de az első este szépsége és öröme, a találkozás, az ismerkedés meg a tűz hangulata ezt ott nem engedte. Volt valami egyszeri és megismételhetetlen, valami ősi hagyomány és az örökkévalóságból való üzenet ezekben a pillanatokban. Czine Mihály írta rólunk, erről a gyülekezésről később, hogy „a lehetetlenre vállalkoznak, hogy a lehetséges megvalósuljon”. Pedig ugyan mit tudtunk mi még mindezekről. Csak fiatalok voltunk és türelmetlenek, akiknek igazságérzetét naponta sértette a rendszer üres demagógiája, a szétszakítottság, a nyelvi korlátozás, egyáltalán az, hogy megtűrt idegenként kell élnünk szülőföldünkön. Ezekkel a bejárásokkal, túrákkal legalább lélekben mindig visszafoglaltunk egy-egy szeletet jogos örökségünkből. Ott persze erről senki nem beszélt, de az együttlét öröme, a megismert táj szépsége, a történelem nyomainak felismerése a többség számára ezt kódolta be...

Egyszer csak valaki felkiáltott, mintha a sátán kígyóját látná: Nézzétek, azok ott egy másik tüzet raktak!

A tábortűz rögtön bírósági tárgyalóteremmé változott: volt javaslat elkergetésükre, megverésükre és békében hagyásukra is. Mégis alakult sebtében egy „delegáció” a helyzet felderítésére.

– Nem lesz jó, srácok, ha még ebben a szűk völgyben sem férünk el egy tűznél – amiben benne volt minden javaslat egyszerre.

Erre kiderült, hogy dehogy akartak ők egységet bontani, csak nem merték kondérjukat a közös tűznél melegíteni, mivelhogy lekéstek a rőzsegyűjtésről. Amint megették paprikáskrumplijukat, sűrű bocsánatkérések közepette telepedtek le ők is közénk. A prágai nyitnikékes néptáncosok voltak (és becsületükre legyen mondva, a végén Kalondán egy ragyogó műsorral örvendeztették meg a helyieket, s még egy kis füleki gimnazistát is színpadra állítottak, Szvorák Katikát...). Ők tudták a helyüket, s azt is, hogy nem illik más tüzéhez hozzájárulás nélkül letelepedni. Ám a későbbi időkben kezdett megszaporodni azok száma, akik rőzsehordás idején a kocsmában ücsörögtek, de a közös gulyásnál a sor elejére tolakodtak, és úgymond az egyéni kibontakozás jogán a tűznél is helyet igényeltek maguknak. Ezek a haszonleső, élősködő mesehősök később forradalmárnak állították be és liberális gondolkodónak nevezteték magukat, és azt kezdték hirdetni, hogy az ő kedvükért kelt fel a Nap (Nap?!)... mostanában pedig a hídépítés terén akarnak jeleskedni, amelyen át majd csak az ő farmjaikra, kastélyaikhoz és bankjaikba dől a pénz meg az áru, miközben a tisztességet csak jelszavakból ismerik.

Bizony, bizony!

Gyümölcséről ismered meg a jó fát, nem a reklámcéduláról!

Ami viszont rossz gyümölcsöt hoz, azt ki kell vágni gyökerestől, s tűzre vetni végleg.

...így egyszer végre ők is hozzájárulnának a közös jó hangulathoz...

Hamu alatt izzó parázs volt a csehszlovák bolsevista elnyomás idején

Tóth Lajos 70 éves

Húsz évvel ezelőtt, amikor Magyarországon (a maradék Magyarországon) már javában folytak a változások, Berlinben ledöntötték a falat, de Csehszlovákiában még készültségbe helyezték a hadsereget a szocializmus védelmére, akkor a besúgók hiénacsordáit uszították rá a felvidéki magyarok szervezkedéseire. Már nyár óta érlelődött egy értelmiségi találkozó gondolata, a gömöri kerékpártúra tábortüzei mellett is volt mit jegyzetelnie az államrendőrség beépített vagy kiküldött embereinek, s a klubvezetők szeptemberi találkozóján Tóth Lajos egy kész ötlettel állt elő. Novemberi kerek évfordulós születésnapjára meghív mindenkit, hogy körülbelül 100 emberrel számolva egy felvidéki értelmiségi reprezentációt lehet megvalósítani arra a témára, hogy mit jelent csehszlovákiai magyar értelmiséginek lenni. A születésnapja, november 18-án éppen szombatra esett, előtte hetekig zaklatta őt a rendőrség, de ha esküvőt lehet rendezni a vágselyei vendéglőben, akkor születésnapot is, és mint magánrendezvényre bárkit meghívhat. Keletről egy autó vágott neki a ködös hajnali útnak (Zachariás, Fuksz, Köteles, Puntigán és jómagam), így mi sem maradtunk le a találkozóról, bár már előző este érkeztek a hírek Prágából a diáktüntetésről, s talán már halottak is szerepeltek a hírekben. Selyén több autóban is „éber szemek" várták az érkezőket, s az egyiküket Tóth Lajos tapintatosan melegebb égtájak felé orientálta a fényképezőgépével együtt. (milyen érdekes lenne ezeket a képeket is előkotorni a politikai rendőrség archívumából, amit ki tudja melyik gengszterpárt nyúlt le magának). Sorsunkról, a szétdaraboltságról, a jogfosztottságról, a megaláztatások évtizedeiről, az agyonhallgatott Esterházy Jánosról és mártírsorsáról is szó volt, és akkor volt talán öt éves a Ghymes, és ők is köszöntötték az ünnepeltet, mert megérdemelte, hiszen 1966-ban alapította meg a vágselyei Vörösmarty Klubot, mely az 1968-as időszakot követő tisztogatások idején sem szűnt meg működni, és sokáig még Pozsonyból is eljártunk a hétfő esti nagyszerű összejövetelekre, ahol például Nagy László költővel, Ruffy Péter közíróval és a Muzsikás együttessel is lehetett találkozni. Így kezdődött el a sikeres honismereti kerékpártúrák kapcsán a nyári művelődési táborok újraszervezése is, amit Tóth Lajos 1977 tavaszán a prágai AED huszadik évfordulóján terjesztett elő. Majd ezt követően a Csemadokban egy olyan belső erjedési folyamat kezdődött el, amely a sokáig csak félig legálisan működő klubok számára belső szervezeti keretet adott, és 1978 elején Érsekújvárott megalakulhatott a klubtanács, s ezzel a magyar sors és a magyar gondolat számára nyerhettünk terepet. Tóth Lajos itt is az élen járt, és nem maradt egyedül, bár szűk régiójában alig talált társakra. A meghunyászkodók, a behódolók, a gyávák és jellemtelenek elkerülték, nehogy bajuk legyen belőle miatta.

1989 után tett egy kis kitérőt a szabadgondolkodók térfelén, de hamar rá kellett döbbennie, hogy azoknak az liberális szervezkedéseknek, amelyeket akkoriban szinte egy csapásra elővarázsoltak, nincs semmi közük a reformkori magyar nemzeti liberalizmus szellemiségéhez, mert a huszadik században olyan bankok pénzelik a liberális csoportosulásokat, amelyek ebben a bárányбőrben rejtőzködve terjesztik a gyökértelenség, hitetlenség, kereszténységellenesség, hagyománynélküliség és nemzetellenesség mételyét, és erre a feladatra a felvidéki magyar körökben is megvásároltak embereket az FMK álarcába öltözve. Ma már tudjuk, hogy Kelet-Európa jutányos felvásárlása céljából készítették elő a liberalizmus lélekölő gyalugépével a terepet, ám akkoriban még sok jóhiszemű áldozatot szedett ez a ragályos kórokozó nemzeti térfelünkön is.

1991-ben Tóth Lajos iskolát, magángimnáziumot alapított, amikor látta, hogy az magyarellenes szlovák államhatalom az állami oktatásügyön keresztül akarja eltaposni a felvidéki magyarokat.

Tetszeleghetne a hős forradalmár nimbuszát felöltve, de nem teszi, mert azt kell látnia, hogy a kommunista diktatúrából nem demokratikus szabadság jött létre, hanem csak a pénzügyi körök által felvásárolt hatalmi gépezetek látszatdemokráciája, mert valójában a szabadnak nevezett választásoktól kezdve a parlamenti döntésekig már mindent jó előre valahol másutt hagytak jóvá, mert akié a tőke, azé a hatalom... legalábbis az anyagi világ szűk kereteiben.

Tóth Lajos már tudja, hogy kié az ország, a hatalom és a dicsőség, és őszinte hittel fordul Isten felé, ezért is kérjük az Ő áldását és kegyelmének kiáradását a 70 éves felvidéki magányos magyar harcos felé.

Lajos, Isten éltessen, és köszönetünk mindazért a sok jóért, amit népünk megmaradásáért, felemelkedéséért tettél. Hidd el, nem az éljenző csődület, sem valamiféle párthatározat, és nem is a többségi népszavazás fog felettünk ítélkezni, hanem a Mindenség Ura, aki népünknek küldetést adott a Kárpát-medencében, s te büszke lehetsz, mert ennek tisztes szolgálatában éltél eddig is. Legyen az Ő áldása rajtad! Baráti öleléssel:

Egy jó csapat kell

kell egy jó csapat!

Ez nem olyan kerekasztal, ahol a sötétség úgy köt kompromisszumot a világossággal, hogy kiegyeznek a félhomályban! Itt csak a világosság a mérték, azzal az eséllyel, hogy jó szándékkal bárki megvilágosodhat!

Vannak olyan madarak, amelyek a nyári és téli lakhelyük közti több ezer kilométeres utat leszállás nélkül az óceán fölött kénytelenek megtenni. Erre kellő mennyiségű energiaforrást halmoznak fel szervezetükben zsír formájában. Ha túl sokat gyűjtenek, akkor a súlytöbblet miatt, ha pedig keveset, akkor a hiány miatt nem érnek célba. Az aranylilléről kimutatták, hogy az Alaszka és Hawaii közötti 4500 kilométeres utat 88 óra alatt repüli végig. Ám induláskor csak 81 órára elegendő tápanyaggal rendelkezik, és érkezéskor mégis marad közel 7 gramm tartaléka. Ez nem csoda, csupán az a titka, hogy csapatban repülve csak az élen haladó száll úgy, olyan légellenállást győzve le, mintha egyedül repülne, de a raj élén rendszeresen váltják egymást, és az elfáradt társuk a boly közepében a többiek által keltett áramlattal sodródva pihen. Ez a csapatmunka, ez az önzetlen tehermegosztás teszi lehetővé, hogy mind megérkezzenek. Aki elhagyja a csapatot, vagy akit kilöknek onnan, mert nem igazodik a rendhez, az törvényszerűen a cél előtt tengerbe zuhan, s az ilyennek nem lesznek utódai. Csak az életrevalóknak, a természet rendjét és harmóniáját követőknek lehet jövője.

Valahogy így van ez népünkkel is! Azért maradhattunk meg itt a történelem útkereszteződésében, miközben más népek jöttek és mentek, mert ilyen megtartó közösségi, nemzeti érzés védelmezett. Különösen fontos ennek életben tartása a történelem viharai, áradásai és földrengései során. Tudjuk ezt jól, mégis azt kell látnunk, hogy egyesek és egész érdekcsoportok is az individualizmust, a közösségromboló elszabadultságot hirdetik és akarják népünkre ráerőszakolni, méghozzá azzal a szándékosan megtévesztő aljas érveléssel, hogy a nemzet fogalma és a nemzeti érzés már elavult, idejét múlt, maradi felfogás, ezért nem kell erőltetni. Sőt ezt a tiszta érzést megbélyegzően nacionalizmusnak kikiáltva veszélyesnek is minősítik. Fondorlatosan összekeverve a sovinizmussal, mely mások rovására akar élősködni.

Vajon miért akarják, miért akarhatják, hogy ez az összetartó közösség széthulljon? Miért szeretnék, hogy mindenki magára maradva a pusztulást jelentő óceánba zuhanjon... hogy végül a cápák eledele legyen. Ez csak a „cápák” érdeke lehet (esetleg a cápavadászoké?), hiszen kezükben a bankok, televíziók, újságok, üzlethálózatok, a reklám és az egész propaganda. Ha esetleg felbukkan valami másféle kezdeményezés, azzal gyorsan és ügyesen elbánnak. Ezek pénzelik a szocialista, a liberális és az egységbontó pártokat is, így tartva kézben a törvényhozást, a kormányokat és még a függetlennek hirdetett bíróságokat is.

Úgy tűnik, hogy ezek uralják a világot, pedig „hatalmuk csak addig terjed, míg az alattvalók hűsége kitart”, amit úgy értek el, hogy az önzést, az anyagiasságot és nagyravágyást oltották bele áldozataik emberi értékeitől és érzéseitől kiüresített lelkébe. Ha tehát nem akarunk szolgák és cselédek lenni egy eltorzult társadalomban, akkor vissza kell térnünk őseink, nemzetünk őrző, védő, megtartó útmutatásához, és ki kell vetnünk magunk közül, tűzre kell dobnunk az értékromboló, nemzetáruló nézeteket, rámutatnunk a megalkuvó magatartásformákra és csábító aljasságokra.

Nem marad más utunk, ha gyermekeink jövőjét valóban reménységgel akarjuk, mint vállalnunk a megtartó csapatot, a szülőföldünkön már másfél ezer éve őshonos magyar nemzetet: történelmével, nyelvével, kultúrájával, értékeivel és balsorsával együtt. Ebben nem vagyunk megosztottak, csak sokan eltévedtek, sokakat megtévesztettek, sötétben tartottak. Ha közénk

akarnak tartozni, be kell őket fogadnunk, de nem bizonyos, hogy megmaradhatnak, ha nem tudnak vagy nem akarnak igazodni az örök és természetes emberi értékekhez. Ez nem olyan kerekasztal, ahol a sötétség úgy köt kompromisszumot a világossággal, hogy kiegyeznek a félhomályban! Itt csak a világosság a mérték, azzal az eséllyel, hogy jó szándékkal bárki megvilágosodhat! És ez nem kirekesztés, hanem az élet törtvénye, az egyetlen, mely jövőbe mutat!

Nem új célokat kell keresnünk, hanem csak visszatalálnunk arra a helyes útra, melyről közel egy évszázada leszorították népünk jelentős részét!

Csömörből Gödörbe

Van, akinek Kassáról a Szent Erzsébet dóm jut eszébe, másnak esetleg Mátyás király, Tinódi, Balassi, Bocskai vagy Bethlen Gábor, esetleg Kazinczy és Batsányi avagy Márai Sándor. Mármint annak, aki meg tudja szólítani a város lelkét, mert az elmúlt közel egy évszázad inkább a lélekrombolásban jeleskedett és nem az épülésben.

A hajdani híres Schalkház Szálló helyén negyven éve egy szürke betonkolosszust emeltek Slovan néven, hogy az ajándékba kapott impériumot jelképekkel is megerősítsék. Az idén pedig ugyanezt a szörnyszülöttet nyomasztó sötét burkolatba vonva egy ravatalozó illúzióját teremtették meg, amelynek belső terében a luxus és pazarló fényűzés dominál napnyugati stílusban, de valójában a Város eredendő hagyományainak a lelkét temetik el végleg, amiről pedig a szemközti házban született Márai is így írt: „évszázadokon át őriztek falai közt valamit. Őrizték fegyverrel, kőfallal, őrizték vasnál és kőnél is hatalmasabb fegyverekkel és bástyákkal: ízléssel és magatartással, jó modorral és életszokásokkal, joggal és udvariassággal... ezek a polgárok, őseim ősei, építették és védték ezt a várost.” Csakhogy kilencven éve ez a harmónia összetört, a folytonosság megszakadt, és a faragatlanság, felelőtlenség majd a hitetlenség és mértéktelenség lett az úr. Az erőszaknak, értékrombolásnak és embertelenségnek állítottak emlékműveket, ezt tanították az iskolákban, és tömeggyilkosok válhattak példaképpé a középszerű létfeltételek karámjába terelt és csordává alázott tömegek előtt. Ezért kaphatott szobrot a róla elnevezett ligetben az a Petrov tábornok, aki közel százezer saját katonájának oktalan haláláért és az általa szovjet haláltáborokba elhurcoltatott, nagyrészt fiatalkorú magyar fiúk tízezreinek szomorú sorsáért is felelős. És a szobor most is áll, hirdeti, hogy bár megcsömörlöttünk a kommunista diktatúrától, de annak szellemisége tovább él, és kormányzati szinten táplálják és éltetik. Amint e városban kihirdetett kormányprogramot és annak jegyében fogant dekrétumokat is védelmükbe veszik, pedig közel négy millió ember sorsát tették tönkre általa csak azért, mert nem szlávnak születtek egy hazugságból épített országban.

Húsz éve azt reméltük és azért lelkesedtünk, hogy ezt a múltat úgy lehet majd lezárni, ahogy egy fertőző sebet kell bekötni: megtisztítva a szennytől, meggyógyítva a fertőzésből... ám a lelki erőszak és a lelketlen propaganda továbbra is terjed, egyre ragályosabban. Nem szűnt meg sem a hazudozás, sem a képmutatás, sem a jogtiprás és még a méltánytalanság sem. A Kassai Kormányprogram Háza a Dóm szomszédságában arra figyelmeztet, hogy nem történt valódi rendszerváltás, csak a hatalom szerkezeti elemeit és birtokosait cserélték le, és átburkolták, mint az otromba szállodát az Alsókapunál... A vörös csillagot és sarlót-kalapácsot liberális maszlaggal bevont bankházak szimbólumaira cserélték, és közben azt is elhitetik a megalázott és félrevezetett tömeggel, hogy ez a demokrácia. Egy felvidéki magyar ember a bőrén át is érzi, hogy mindez hazugság!

Hogyan öljük meg József Attilát?

Nem a vonat ölte meg őt! Az már csak eszköze volt annak a kilátástalan kétségbeesésnek, amit az árvaság, a meg nem értés, a társtalanság és elutasítás alakjába öltözött egyetemes kárhozat szakasztott rá. Nem a szegénység volt bajainak fő oka, az csak növelte a lélek-nyomorító kitaszítottságot, mert a szellemi ember számára a lelki nélkülözés fájdalmasabb a testi nyomorúságnál. Csontváry is inkább éhen halt, de nem hajbókolt megalázó könyör-adományért. Pedig mondhatnánk azt is, hogy e két cédrus-magányban élő ember maga választotta ezt a sorsot, mint mindenki, aki többet érez meg és többet tud a világból kortársainál. Ám az övék nem választott út, hanem kiszabott prófétai végzet. Mégsem tragikus ez a küldetés, mert az önfeláldozásban, a „harminchat fokos lázban" elégő életben értelmet nyer a szenvedés: a másokért vállalt küzdelem. A tragédia értékvesztést jelent, ám az ő áldozatuk értékmentés. A kép s a vers ráébreszt, figyelmeztet, érzővé tesz, utat mutat, reményt ad, s ezzel megvigasztal, s ha az útjukra vetődünk, megfogják kezünk, s elvezetnek ahhoz, aki küldte őket. Mert a lélekből való valódi művészet nem esztétikum, hanem egy emelkedettebb lélekállapot, mely harmóniába kerül a nem e világból valóval, vagyis a lét emberfeletti körével.

„Az Isten itt állt a hátam mögött, s én megkerültem érte a világot..." – ezzel helyezi igazi látószögbe egész életművét, amit le is zár azzal, hogy minden szépet, jót és igazat „végképp másoknak remél." Megdöbbenünk, ha ezt az üzenetet még mindig nem értik, még inkább, ha frissen kiadott tankönyvekben lelkét és emlékét is besározzák hazugságokkal és zagyvaságokkal. Amint a felvidéki magyar középiskolások megrontására kiadott legújabb szörnyűségben leírják a Tiszta szívvel c. verse ürügyén: „Az egyén minden köteléktől eloldja magát: az anya, az apa, az isten, a haza, az élet kezdete és vége, a társa, az élet elemi feltételeinek kötelékeitől. leltárt készít életéről, hiányairól. A tagadószók állandó ismétléseivel hangsúlyozza a minden elvesztését, ami fontos volt számára. Szülei meghaltak, Istenét és hazáját megtagadta...". Nem folytatom, nehogy ezt tanulják! Az, hogy Horger Antal nyelvész létére akkor nem értette, már régi ügy. Egyesek szerint nem is olvasta, csak letettek egy jelentést a rektori asztalra, hogy istentagadó verset írt egy suhanc. Márpedig istentagadó embernek most sem lenne helye a katedrán! Ám hogy egy szellemileg alultáplált ügybuzgó kishivatalnok jelentésfogalmazó szintjére süllyedjen egy mai tankönyvíró, aki még annyit sem tud alapiskolai tanulmányaiból, hogy a NINCSEN nem tagadószó, hanem a VAN létige negatív alakja, az bizony felháborító. Ezért aztán ebből az elemi hibából kiindulva arra jut, hogy ezeket a dolgokat a költő megtagadja a versben. Pedig ez a NINCSEN nagyon is funkcionális: szárazon tényeket közöl velünk. Azt sem mondja, hogy volt, hogy elvették, megtagadták, elveszett. A szüleit elvesztette (anyja meghalt, apja elhagyta őket, de ekkor még élt, és nem sokkal Attila előtt halt meg), ez igaz, de e két szó együtt szülőt és családot, vagyis ideális esetben otthont, gondoskodást, szeretetet jelent. Hiszen más helyen azt írja, hogy őbenne a szülei ölelése van jelen. Hazáját szintén nem tagadta meg, mert azt Trianonban csonkolták, és nem kaphat tőle megértést, otthont, biztonságot (mert „idegenben löknek, vernek", de „igazán csak itt mosolyoghatsz, itt sírhatsz, magaddal is csak itt bírhatsz, óh lélek, ez a hazám"). Istenét nem tagadja, de tudatosítja, hogy igaz istenképet nem kapott, s később is sokáig hiába keresett („fogadj fiadnak Istenem"), ám ezzel nem csupán a Mindenhatót, hanem az általa kapható hit és gondviselés szelídségét, útmutatását, a lélek békéjét is hiányolja. A bölcső és szemfedő a magyar irodalomban (Vörösmarty, Petőfi, Berzsenyi) a nemzeti lét életterével, a szülőfölddel s egyben magával a nemzet lelkével is azonosul, mely hagyomány, kultúra és nép egyszerre. A csók és szerető pedig társat, megértést, szerelmet, bizalmat, gyermeket és jövőt jelent. Bár egy vers valóban sok szempontból értelmezhető, de a

lényegével nem lehet egyik sem ellentétes, vagyis azzal az alapigazsággal, hogy az első négy sor egy világhiányt tár elénk, egy kozmikus belső űrt, mert mindaz a sok nincs, amit felsorol, valójában AZ EMBERI LÉTÜNK alapvető és elengedhetetlen feltételeinek jelképe. Akármelyik is hiányozna, már értelmét veszti az élet teljessége, márpedig neki azzal is szembe kell néznie, hogy azt sem kapja meg emberként, ami az állatnak is kijár: a testi táplálékot, az ételt. Miközben a tankönyvszerző a szexualitás hiánya felé tereli aberrált fantáziáját, a fiatalember erejének áruba bocsátását feszegeti, de sejtelme sincs arról, hogy mi az értelme a tiszta szívnek, vagyis romlatlan szívnek, ami a Szentírásban szereplő romlott szív ellentéte, mert a tiszta beszéd is „szertő szívből fakad", a tisztátalan beszéd és hazudozás pedig a romlott szív gyümölcse. A szerző egyébként nem kis elrugaszkodással a verstől cinikus akasztófahumorként jellemzi a kifejezésmódot, és még az ördöggel kötött szerződésről és halál utáni bosszúállásról is elmélkedik. Holott csak annyit kellett volna magyarázatul adni az egyébként is kristálytiszta költői sorokhoz, hogy az ilyen kiszolgáltatott helyzetbe kerülő jövendő nemzedék (ezért hatalom, mert a jövő városmányosai!), ha nem kapja meg az emberi létéhez szükséges lényeget, akkor a legtisztább jóindulata ellenére is a Gonosz, vagyis a sátán kezére kerül, amelynek a bűn, a hazugság, az önzés, az anyagias lélektelenség és hitetlenség, a haszonszerzés, a gyűlölet és az erőszak a lételeme, és a végromlás követi azt. Vagyis ez nem alku, hanem a kiszolgáltatottságnak és a megrontott, Istentől megfosztott világnak a törvényszerű következménye, ami után felszínre tör a pusztító erőszak (s ez már az újabb háború előérzete).

Milyen kár, hogy nem erről olvashatnak a tankönyvben diákjaink, s ezért már csak egy vigaszom maradt, hogy a diákok sajnos (jelen esetben szerencsére) nem szeretnek tankönyveket búj ni... s nem tudhatnak olyan életrajzi ferdítéseket sem, minthogy például a költő „belépett a szocialista munkáspártba", mert amibe belépett, aztán „fasiszta kommunizmusként felismert", azt nem így nevezték.

József Attila testét eltiporta a vonat, de lelkét, aminek megölésére egyesek most is kísérletet tesznek, még előtte szétosztotta verseiben, mint Jézus a kevéske táplálékot a sokezres tömegnek, hogy aztán ebből jóllakva a maradék is sokkal több volt ennél. Ez e hegyi beszéd üzenete! Mindenkinek jut, s minél többet veszünk, annál több lesz belőle, elég a verseket olvasnunk, s feledjük el a silány tankönyveket... ezért a szerzők nevét le sem írom.

Őrtüzek fényében a Bódva mentén

Még alig száz éve is pásztortüzek fényét lehetett látni a Gömör-Tornai-karszt keleti nyúlványán Szepsi felett a szép derűs éjszakákon a közeli dombokon és távoli hegyeken ugyanígy: keletre a Kassára menők nyomán, északra a Kojsó-tető magaslata felé, Debrőd és Jászó irányában, nyugatra a Szádelői-fennsík és a Tornai vár, s távolabb Szilice, Szádvár felé, míg délre a Cserehát dombjain a falvak felett Lánctól Buzitán át Reste, Jánok, Zsarnó és Vendégi felé. Aki itt egykor bármely korban is megtelepedett, az ilyen őrtüzek fényével hírt is adott magáról, és védekezett vele a vadak és a hideg ellen.

A mai digitális korban az őrtüzek helyén távközlési antennák oszlopai állnak, vadak sem ólálkodnak a nyáj körül, mert sem nyáj sem pásztor nem jár a dombokon. Ezért minden jelképpé, metaforává válik, hogy ebben az elvadult 21. században népeink ne idegen pásztorok rabjai legyenek, hanem saját nyáj és pásztor oltalmazza kölcsönösen egymást azokból az ősi hagyományokból merítve, melyek évszázadokon át békességet, megélhetést és együttműködést adtak ebben a tájban. És legyenek mindig irányt mutató, igaz hírt és tiszta életjelt adó őrtüzeink. Hiszen hányszor átvonult erre a történelem pusztító hadakkal, megszálló zsoldosokkal vagy járványaival is, de akik ragaszkodtak e tájhoz, e földhöz, azok legalább egy évezred távlatának örökségét, hagyományait hordozzák lelkükben: befogadták a jó szándékot, a barátsággal közeledőt, de előbb vagy utóbb kivetették maguk közül a haszonlesőt és élősködőt, aki csak zsarnokoskodott, ám nem akarta tudomásul venni a helyi kultúrába ágyazott maradandó emberi értékeket. Pedig mennyi természeti látványosság, kultúrtörténeti érdekesség és megismerni való esemény vár az ide látogató idegenekre, akik gyakran visszatérnek, s szinte otthonossá válnak már, és azokra is, akik itt élve sem tudatosítják még eléggé, hogy milyen lehetőségek birtokosai. Van, aki a világvárosi forgatagot cserélte fel erre a tiszta levegőre, amit másutt pénzért sem tudott volna megvenni gyermekeinek. A Bódva völgyében és a Kanyapta mentén még mindez ingyen elérhető.

És szépülnek a települések sorban egymással versenyezve, nem a beton, acél és üvegkalitkák irányában, hanem az ősi anyagból, fából és kőből teremtve lakható, élhető és élvezhető otthonokat. Ám otthonná valójában a benne lakók lelke varázsolja a házat: a család, a közösség derűje és biztonságérzete. Ezt kell megmentenünk, megvédenünk lelki és szellemi őrtüzeinkkel és azok segítségével, akik arra vállalkoztak, hogy őrző pásztorai lesznek e tájnak és népnek, mindenkivel, aki átadja e jó hírt, és ezen munkálkodik.

„Beteg a világ, nagybeteg...”

Mondtam én valamikor, hogy vásárlással ünnepeljétek a születésnapomat? – olvasom az ikonra írt üzenetet.

Egy ismerősöm küldte, mert tudja, hogy megértem, vagyis úgy gondolja, számomra sem szívderítő ez a karácsony előtti forgatag. Lassan már kenyeret sem lehet kapni tolongás nélkül, és hetek óta villognak a szemkápráztató reklámok, a postaláda környékén lépni sem tudok a tornyosuló röplapoktól, pedig ott lapul köztük egy-két értékes karácsonyi koncert hirdetése is... csengők csilingelnek és zenélő aranyalmák csalogatnak a kihagyhatatlan, az egyszeri és megismételhetetlen kedvezményes és akciós költekezésre...

Mily boldog is lenne Szent István királyunk, ha meghallaná, hogy mindenki a karácsonyt várja, hogy nem volt hiábavaló az útmutatása Róma felé... és hová is bujdokolna szegény a szégyenében, amikor látná, hogy mivé lett országa, népe és hite, és mivé lettek ünnepei. Bizony ideje lenne egy kiadós ostorozással megleckéztetni az élősködő kufárokat, akik a legszentebb és legmeghittebb alkalmakat és eseményeket sem tisztelik, zsongnak, mint a döglegyek, belerondítanak a csendbe és tisztaságba, fertőznek lelket és hitet, népet és nemzetet, mert számukra minden csak üzlet és áru és átverés. Már csak a bamba bolondok nem látják, hogy ez egy eltervezett és megfontoltan kifundált, vagyis jól szervezett aknamunka a világ leigázására, aminek útjában áll a keresztény ember is, mert aki megőrzi hitét, az nem válik az anyagi hajsza és a Mammon utáni vágy áldozatává. (És még felvilágosodásnak merészelik nevezni azt a korszakot, mely vérgőzös lázadásokat szítva a rendet őrző oltárok és trónok ledöntésére szövetkezett, hogy a népirtás után saját magukat emeljék be a hatalomba...)

Vasárnap reggel egy suhanc a peronra pöccinti a füstölgő cigarettavéget, a koszos aluljáróban hajléktalanok fészkelődnek, kéregetnek, s a pap üres templomnak mutatja fel az oltáriszentséget. A bevásárlóközpont előtt zsúfolt parkoló. A bűnös város, Budapest: nyomor és pazarlás, hitetlenség és erőszak, nemzeti és keresztény jelképeink meggyalázása, léleksorvasztó szekták garázdálkodása, fülledt melegparádé, tömeggyilkos kommunistákra emlékező torzképű nyugdíjasok, beszédhibás szónokok és miniszterek, egymást gyilkoló romák hangoskodása... Itt szedi fuldokolva a levegőt a maradékország egynegyede a háborús amputálás és marxista szellemnyomorítás után. A negyven milliós ország számára épült főváros most elefántszív egy herélt kutyában: amelyik még ugat, de már nem szaporodik.

Akár szándékos bosszú, akár önző hatalomvágy sodorta ebbe helyzetbe, itt kiábrándult és reményvesztett szülők szeméből olvassák a jövőt a gyermekek, akik csodákat mutogató rajzfilmeket néznek, melyekben akár több életük is lehet, és úgy gondolják, hogy ez vár majd rájuk, vagyis gombnyomásra megkaphatnak mindent, és csak az iskolai történelemről hiszik azt, hogy valami földönkívüli világ üzenete csupán, s nem kell komolyan venni. A kis Jézusról és megváltásról pedig már biztos forrásból tudják, hogy nem igaz, ezt a tanító néni is kijelentette, aki mindig vörösekre, kékekre vagy sárgákra szavaz, és szerinte a piros-fehér-zöld egy rasszista dolog. A karácsonyfát pedig az apu meg az anyu hozza, akinek még van ilyen, de már ez sem modern dolog, mert az anyunak is van egy másik apuja, és az apunak is egy másik anyuja, és ők nem jönnek el karácsonykor, mert az igazi gyerekeikkel ünnepelnek, de hagynak csomagot, és telefont is vettek, úgyhogy nem szakad meg ez a csodás szabad és demokratikus kapcsolat. Ilyenek vannak az amerikai filmekben is, ez a menő család, csak a vidéki nagyiék olyan maradiak, hogy együtt élnek és még templomba is járnak... de már nem sokáig, és utána, ha a házukat ránk hagyják, akkor eladjuk, és veszünk egy új autót, és karácsonykor sem kell majd itthon maradni, mehetünk valahova bulizni a tenger mellé, mert már mindenki oda jár...

Vagyis advent van, rengetegen várakoznak valamire, de csak kevesebben tudják, miként térhet be hozzánk az Üdvözítő. Az Úr kétezer éve is elküldte közénk ajándékát, s csak fia kereszthalála árán ismerték fel benne Őt. Ady éppen száztíz éve már arról a kiábrándultságról ad hírt, amit azóta csak tovább tetézett a hitetlenségbe süppedt mohó és telhetetlen emberi önzés:

„Rommá dőlt a Messiás háza,
Tanítása, erkölcse veszve...”

Aki még hiszi, őrizze e lelket, hogy felkészülhessen az üdvösségre, mert nem reménytelen, és hiába lett „Heródes minden földi nagyság”, mert „minden igazság a kereszté...”.

Áldott, szép karácsonyt mindenkinek, s népünknek szebb jövőt! Adjon az Isten!

Törökönrúgás a Felvidéken

Felséges Magasságos Szultán!

Alázatos szolgádként írom jelentésemet a Gyaur Tartományból. Örömmel közlöm, hogy már megteremtettük az örök békességet valamennyi országrészben, csak néhány gyaur ellenállóval kell még leszámolnunk, akik nem akarják elfogadni Felséged azon akaratát, hogy ezentúl már csak törökül előterjesztett kéréseknek teszünk eleget. Pedig nagy adókat vetettünk ki azokra is, akik még mindig ennek a Jézusnak megátalkodott követői, és nem akarják megtartani a Nagy Hegyi Próféta tiszteletét. Néhány helyen, ahol még nem sikerült elegendő mohamedánt betelepítenünk, megengedtük nekik, hogy saját templomaikat használhassák, de csak azzal a feltétellel, ha leveszik a keresztet, minaretet állítanak a torony helyébe és törökül fognak imádkozni. Ez ellen is lázadoztak, de MOST már sikerült beszervezünk néhány vezetőjüket, akik a török-magyar barátságot hirdetik. Aki melléjük áll, azoknak adókedvezményt ígértünk (természetesen ez nem jelent majd többlet kiadást, mert ha már céljainkat elérjük, akkor erről elfeledkezhetünk). Amióta megalakították a Hintás Gyülevész nevű pártjukat, azóta a hitvány gyaurok úgy egymásnak estek, hogy nem kell tartanunk semmiféle zendüléstől, elrendezik ezek egymást nélkülünk is. Problémák persze még akadnak bőven, mert például oly nehéz volt velük elfogadtatni, hogy nem Magyarországnak, hanem Török Birodalomnak kell nevezni ezt a területet. A régi térképeiket betiltottuk, minden települést, hegyet, folyót átneveztünk, de még mindig nem szoktak át rendesen a helyes névhasználatra. Szigorú ellenőrzésünk ellenére még mindig akadnak megátalkodott maradi nacionalisták, akik kártérítést követelnek a Mohácsi Triadal után lerombolt házaikért és a rabszolgapiacra elszállított rokonaikért, de ezeket a közeljövőben teljesen lehetetlen helyzetbe fogjuk hozni. Telefonjaikat lehallgatjuk, honlapjaikat feltörjük, újságjaikat megbüntetjük, nem kapnak pályázati támogatást, és az iskolákban hazugságként tanítjuk a nézeteiket. Ez már az új nevelés eredménye, amit kötelezővé tettünk, fényes eredményeket mutat. A fiatalok már elismerik, hogy az intézkedéseink igazságosak voltak, és azt is, hogy meg kellett büntetni azokat, akik Mohácsnál, Egernél és más helyeken is ellenálltak és maradi módon ragaszkodnak a Názáreti tanításához. Ügyünket immár a bécsi és brüsszeli porta is támogatja, mert ennek fejében megígértük nekik, hogy nem támadjuk meg őket.

Felséges Szultán!

Jelentésem végén szeretnék javaslatot tenni néhány Hozzád hűséges gyaur szolgád megjutalmazására, akik dicsőséged megszilárdítása terén számunkra hatalmas segítséget jelentenek (a kitüntetés mellé adjunk nekik jutányosan egy farmot, kastélyt vagy bankocskát, amivel még jobban le tudnánk őket kötelezni). Ezek között elsősorban Vojtoszufi HIDabéla MOSTafaszi érdemel elismerést, aki kaftános és turbános tánccal és egyéb bohócjelenetekkel népszerűsítette a török kultúra felsőbbrendűségét, és neki köszönhetjük azt is, hogy a gyaurok MOST már egymást szidják... A másik kiérdemesült ügynökünk NAPlopó Bürök Tászilószar, aki abban segít, hogy kellőképpen lezüllesszük a gyaurok erkölcsi értékeit, és elhitessük, hogy milyen trágár és alantas a magyar nyelv, amivel a török államnyelv jogosságát erősíthetjük. Ő az a fényes tekinTETŰ szolgád, aki mindig kellő módon megdorgálja a gyaurkodókat és kereszténykedőket a legválogatottabb gyaur mocskolódások közepette. Paraszt Métely nevű röfögője a Magasságos Portál előtt sem ismeretlen, mert ott szerepel a kiadásokban. Abból a pénzből fizetjük, amit a pájeszos uzsorásoktól szedünk be, mert megengedjük tevékenységüket a gyaurok között. Nekünk dolgozik már a Nyúzó újság és újabban sikerült saját emberünkkel megerősíteni a Putri Rádiót. Az iskoláikat sikeresen leépítettük, olyan alacsonyan tartva a tanítók béreit, hogy azok minden rendeletet rögvest vakon végrehajtanak.

Amint látja Felséges Szultán, amit kilencven éve elterveztünk, azt rövidesen sikeresen befejezzük, és a hitvány, lázongó gyauroknak itt rövidesen már híre sem lesz.

Eredményes munkám jutalmát természetesen nem sürgetem, részletekben is átutalhatják címemre.

Alázatos híve: Nagyakasszám Mostohasszán

Emlékezés Petőfire

Ott születtem, ahol Petőfi barátja Tompa Mihály, ahol Petőfit egyik legnagyobb megtiszteltetése érte életében: tiszteletbeli táblabíróvá választották. Rimaszombat ez a város, mely száz éve még színmagyar volt, mostanra pedig az egyre nagyobb területeket elárasztó szláv tenger hullámai alatt várja a pusztulást. Kassán tanítok egy rohamosan fogyatkozó létszámú magyar középiskolában, abban a városban, ahol Márai Sándor született, ahol apját az 1920-as években a Magyar Párt színeiben még többségi szavazattal a prágai parlament szenátorává választották, de itt már a negyedmillió lakosból tízezren sem vallották magukat magyarnak... pedig egykoron, Buda idegen megszállása idején Magyarország szíve itt dobogott, s a magyar történelem nem írható meg szinte egyetlen korszakban sem Kassa szerepe nélkül: Róbert Károly, Nagy Lajos és Mátyás kedves városa is volt, és itt székelt Bocskai István, Bethlen Gábor, Rákóczi Ferenc, és itt forrt sokszor a magyar irodalom és költészet bora: Bornemissza, Tinódi, Balassi, Kazinczy és Batsányi írta itt halhatatlan sorait. Innen indult el Pest felé a Magyar Nemzeti Színház első társulata, miután itt mutatták be elsőként a Bánk bánt Déryné és Egressy Gábor főszereplésével. Mire Petőfi Kassára juthatott, már csak a német társulat ripacskodását bírálhatta, s jelképesen az idegen elnyomás elkergetésére erős husángokat ajánlott kézzel fogható eszközül. A Nemzeti Színháznak épült épületben nincs magyar társulat, s az éhbéren tartott magyar Thália iskolánk tornateréből átalakított teremben játszik immár negyven éve.

Azt mondják, mivel a Felvidéken (bár ősi magyar földön) élek, hogy a határon túlról jöttem, mások pedig azt állítják, hogy a határok két éve megszűntek. Sajnos mindkét állítás erősen sántít. Az egyik egyszerűen elfogadja a Trianonban megrajzolt vonalakat, mert valójában Magyarország megszállt, elorzott területéről érkeztem, a másik állítás pedig azért nem igaz, mert csak a vámellenőrzés szűnt meg, de felettünk továbbra is egy gonosz mostohaként viselkedő pánszláv önkényuralom basáskodik. A magyar nemzetre 90 éve kimondott halálos ítélet végrehajtása beolvasztással, elsorvasztással, felvásárlással, szétszóratással valamint felelőtlen nemtörődömséggel és halogatással lassú kínok közepette tovább tart. A kétharmadnyi országrész népe lassan megfogyatkozik az ősök nyelvének és kultúrájának ismeretében, s már a pap is szerbül, románul, ukránul vagy szlovákul hirdeti az evangéliumot, s ezzel szinte megcsúfolják a Szentírást és Jézus üzenetét. A magyar istentiszteleteken és szentmiséken pedig már csak az egyre fogyatkozó számú öregek és nyugdíjasok hiszik és reménylik a feltámadást. Ám amíg egyetlen reménykedő is marad, addig nincs minden veszve, és nem hiábavaló a várakozás. Akármit is tettek az elmúlt évszázad folyamán az istentagadó liberális kalmárok és nemzetvesztők avagy a szláv bolsevizmus rémségei, mert a magyar népnek hivatása és küldetése van a Kárpát-medencében. S amikor bajban van, az Úr mindig elküldi prófétáit a költők képében közénk. Ők azok, akik hamarább megérzik a veszélyt, kimondják a bűnt és kárhozatot, figyelmeztetnek a Gonosz ármánykodására, s ha kell, eleven lángoszlopként világítva mutatnak utat, adnak célt és értelmet az indulatoknak. Ilyen volt Petőfi is a maga korában, s ha jól megértjük most is szavait, akkor a költészete továbbra is eleven lélek, mely egy emelkedettebb lélekállapot megteremtésével emel fel a lét emberfeletti köréhez. Olyan korban született, amikor a legnagyobb magyar is felismerte, hogy az osztrák birodalom a magyarok számára menthetetlen pusztulást jelent, vagyis beolvadáshoz, önfelszámoláshoz vezet. Kiderült ugyanis, hogy a felvilágosodásnak nevezett tömeggyilkos korszak hatalmi mozgatói mögött egy új világhatalomra törekvő erő áll: a pénzügyi arisztokrácia, mely elutasítja a nemzet és az Isten létjogosultságát, ezért szövetkezett a trónok és oltárok ledöntésére. Petőfi és nemzedéke (mint Arany, Jókai, Madách) annak a reformkornak a küszöbén született, amelyik sajátosan magyar és egyedi folyamata volt az európai fejlődésnek. Míg

másutt a nem ritkán szándékosan gerjesztett elégedetlenség véres lázadásokhoz vezetett, addig Magyarországon egy változást akaró, nemzeti szabadságot követelő fiatal réteg (köztük Nagykanizsa egykori diákja Deák Ferenc) önként készült lemondani nemesi előjogairól, felszámolni a jobbágyrendszert, hogy hatalmát megossza az ország polgáraival, a néppel. Ennek az 1820-as évektől zajló, gazdasági, tudományos és kulturális gazdagodásnak köszönhető, hogy míg Európa nyugati térfelén a csőcselék vérszomját engedték elszabadulni, addig Magyarországon egy vértelen forradalmi fordulat zajlott. A Pozsonyban előkészített törvényeket Pesten 12 pontba sűrítve tették értelmezhetővé és követhetővé a köznép számára is. És tudták, hogy mit akarnak, de hogy ez az indulatokkal telített levegő berobbanjon, ahhoz a szikrát egy isteni sugallattal megáldott költő, Petőfi adta meg. Hitele volt szavainak, mert egybeforrott tetteivel: vers és a cselekvés, jövendölés és később a hazáért s a szabadságért vállalt halál. Azoknak a vágyait, álmait, gondolatait és érzéseit mondta ki, akik erre egyedül képtelenek lettek volna, s ami nélkül nem érezhettek volna rá életük értelmére. Ezért prófétai ez a küldetés, amiben a közösségért vállalt halál nem veszteség, hanem értékmentés: az erkölcs és a jellem eszményének helyreállítása egy hazug és képmutató világ ellenében. Ott bizseregtek ezek a szavak már évtizedek óta a tehetetlenségre ítélt ökölbe szoruló kezekben, s néha elegendő felszabadítani mindezt azzal, hogy a falu végi kocsmában mulatozó legények bátran a pokolra küldik földesurukat a talpnyaló és haszonleső szolgájával együtt, hogy takarodjanak el végre mindannyian. Petőfinek kellett jönnie ahhoz, hogy szavakat kapjon a szándék és értelmet nyerjenek a szavak. S arra is tanít, hogy ne feledjük, ne hagyjuk cserben azt a közösséget, melyhez tartozunk. Az indulat és a duhajkodás is megszelídül az együtt-érzésben, melyet fajtabélijük beteg édesanyja kelt bennük. Ugye máshogy tanulták sokan ezt a kis versremeket is, pedig ez már a forradalom előestéje. Innen már csak egy lépés, hogy a februári Kemény szél...-ből nagy tüzet kívánjon gyújtani, hogy az alvó nemzetet talpra szólít-hassa. Március 15-e az ő napja volt, de az eseményeket rövidesen a nagyhatalmi érdekek árnyéka fedte be. Nemzetközi agresszió tört a szabad Magyarországra, s a békés előrelépés helyett a fegyveres védekezésre kellett áttérnie. Európa csodája volt akkor a sokszoros túlerővel szemben a szabadságát hősiesen védelmező magyar nemzet, melyben nemcsak önállóságunkat tiporták el, de egyik legnagyobb költőnk is vállalta sorsát, amit előre vetített, mert ott esett el a harc mezején... Az eltipró nagyhatalmaknak, s a velük cinkosan összekacsintó többieknek később az első világháború végén fel sem ötlött, hogy az 1849-ben szabad akaratától megfosztott Magyarország miként lehetett volna a háború kirobbantója, mégis bűnbakká tették, hiszen a háborút és a Kárpát-medence feldarabolását már jóval korábban elhatározták az angol és francia kormányok bábjait mozgató bankház urai, hogy aztán a bankjaik szolgálatába szegődő utódállamoknak ajándékozzák a levágott részeket, s mosolyogva várták, hogy csonkolt Magyarországot, mint egy cserbenhagyásos gázolás áldozatát lássák elpusztulni. A gonosz mostohák kezére juttatott Felvidék, Erdély és Vajdaság népe ellen pedig egy módszeresen szervezett nemzetvesztő nyelvi és kulturális genocídium folyik ma is. Hiába Európai Unió, hiába nemzetközi bíróság. Csak a Magyarok Világszövet-sége merte vállalni, hogy a trianoni békediktátumot, mint egy emberiség ellenes bűntényt a nemzetközi fórumok elé viszi Igazságot Európának! címen, s micsoda szégyen, hogy a Teleki által 70 éve létrehozott intézménytől a Maradékmagyarország Országgyűlése a közelmúltban megvont minden támogatást, amint öt éve az ország népét is erkölcstelen módon arra akarták rászedni bugris bolsevik és liberális politikusok, hogy tagadják meg nemzettestvéreiket, a megalázott sorsba kényszerített magyarokat, akiknek ősei a török időkben minden magyart befogadtak Erdélyben és Felvidéken egyaránt. Tudnunk kell, hogy minket édesanyánktól elraboltak, de mi nem mondunk le róla soha, mert tudjuk, hogy él, és ő sem mondott le rólunk. Akik mégis a tagadást erőltetik, azokat mi sem tekintjük nemzettestvéreinknek, hanem csak idegen lelkű, hitvány szélhámosoknak. Nincs helyük a magyar nemzet kebelén!

Petőfi is egy jogtiprás áldozata lett: a magyar nemzet sorsáról idegen hatalmak, idegen érdekek döntöttek, de csak erőszakkal tudták térdre kényszeríteni a hadseregét. Ám a lelkét meg nem ölhették, mert azt a Pokol kapu sem dönthetik meg! Mert ezt a lelket olyan eszmények tartják életben, amelyeket például Petőfi öntött szavakba. Ezért akik a szobrát megrongálják, nyelvét be akarják tiltani, és legalább egy évezrede őshonos területét bitorolják, azok csak saját bűneik nyomait szeretnék eltüntetni, és a sötét lelkiismeretük szorongattatásától vezérelve menetelnek a pusztulás felé: de mi nem tartunk velük.

Európa igazsága csak a magyar nemzet felszabadulásával állítható helyre. Erre tanít történelmünk, Szent István öröksége, s ezért vállalta az önfeláldozó halált Petőfi is. Amikor döntenünk kell ilyen ügyekben, mindig jusson eszünkbe, amint például mai költőtársa Utassy József szólítgatja elkeseredetten, de reményt keltő várakozással:

„Szedd össze csontjaid, barátom:
lopnak a bőség kosarából,
a jognak asztalánál lopnak,
népek nevében! S te halott vagy?!
Talpra, Petőfi! Sírodat rázom:
szólj még egyszer a szabadságról!”

Ideje lenne, bizony ezen az úton végre elindulni, előre. Adjon az Isten hozzá mindannyiunknak szebb jövőt!

Talán cseréljünk szívet?

Annyi mindent elmondtak már édes anyanyelvünk védelmében, hogy milyen szép, csodálatos, kedves, de ezt egy idegen soha nem értheti meg, mert ez a nyelv nem szép vagy rút, nem jó vagy rossz, hanem egyszerűen olyan amilyen. Számunkra az egyetlen, mert édesanyánkhoz, szülőföldünkhöz, testvéreinkhez és nemzetünkhöz kapcsol. Olyan, mint a kéz vagy láb, a szem, a száj, a szív.

Szükséges, fontos, nélkülözhetetlen és pótolhatatlan. „Szívet cseréljen, aki hazát cserél...” – üzeni Tompa Mihály százhatvan év távolából, akinek szülőháza közelében láttam meg én is Isten egét, mely akkor is nyitott volt a lélek számára, de háromszoros (nemzeti, szellemi és vallási) elnyomás homályosította el az emberek tisztánlátását. Az ilyen deformált világban új értelmezést nyernek a szavak, hogy megőrizhessük értelmüket, s a haza fogalma már nem egy határkövekkel kijelölt evilági ország, hanem egy szülőföld, ahol családom, népem, nemzetem lakik, és egyben egy lelki közösség szellemisége is a lét emberfölötti körében. A XX. században zsarnok erőszak forgatta fel és rabolta meg az otthon békéjét jelentő rendet szülőföldünkön, de nem lettünk hazátlanok, mert szavaink, dalaink, meséink, félelmeink és vágyaink millió szállal fűznek össze bennünket az egész Kárpát-medencében.

Ezért kell azt kimondanunk, hogy nekünk az anyanyelvünkhöz (s ezzel magyar nemzetünkhöz, történelmünkhöz és évezredes hazánkhoz, szülőföldünkhöz) való ragaszkodásunkat egy igazságtalansággal szemben, egy nemzetközi bűntény ellenében kell életben tartanunk, mert ez itt most az igazság nyelve, az emberség nyelve, az Istenhez vezető imádság és hit nyelve, az édesanyánkhoz fűző gyermeki tisztaság nyelve, a romboló szándék ellen védelmező emelkedettebb kultúra nyelve is egyben. A megfélemlítő és elpusztítani szándékozó nyelvtörvénykezőkkel és bugris elmeháborodottakkal szemben ez itt a jogrend nyelve, „melyet az isteni eskü véd”.

Aki eldobja magától vagy megtagadja ezt a nyelvet a saját kiszabott sorsa ellenében, az örök természet rendje ellen vét. Mint az a tudathasadásos bolond, aki nő létére férfivá akarja operáltatni magát, mert úgy gondolja, hogy így majd jobban érvényesülhet a világban. S talán anyagilag ez sikernek tűnhet, de amit eldob magától, azt végkép elveszíti, és lelki békéjét soha többé vissza nem nyeri. Aki nyelvét veti el, az megtagadja népét, kultúráját, történelmét, családját. Az ilyen embernek többé sem meghitt családja, sem szerető testvére nem lesz, s gyermekei ebben a kificamodott lelkületben felnőve csak torz karikatúrái lesznek az érző lélekkel megajándékozott embernek. Amit kap helyettük, az olyan pótszer, mint a szintetikus limonádé a valódi gyümölcslé helyett: emberi élet helyett csak látszat, mert minél tökéletesebben utánozza ízben, illatban és színbe az igazit, annál több mérgező anyag lesz benne.

Az első közismert nyelvtörvénykező két évezrednél is régebben, Nagy Sándor volt, aki nem elégedett meg a területek katonai meghódításával, hanem még a leigázott nép kultúráját és szokásait is át akarta formálni abban az Arisztotelésztől tanult hitben, hogy a görög kultúra olyan jó, hogy el kellene terjeszteni az egész világon. Tanítója persze nem azt mondta, hogy ezt kötelezővé kellene tenni, de a beképzelt tanítvány, a XX. századi selejtes epigonjaihoz hasonlóan, nem ésszel és bölcsességgel, hanem csak erőszakkal tud érvényesülni. (Úgy is néz ki nyomukban minden!) A perzsa előkelőségeket arra „ösztönözte” kecsegtető csábítással avagy burkolt erőszakkal (adókedvezmény, rang, előmenetel, kitelepítési mentesség), hogy lányaikat görög tisztekhez adják feleségül. A világhódító hadvezér ezért azt gondolta elvakult gőgjében, hogy mindent és bármit megtehet a leigázott nép ellen, és magát is isteni rangra emeltette megfélemlített egyiptomi papjaival. Bár ismerhette, de ellenszegült Isten akaratának például abban a kérdésben, hogy a különböző nyelvek és szokások, ha jól élnek vele és nem

egymás rovására, akkor gazdagítják a világot, s ez visszatart attól az elbizakodottságtól, hogy Isten helyébe akarjunk lépni. Nagy Sándor nagy árat fizetett gőgjéért és hiányos ismereteiért. Egy évvel az egyszokásúvá rendelő globalizáló parancsa után a babiloni torony romjainál, ahol a hagyomány szerint az Úr annak idején különböző nyelveket adott a világnak, ott az új világrendet és világhatalmat akaró 33 éves uralkodót egy parányi vírus hatalmas kínszenvedések közt leterítette. Birodalma darabokra hullott, mert az egybe nem illő dolgokat nem lehet hosszú távon egymásra kényszeríteni... Ebből is tanulhatnának korunk diplomatái és politikusai, de talán rossz iskolába jártak.

Amikor a szülő iskolát választ, de gyermekét nem anyanyelvi oktatásra íratja be, bűnt követ el ellene, mert meggátolja egészséges lelki fejlődését. Olyan érzések kialakulásától fosztja meg őt, melyek az embert emberré tehetik. Az ilyen lelki erőszak ellen nincs törvény, illetve ennek az ellenkezője emeli most Szlovákiát a szégyentábla elejére, mert a bűnös magatartást kifejező nyelvi diktatúrát veszi védelmébe. Azt hirdetik egyesek, hogy ezek csak helyi túlkapások... De már kilenc évtizede rendszeresen, módszeresen és mindenütt?!

S hogy ez valóban nem újkeletű terrorizmus, arra saját tapasztalatom is figyelmeztet. Közel harminc éve tényleges katonai szolgálatom alatt jelent meg egy tudományos népszerűsítő szakcikkem, minthogy egyik szakom a neveléslélektan. Arról írtam, hogy milyen súlyos személyiségzavarokat és egy életre szóló lelki torzulásokat idézhet elő az, ha valaki nem a családja vagyis nem az anyanyelve szerinti iskolába kerül kiskorában. Jóhiszemű figyelmeztetésnek szántam, nem is sejtve, hogy mennyire keresztezem a hatalom magyarellenes szándékait. Azonnal lecsaptak, mert egy este már a katonai elhárítás őrült keleti parancsnokának Malík alezredesnek (micsoda név, még nőnemben is!) az irodájában találtam magam. Egy éjszakán át fél lábon állva kellett hallgatnom a személyemet, családomat és magyar fajomat ocsmány szavakkal és hangnemben sértegető förtelmeit arról, hogy nekünk magyaroknak ideje lenne már kipusztulnunk. A fél lábon állás nem volt a „lecke” része, csupán gipszben volt a másik, mert éppen Lengyelország katonai megszállására készítettek fel (1980!), hetente több éjszakai riadóval, és egy vasláda rám zuhant. Akkor ott sem válaszra, sem pihenésre nem kaptam lehetőséget, de megtanultam, hogy ez a Trianonban nyakunkra hozott majd később a kommunista rémuralommal újra megerősített (s most már Brüsszelben is elfogadott) megszálló hatalom a teljes felszámolásunkra törekszik.

Már csak ezért sem szabad alkudozni vele, mert csupán halogatni akarják a végső megoldást fölöttünk. Tehát nem holmi részleges autonómiát kellene kérencsélnünk, hanem eredendő sorsunkat vállalva minden módon azt kell elérni, hogy nyelvünk szabadsága ősi földünkön az élet minden területén a legtermészetesebb emberi jogként teljesedjék ki. Ennek első lépése, hogy minden magyar, aki tisztességesnek, becsületesnek és emberségesnek tartja magát, gyermekét nem fossza meg az anyanyelvi oktatástól! S ha mégsem ezt teszi, ne jöjjön jellemtelenségét igazoló kifogásokkal, mert „aki embernek hitvány, magyarnak is alkalmatlan”!

Mit ér a tudás, ha...

Bő kétszáz évvel ezelőtt úgy akarták lerombolni az egyházak tekintélyét, hogy egyrészt megkérdőjelezték az isteni rend létét, s helyébe a tudomány mindenhatóságát helyezték, miszerint a világ teljes mértékben megismerhető a tudomány által, s ezzel az ember számára uralhatóvá is válik.

Vagyis legyőzhető a természet évezredeken át rettegett ereje. Hiszen a civilizációnak nevezett folyamat nem más, mint a természeti kiszolgáltatottságtól való függetlenedés. A termelő gazdálkodás, a letelepedett életmód, a tűz tudatos használata, lakóház építése és egyre hasznosabb eszközök készítése jelzi ezt az utat, s ezzel egy időben a az emberi társadalmak szervezettsége, irányítása illetve befolyásolása is egyre kiterjedtebb erőforrásokat vett igénybe. Amióta egyik ember a másik fölé akar kerekedni, azóta beszélhetünk hatalomvágyról, aminek mohósága és kielégíthetetlen éhsége gerjeszti ősidők óta a háborúkat, melyekben a pusztítás és gyilkolás eszköztára a kőbaltától az atombombáig tökéletesedett, amire mindig találtak „költségvetési forrásokat”.

A fegyverkészítők és a hadsereg számára pedig (akik mindig a legnagyobb hasznot húzták minden konfliktusból) megélhetési szükségletté vált a háború. Miért is fogadta volna kétezer éve örömmel Heródes azt, akiben saját felfogása szerint a riválisát látta? Pedig már Rómában is tudták, hogy egy szűztől született gyermek váltja meg a világot, eltapossa a gonosz kígyót s elhozza az aranykort.. Vergilius, aki Jézus születése előtt két évtizeddel halt meg, erről írt, s tudtak erről keletebbre, Perzsiában is, Babilónia illetve a sumerek földjén, akiktől a zsidók Ábrahám előtti időkben a teremtés történetét kapták. Onnan érkeznek azok a napkeleti bölcsek (nem királyok, hanem tudósok), akik felismerték a jeleket az égen, s azokat követve jutottak ők is Betlehembe. Persze először Heródeshez látogattak, gondolván, hogy egy ország királya is büszke lehet arra, ha népéből kerül ki a kiválasztott. Ebben tévedtek, mert ez a zsarnok sok későbbi (ma is kormányon lévőkkel rokon) utódjához hasonlóan csak a saját személyét tudja elképzelni az első helyen. Ezért még a népirtástól s a kitelepítésektől sem zárkóznak el. S talán e bölcsek azt is feltételezték, hogy egy ilyen jelentős személy a királyi udvarba érkezik... Csakhogy az Úr nem evilági hatalom, nem fegyverekkel és erőszakkal kikényszerített uralom megteremtésére küldte el fiát, hanem a szeretet erejének és hatalmának megerősítésére, hogy a korábban rettegett és félnivaló Isten helyébe fia által egy szeretetet hirdető s ennek követőit az örökkévalósággal megjutalmazó igazságos Úr lépjen. Őt köszöntik először a pásztorok, akik a természettel vagyis a teremtett világgal mindig is olyan testközelben (harmóniában) éltek, hogy magatartásukban is ez a rend nyilatkozik meg. Majd megérkeznek ajándékaikkal a bölcsek is, kifejezve alázatukat a minden tudás fölött állónak, mert a tudomány akkor tudja teljesíteni küldetését, ha ennek a Rendnek a szolgálatában áll, nem pedig a hatalmi önkény elbizakodott gőgjének eszköze.

Pedig hányszor szenvedte már meg az emberiség azt, hogy a feltalált eszközt nem a békesség és jólét megteremtésére, hanem pusztításra és rombolásra használták. A XXI. század a műszaki csodák csúcspontján éppen olyan válságban van, hogy a tudásalapúnak csúfolt társadalom az eddigi legnagyobb önpusztítás felé halad, mert minden ipari és műszaki „fejlesztés” a természetet, a környezetet rombolja, és hajszálon múlik a visszafordíthatatlan természeti katasztrófa. Rá kell döbbennünk, hogy a felvilágosodásnak hirdetett és istenhitet tagadó 18. század valójában annak az elvakultságnak és hitetlenségnek a borzalmas kiteljesedését alapozta meg, amelyből csak a hithez való megtérés jelenthet megoldást. Mint tapasztaltuk, sokan a tudósokra hivatkoznak a hit tagadásában, pedig a világ legnagyobb tudósai, akik elég messze eljutottak a megismerésben, azok meglátták az isteni szikrát. Mint például Einstein, akit erről kérdeztek, s azt válaszolta, hogy amikor Isten dolgai felől töpreng,

akkor úgy érzi magát, mint mikor egy könyvtárban a sok könyvet látva megállapítja, hogy mindezt valakinek meg kellett írnia, s a világot is valakinek meg kellett teremtenie. Jézusról szólva azt mondja, hogy bár ő maga zsidó, de csodálatra készteti a Názáreti működése. S tőle származik az a szállóigévé vált mondás is, hogy istenhit nélkül a tudomány béna, s tudomány nélkül a hit elvakul. S nem szakad ketté a világ: a hívő ember az Istennel kezdi, a tudósnak pedig Vele kellene befejeznie.

A mai tudósoknak is, ha bölcsekké szeretnének válni, le kell hajolniuk a kis Jézus jászolához ... és még egy dolgot: a Heródesekhez pedig nem szabad visszatérni!

Csak emelt fővel és a feltámadás hitével

Kedves magyar testvéreim, maradék honunk maradék népe!

Azért vagyunk itt, tudjuk, mert csak emelt fővel tudunk élni. Emelt fővel, de nem gőgösen és nem öntelten, és nem is reménytelenül, mert ugyan átgázolt rajtunk a történelem, de emelt fővel szeretnénk megállni elődeink emléke előtt, és emelt fővel remélve gyermekeinknek a szebb magyar jövőt! És van hitünk abban, hogy csak így helyes, így jó és csak így érdemes. Van önbecsülésünk, amelynek alapértéke nem a sárba ragadó pénz, amelyhez vér tapad, és nem is az a földi hatalom, amely csak mások nyomorúságba taposása árán tud magasra kapaszkodni.

A mi hitünk legyen ennek az áldott és megszentelt magyar földnek a melegsége, melyet az isteni gondviselés nekünk juttatott. És éppen ezért vagyunk itt, mert ezt a földet – amely 1600 éve a birtokunk, és ezer év óta a Boldogasszony anyánk oltalma alatt áll, ezt a pénz és hatalom kalmár szerelmesei, a Sátán cinkosai és ügynökei kilenc évtizede feldarabolták, szétszaggatták, és a gonosz mostoháknak elajándékozott területeket saját bankjaik befektetési területévé tették, később a teljes kifosztás érdekében a kommunisták kezére játszották. A maradék egyharmadnyi részt veszni hagyták, arra számítva, hogy majd önként adjuk el magunkat a trianoni hentesek vágóhídjának, és kamatterheik súlya alatt az önkéntesség látszatának pecsétjével zárhassák le nemzetünk koporsóját. Hogy ez végül nem teljesen így folytatódott, az Horthy Miklós kormányzása alatt nemzetünk ősi élni akarásának, hitének és elszánt ellenállásának köszönhető. Akkor ugyanis, ez a kezét-lábát vesztett megcsonkított test nem vérzett el, mint egy cserbenhagyásos gázolás áldozata, hanem talpra állt: kifosztva, meggyalázva, megcsonkítva, ellenséges kis-antanttal harapóba szorítva, miközben Európa kuksolt és hallgatott (az egyik része nem segített, a másik nem tudott), de a magyar nemzet mégis talpra állt, emelt fővel, mert becsülni tudta önmagát, és nem feledte el, nem adta fel eredendő értékeit: igaz történelmét, nemzeti hagyományait, csodás ősi kultúrkincsét, a szülőföld szeretetét, az apák és anyák szellemi örökségének tiszteletét, keresztény hitét vállalta.

Egyesek azt hirdetik, és nem minden aljas szándék nélkül, hogy ezek a dolgok, ez a fajta önbecsülés már elavult, idejét múlta, maradi és nacionalista. Azok hirdették és hirdetik ezt, akik a vörös iszapban és a liberális trutymóban dagonyáznak. Istentagadó szocialista lélekgyilkosok, hitevesztett hazátlan világpolgárok: a pénzvilág urai, az uzsorázó bankok kufárjai és az általuk ránk szabadított bolsevik tömeggyilkosok, akik éppen emberi, nemzeti és keresztény alapértékeinktől akartak és akarnak most is megfosztani bennünket, mert jól tudják, hogy az az ember, az a család, az a nemzet, az a nép, amelyik becsülni tudja önmagát és megtartja lelkének értékeit, az nem hódol be nekik, azt nem lehet félrevezetni, azt nem lehet megvásárolni: sem pénzzel, sem lélekromboló propagandával. S hogy akadtak mégis behódolások és megalkuvások a történelmünkben, az csak azt jelzi, hogy a Sátán birodalma keresi, csábítja magához a nyájtól eltévelyedetteket, akiket felhasználnak, kihasználnak, ügynökké és árulóvá tesznek. Ismerjük őket: 1918-ban is megtalálták Károlyi Mihályt és társait ugyanazok díszes társaságában, akik közt Masaryk, Benes és Bronstein-Trockij is otthonosan mozgott.

A magyar nemzetnek egyetlen bűne volt: magyar akart maradni, és ellenállt 1848-ban is, és Tisza István, a magyar miniszterelnök is a háború ellen szavazott 1914-ben, egyetlenként a bécsi koronatanácsban. (ezért kellett meghalnia 1918-ban bérgyilkosok által, amikor a titoktartás alól felmentve az országgyűlésben ezt el akarta mondani!) Azonban Világ Urai, akik magukat Istennek képzelik, s azt hiszik, hogy a pénzügyi piramis csúcsán ők a Mindent

Látó Szem, és jogot formálnak maguknak az ítélkezésre is: mint azt trianoni hóhéraik által tették 1920. június 4-én.

Igen! A versailles-i Trianon palotában hóhérok egyezkedtek, és végrehajtották azt, amit gazdáik nekik parancsoltak. Az ítéletet nem is az I. világháború hozta meg. Az is csak egy eszköz volt, hogy ürügyet találjanak a térképek átrajzolásához. És ebben Magyarországot kellett megnevezni a háború kirobbantójaként, és ezért kellett Tisza Istvánt is elhallgattatni! Az utasítást a cionista szabadkőműves nagypáholy adta ki, és az ő befolyásuk alatt lévő francia és angol kormány már 1908 májusában megegyezett a végrehajtásról. Előtte már lapokat alapítottak és vásároltak fel az ellenfelek országaiban is, hogy ott a háború alatt demoralizáló háborúellenes propagandával gyengítsék az erőket. Még a Nyugat c. lapot is a cionista befolyás alatt lévő gyáriparosok szövetsége pénzelte, hogy a legtehetségesebb fiatalokat a maguk „sajátos" ízlésére formálják át: legyenek kozmopoliták, bírálják a magyarországi egyházakat és nemességet, engedjék szabadon terjeszkedni a külföldi bankokat és kereskedőket, mondjanak le a nemzeti jelleghez és múlt értékeihez való ragaszkodásról... és még sorolhatnánk. Ilyen messze nyúlnak a szálak, és látszólag ilyen egyszerűen nyílnak meg a történelem szándékosan eltitkolt és elzárt labirintusai. Most már látjuk, hogy ezek a pénzügyi körök, akik a világ urai akarnak lenni, gerjesztették a gazdasági válságokat, hogy az ezeket követő zűrzavarban kialakuló lázadások és háborúk eredményeként átvegyék az irányítást. Mert egy háborút könnyű ilyenkor kirobbantani, de csak az tudja folytatni és megnyerni, akinek a végén is van rá pénze, és a győztesek kerülnek hatalomra, de aztán meg kell szolgálniuk a hitelező gazdáiknak a támogatást. És a kamat ilyenkor nagyon magas, s aki nem fizet, azt elárverezik. Ez folyik Európában már legalább 250 éve a nagy franciának nevezett vérgőzös csőcselék-lázadástól az amerikai polgárháborún át napjainkig. Ezért kellett a XX. században legalább 200 millió embernek meghalnia csatamezőn, bombázásban, kényszermunkán, haláltáborokban vagy nyomorban éhen.

Minket is halálra ítéltek Trianonban!

De túléltük, és megfogyva bár, de magyarok maradtunk, és nem akarunk behódolni: sem a ránk szabadított és elszabadult világpolgári lélektelenségnek, sem a kommunista diktatúráknak, sem az erkölcsszüllesztő melegfelvonulásoknak, sem a pénzvilág által létrehozott szektáknak és pénzhitű gyülekezeteknek, sem a gonosz mostohák jogtipró és jogfosztó szláv vagy román önkényének a megszállt területeken! Nem kis veszteségek árán, de ott is megmaradtunk.

És ez a mi bűnünk ma is a trianoni hóhérok utódainak szemében!

Ezért akarnának most is büntetni mondvacsinált ürügyekkel, kiprovokált és világgá kürtölt aljasságokkal.

De mi tudjuk, hogy ez nem bűn, hanem erény, amiért jutalom jár, ezerszeres: itt e földön is, magyarként és igaz emberként, önmagukat becsülni tudó utódainkban, az újra egyesülő nagy Kárpát-hazában. Mert aki tudja, hogy van édesanyja, akitől elrabolták, de az nem mondott le róla soha, még ha néha a tagadás látszatát szerették is volna elhitetni velünk Rákosi pribékjei vagy a tömeggyilkosok szellemi és vagyoni örökösei, a nemzet testét rágó termeszek és gyurcsótányok. Akinek ép a lelke, és van szerető édesanyja, az nem szeretheti nála soha jobban a sem a rablókat sem a gonosz mostohát. S nekünk van szerető édesanyánk, az egyetlen magyar nemzet, van hazánk, amely a szülőföldünk, a Kárpát-medence, ahogy nekünk azt az Isten rég kimérte. És éljünk bár elszakítottságban a Délvidéken, Erdélyben, Kárpátalján vagy a Felvidéken, ez a hit ad nekünk reményt és erőt a feltámadáshoz.

Egységet és összefogást hirdetnek most mindenütt, de tudnunk kell, hogy nemzetünk nem megosztott, mert csak egy magyar nemzet van: azoké, akik még őrzik, vállalják és

továbbadják eredendő kincseinket, akik tudják, hogy inkább érdemes akár a halált is vállalni emelt fővel, mintsem gyáván és szolgaságban élni. Ez nem csupán sorsközösség, hanem egy vállalt küldetéstudat is, aminek jutalma nem a pusztulás, hanem az örökkévalóság. Nemzetünk oszthatatlan, bár vannak megtévesztők, és éppen ezért vannak megtévesztettek is, vannak aljas szándékú megosztó árulók és ügynökök, és ezért vannak eltévedtek, lemaradozók, az emberségtől idegen propagandák és médiák által agymosottak és sötétben tévelygők is. Velük nem kiegyezni kell, mert a Világosság és a Sötétség úgynevezett demokratikus konszenzusa csak a félrevezető ködös félhomály és szürkeség lesz csupán. Nekünk imádkoznunk kell lelkük megvilágosodásáért, és segítenünk kell őket, hogy megismerjék a világosságot, hogy megtalálják az utat a magyar nemzet kebelére. A XX. század egy hazug demokráciára épült, amelyben a többségi elv úgy érvényesül, mint ahogy egy ordas farkas, egy sunyi róka és egy kicsi nyúl arról dönt többségi szavazással, hogy mi legyen a vacsora. Az elmúlt évszázadban a demokratikus állam tartópilléreit, a szabadon választottnak jelölt parlamentet és a függetlennek nevezett bíróságokat a pénzügyi hatalom hátulról megkerülve már rég felvásárolta. A törvények alapja már csak ritka esetben az igazságosság, és már csak bíráskodás van, de nem igazságszolgáltatást. Justicia szeme még bekötve, de a mérleg serpenyőjét pénzzel billegtetik...

És most azt is el kell mondanom, hogy mennyire nem merik vállalni egyes körök és emberek ezt a magyar sorsot és sorsközösséget. Még azok sem, akiknek népük, választóik érdekében önzetlenül és tiszta szívvel kellene helytállniuk. Két éve, a nagy bűntény 90. évfordulóján a Nagy Trianon palota kapui előtt a Magyarok Világszövetsége és a 64 vármegye által szervezett tiltakozó és emlékező megmozduláson a hivatalos Magyar Köztársaság egyetlen szerve, egyetlen TV-je, rádiója sem volt jelen. És csak egyetlen magyar parlamenti párt képviseltette magát: a Jobbik. Csupán Gaudi Nagy Tamás és Morvai Krisztina, miután előző nap az EU képviselőknek postázták a MVSZ petícióját Trianon újraértékelésére, eljöttek Versailles-ba is. És a többezres tömeg körül rendet fenntartó rendőrök, miután látták, hogy ezek a magyarok békésen tüntetnek, jogaikat, igazságukat követelik, a fegyelmezetten elvonulókat megéljenezték: Éljen Magyarország! – kiáltották felénk franciául, és tisztelegtek. De a hivatalos Magyarország nem képviseltette magát, nem tiltakozott, nem tisztelgett ...

Édes magyar hazám! Milyen mélységből kell kiemelkedned a Mindenség Világosságára, ha még kérni sem akarjuk a bűnök nyilvánosságra hozatalát és a jóvátétel elindítását?! Hány Bánknak és hány Tiborcnak kell még elbuknia, hány tatárjárás, hány Mohács, hány Trianon és mennyi uzsorakamat kell még pusztulásunkra, hogy felébredjünk ebből a kómába ringatott gyalázatból...?

Milyen mélyre süllyedhetünk még, ha a kormányzatnak nincs szüksége arra a Világszövetségre, amely a Magyarországnak és a magyar nemzetnek igazságot követelő beadványa mellett még több tucat ügyben élen jár nemzetközi porondon is (Benes dekrétumok, Esterházy rehabilitálása, őstörténeti hazugságok leleplezése, az államadósság felelőseinek elszámoltatása stb.). És nem elég, hogy 12 éve egy fillérnyi költségvetési támogatást sem kapunk (csak a Jobbik támogatta a javaslatot, de a többi lesöpörte az asztalról), ráadásul aljas támadásoknak és rágalmaknak céltáblájává teszik folyamatosan. Legutóbb a nyerőforrások minisztere nevezte bűnszövetkezetnek a Teleki Pál által alapított és a világ magyarságát összefogó szövetséget, talán csak azért, mert a MVSZ a vezetésében nem tűr meg a nemzetközi terrorista cionizmussal kollaboráló szabadkőműves ügynököket, mint azt szerették volna a Világszövetség elnökének megválasztásakor 12 éve. Talán ez a mi „bűnünk”: legalább olyan, mint amilyet 92 éve a Trianon palotában dőzsölő szabadkőműves maffia Magyarországról összehazudott!

Ezért mondom itt a Jobbikkal együtt: vesszen Trianon! Igazságot és szebb jövőt adjon az Isten magyar népünknek!

Mihályi Molnár László

a Magyarok Világszövetségének elnökségi tagja, felvidéki alelnöke,
a történelmi Abaúj, Borsod, Gömör, Torna és Zemplén megyei elnöke
(trianoni határokra való tekintet nélkül)

Emlékbeszéd a Magyar Kálvárián 2012. június 4-én

Hogyan tévelyednek el a birkák?

„Az első nemzedék felejt, a második elfelejt, a harmadiknak már eszébe sem jut.” – Ezt a bölcsességet jegyezte le mintegy húsz éve tábori újságunkba Sándor György a Pitykó-barlang mellett, amikor lehettünk négyszázan is, közel kilencven kiskorú gyermek a szüleikkel, akik azóta családos felnőttek lettek, és a legtöbben nem feledték el ezt a nyári élményt. Csemadok rendezvény volt, s történelem, irodalom, néprajz, természettudomány illetve a jó közösség csábította oda a résztvevőket. Céltudatosan úgy szerveztük, hogy a magunkfajta, kisgyermekes családok jöhessenek. Amíg a felnőttek az egyik sátor vagy diófa alatt művelődtek, addig a csemeték számára jobbnál jobb elfoglaltságokat találtak ki az óvó nénik. Sokan voltunk, mert kevés volt az ilyen lehetőség, és azért is, mert olyan dolgokról esett szó, amiről máshol nem volt szabad suttogni sem. Pedig abban az időszakban is sok helyen feltették a kérdést, mint mostanában a közművelődési rendezvényeken, templomokban, amatőr csoportokban, hogy hol vannak a fiatalok. Egyik jelenség, hogy már a középiskolákat is elérte a népfogyatkozási hullám, de a felvidéki magyar közösséget ez a negatív folyamat duplán érinti, mivel azoknak kellene magyar iskolába járniuk, magyar sorsot vállalniuk, akiknek már a szülei sem részesültek anyanyelvi oktatásban, s azok közül bizony százból ha egy tér vissza magyar ősei emberi tartásához. A többiek sodródnak az árral és a tömegvonzással az igénytelenség, a középszerűség, az anyagias életszemlélet és a széthulló emberi kapcsolatok irányában. A cseléddé és alattvalóvá alázott tömeg az idegen elnyomás alatt szeretne megfelelni a hatalom elvárásainak, amely nem titkoltan a beolvasztásunkat tűzte ki célul. Néha még azt is sikerül elérniük, hogy olyan bérenceket nyernek meg aljas szándékaik számára (régen a kommunistákat, mostanában pedig más áthidalást találtak), akik hajlanók a hatalom igényeinek megfelelni, miközben az együttműködést megalkuvásként értelmezik, a magyar nemzet érdekei helyett pedig megelégszenek a liberális egyéni szabadságjogokkal, vagyis nem kívánják, hogy magyar nemzeti közösségként maradjunk meg. A rókalelkű fondorlat persze nem újkeletű, de most sikerült először elérniük azt, hogy a magyar érdekképviseletbe küldött ügynökeik kezdetben tíz éven át módszeresen elszabotálták lényeges követeléseinket, belülről bomlasztottak, a pénzünkből megtollasodtak, majd kilépve onnan egy új formációval és nem kis idegen háttértámogatással elindultak a teljes önfelszámolás felé. Ki nem sz...ja le őket!? – mondta egy barátom. Csakhogy a helyzet nem egy természetesen kialakult állapotban jött létre, amikor minden salaknak ki kellene hullani, hanem egy mesterségesen létrehozott rákos daganattal van dolgunk, s közben már az egész szervezetben áttételek mutatkoznak. S ami a legveszedelmesebb, hogy sokan azt hiszik, hogy ez egy megosztottság, és kiábrándultak elfordulnak a közügyektől, pedig ez így nem igaz, mert Jézus sem megosztotta a templom népét, amikor ostorral verte ki a kufárokat onnan, hanem megtisztította azoktól, akiknek jelenléte az egészségeseket is megfertőzné. A gyógyítással aztán odakint kell próbálkoznunk, mert valójában nem ellenségről, hanem megtévedt vagy megtévesztett emberekről van szó, akik a hitetlenség és anyagi önzés hínáros mocsarában kapálóznak, mert sem a társadalomtól, s talán szüleiktől sem láttak példát gyermekkorukban arra, hogy miként szabadulhatnának ki szellemi rabságukból.

Lehet, hogy meg kell kezdenünk a tavaszi nagytakarítást?!

Paprikajancsi a „jó magyar” ellendrukker...

(az árulás bére)

A tévesen felvilágosodásnak nevezett korszak behódoló politikájának szellemében Széchenyi István német neveltetésben részesült, és nagy karriert akart befutni a császári hadseregben, de a lipcsei csata után, amikor a magyar huszároknak is köszönhetően legyőzték Napóleont, rá kellett döbbennie, hogy egy magyar tiszt harcolhat és meghalhat a császárért, de előbbre lépésre csak az osztrákok számíthatnak. Leszerelt, hogy tanuljon, és bejárva Európát az ismereteit, kapcsolatait valamint vagyonát a magyar nemzet szolgálatába állította. Amikor az országgyűlésben a magyar nyelv védelmére kelt, a kényelmes főurak még leintették, mint egy rebellist, aki rontja a megbékélés, együttműködés, szolidaritás lehetőségét az osztrákokkal. Ezek az üres jelszavak már akkor is a beolvadáshoz és önfelszámoláshoz vezető út szinonimái voltak. Ám a magyar őseinek kerékvágásába visszatérő gróf nem a rangot, méltóságot és vagyont, nem is az egyéni ambíciókat helyezte előtérbe, hanem a magyar nemzet sorsát. Joggal érdemelte ki a legnagyobb magyar jelzőt.

Néhány éve az egyik volt diáklányunk, már egyetemistaként bejutott a szépségkirálynő választás pozsonyi televíziós döntőjébe. Nem kívánom minősíteni a rendezvényt, hogy az előre levajazott versenynek nevezett felhajtás mennyire volt korrekt, mert már a bemutatáskor a későbbi győztesnek kihirdetett leány szülein pásztázott percekig a kamera, de a magyar kisvárosból érkezők csoportjára öt másodpercet sem „pazaroltak”. A nyegle és ripacs műsorvezető a magyarok iránti sunyi undorát nem is leplezte, aztán a körkérdéseknél az egyébként tiszta szlováksággal beszélő Tündének (a nevét is gúnyosan ejtve) azt a kérdést tette fel, hogy melyik várost tarja szebbnek: Bratislavát vagy Budapestet? Nem volt ez véletlen, mert a többieknek csak olyan suta választások jutottak, hogy mit szeret jobban, a rózsát vagy a kaktuszt. A csőbe húzás szándéka egyértelmű volt, amit a kérdező ábrázata is sugallt régi magyar szólás szerint: „veres róka, veres ló, veres ember, egy se jó...” Tünde azonban nem habozott, és tiszta szívből, őszintén és kedvesen kimondta: Budapest. A silány rendszerben és hazug tankönyveken nevelkedett közönségtől kapott is egy füttykoncertet. Tőlem pedig egy csillagos jelest! Nem a karcsú alakja és bájos arca miatt, mert azért a jó Istennek adjunk hálát, hanem őszintesége, tiszta lelke és jelleme miatt. Azt otthonról hozta, a Bodrogközből, és talán az iskola is segített benne, hiszen édesanyja nyelvén érettségizett. Bárcsak ilyen emberek képviselnének minket mindenütt! – gondoltam akkor is – akik nem hódolnak be, és nem válnak képmutató, jellemtelen bohócokká némi népszerűségért, egyéni előnyökért, pénzért, hatalomért.

És most azt hallom, hogy a népünk képviseletének tyúklétrája tetején hosszú ideig kukorékoló, de azóta lebukott paprikajancsi a szlovák rádióban büszkén hirdeti, és a hallgatóság alfelét is megtiszteli egy kis virtuális nyalintással, hogy egy szlovák és egy magyar focicsapat összecsapásán természetesen annak a Slovannak drukkolna, amelyiknek a szurkolói nem kis szerepet játszottak a dunaszerdahelyi véres események idején. Vagyis közéjük sorolta magát ez a szerencsétlen, levitézlett csődtömeg, aki ezek szerint nem csak azt nem tudja, hogy fiú-e vagy lány, de azt sem, hogy mit jelent magyarnak lenni. Ahogy mondani szokás, az ilyen még az anyját is eladná némi népszerűségi indexért, közben a közönség örömmel nyugtázza, hogy íme vannak igaz magyarok, akik már a szlovákoknak szurkolnak, csakis szlovákul beszélnek, gyermekeiket szlovák iskolába íratják, és nem akarnak hallani sem a magyar nemzet ellen elkövetett jogtiprásokról és gazemberségekről. Halott indián a jó indián! – mondta az őslakosokat lemészároló amerikai bevándorló egy évszázada. És most már a jó magyar fogalma is felkerül az indiánok neve mellé a világnak ezen a felén.

És ha még ezek után is tiltakozna valaki a minősítés ellen, csak megkérdem, hogy vajon mi volt a nagyobb árulás: az, amikor Budát török kézre játszották, vagy az, amikor abban segédkeztek, hogy a magyar gyerekeket a törökök rabszíjra fűzve elhurcolják?

Tünde helytállása és jelleme felhőkarcolónyi magassággal múlja felül azt, akit már húsz évvel ezelőtt is el kellett volna kergetni a magyar közélet házatájáról, de a megalkuvók vagy az ügynöki zsarolás miatt behódolók mindig kértek számár egy esélyt, és mindig megszavazták. Pontosabban szólva inkább mégis azt mondanám, hogy Tünde tudja a helyét, de a nemzete ellen drukkoló Béla szakadéknyi mélységben van (és volt) odalent, építi a hidat a még mélyebb pokol felé... aki őt követi, az hamar oda is jut.

S aki nem újszülött kismacska, az nyissa ki szemét, és lássa meg: vajon nevezhető-e magyarnak, aki csak beszéli a magyar nyelvet, de lelkében már nem az?!

Nem semmi...

Alig húsz éve még sejtelmünk sem volt arról, hogy micsoda változásokat hoz magával a kommunikációs eszközök robbanásszerű fejlesztése és elterjedése, hiszen akkor még egy telefonvonalra is hónapokat kellett várni, s szinte irigyen néztünk egyesekre, akik egy öt kilós koffert cipelve magukkal bárhonnan telefonálhattak.

A kezdetleges, de egy autó áráért vesztegetett személyi számítógépeket pedig csak a mérnöki gárda számára láttuk hasznosnak. Ám ami azóta történt, az már meghaladta a merészebb fantaszták elgondolásait is. Míg az emberiség korábbi történelmi szakaszaiban természetes volt, hogy az ember maga készítette el eszközeit, illetve legalább tudta, hogy miként készítik, de napjainkban a lakosságnak csak halvány töredéknyi része érti a használati tárgyainak működési elvét, s csak speciális csoportok tudják azokat gyártani. Mondják is egyre gyakrabban, ha valami katasztrófa jönne, akkor tíz éven belül minden eszközünket eldobhatnánk, nem lenne aki javítja, s nem lenne aki gyártsa. Nem lehetett hát kitérni az internet elől sem, aminek hasznát vagy kárát ugyanúgy ítélhetjük meg, mint a konyhakését: szelünk vele kenyeret, de mindig is lesznek olyanok, akik gyilkos szerszámnak nézik. Számomra már nagy segítség, hiszen rengeteg papírt takarítok meg, gyorsan tudok javítani, s míg valamikor napokat, heteket töprengtem egy felbukkant idézet forrásán, most akár fél perc alatt megtalálom, ha kell, az egész szöveget. Lapokat sem vásárolok már a hírek miatt, s magam dönthetem el, hogy melyik hírforrást tartsam hitelesnek, van mivel összevetni, nem szorulok rá a kommunisták által alapított napilapra, amelynek szemfényvesztő módszere és silány stílusa máig nem változott. Levelet váltok Ausztráliába vagy Kaliforniába, diákjaim jelentkeznek be a világ minden tájáról, és már csak egy kis befektetés kell, hogy akár a kiskerti kapálás közben eszembe jutó ötleteket gépbe jegyezzem, vagy pihenés közben onnan levelezzek. Nem is tudom, hogy mikor ragasztottam utoljára bélyeget levélre (bár jegyzeteimet még mindig tollal, ceruzával írom), de havonta több száz feleslegesnek ítélt levelet törlök a gép emlékezetéből, pedig sokat el sem olvastam, a cím vagy az első sor alapján kell döntenem sorsukról a gyors válogatásban... Ehhez képest a csendes elmélyülés talán egy másik világnak tűnhet. Pedig kapok ilyen leveleket, képsorokat is, melyeket az arra hivatottaknak magam is elküldök. Egyszer például egy Márai Sándor idézetet küldtem szét, s örültem, mennyien köszönték meg ezt a bölcs választást, de ekkor is akadt egy fanyalgó, aki azt válaszolta, hogy így kell a semmiről sokat fecsegni. Tudom, hogy ezt nem ő találta ki, mert már más is leírta valahol, és frappánsnak, hangzatosnak tűnik, hogy egy nagy íróról is lehet valami gúnyosat mondani, csakhogy aki a világ apró rezzenéseinek felmutatójáról ezt gondolja, abból már kiveszett (vagy meg sem volt?) a dolgok mélysége iránti érzékenység. Ugyanis éppen azt akarja Márainak felróni hibaként, ami valójában egyik legnagyobb erénye, hogy a mások számára jelentéktelennek (semminek!) tűnő dolgok lelkét meglátja, és meg is tudja azt jeleníteni. Sokan ezeket nem érzékelik, elmennek mellettük, pedig mennyien vannak olyanok is, akik számára ezek a „semmiségek” adják meg az élet örömét, teljességét. Amit valaki csak ömlengésnek gondol, az Márainál valójában a dolgok lényegének feltárása, megtisztítása a rájuk rakódott portól és idegen salaktól, amit a szellemi vakság rokkantjai nem vesznek észre. Márai ott is felmutatja az élet örömteli varázsát, ahol a hétköznapi halandó csak unatkozik. Aki őt olvassa, az autóba vagy repülőgépre ül, és elindul Kassára, hogy láthassa ezt a csodát, az író örök Városát, de aki itt szellemi vagy lelki vakságban él, akár a Szent Erzsébet dóm közelében is, az bambán elvágyódik a televíziós kápráztatás valóban üres és semmitmondó látványvilágába. Ismerősöm fanyar megjegyzése mégis jó volt valamire, amin eddig nem is töprengtem el, hogy miért is szeretem valójában Márait. Amióta először vettem kezembe írásait, olvasás közben mindig egy olyan bizsergető érzés emel magasba,

mintha röpülnék, de nem is egy repülőgép fedélzetén, hanem magam szárnyalnék, ahogy azt Petőfi elképzelte „börtönéből szabadult sas lelkével” vagy „vágyainak sólyomszárnyán”, gondolatban. A zajtól eltompult lelkünk egészségének helyreállításában bizony jó orvosunk lehet, s arra is figyelmeztet, hogy óvakodjunk azoktól, akik a Mindenség apró porszemeit semmibe veszik, mert a műszaki csodákkal elhalmozott környezetünk ugyan megváltozott, de az emberi lényeg nem. S minél nagyobb terhelés nehezedik ránk, annál nagyobb szükségünk van és lesz a csendre, elmélyülésre, lelki békére, a „tücsökzenére” (tücsökhegedűre) vagy a „harangvirág szívre” és a „finom remegésre”, a katedrális hűs nyugalmára.

Életünk regényét ugyanis nekünk, magunknak kell naponta folytatnunk, és nem mindegy, hogy milyen stílusban...

„Mint fatutaj a folyamon...”

Vajon mit érezhetnek azok, akik a téli fagy idején eszkábált faházukban azt veszik észre, hogy kisütött a nap, megvilágosodott a környék, és a faházikó, mint egy bárka vagy tutaj a vízen és sáron imbolyog, mert azt a jégre építették egy befagyott mocsár közepén?

Valamiképp ilyen helyzetbe kerül rövidesen az egész szlovák történetírás is a Nagymorva Birodalom tutaján, amit nem a történelem szilárd talajára, hanem a népmesék és az országrablók hamisító szándékának ingoványára eszkábáltak össze. A kilencven éve országszerte kötelezővé tett hazugság persze mára már valódi történelemnek tűnik, és valószínűleg nehéz lesz egyik napról a másikra leírni az igazat, még annál is nehezebb, mint a húsz esztendeje még dicsőített kommunizmust szembesíteni a legyilkoltak, kisemmizettek és megnyomorítottak sorsával. Csakhogy a bolsevik terror igaz történetének még itt voltak (vannak) a tanúi, de az elmúlt húsz évszázadról elég nehéz hiteles tanúvallomásokat előkotorni, főleg akkor, ha olyanoktól származnak, akik akkor és ott nem is jártak. Még kevésbé, ha a közelben akkor élők lejegyzéseit nem akarják figyelembe venni.

Kilencven esztendeje Prágában politikai megrendelést arra adtak ki arra, hogy egy olyan Nagymorva Birodalmat kell kreálni, amelyiknek a Párizs melletti palotákban dőzsölő békedelegációk tagjai bedőlnek, és helytálló jogalapnak vagy legalábbis megfelelő ürügynek látják egy jó gazdasági befektetésnek ígérkező Csehszlovákia létrehozásához. Persze ez a fantazmagória nem volt újkeletű, mert egy olyan korábbi tévedéssel kezdődött el, hogy a Morava folyó mellett említett Nagymorávia létezését olvasó történetkutató csak a Dévénynél a Dunába ömlő Moraváról hallott, de nem tudta, hogy a délszláv szerbeknél a Déli-Morava és Nyugati-Morava egyesüléséből Krusevácnál keletkezik az a Morava folyó, amely Belgrád alatt ömlik a Dunába. Sőt a horvát területen folyó Mura folyót is nevezik a helyiek Moravának. Ezen a déli területen volt valójában az egykorú tudósítás szerint Dagobert frank uralkodó idején 623 és 658 között egy Sámuel (Samo) nevű frankokkal üzletelő kereskedő a vendek, vinidek (nem szlávok, és egyáltalán nem szlovákok!) vezetője Karintiában (a Dráva és Mura vidékén). Akkor az avar elődnépünk (rokonaink) a szintén közeli szkíta eredetű gepidák uralmát megtörve már jó száz év óta uralta a Kárpát-medence közepét, és ők kezdtek szláv szolganépeket beengedni és letelepíteni területükön. Szlávokról ott majd csak két-három évszázad múltán ír a krónikás, vagyis amikor a déli szlávok létrehozták Nagymoráviát (de nem birodalmat!). Egyes későbbi krónikások ezt a helyzetet vetítették vissza Samo idejére is.

Csehországgal és a keleti (mai morva) részein kialakult Morva Őrgrófsággal (amit Kismoráviának is neveznek) más a helyzet. Ott a szlávok első népessége a longobárdok kivonulása után 480 táján jelenik meg. Viszont a Kárpát-medencéből a longobard nép csak 568-ban távozik, és mivel helyükre az avarok érkeztek, ezért a szlávok ide nem jöhettek. Ők akkor még a mai lengyelek vidékén élnek valamint a Kárpátok keleti peremén vonulnak lefelé az Al-Dunáig, és csak Bulgárián keresztül érkezve a Dunától délre, Belgrád alatti vidéken (Szirmiumban és Alsó-Pannóniában) telepednek meg a horvátok és szerbek elődei. A 9. századi krónikások egyértelműen azt írják a Margus (Morava Szerbiában) menti szlávokról, hogy ott volt az a Nagymorávia, ahol Pribina, Mojmír és Rastislav is uralkodott, ahol szintén létezett egy Nitrawa (vagy Mitrawa, Mitrowica) nevű település is. Hiszen több tucat közös földrajzi és településnév van szerb, cseh, bolgár, ukrán vagy lengyel területeken, hiszen egyrészt szlávok, másrész a népek a vándorlásaik során magukkal viszik helyneveiket, s a letelepedés után az ottani földrajzi helyeket jelölik meg. Amint például az Uralon túli Onga folyó és Onga hegy neve Ong, Ung, Onga alakban a Kárpát-medencében is megtalálható a turáni népek (amelyhez egyik ágon a magyar is tartozik) vándorlása jóvoltából. Ezek után felmerül a kérdés, hogy hol tényked ett vajon Ciril és Metód, és mit fog ünnepelni a szlovákiai

katolikus egyház ebben az esztendőben. Ők bizony csak Pannóniában s annak déli részén Nagymoráviában terjeszthették az evangéliumot, mert Szirmiumban (vagyis nem a mai Szlovákia, hanem Szerbia területén!) Szent Andronikos által alapított püspökség székhelyén volt Metód Morávia érseke 869-től, ahol ez a poszt az avarok 582-től tartó uralma óta üresen állt. Csakis ide kaphatott a logika szerint is kinevezést. Ott ma is használatos a ciril írás, míg mifelénk egyetlen leírt ciril betűt sem találtak eddig a régészek! A bizánci császár is azt tudatja velünk a szlávok szomszédságából, tehát közvetlen forrásokból értesülve, hogy a Vaskaputól három napi járásra van Belgrád, majd onnan két napnyira Szirmium (Szerémvár, a Száva mellett), amely városoknál kezdődött Nagymorávia, ahol Svatopluk is uralkodott. Márpedig az egynapi járóföld akkor kb. 50-60 km lehetett (jó utakon), de Belgrádtól Szlovákia légvonalban is több 260 kilométernél. Tehát egyértelmű, hogy Metód nem járhatott azon a területen, ahol ma Szlovákia van, és nem ezen a területen volt Nagymorávia, szerémségi székhelyét amúgy sem hagyhatta el térítés céljából. A már említett Morva Őrgrófság pedig a frankok tartománya volt, s amikor az utolsó morva fejedelem kiterjesztette észak felé uralmát az Árpád fejedelemtől segítségül kért magyar hadak jóvoltából, akkor elfoglalta a korábbi Avar Tartományt és Észak-Pannóniát is, de ez csak egy rövid ideig tartó katonai uralomnak tekinthető időszak volt 880 táján, mert ekkor megérkeznek Árpád magyarjai, egyesülnek a peremvidékre kivonult avar testvéreikkel, és visszaveszik a 6. évszázadtól (illetve a hunok által a 4. századtól) birtokolt földjüket. IX. János pápa idejében 900-ban például már úgy emlékeznek Wichingre, hogy 880-ban lett annak az északi Nyitrának püspöke, amit Svatopluk hódított meg, és az ottani népeket akkor térítette keresztény hitre. Tehát korábban nem tartozott sem hozzá, sem elődeihez.

Lehetne folytatni a bizonyítást tényekkel és dokumentumokkal, melyek bizony vaskosan ellentmondanak azoknak a megalapozatlan képzeteknek, amikből mifelénk történelmet, országot és alkotmányba vett hagyományt csaptak össze egy évezreddel később. Az egész szlovákiai Ciril-Metód történet, vagy pedig a nagymorva hagyomány ápolása itt olyan, mintha mi, mostani magyarok visszakövetelnénk a délorosz sztyeppéket vagy az iraki (sumer, pártus, turáni) olajmezőket csak azért, mert egykoron elődnépeink birtokolták. Arról nem is beszélve, hogy őseink ama területeke évszázadok vagy évezredek folyamán birtokolták, míg a szlávok ehhez képest néhány évtizedükkel (a 13. század előtt) legfeljebb átutazó vagy kempingező turistáknak számíthattak a Kárpát-medencében. Talán ezért is oly fájdalmas számukra ennek a földrajzi névnek a használata, s ezért szeretnék csalárd módon kitiltani az iskolákból is...

Csakhogy az igazság akkor is igazság marad, ha eltitkolják! Először tehát elegendő lenne egy alig kilenc évtizede elkövetett bűntény hiteles adatainak bevallása, hogy esetleg a szlovák közvélemény is megértse végre, hogy ki kinek a házában, otthonában, földjén lakik...

Igen, tudom, illúzió, de ha már eddig elmulasztottuk, legalább gyermekeink ne mondhassák, hogy meg sem próbáltuk, mert nekik még nehezebb lesz elkezdeni... ne kelljen József Attilát imigyen idéznünk: „Mint fatutaj a folyamon, mint méla tót a tutajon, száll alá emberi fajom némán a szenvedéstől...” Ideje van immár a hangosabb szólásnak is, különben lesz okunk félni a büntetéstől.

Lucifer a Felvidéken

Ez már csak „közvetett szabadrúgás”

Az alábbi cikk a Szabad Újság 9. számában jelent volna meg, de az itt leközölthöz képest a kiemelt, vastagon szedett rész nélkül látott napvilágot.

Ez volt az utolsó cikkem a lap számára. Harmadik alkalommal nyúltak bele a véleményemet kifejező írásba, ráadásul a főszerkesztő tudta nélkül... de ez nem változtat döntésemen. Az Új Szó is ezt akarta egyébként, hogy ne írjak a SZÚ-ba, és valaki a lapban belülről segített nekik. Aki a jövőben a SZABADRÚGÁS rovatot olvasni akarja, az már csak a Kárpáti Harsonán teheti ezen túl. A cenzúrázott rész kiemelve!

Lucifer ismét győzött a Felvidéken!

Ha Lucifer mutatja a jövőt...

„Őrjöngő röptünk, mondd, hová vezet?” – kérdezi Ádám Lucifert Az ember tragédiájában, és most is feltehetnénk ugyanezt, amikor a tömegtájékoztatás szennyáradatában alig akad tiszta lelkű és valóban jóindulatú hírforrás. Madách műve nem véletlenül került be az emberiség legkiválóbb alkotásai közé, mert miközben kétségbeesett helyzetében, egyéni és nemzeti tragédiája idején a végső kérdésekre keresi a választ, hogy megtudja, mi az emberi élet célja és lényege, közben arra is rávezet, hogy fontos döntésekben mi mindent kell mérlegelnünk. Két lényeges dolgot azonban szerinte sem szabad figyelmen kívül hagynunk. Az egyik az, hogy ismernünk kell helyünket a világban és szerepünket az alkotásban, de közben nem téveszthetjük szem elől a Teremtő útmutatását. A másik fontos szempont, hogy bármilyen is legyen sorsunk, helyzetünk, de mindig tudatosítanunk kell, hogy felelősséggel tartozunk embertársaink, felnevelő családunk és megtartó nemzeti közösségünk iránt.

A drámában Ádámot úgy akarja Lucifer eltántorítani emberi küldetésétől, és megkérdőjelezni benne az élet értelmét, hogy minden kornak, minden társadalomnak és minden szép eszménynek a romlott, negatív oldalát mutatja meg. Ám miért is lenne másfajta az olyan jövő, amelyben a Sátán mutatja meg az utat? Ez a nagy kérdés napjainkban is annyi emberben rémlik fel, amikor önpusztító és öngyilkos indulatok ébrednek a helyes útmutatás hiánya miatt, mert az elidegenedés, elmagányosodás és a társtalanság érzése törvényszerűen ide vezet. Ádám is kiáll a szikla peremére, hogy levesse magát, és ezzel elejét vegye az emberiség ilyen kiábrándító jövendőjének, de Éva egyetlen mondata is elég ahhoz, hogy visszalépjen, mert máris értelme van minden küzdelemnek, s a jövőt nem csupán önmagunkban, hanem gyermekeinkben is formálhatjuk:

„Anyának érzem, oh, Ádám, magam...” – szól az örök nő, aki már társ és családanya is, amivel felébreszti az eddig csak személyes szabadságjogai miatt aggódó önző emberben a felelős férjet, apát, családfőt és példamutató nevelőt. Néha talán ennyi is elég, ha van még emberi arca és lelke a megszólítottnak.

Madách a történelem mélyrétegeiben kutatta fel a sátáni fondorlatot, nekünk viszont napjainkban kell felismernünk az alattomos szándékú és félrevezető téveszméket, pártokat, napilapokat, televíziókat, egyéneket és szervezeteket, mielőtt még a szikla peremére kellene kiállnunk. Mert az még nem adhat önmagában hitelt a szövegnek, hogy magyar nyelven szól hozzánk. A kérdés most úgy hangzik, hogy a megtartó nemzeti hagyományt és a keresztény erkölcsöt választjuk, avagy a lélekromboló és elidegenítő anyagias liberalizmust illetve szocializmust fogadjuk el. Szerény felvidéki helyzetünkben pedig most a Szabad Újság

magyar szellemisége, avagy az Új Szó kozmopolitizmusa és a kommunista hagyományait hűen folytató lélekárulása a kínálat.

Sokan úgy gondolják, hogy ez választási lehetőség, ám az egészséges nép és józan ember számára csak az egyik út mutat megtartó jövőt! Máraival szólva: „Ha akarnék, sem lehetnék más, csak magyar, keresztény és európai.” Van, akinek az ilyen szöveg az idegengyűlöletet, a szélsőjobboldaliságot, netán a kirekesztést juttatja eszébe. Megvigasztalom őket, kellő felügyelet mellett esetük talán még gyógyítható.

Forradalom, forradalom....

A magukat modernnek, haladónak, korszerűnek sőt demokratikusnak nevező anyagias és haszonelvű napnyugati társadalmak nem a nép szép régi hagyományos ünnepeit ülik, hanem a véres lázadásokra, háborúkra és békekötésekre emlékeznek, melyekből ugyan nem lett sem béke, sem megváltás, legfeljebb a hatalom régi birtokosait váltották fel újabb hatalmasok. Szerintük, minden rossz, ami régi, ezért azt el kell pusztítani, és minden, ami nem régi, az új, és ami új, az jó. Ezzel a téveszmével bizony rengeteg embert el lehetett kábítani, és amikor az emberiség erre az útra, illetve lejtőre csúszott, akkor kezdték legyilkolni az ország elöljáróit, az egyház vezetőit, palotákat és templomokat romboltak le, és minden elpusztítottak, amihez primitív felfogásukkal nem értettek. Kassán például az ötvenes évek elején kivezényelték a diákságot, hogy lássák, miként lesz a lángok martaléka a „klerikális csökevény", néhány tucat templomi harmónium. Ez pedig csak egy porszemnyi része az ilyen forradalmak magasztosnak hirdetett „erényeinek".

Miként nézzünk hát szembe 1848 üzenetével? Bizony alaposan el kellene felednünk azt a sok üres frázist és zengzetes semmitmondást, amit az egyes korok elvárásai szerint a politikusok és ideológusok rápakoltak, mert minden társadalom csak hitvány önmagát szerette volna igazolni azok vérével, akik e küzdelemben a halált is vállalták annak reményében, hogy népüknek igazi otthont és hazát teremthetnek. A kései beképzelt és gőgös szónokok a valódi hősök áldozathozatalával leplezik saját gyávaságukat, mert egyébként talán még egy átfutó zápor is meg tudja őket akadályozni abban, hogy falujuk vagy közösségük számára valamit elintézzenek.

Mi még úgy tanultuk, hogy 1848-ban egész Európa forradalmi lázban égett, pedig a legtöbb helyen csak egy pénzéhes és hatalomra törekvő réteg bérelt fel provokátorokat, hogy véres lázadásokat robbantsanak ki, melyek után – a zavarosban halászva – átrendeződnek a hatalmi viszonyok. Nem titok már, hogy az 1789-es francia forradalom valójában egy szándékosan gerjesztett éhséglázadás volt, amelyben leszámoltak a földterületeket és a politikai hatalmat birtokló nemességgel, valamint az egyház képviselőivel. Ez a tömeggyilkosság aztán a társadalom irányításához nem értő hatalomra került barbár „forradalmárok" egymás elleni megtorlásaival folytatódott, aminek végén a titkos szabadkőműves páholyok bankár hátterű embereinek jelöltjét, Napóleont emelték császári rangra azzal a küldetéssel, hogy „takarítsa ki Európát". A császár persze nem bízott semmit a véletlenre. A titkos páholyok élére testvéreit ültette, s ezeknek döntései előztek meg minden szavazást a népgyűlésben, vagyis minden „népakaratot" előre leosztottak. S azt is elérték, hogy a korzikai világhatalmi terveibe még a pápa sem tudott beleszólni. Ő az első, aki mögött valójában a pénzvilág urai álltak, s a későbbiekben egészen napjainkig minden háború és konfliktus ennek a háttérhatalomnak a szándéka szerint robbant ki és zárult le.

Persze a köznép csak a jelszavakat ismerte: emberi jogok, szabadság, egyenlőség, testvériség. Ám a jelszavak mögött már akkor is aljas szándékok húzódtak meg. Beethoven szimfóniával akarta köszönteni Napóleont, de aztán idejében felismerte az egyenlőség álarca mögött a fenevadat, ám a világ még napjainkig felvilágosodásnak nevezik e kort, mely bizony az elhomályosított világlátás felé vezette az emberiséget. Amikor az oroszországi hadjárat kudarccal végződött (közel fél millió halottal a háta mögött), a világhódító császárt nem végezték ki, mint azt a hazájukat védő magyarokkal szokták tenni mindig, hanem egy luxusszigetre száműzték, ahonnan úgy térhetett vissza, hogy egy felfegyverzett hadsereg várta (vajon milyen pénzből?). És a waterloo-i csata csak arra volt jó, hogy a Rothschild bankház megszerezze az angol nemzeti bank részvényeinek többségét (majd később a francia nemzeti bankra is rátették kezüket a Szuezi-csatorna építésének érdekes csődje kapcsán). Ezek a

banktulajdonosok tervezték el később azt a világháborút, melynek végén újra átrajzolhatták saját befektetéseik igénye szerint Európa térképét, például Magyarország feldarabolását!

Ám térjünk vissza 1848-hoz. A napnyugati bankok és páholyok nagy sajnálatára Magyarországon nem úgy alakultak a dolgok, ahogyan azt a körülmetélt pénzeszsákok eltervezték. Bár a forradalmi jelszavak itt sem csengtek le nyomtalanul, de Martinovits Ignác csak egy sima provokatőr ügynök volt azzal a feladattal, hogy maga mögé gyűjtse és lebuktassa a „forró fejű magyarokat". Akik bedőltek neki, rajta vesztettek, ám a látszat és az utókor sajnálata kedvéért az ügynököt is kivégezték. Batsányi, Csokonai és Petőfi is reménnyel tekintett Párizsra, hiszen a szabadság a német iga alóli felszabadulást jelentette akkor elsősorban. A magyar nemesség azonban tanulva a franciaországi eseményekből felkészült a változásokra. 1825-től a reformországgyűléseken Széchenyi, Kölcsey, Wesselényi, Batthyányi, Deák és Kossuth nevével is fémjelezve a magyar függetlenség kivívását, a jobbágyrendszer felszámolását, a nemesi előjogokról való önkéntes lemondást, a magyar nemzeti nyelv és intézményrendszer törvénybe iktatását, az önálló gazdasági rendszer fejlesztését tűzték ki célul, ezért 1848-ban a nép és a nemesség nem egymás ellen, hanem egymást támogatva lépett színre, s ezért sikerült egy vértelen forradalomban felelős magyar kormányt létrehozni, és fegyveres harccá csak akkor alakult, amikor a Szent Szövetség országai Magyarország ellen hadakat küldtek. A magyar forradalom nem akart háborút, de nemzeti önvédelemből harcra kényszerült, ám csak a sokszoros túlerő (osztrák és orosz hadsereg, felbérelt nemzetiségek martalóc csapata) tudta egy év múlva eltaposni. Az is érdekes, hogy végül nem az Habsburgok trónfosztása volt a magyarok fő bűne, bár ez volt az ítéletek indoklásában, hanem az, és ezért kapott a császári haderő pénzügyi támogatást nyugati bankoktól, mert tőlük független önálló pénzügyi rendszert vezettek be, holott akkor már az USA nemzeti valutája is a Rothschild bank kezében volt, s ma sincs a kormány befolyása alatt (két elnök akarta ezt megváltoztatni, Lincoln és Kennedy, és mindkettőt legyilkoltatták!). Ezeket a terveket keresztezte a magyar nemzet a 19. században, mert a szabadságharcot leverték, vezetőit meggyilkolták (mert az idegen hatalom nem hozhat jogos ítéletet a szuverén magyar nemzet őshonos területén, ezért minden kivégzés gyilkosság volt!), de a kiegyezéssel 1867 után mégis elkezdődhetett egy viszonylag szabad magyar kibontakozás. Nem tört meg a nemesség vezető ereje, és az egyház még őrizhette a keresztény erkölcsi értékeket (ami az újgazdag pénzügyi világ liberálisnak nevezett, de valójában kereszténységellenes és magyargyűlölő szemléletében elpusztítandó világ). Nem maradt más megoldás, háborúba kellett rántani a Monarchiát, hogy kelet és nyugat, észak és dél egyensúlyát ezer évig fenntartó Magyar Királyság területét szétszabdalhassák, és eloszthassák egy kizárólagosan faji alapon szervezett bankrendszer befektetői között.

Ez a rasszizmus lett minden faji ellentét oka és eredője a XX. században!

Minden következménytől függetlenül büszkék lehetünk 1848-ra, mert nem idegen forgatókönyvek alapján készült, nem érvényesültek benne az idegen eszmék megosztó szándékai, hanem a magyar nép és a magyar nemzet érdekében megvalósult összefogás emelte magasba egy olyan gazdag reformkort betetőzve, melynek későbbi kulturális és tudományos hozadéka az egész világon csodálatra készteti az embereket: dinamó, villanymotor, Bolyai-geometria, Eötvös-inga, a relativitás elmélet alapjai Lánczos Kornélnál, majd számítógép, C-vitamin, golyóstoll, avagy Csontváry, Bartók művészete és még sok-sok magyar hozzájárulás.

Nemzet nélkül homályosan...

Ismét egy vitát hallottam a rádióban arról, hogy a nemzet fogalma elavult, és mennyire maradiak azok, akik még ragaszkodnak nemzeti identitásukhoz.

Pedig ezt az adást nem is egy elmegyógyintézetből közvetítették, hanem magukat (vagy egymást) szakembereknek tartó úriember-szabású lények beszélgettek, méghozzá magyar nyelven. Nem bírja sokáig cérnával az ilyen raccsoló ganéjmaszatolást a gyalogmagyar, én is kikapcsoltam az rádiót, bár tudom, hogy ebben az adásban gyakran hallani hasonló megnyilatkozásokat az adófizetők hozzájárulása révén. De hogyan is juthattunk idáig, hogy idegen lelkű és érzelmű szellemi kútmérgezők befolyásolják a közvélekedést Szent István országában? ...és gyakran még az elszakított területek magyarsága körében is. Liberálisnak nevezik magukat, ami szerintük szabadelvűséget jelent, de valójában az elszabadultság, az anarchia, a kereszténygyalázás, a nemzeti hagyományok tagadása, a perverz erkölcsök reklámozása jellemzi tevékenységüket. Azt hiszik, hogy egyéni szabadságjogaik révén mások fölött állók, pedig nincs kiszolgáltatottabb és sajnálatra méltóbb emberfaj náluk, mivel anyagias életszemléletük és a reklámnak és propagandának alávetett életterük a szellemi nyomorúság legalacsonyabb szintjére degradálja őket. Világpolgárnak hiszik magukat, aki mindenütt otthonosan mozog, de az ember nem világpolgárnak született, mert otthonra van szüksége, ezért aki ezen kívül reked, annak elállatiasul a tudata, és az emberi értékek helyett csak a haszon, a vagyon, az egyéni karrier, a bármi áron való „önmegvalósítás” hajtja. Sajnos ez a világszemlélet rontotta meg a civilizációnak tartott Európát, amikor a nemzeti karaktert és a keresztény erkölcsi értékeket maradinak bélyegezve rászabadították a világra saját fenevadjaikat: a mindent áruvá degradáló piacgazdaságot, a közvagyont elszippantó bankrendszert és a népbutító propagandát. Ennek köszönhető két világháború is, mert az ilyen gazdaság néha mohó, máskor pazarló, ezért gyorsan olyan helyzetbe kerül, hogy csak egy mesterségesen gerjesztett válsággal tudja felszámolni a konkurenciát, hogy aztán az egész világra kiterjeszthesse befolyását. Mindkét világháború valódi oka egy új világrend nevében világuralomra törtető pénzügyi maffia üzleti célja volt. Ebben a nemzeti konfliktusok, a fasiszta és kommunista rendszerek csak eltervezett eszközként szerepeltek, és szerepelnek ma is. Ezen körök számára azért fontos az erkölcsi alapok szétzüllesztése, hogy a hagyományaitól és jellemétől megfosztott embert könnyen manipulálhassák saját kalmárszellemű szándékaik szerint. Már az sem titok, hogy mely bankár családok, mely üzleti csoportok és mely szabadkőműves páholyok befolyásolják jelenleg is a kormányokat, amelyek stabilitását vagy megingatását tudják pénzügyi manőverekkel egyik napról a másikra elérni, de akár egész rendszereket is megdönteni. Az amit ma demokráciának nevezünk, már régen nem a hagyományosan meghirdetett pillérein nyugszik. Nincs szabadon választott parlament, mert a választói magatartást a reklám és tömegtájékoztatás felvásárlásával bábszínházzá tették, és nincs független bíróság, mert a manipuláltan megválasztottak önkényétől függ a kinevezésük. Még független közvélemény-kutatás sincs, mert annak a statisztikai csúsztatásaival próbálnak értékeket rombolni, máskor pedig értéktelent magasba emelni. Ezek után már érthető, hogy miért félti a világot ez a „liberális” hordalék attól, ha a Kárpát-medence közepén újra visszatérnének a magyar nemzeti keresztény hagyományokhoz, amely nem tűrné tovább a hazudozást, és nyilvánosságra hozná a nemzetünk ellen elkövetett bűnök és bűnösök listáját!

Ideje bizony az elködösített és elhomályosított történelmünkben is tisztábban látni.

Sintérek kíméljenek...

Kialakulóban egy magyarellenes szellemi sintértelep?

Az már rég tudott, hogy a rendszerváltásnak nevezett gengszterkapitalista szabadrablás elején, húsz évvel ezelőtt miként sikerült a magyar nemzet megmaradt csonka területén kirabolni a népet egy liberálisnak hirdetett, de a volt hatalmi gárda javát szolgáló (a Fekete Schwartzok és a Kapolyi, Gyurcsány stb.) jogrend kialakításával, és hogy a parlamenti alkotmányos többség ellenére miért nem született meg egy tisztességes magyar alkotmány, miért nem világították át az ügynököket, miért nem vonták felelősségre az ötvenhatos gyilkosokat és az ország eladósodását előidéző bűnözőket, és miként bukott meg az MDF, illetve miért lehetett visszajátszani a hatalmat az egykori diktatúra előkelőségeinek és a bolsevik csemetéknek (vagyis az egyaránt transzjordán ÁVH-s verőlegények MSZP ill. SZDSZ színekben felkapaszkodott perverz alakoknak). Most, hogy a JOBBIK, mely nem áll a nemzetközi világuralomra törő nagytőke szabadkőműves irányítása alatt, végre magyar nemzeti vonalat jelenít meg, a Fodorgáborok, Dávidibolyák, Bokrosok és egyéb istentagadó, hitetlen ribancok és hímringyók újra összefonódni készülnek egy nagy magyarellenes koalícióban, de már érzik a vesztüket, és egyre eszementebb hazugságokat próbálnak elhinteni... az már csak hab a tortán, hogy húsz év óta egy jellemesebb megnyilatkozásuk sem volt a trianoni gyalázat hiteles képének felmutatására ill. eltörlésére, hogy hagyták úszni a határokkal elszakított magyarok ügyét, sőt öt éve egy ocsmány nemzettagadó magatartásra szedték rá teljes kisajátított médiagépezetükkel az ország népét. Az MDF-et először Csurkáék hagyták ott, de később a jószándékú alapítókat (Lezsák Sándor kertjében alakult 1986-ban az MDF, s az árulókat csak később küldték a nyakukra az uzsorások) is kiebrudalták. Ami most az MDF és SZDSZ házatáján történik, azt úgy lehetne jellemezni, mint amikor a disznóhizlaldában elfogy a takarmány, és mindegyik röfögő állat rohanni kezd a vályúhoz, közben egymást taposva azt a kis maradékot is széttúrják. Nos, ebből kellene kihagyni a magyarnak számító magyarokat. Ezt a karámot ki kell tenni egy puszta közepére, odacsalni a turistákat, fogadásokat lehetne kötni, hogy melyik sertés marad életben a roham után, s ez az attrakció még némi bevételt is hozna, bár csak csekély töredékét annak, amit az elmúlt húsz évben és azelőtt négy évtizeden át elherdáltak. Az elszámoltatás nem jelent leszámolást, hanem csak egészséges kirekesztést: a fertőző betegeket ugyanis még a legdicsőbb demokráciákban is elkülönítik, például egy lepratelepen. Hiszen oda valók! Ez lenne a legjobbik válasz a zsintértelepre... Hogy ezekben a mozgolódásokban a ki tudja, honnan, ki küldte emberek által szervezett és jóhiszemű magyarokat elbolondító Magyarokszövetségének nevezett s a Magyarok Világszövetsége kijátszására létrehozott koholmány milyen szerepet kapott, majd csak a választások előtt derül ki. Egy tény: a magyarság ellenségei beijedtek, hogy egy jobbik magyar kormány alakulhat, s vége lesz az eddigi jó üzletnek!

Illik-e csókolgatni a gonosz mostohát?...

és ami még a kettős állampolgárság kapcsán érdekes lehet

Már visszhangzanak, főleg a hidas szimpatizánsok körében, hogy ugyan, minek ide kettős állampolgárság, mire lesz nekem az jó, majd ezért fognak ránk a szlovákok megint haragudni, és mi lesz belőle a hasznom... stb. Mintha valakinek ellopnák a biciklijét, aztán a gyerekének eszébe sem jutna visszaszerezni, s az unokája pedig csak annyit mondana, hogy neki ez nem is kell, mert mi van, ha kilyukad a kereke, meg aztán nem is tud biciklizni, illetve csak összetörné magát vele, meg hát fontos a békesség, nehogy a tolvaj uraság megorroljon, ezen már nem érdemes összeveszni, csak vigye a bringát, ha annyira kell neki...

Ilyen szerencsétlenül ostoba tud lenni a világ! Pedig nekünk nem is a biciklinket lopták el, nem is csupán az állampolgárságunkat, hanem az országunkat, hazánkat döntötték romba, fosztották ki, darabolták fel, mi pedig gonosz mostoháktól reméljük sorsunk jobbra fordulását. Sajnos erre a méltányosságra 90 esztendő óta hiába várunk, és ezek után ilyen jóindulatra már nem is szabad számítani. Természetesen nehéz elmagyarázni azt a fajta kettős állampolgárságot, amiről még nem tudjuk milyen lesz, bár azt meg lehet mondani, hogy milyennek kellene lennie, illetve az az igazság, hogy nem ez a valódi megoldás, hanem a kilencven éve történtek alapos felülvizsgálata, amelyről most már minden dokumentum (vagyis bizonyíték) birtokában megállapítható, hogy legalább hat szempontból sérti az akkori és jelenlegi nemzetközi jogokat is. Például azt a fő ürügyet, hogy az egész világháborús pusztítás elsődleges felelősévé tettek egy vétlen népet, hiszen Magyarország nem lehetett a háború kezdeményezője, mert nem volt független (jól tudhatják, hogy 1849-ben idegen csapatok és felbérelt martalócok segítségével tiporták el szabadságharcát, s akkor is bűnhődnünk kellett), illetve a dualista rendszerben a koronatanácsban 1914-ben egyedül Tisza István a magyar miniszterelnök ellenezte a hadbalépést. Magyarországnak nem volt önálló hadserege, tehát nem volt önálló hadviselő fél, de a háború után csak a Magyar Királyság területét csonkították meg.

Ausztriát például csak később szerzett (pl. cseh és lengyel) területeitől fosztották meg.

A második világháború előtt pedig a maradék Magyarország a trianoni diktátum következtében kialakult helyzet miatt kényszerült az olasz illetve német oldalra (ellentétben a Tisoval önként oda vágyakozó Szlovákiával, amelyet aztán a végén mégis a győztesek oldalára könyveltek el). Sem Anglia, sem Franciaország, sem a szomszédai nem támogatták a csonka Magyarországot, pont fordítva: elszigetelték, hogy elpusztuljon. Horthy Miklós kiemelkedő államférfiúi képességeinek köszönhető, hogy abban a húsz évben mégis talpon maradt, és az elmúlt 150 év leghatékonyabb gazdasági teljesítményére volt képes (s ezt még a liberális és szocialista történészek is elismerik!), aminek sarkköve a nemzeti önbecsülés helyreállítása volt.

Az elszakított területek népeinek soha nem volt lehetőségük a népszavazás útján kinyilvánítható önrendelkezésre, és állampolgárságukat akaratuk ellenére veszítették el. Tehát nem megadni, hanem visszaadni kell, a területtel együtt.

Ami most készül, az nem lesz talán több, mint amilyen a határain túl élő románoknak és szlovákoknak már régen megvan, hogy bárhol éljenek a világban, megkaphatják a román illetve szlovák állampolgárságot, pedig ez a helyzet még csak nem is analóg, mert nem olyan módon szakadtak ki nemzeti közösségükből, mint az a közel ötmillió magyar, akiket most ez a lehetőség érintene. Mégis mily nehezen akar megszületni ez az öszvér törvénytervezet is, és lássuk be, ha a Magyarok Világszövetsége korábban nem kezdeményezi erről a témáról a népszavazást, és nem szólal meg a mazsiszocilista agymosó ellenpropaganda miatti nemzeti

kudarc után a nép lelkiismerete, akkor most még mindig azt szajkóznák a kétharmados honatyák, hogy ugyan már, mit nem akar ez a Patrubány megint! Most viszont úgy akarják elszabotálni a teljes jogú állampolgárság megadását, hogy megszavaznak majd egy megszerezhető papírt, ami csak arra lesz jó, hogy elmondhassák: ezt is megcsináltuk. Hallottunk már ilyen böfögést korábban is.

Sajnos a felvidéki pártberkekben sincs elég kurázsi az előrelépéshez. Bugár a lojalitásban már odáig degradálódott, hogy nem mer magyar focicsapatnak sem szurkolni, rendszeresen szlovák népviseletben bohóckodik, és üléseiket is szlovákul vezetik, hogy a titkosszolgálat lehallgatói előtt is igazolják, mennyire képesek kinyalni a kormány hátsó fazekát. Csáky viszont kijelentette, hogy az MKP nem kíván foglalkozni Trianonnal, a benesi dekrétumokkal, s talán majd egyszer, a beláthatatlan jövőben, amikor majd már minden rendben lesz, akkor esetleg megvizsgálják a történelemnek ezt az időszakát is. Mit mondjak, ez olyan, mint amikor egy vidéki kisváros orvosa elfogadta a rokonok borítékát (ropogós bankókkal tömve), megnyugtatta őket, hogy a nagyapának semmi panasza nincs... ami igaz is volt, mert már a hullaház hűtőjében feküdt...

Szóval, majd ha már mi is feldobjuk, és nem látjuk (mármint a talpunkat), akkor már nekünk sem lesznek elvárásaink Trianon és a többi emberiség ellenes és népünket kisemmiző bűntény kapcsán, de addig viszont ne nézzen minket senki hülyének... avagy csak akkor fog valóban megújulni politikai képviseletünk (mert ez a mostani lista ugyancsak veterán hadirokkantak találkozója), ha egyik sem jut be a parlamentbe, és kapunk egy olyan hidegzuhanyt a leendő bármilyen szlovák kormánytól, mert egyik sem jobb a másiknál, csak az egyik kimondja, a másik pedig fű alatt teszi, hogy ettől majd kénytelenek leszünk mindnyájan felébredni, s akkor jöhet a FELVIDÉKI JOBBIK színre lépése. Mert úgy látszik, hogy mivel az értelmes párbeszédre eddig soha nem volt vevő a túlsó oldalon az elmúlt 90 esztendőben, akkor csakis a nemzeti radikális megoldás az egyenes út.

Vagy maradunk ebben a pocsolyában, amibe csak belepusztulni lehet!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Micsoda? Győzelem?

...hogy a Sátán legyőzte a Gonoszt?

Megint nagy győzelmi parádéra készül az Orosz Birodalom a 65 évvel ezelőtt megnyert gyarmataira emlékezve, mert bizony ez a világháború nem a fasizmus elleni harc volt, hanem csupán a hatalom elosztása a két nagy világbirodalom (USA és Szovjetunió) valamint az egyre kevesebb gyarmattal rendelkező Nagy-Britannia között. Persze az hangzik majd el mindenütt, hogy „a fasizmus felett aratott győzelem...". Ám milyen siker az, ha egy gyilkost egy nála is nagyobb tömeggyilkos tesz el láb alól? A számszerűség szerint ugyanis Sztálin mögött sokszorta nagyobb hullahegy maradt! Akkor miért ünnepelték, miért hagyták, miért dicsőítik még mindig a szovjet hadsereget ezért a németektől egyáltalán nem ártatlanabb pusztítás után? Avagy nem a halottak száma, hanem azok faji eredete számít?! És az a százmillió, aki a szovjet rendszerben szibériai, sarkköri vagy sivatagi haláltáborokban halt éhen, fagyott meg, pusztult el a verések és kínzások nyomán, csupán orosz, ázsiai, kelet-európai söpredék volt egyesek szerint, míg Hitler áldozatai mégis csak azok vértestvérei, akik az első és második világháborút is pénzelték, jó befektetésnek találva, és busás megtérülést remélve (és nyerve is!).

Ki nyerte meg tehát a világháborút? Az a néhány bank, amelyik azóta is mozgatja a kormányokat, szítja a feszültséget, lebegteti az olajárakat, hirdet szent háborút azok ellen, akik le akarják leplezni bűnös üzelmeiket. Befolyásuk olyan kiterjedt, hogy a tevékenységükre rávilágítók rögtön megkapják a szélsőséges, szélsőjobboldali, neonáci, újfasiszta jelzőt akár az egész világsajtóban egyszerre. Példa erre a Jobbik parlamentbe jutás, hogy micsoda förtelmes kampányt, boszorkányüldözést hirdettek meg ellenük a világ minden táján, s bankjaik révén azt is elérték, hogy hiába nyert a Fidesz kétharmadot, a nemzetközi pénzvilág zsarolása miatt ez a kormány és ez a parlament sem tud majd független döntéseket hozni, és behódolnak a pénzvilág urainak óhaja szerint.

Hogyan is kezdődött a II. világháború?

Vissza kell mennünk legalább harminc évet. Az első világháború a két gyarmatbirodalom (Anglia és Franciaország) kormányának szándéka szerint tört ki. Mindkét kormány ugyanannak a bankháznak a befolyása alatt állt, hiszen nemzeti pénzintézeteiket ezek már a napóleoni háború és a Szuezi-csatorna csődje kapcsán megszerezték. A veszélyt az jelentette, hogy 37 kis német tartományból 1871-ben egy erős nagyhatalommá egyesülő Németország jött létre, saját dinamikus iparral, pénzüggyel, és ez veszélyeztette a korábbi gyarmatosítók érdekeit, üzleteit, piacait. Már 1908-ban eldöntötték, hogy egy olyan háborút kell kirobbantani, amelyben Németország is és az ásványi kincseivel, területével gazdag és jelentős piacot jelentő Oroszország (a saját akkori szövetségesük) is elvérzik. Ugyanakkor a háború kirobbantásáért majd felelőssé téve az Osztrák-Magyar Monarchiát fel fogják darabolni saját befektetéseik számára, amire a legjobb ürügy lesz a sok nemzetiség önrendelkezési jogának emlegetése. Még azt is elérték, hogy a németek és osztrákok szövetségese, Olaszország 1914-ben nem lépett háborúba, illetve két év múlva az antant oldalán Ausztria ellen nyitott frontot. Ezután sikerült az USA kormányát is lépre csalni, hogy a németek ellen harcoljanak. Nem számítottak viszont arra, hogy a német titkosszolgálat olyan hatékony tud lenni, hogy egy Lenin nevű terrorista felbérelésével kommunista fordulatot érnek el, s a németeknek ezen a fronton nem kellett tovább háborúzniuk. Csak egy nagy amerikai támogatás, az amerikai fegyveripar addig soha nem látott nagyságú üzlete mentette meg az antant terveit, hogy 1918-ban győzzenek.

A béke azonban nem tesz jót a hadiiparra települt bankok jövedelmének, ezért újabb feszültséget és válságot gerjesztettek, amely 1929 és 33 között lebénította az egész világgazdaságot, és mindenki fellélegzett, amikor végre Németországban Adolf Hitler háborús terveinek hallatára újra lendületbe jöttek a gyárak. Hitlert valójában a gyáriparosok segítették hatalomra a mögöttük lévő bankok támogatásával, és csak egy kis epizódszerepet szántak neki, amíg a termelés lendületbe jön, csakhogy elszámították magukat, mert közben a Vezér önállósította magát, majd szövetkezett a másik diktátorral Sztálinnal. Magyarország helyzete kényszerpályán mozgott. A feldarabolás után a belőle kiszakított területek a franciaországi bankok befektetési területévé vált (Csehszlovákia, Románia, Jugoszlávia), hiszen ez volt az eredeti szándék, hogy a magyar földet részben uralhassák. A megmaradt csonka országot pedig elszigetelték, gazdaságilag akarták ellehetetleníteni, a győztesek közül csupán Olaszország adott kölcsönöket, amit Horthy idejében olyan jól tudtak befektetni, hogy a gazdasági növekedés fokozatosan szomszédjai teljesítményét is meghaladta. Ez a kényszerpálya sodorta a német szövetségbe is, például éppen Anglia elutasító álláspontja miatt. Amikor a Szovjetunió és Németország közösen kirobbantotta a II. világháborút az 1939-ben megkötött titkos szerződésük alapján (Molotov-Ribbentrop paktum) Lengyelország lerohanásával, akkor az önálló Szlovák Állam hadserege bevonult Lengyelországba a németek oldalán. A szovjetek kivártak, hogy a német támadás miatt kelet felé menekülők a karmaik közé rohanjanak, aztán kiválogassák a lengyel tiszti kart és az értelmiséget, hogy lefejezzék a lengyel nép vezetőit. Csak Katynban 22 ezer lengyelt mészárolt le a vérengző kommunista hatalom! Egyedül Magyarország adott menedéket százezernél több lengyelnek, hogy aztán tovább mehessenek nyugatra. Mindezt Horthy utasítására. Lengyelország felosztása után a titkos egyezmény alapján a szovjetek megszállták a balti országokat (lett, litván, észt), Besszarábiát és elfoglalták Finnország keleti részét. A németek pedig Nyugat-Európát rohanták le (Dánia, Hollandia, Belgium, Franciaország). 1940 májusában (éppen 70 éve) Sztálin táviratban gratulált Hitlernek Párizs elfoglalásához. Ezt akkor is mindenki tudhatta, mégis csak a háború egyik kirobbantóját vonták felelősségre. Vajon miért is?!

Az olasz szövetséges az Adria mentén Albánia és Görögország ellen kezdett arcokat, és hogy gyarmatai legyenek végre, Etiópiát akarta megszerezni, ahonnan később még a Rommel vezette német gyorshadtest is alig tudott elmenekülni. A harmadik szövetségesük Japán volt, ők a Csendes-óceán fölötti uralomra törtek, persze először Korea és Kína kellett a gazdasági héttér megteremtése miatt. Már-már úgy tűnt, hogy a japán haditengerészet valóban fölényt szerez, és 1941 decemberében Pearl Harbor lebombázásával jelentős sikert könyveltek el. Azt azonban már kevésbé tudták, hogy az amerikaiak szándékosan provokálták ki a japán támadást, és előre tudtak róla, ezért vonták ott össze a régi hadifelszerelésüket, hogy azok elpusztulása után az USA törvényhozása azonnal, vita nélkül megszavazza a hadbalépést és a háborús költségeket (egy olyan új hadiflotta felállítását, amely képes felvenni a harcot a korszerű német fegyverzettel). Midway-nél egy fél év múlva el is páholták a japán csatahajókat! Ez bizony több száz milliárdos üzlet volt! Üzlet, és nem tömeggyilkosság! Amikor 1941-ben a német titkosszolgálat tudomást szerzett a szovjet támadás előkészületeiről (támadó harci repülőgépek, kiváló német utakra tervezett harckocsik, támadó tüzérségi felszerelés gyártása), akkor kivártak, amíg ezeket a különböző távoli vasútállomásokon szerelvényekre rakják (ilyenkor védtelenek, és harcképtelenek), akkor indítottak támadást a szovjetek ellen, vagyis megelőző csapással kezdődött, majd Szentpétervár (Leningrád) kikötője, Moszkva (főváros és mögötte szén és vasérc) valamint Sztálingrád (olajmezők) felé folytatták harcaikat. 1942 végén a német-olasz-japán szövetség minden frontszakaszon kifulladt, és 1943 elejétől az amerikai-angol-szovjet szövetség győzelmi sorozata kezdődött el, ahogyan azt valahol már korábban eltervezték. A teheráni és a jaltai csúcstalálkozókon (Sztálin, Roosevelt, Churchill) lényegében elosztották egymást között újra a világot. Sztálin ennek az egyezménynek való-

jában egy üzleti partnere volt, és egy üzletfelet, még ha tömeggyilkos kommunista gazember is, akkor sem illik gyalázni. Hitlernek azért kellett buknia, mert beleköpött a nagyok üzletébe.

Ezt már tudjuk. Sztálinra azért is volt szükség, hogy 1945 után ne kelljen leállítani teljesen a hadigépezetet, mert a szovjetek ellen gerjesztett feszültség miatt szükség volt hadseregre, fegyverekre, majd szép lassan megszervezték a kis helyi háborúkat (Korea, Vietnam, Közel-Kelet, Afrika stb.), hogy itt eladhassák vagy „leselejtezhessék" a régi raktárkészletet, és helyette újat lehessen gyártani.

Még a jugoszláviai, iraki, afganisztáni háborúskodásnak is ugyanezek a céljai. Miért beszélünk hát béketeremtésről, amikor a Sátán, a Gonosz és Lucifer együtt garázdálkodik a világ felett?

1945. május 8-án véget ért Európában a háború. 1991-ig mégis 9-én kellett Csehszlovákiában ünnepelni! Ennek az volt az oka, hogy a szovjet tankok csak 9-én érték el Prágát, ahol akkorra már a németek régen letették a fegyvert a cseh felkelők előtt... De hogy ne a szovjet hadsereg legyen a felszabadító?! A tankönyvekben csak azt lehetett írni, hogy „ők hozták el nekünk a rég óhajtott szabadságot". A prágaiak azonban tudták az igazat, ki is nyomtatták... az itteni magyar olvasókönyvemben a hatvanas években valóban volt egy kép: T-34-es tankon katonák, virágok, gyerekek, és alatta a képaláírás: „A FELSZABADULT PRÁGA KÖSZÖNTI A SZOVJET KATONÁKAT". Tehát nem a felszabadítókat, mert Prága már szabad volt, de akik jöttek, azok újabb megszállókká lettek. És a fasizmus folytatódott a magyarok és németek meghurcolásával, deportálásával, legyilkolásával, a fasiszta Szlovákia győztessé nyilvánításával Csehszlovákia visszaállítása révén, majd a kommunizmus hatalomra juttatásával a hitleri módszereket a sztáliniak váltották fel.

S az őshonos felvidéki magyarságnak máig nincsenek egyenlő jogaik az államalkotónak alkotmányosan kinyilatkoztatott szlovákokéval!

VÉGET ÉRT VAJON MÁR A HÁBORÚ???

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

A Felvidék nem alkuszik

A LOPOTT LÓ AZ ISTÁLLÓBAN FELNYERÍT, amikor a gazdája keresi

MAGYAROK MARADUNK MINDHALÁLIG! Csak gyáva népnek nincs hazája!

(a TRIANONI DIKTÁTUM óta, kilencven éve tartó szellemi és fizikai népirtás ellenére sem adjuk fel)

Ez bizony régi bölcsesség, mert Árpád vérei által, Szent István vállalása és felajánlása szerint, Mátyás király, Dobó István, Zrínyi, Rákóczi örökségébe születtünk, most nem hagyhatjuk cserben testvéreinket, nem köphetjük le mindazt, amit elődeink kaptak és megvédtek, nem adhatjuk fel az ÖRÖK MAGYAR HAZÁT, amit a KÁRPÁTOK KOSZORÚJA határol be!

Itt a Felvidéken, ahol 90 éve tart a barbár megszállók által folytatott magyarok elleni pusztító hadjárat egy mesékből szőtt nagy szláv álom jegyében, az elmúlt napokban még erőteljesebben felgerjedtek az indulatok. Olyan illúzióra hivatkoznak, mely szerint itt valaha őseik éltek, pedig ez csak akkor igaz, ha magyarok, avarok, hunok vagy szkíták lettek volna, tehát a magyar nemzet alkotó elemeihez tartoztak. Persze vannak ilyenek sokan, mert a Trianonban ide csatolt 1,1 millió magyar helyén csak 500 ezer van, míg az akkor 1,7 milliónyi északi szláv (mostanra szlovák) népesség 4,5 millióra dagadt. Amióta minden nemzetközi alapjogot mellőzve, az önrendelkezési jogot megtagadva a Felvidéket Csehországnak ajándékozták a nemzetközi cionista bankok befolyása alatt álló francia és angol kormányzatok, azóta legfontosabb a megszállók számára a magyarok és németek elpusztítása, elűzése, beolvasztása, fizikai vagy kulturális megsemmisítése. Ezt akarta Masaryk és Benes, erre szövetkeztek Gottwald kommunista pribékjei, Husák megnyomorító kommandói, és most is ez folyik, hiszen például fontosabb volt a Magyar Köztársaság (Csonka-Magyarország) törvényeivel foglalkozniuk a nemzetbiztonsági tanácsban, mint a katasztrófával fenyegető árvízzel (bár az nem az érdekük, mert az is a magyarok terheli jobban...).

Amennyi hazugság elhangzott az elmúlt héten a parlamentben, sajtóban és egyebütt, az a félműveltek böfögése, tudatlanok beképzelt nyilatkozata, történelmi és politológiai analfabéták kergülése volt csupán. Méltó ahhoz a rendszerhez, amelyet a magyar nemzet elnyomására nyakunkba akasztottak a trianoni hóhérok.

Felmerülhet a kérdés, hogy miként lehet egy országnak egy olyan szellemileg alultáplált elnöke, aki vagy helyből hazudik, vagy nem ismeri a jogrendet, vagy csak faragatlan, mint egy selejtes bakancstalp. Amit Trianon kapcsán az ország elhülyítése céljából megfogalmazott, az bizony nem üti meg az érettségiző diákok ismeretküszöbét sem, avagy lehet, hogy ezek után éppen ilyen okok miatt fogják lenyomni az érettségi követelményeket a bányászbéka segge alá. (?)

A kormányfő persze csak a választási kampány miatt pörgött be, azért beszélt félre, mint egy részeg holdkóros kutya ebzárlat idején, s büszkén vele tartottak a szlovák hottentotta sloajanopárti nemzeti rehabilitációs program ápoltjai is.

Mert csupán arról van szó, hogy a régi bölcsesség szerint a LOPOTT LÓ AZ ISTÁLLÓBAN MINDIG FELNYERÍT, ha a gazdája keresni kezdi. Az új magyar parlament pedig nem tett egyebet, mint kinyilvánította, hogy egy magyar nemzet van, mely oszthatatlan, hiába darabolták szét Trianonban. Ha egy édesanya szereti gyermekét, s az sem tagadja meg őt, akkor a legtermészetesebb, hogy mindig a saját gyermekének fogja tekinteni: egy család, egy otthon, egy haza kebelén!

Aki nem fogadja örömmel az édesanya kinyújtott ölelő kezét, és ezt a gesztust elutasítja (mint a szlovák képviselők, s vele együtt Bugár és áruló bandája), az nem keresztény, az nem európai, azt nem lehet normális embernek tekinteni.

Szlovákia viszont most egy olyan útra tévedt, amely ezt a népet a pokol kapu felé vezeti. Csak menjenek, ha ez nekik jobb, de minket hagyjanak békén, „adják vissza földünket, folyóinkat, hegyeinket", és minden rendben lesz! Nem úgy kell magyarul bátorkodni, hogy közben elveszejtjük népünk lehetőségeit, hanem úgy, mint Dobó vagy Zrínyi is tette: ha Isten velünk, akkor ki ellenünk, s ha megölnek is érte, de népünk legyen szabad!

Trianon üzenete ma nem az, hogy be kellene hódolnunk emberidegen eszméknek, nép-fajoknak vagy szövetségeknek, hanem az, hogy az igazságot ki kell mondani, hirdetni, hogy megértse egész Európa: bűntény és gyalázat volt mindaz, amit pénzért és hatalomért Közép-Európa ellen 1920-ban elkövettek.

Ez a nyitott és eleven seb Európa szíve fölött vagy kitisztul és begyógyul, vagy ez fogja pokolra küldeni az egész térséget, függetlenül attól, hogy most kinek a zsarnok uralma alatt állnak, mely néphez vagy felekezethez tartoznak.

Isten kezét nem kerülhetik el a bűnösök, de áldásából csak az igazak részesülhetnek majd!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Párizs megér egy mesét?

(vagy inkább igazságot Magyarországnak?)

Kilencven éve minden a legalább két évtizeddel korábban megfogalmazott forgatókönyv szerint zajlott a Párizs melletti Versailles-ban terpeszkedő parkban és palotákban. Csak indoklást, ürügyet, a történelemkönyvekben oknak beállítható mesét kellett találni minden döntéshez. A döntéshozókat éppen ezért nem is érdekelte, hogy kinek milyen szerepe volt a háborúban, és az sem, hogy ahová határokat rajzolnak, ott milyen népek vagy nemzetek élnek, az pedig legkevésbé, hogy vajon milyen hagyományuk és történelmi szerepük lehet az ott élőknek. Nem emberekről és nem emberi értékekről, hanem geopolitikáról, nyersanyagokról, katonai stratégiáról, befektetésekről, értékesíthető vagyonról, vagyis nyereségről és haszonról döntöttek. Ehhez kellettek a mesék és mesemondók. Például oláh népmesék valamiféle ősi dák birodalomról Erdélyben, vagy a francia-román közös gyökerekről. Ugyanilyen jellegű volt a nagymorva birodalmi megalománia is a csehek és szlovákok részéről, akik a Belgrádtól délre eső egykori Nagy Morava folyó menti ideiglenes területi egységet néhány száz kilométerrel északabbra tolták (s egyes magyarországi liberális zsidó történészek ma is ezt hirdetik), csak azért, hogy egy hajdanán egységes cseh és szlovák államalakulat meséjével rátegyék a kezüket a Magyar Királyság északi területére. Nem esett viszont szó egy ezer éves Magyar Államról és rokonainkról, az ősi Avar Kaganátusról avagy a Hun Birodalomról, és a keresztény Európa megvédéséről tatárral és törökkel szemben, sem Rákóczi vagy Kossuth szabadságharcáról a Habsburg-házzal szemben, amely 1914-ben hadat üzent Szerbiának, sem a történelmi jogfolytonosságról. A produkcióhoz ugyanis csakis és kizárólag házilag szerződtetett mesemondókat alkalmaztak, amilyen például a félig cseh, félig zsidó, de teljesen szabadkőműves Edvard Benes volt, akinek Andersennel vetekedő kézikönyve ott volt díszes kötésben minden tárgyaló fél asztalán több nyelven is: „Pusztítsátok el Ausztria-Magyarországot!!”. S lám a pszichológiai effektus az utolsó szóról itt is bejött: csak Magyarországot bélyegezték meg! Ezt olvasták, ezt nézegették két kiadós ebéd, tokaji bor és bukaresti pillangók között. A Kárpát-medence nemzetiségi térképére rá sem pillantottak, ki sem nyitották. Csak a vasutak, nyersanyagok, nagyvárosok elhelyezkedése volt fontos, hiszen a győztesek, az angol és francia kormányok, illetve az őket sakkban tartó a Rothschild bankház érdekei a befektetések miatt ezt kívánták meg.

A tárgyaló felek úgy döntöttek, mint egy orvos, aki nem is tudja, hogy egy másik paciens látlelete alapján műti meg a beteget. Amputáltak egészséges kezet, lábat: Erdélyt, Kárpátalját, Felvidéket, Vajdaságot és még Burgerlandot is. Illett volna elpusztulnia ennek a történelem folyamán ezerszer megalázott, megszállt, leigázott, de mindig lázadó, ellenálló, és már másfél évezrede itt élő és mindig talpra álló népnek.

Az amputált és idegen testekhez operált végtagokban azonban hiába keringetnek idegen testnedveket, soha nem fognak teljesen beépülni vagy alkalmazkodni az erőszakkal rájuk kényszerített szerephez.

Hiába gyengítik mesterségesen az ellenálló képességét, pusztítják védekező sejtjeit, és hiába mondogatják a felbérelt hidakon és eszement kormányokban pöffeszkedő „csodadoktorok”, hogy már nem lehet soha visszaoperálni azt, amit korábban átvarrtak...

...a természet ősi törvénye, hogy vissza kell állítani az eredeti, természetes állapotokat! Az egy igaz Isten parancsa és Szűz Mária oltalma alatt a gyógyulásnak csakis egyetlen járható módja van: MINDENT VISSZA!

A természet is követeli jogait az erőszak fölött. Közeleg az idő, készüljünk fel rá magyar testvéreim! Ez most TRIANON visszhangzó üzenete.

S énekeljük újra együtt:

„Nem kell nekünk a más folyója,
Nem kell nekünk a mások bérce!
Csak magyar hegy és magyar róna,
Ahogy az Isten rég kimérte.

Nem kell nekünk idegen égbolt,
Egy porszeme sem a világnak!
Csakis az kell, ami a miénk volt:
Igazságot!
Igazságot!
Igazságot Magyarországnak!”

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Gyalázat, Bugár a neved!

A Nagy Kaliberű Jánošík Imitátor ismét hallatott magáról.

Az több millióért elherdált útszéli stílusú út széli óriásplakátok látványa kapcsán akaratlanul is Ady verséből a Disznófejű Nagyúr jut azok eszébe, akik nem a hibridhizlaldában, hanem a magyar iskolában nevelkedtek. Mert azt azért látni kell, hogy az MKB-ból elmenekült (ill. kiutált) szélhámosok MOST főleg egy gerinctelenebb, műveletlenebb és megalkuvóbb réteget céloztak meg programjukkal (látni is rendezvényeik nézőseregén), ami egy demagóg jellemhez illik is alapjában, így a Nagyágyúk saját pályájukon játszhatnak végre, mert az MKP-ban már szükség lett volna némi intelligenciára, képzettségre is. No, de ennek már szerencsére vége, s hiába hitte a mindenhol elnöki posztra törtető, felfelé alázatos, lefelé gyalázatos somorjai hoppmester, hogy ő a népe bölcs vezére, pedig csak egy pöcs herélve. És még annál is inkább...

Ő, aki ezek előtt szélesen vigyorgott a felvidéki magyarság támogatottságát maga mögött gondolva, MOST levonta a konzekvenciát, hogy „Eddig úgy volt, hogy akár a macskára lehetett MKP-logót pingálni, az emberek azt is megválasztották." Ez bizony kemény önkritika, mert az eddig valószínűleg azt az időszakot jelentette, hogy amíg ő volt az elnök, és nem csupán a macskára, de akár egy disznóra is érthette, olyanra, mint aki akkor elnök volt... gondolom én, és bizony az is igaz, hogy „új időszámítás kezdődik" ezen a téren. Bizony az! Kihullott a salak, s remélhetőleg valóban egy igazabb, nyíltabb, határozottabb és termékenyebb magyar érdekképviselet jegyében jut be az MKP a parlamentbe. Azt pedig, hogy a magyarok és szlovákok együttműködését és megbékélését egyesek úgy képzelik el, hogy a szlovák médiákban mélyen benyalnak a megtévesztett és tájékozatlan szlovák közvéleménynek egy-egy jelenettel, hogy az „ÚJMAGYAROK" már nem is szeretik a magyar nemzetet, nem drukkolnak magyar focicsapatoknak, nem akarnak hallani sem a magyar történelem dicső személyiségeiről és eseményeiről, sem a nemzetünk ellen elkövetett bűntettekről. Ők csak előre néznek, macskaeszű barmoknak titulálva népünket, hogy ezen a szlovákok jót kacagjanak, hogy íme, ezt a majmot már elég jól beidomítottuk, ezt kell tenni a többivel is, és akkor majd, ha ketrecben lesznek, eljöhet a szép megbékélés. Azt hiszem, hogy a józan szlovákok nem az ilyen kijelentéseken röhögnek, hanem azon a bohócon, aki beöltözhet akár sligovicát vedelő és sztrapacskát zabáló kecskepásztornak is, de a saját nemzetüket leköpő gerinctelen szélhámosokra sehol sincs szükség.

Nos, Béla, ebből nem kérünk, sem a pártodból, sem az ilyen jellemtelen kijelentésekből és eszement nyilatkozatokból, sem az idióta ötleteidből!

GYALÁZAT, BUGÁR A NEVED!

Van miért szégyellened magad...

Ideje takarodót fújnod!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Nyüszítenek a veszett kutyák

Hiába hirdették meg az állat-egészségügyi szervek a tavaszi veszettség elleni kampányukat, mert úgy tűnik, hogy hatástalan volt, és a vírus már megtámadta a szlovák ellenzéki és kormánypártokat egyaránt.

A fertőzés az igazság kimondásából ered, amire ezek az eddigi gyanús pánszláv-bolsevik és hazug-nagymorva propagandával beoltott alanyok veszettségi rohamokkal reagálnak. Már nem csupán nem akarnak hallani arról, hogy esetleg nyilvánosságra hozzák a trianoni békediktátum dokumentumait, hanem már azt is be akarnák tiltani, hogy erről beszélni lehessen. Ugyanez a helyzet a benesi dekrétumokkal, a magyarok és németek elleni háború utáni bűntényekkel is. Az egyik alapvető emberi jogról, az önrendelkezésről, pedig már gondolkodni sem szabad. Erre az Orwelltől beszerzett gondolatrendőrség fog majd talán gondoskodni! Legutóbb pedig a kettős állampolgárság kérdése verte ki a biztosítékot, és teljes veszettségi rohamot idézett elő a szlovák politikai elit (Slota esetében elitta!) körében. Igaz, hogy mást is kiverhetett volna... például azt a sok baromságot a fejükből, amit a szlovák történelem tankönyvekben olvashatunk, amiről mondjuk egy nyugati történész csak úgy nyilatkozott, nagyon szépek a szlovák népmesék... Hogy miért ijedtek be most a kettős állampolgárságtól, nem is értem, mert a Fidesz még odáig sem merészkedett, hogy felvesse a népszavazást az önrendelkezésről vagy pedig Szlovákia nemzetközi jogi helyzetét Csehszlovákiából való kiválása után (mert akkor ugye Tiso fasiszta államának jogutódja nem lehetett győztes az 1947-es békeszerződés alapján, vagyis akkor esetleg a Magyar Királyság jogi státusza, mint jogfolytonosság lép érvénybe). Ez viszont már nem csupán veszettséget, hanem Ficorobot és Gazpromovics szellemi képességeit is meghaladná, mondjuk a nemzetközi norma alsó szintjéig... mert azt azért tudni kell, hogy ezek az államférfinak titulált emberi egyedek kemény kommunista múlttal rendelkeznek, vagyis egy tömeggyilkos párt és ideológia örökségével akarják megállítani a történelem kerekét. Nemsokára szép nagy féknyom lesz rajtuk sormintaként!

Mit lehet itt tenni? Azt kell csinálni, amit ők szoktak, hogy nem kérdezik meg szomszédaikat, például ahogy Koszovó ügyében is tették. És mi bajuk lett? Semmi! Tehát ezekkel a szerencsétlenekkel nem kell, nincs kivel, nincs miről tárgyalni! Minket pedig ne féltsenek! Volt már nagyobb bajunk is, és annál nagyobb már úgysem lehet, hogy megint cserben hagyjon a maradék anyaország! Most már nem teheti!

Szlovákia úgysem húzza már sokáig a hazugságait! Nem élhet sokáig büntetlenül kijelölt sorsa ellenében!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Pillantás a hídról... és terjed a ragály

(felvidéki furcsaságok újabb kúrmányprogram előtt)

Mielőtt megijednének, hogy itt most Arthur Miller drámáival fogunk foglalkozni, akkor nyugodjanak meg, a politikai Ügynök (politikai) halálára még várni kell... az erkölcsi már megtörtént. Nem itt, hanem MOST... vagyis a híd, az erkölcsi vágóhíd, a szellemi kútmérgezés és lélekrombolás által, amit a kampányban (is) műveltek a felvidéki magyarok között, ahogyan öt éve, amikor egy cionbolsevik bankárszocialista pártvezér arra szedte rá a nemzetet, hogy tagadják meg elrabolt testvéreiket. És már nálunk is terjed a pusztító kór, a ragály, megfertőzi a fiatalokat, akik a szüleik által felzabált kampánypropagandát szajkózzák:

– Minek nekünk a magyar állampolgárság, hagyjon minket békén Magyarország, minek emlegetni Trianont meg Benest, úgysem lehet visszacsinálni semmit, elvégre Szlovákiában élünk, megvan minden jogunk, a pénzünkért ugyanúgy vehetünk mindent, mint mások...

S ha felteszem a kérdést, hogy amikor haza mégy, és idegeneket találsz a házatokban, akik azt állítják, hogy az az övék, az őseik építették, akik mindig is itt laktak, és te vagy a betolakodó, és csak akkor maradhatsz itt, ha ezt aláírod, de lakhatsz az ólban, ám gyerekeid csak azt tanulhatják, amit a ház bitorlói mondanak, és le kell mondanod arról, hogy bármit is visszakövetelj, mert nincs hozzá jogod.... akkor mit csinálnál?

– Szétverném a pofájukat! – jön a válasz.

– Pedig ez történt velünk, te meg az előbb azt mondtad, ne is beszéljünk róla, fogadjuk el a hazugságot...

És ahhoz mit szólnál, ha valakit halálra ítélnek, de valahogy mégis túléli a halálos csapást, és közben kiderül, hogy hamis dokumentumok és vallomások alapján ítélték el, akkor talán nem kellene követelnie, hogy ártatlannak nyilvánítsák?!

– Hülye lenne, ha nem tenné!

– Márpedig Bugárék ilyen hülyét csináltak a választóikból, akik örömmel elfogadják a hazugságokat és igazságtalanságokat, mint az ötvenes években, amikor felszabadulásnak kellett nevezni a fasiszta időszaknál is embertelenebb kommunista diktatúrát, és nagy vívmánynak azt, hogy a háborút követő szlovák soviniszta önkény és jogtiprás után nagylelkűen megengedték nyelvünk használatát, és megnyílhattak újra a magyar iskolák. Ám a bivalycsordában tévelygő hidasok, a szlovákokkal való jó viszony érdekében ezt a deportálásokkal, vagyonelkobzásokkal, gyilkosságokkal terhelt megfélemlítő időszakot is homályba szeretnék burkolni. „Ez a modern európai hozzáállás!” – hirdeti szennylapjuk, az Új Szó is. Azonosultak azzal a félrevezető szlovák propagandával, amely ellenzi a magyar összetartozás jogosultságát (de a szlovákkal egyetért, mintha a felvidéki magyaroknak csak a szlovákokkal lenne szabad összetartozónak lenniük). Tagadják a kettős állampolgárságot, ami lényegében az elrabolt magyar állampolgárság visszaadása azoknak, illetve azok leszármazottjainak, akik erről önként soha nem mondtak le (de a külföldi szlovákok természetesen jogosultak a kettős, ezáltal szlovák állampolgárságra is). Ne emlegessük az igazságot Trianonról és a Benes dekrétumokról, vagyis felejtsük el a múltat, de ugyanakkor kötelező tananyagként kell ismerni és elfogadni a szlovák történetírás mesemondók által kitalált hazugságait.

Tulajdonképpen ki az, kikből áll az a kétszázezer szavazó, akik rájuk szavaztak, mert legfeljebb a fele szavazott pénzért, anyagi érdekből, taktikai megfontolásból, szokásos köpönyegforgatás alapján? Olyan furcsa ez, mint öt éve az ominózus magyarországi népszavazás után,

amikor ugyan az igenek győztek, de olyan alacsony volt a részvételi arány, hogy érvénytelen lett. Utána nem győztem hallgatni a rengeteg magyarázkodást:

Tudod, mi azért még szeretünk benneteket, de inkább nem mentünk el, mert a főnökök ezt pontozzák, és a kérdés sem volt időszerű, rossz volt az időzítés, nem kellett volna ezzel most foglalkozni, van itt sok más egyéb baj is, a kérdés nem fogalmazott elég pontosan, meg tudod, ha annyi határon túli ide jön, a gyerekeink elől veszik el a munkát... de ugye nem haragudtok ránk..

Nem, nem haragudtunk, csak nagyon-nagyon fájt, bár akkor is látni kellett, hogy nem egy szabad társadalomé, hanem a megfélemlített és félrevezetett nép reakciója volt az elutasítás.

Aztán ezer kifogás, nyafogás, betojás, hablatyolás, de valójában az mutatkozott meg, hogy negyven évi kommunista idomítás és agymasszázs után milyen felmosóronggyá lehet tenni az embereket. Akinek megtörik emberi tartását, annak igazságérzete is megroppan!

Nekik is azt mondtam, és most is ez érvényes: lehet, hogy nem illendő dolog egy gyerektől megkérdezni, hogy szereti-e édesanyját, sem az édesanyától, hogy szereti-e gyermekét, de ha mégis megteszik, akkor nem mondhat nemet, főleg nem köpheti szembe azt, akihez isteni rendeltetés köti.

BUGÁRÉK MEGTETTÉK: EGYENES ADÁSBAN!

Ellökték az önzetlenül kinyújtott kezet, miután le is rondították, megtagadták az ajándékot, amit az elszakított édesanya évtizedeken át őrizgetett, rejtegetett, de csak most tudta felkínálni elrabolt gyermekeinek.

Gyalázat: Bugár a neved!

Nem kívánom senkinek, de ha elrabolnák a gyermeked, akkor ez jusson az eszedbe! Ugye, azt fogod mondani: nem kell, maradjon csak ott, jobb a békesség, a megértés, az együttműködés az emberrablókkal, fosztogatókkal, maffiózókkal, nem követeljük vissza, nem baj, hogy elfelejti nyelvünket, csak enni adjanak neki, és akkor minden rendben van, mert a haza ott van, ahol van sült kolbász, meg sztrapacska. Jó lesz neki ott, megszokja, és megszereti az új gazdákat, és milyen szépen mosolyognak, amikor beöltözik paprikajancsinak és a televízióban eljátssza a hülyegyereket... mert hát ez a toleráns, nyitott, sokszínű XXI. századi európai magatartásforma példája... szívjon drogot, tagadja meg az Istent, kössön házasságot a melegekkel, mert ez így modern. Hiszen csak így fogad be minket ez a társadalom.

Illetve nincs is gyereke, nincsenek ilyen érzései annak, aki mindezt helyesli?! Akkor viszont mindent értek... ebben a Hídban az ember nem érték... csak a tőke, a Mammon és az Arany-borjú!

Óh, szentséges disznófejű...!

...ilyenkor szokta Mózes a földhöz vágni a kőtáblákat.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Lépre (képre) csalt Felvidék

SIKERÜLT ELBOLONDÍTANI A FELVIDÉKI MAGYAROK TÖBBSÉGÉT?!

Bugár a felvidéki Gyurcsány

– felhasználják, kihasználják, majd kidobják őt is –

Nagy meglepetés volt, hogy a Magyar Koalíció Pártja néhány tized százalékkal a bejutási küszöb alatt kiesett a pozsonyi parlamentből, de a dolgok hátterében nem a politikai program összehasonlítása, hanem a megtévesztő reklámkampány áll, amit a Híd-Most nevű magyarnak is hirdetett, de fele részben szlovákokkal és szlovákul kampányoló párt folytatott. Hogy honnan volt rá pénzük, az nem is oly sokára végérvényesen kiderül. Olyan tiszta szlovák falvakban is nyertek, ahol csak szlovák romák élnek. Vannak ugyan híresztelések, hogy egy szavazatért 5 eurót kaptak a „lelkes" választóik, de erről most bizonyítékok hiányában nem érdemes szólni, viszont hogy ezek nagyobb részt még olvasni sem tudnak, de Bugárt választják, hát fölöttébb érdekes. A hetekig intenzíven nyomatott hazugságkampány megtette a hatását, amire természetesen rájátszott Fico és a SzNP megfélemlítő propagandája. Az emlékezet még nem feledte az 1945 utáni deportálásokat, amikor csak azért, mert valaki magyar volt vagy csak magyarul beszél, ezért elveszthette vagyonát, állampolgárságát, házát, és még ki is telepíthették Csehországba vagy Magyarországra.

Megtévesztő az az ostoba beállítás, hogy a magyarok többsége a Felvidéken ezzel elutasította volna a Magyarországhoz való vonzódást, a kettős állampolgárság lehetőségét. Szlovákiában mára valójában annyi magyar maradt, amennyi merte vállalni az MKP támogatását. A magyar iskolákba járók aránya sem éri már el Szlovákiában a 4 %-ot, vagyis ennyi magyar szülő van. Nagy sikereket a Híd főleg azokon a helyeken mutatott fel, ahol magas a nem magyar iskolába járó magyar származásúak száma, és a vegyes házasságokban élők körében, tehát akik már nem akarnak magyarok maradni, nem érdekli őket, hogy mi lesz népük sorsa, csak a napi betevő falat. Ezekre építette, illetve az ügyeskedő, köpönyegforgató, képmutató és jellemtelen rétegre, amely a kommunizmus egyenes következménye. Ezek mondják és hirdetik azt, hogy nem fontos az anyanyelvi oktatás, lényegtelen a magyar hagyományőrzés, minek ide felemlegetni a múltat. Nekik csak az a lényeges, hogy mennyi a fizetés, milyen autója, háza és egyéb flancos kütyüje legyen. Ez volt a nagy pénzekkel nyomatott reklámjuk veleje, és természetesen Béla, aki egyébként egy elsőrendű pojáca, amilyeneket a kereskedelmi adókon manapság ezrével állítanak példaképül a nép elé. Szinte katasztrófa, hogy ezen a szinten lehet akár egy ország sorsáról is dönteni.

Ezzel egyidejűleg meg kell állapítani, hogy a jellemes, keresztény beállítódású, nemzeti konzervatív politizálásnak már nincs nagy tömegbázisa, vagyis nincs szükségük a család megtartó erejére, a keresztény hitre, egyházra, közösségre. Ezeket az elmúlt száz évben lám ily „sikeresen" kiszorította a közéletből az üzlet, a haszonelvű életszemlélet, a kozmopolita (gyökértelen világpolgári) életideál. Tömegekkel sikerült most ezt az utat tovább szélesíteni. Ehhez adta nevét Bugár és még néhány megvásárolható társa, vagyis ez lesz politikai lételemük (bár nekik eddig is ez volt, s ezért nem fértek meg az MKP-n belül).

Olyanok ők, akik őseik sírja fölött akár pikniket is rendeznének vagy golfpályát építenek rá. Hiszen ezért van ez a föld! – mondják.

Beigazolódott ismét, hogy a nemzetközi nagytőke, vagyis a pénzügyi arisztokrácia legalább száz éve, miközben demokráciát hirdet, megbékélést, együttműködést és nyitott társadalmat, de már rég megkerülte a demokrácia tartópilléreit, a szabad választásokat, ellenőrizhető hatalmat, független bíróságokat, és mindent a háttérből csorgatott anyagiak irányítanak.

Elérték, hogy szinte mindent és mindenkit meg lehet vásárolni: csak az árát kell tudni: pénz, pozíció, rang, dicsőség. Nincs tehát szabad választás, mert csak az juthat sikerre, akinek van pénze reklámra, elhülyítésre, beetetésre. Aztán a hatalom birtokában már sakkoznak az emberekkel. A szabadnak nevezett parlamentből kiesnek, be sem jutnak azok, akik nem hajlandók a megalkuvásra és nem megvásárolhatók.

A liberalizmus az elmúlt két évben taktikát váltott, és olyan pártokat hozott létre (mint az LMP Magyarországon, Híd, SaS Szlovákiában), amelyek látszólag köznépi jellegűek, de a pénzügyi világhatalom köldökzsinórjára vannak kötve. Ehhez megfelelő logisztikai, infrastrukturális és mediális eszközöket kapnak. A lényeg az agymosás, a tudatlanságban tartás (erre vannak a híg moslékot forgalmazó kereskedelmi csatornák és rendezvények), és a megfelelő pillanatban az intenzív beetetés. Úgy bánnak emberekkel és néprétegekkel, mint a halász a tóparton a halakkal, egyetlen céllal: hogy zsákmányul ejtsék.

Bugárék megcsinálták ugyanazt, amit Gyurcsányék öt éve: elhitették a polgárokkal, hogy nem kell menni szavazni, de ezzel egyszerre azt is, hogy meg kell tagadni az elszakított területek magyarságát. Persze akkor Gyurcsánynak még az volt az elsőrendű célja, hogy kipróbálja azt a taktikát, miként lehet bármilyen hazugságot megetetni egy agymosott magyar néppel. Akkor bejött, és a következő választásokon ezzel a taktikával győztek. Csakhogy ennek a turpisságnak számukra nagy ára volt. Itt derül ki, hogy a háttérhatalom eszközei voltak ők is. Elvégeztették velük az egyik legpiszkosabb munkát: a magyar nemzeti vagyon elkótyavetyélését a nemzetközi nagytőke javára, és a magyar erkölcsi viszonyok lezüllesztését, és ezután ejtették őket, majd hagyták, hogy a Fidesz most legutóbb leradírozza őket. De a tulajdonviszonyokat már ezek nem állítják vissza, az államadósságot nem vizsgálják felül. Bár látványosan meghozták a kettős állampolgárságról szóló törvényt és a trianoni emléknapot, mert a kampányban meg kellett ígérniük, nehogy a Jobbik elvegye támogatóik felét, de a magyar történelmi sebeket még az igazság kimondásával sem akarják gyógyítani. Erre kellett az a külügyminiszter, aki a Háttérhatalom egyik megbízottja a Bilderberg csoport révén, Martonyi.

Sajnálatos és elszomorító.

Már csak azért is, mert Bugárék arra kaptak támogatást, hogy minél kevesebb magyar legyen a parlamentben. Ezt el is érték! Aztán a kormányban asszisztálniuk kell majd ahhoz, hogy a maradék nemzeti vagyont a külföldiek jutányosan megszerezhessék: energetika, vasút, egészségügy, vízkészlet stb. Mellesleg Ficonak abban igaza volt, hogy ezt nem szabad engedni! Ezért kaptak ellenfelei külföldi támogatásokat, hogy őt eltakarítsák a kormányból. Nekünk persze az jó, hogy egy nyilvánvalóan soviniszta és bolsevik kormányfőt elsepertek az útból, de a magyarok elveszejtésének programját majd nem a nyílt ellenségeink, hanem a sunyi és alattomos mosolyú „demokraták” fogják úgy betetőzni, hogy ellenállás nélkül, önként visznek a vágó-Hídra. Ennek első jelei már a Hídban is megmutatkoznak. Röplapjaikon szerepelt vádként az MKP ellen, hogy minek járnak Budapestre, miért feszegetik a magyar múltat, és a hidasok már szlovákul tartják gyűléseiket. Nemsokára jönnek majd azzal, hogy a magyar iskolákban egyre több tantárgyat szlovákul kell oktatni, s ezzel megadják az utolsó döfést is a nemzeti megújulásunknak, ha iskoláinkból egy magyar nyelvet is oktató szlovák szellemiségű gyerekmegőrző lesz csupán.

Azt azért be kell látni, hogy a statisztikai adatként megjeleníthető magyarok száma 10 % alá esett Szlovákiában (kilencven éve egyharmadot tett ki). Ám a potenciális magyar választók között ez az arány még magasabb (az idősebb generáció sorában). Az MKP-t támogatók tehát nem szerezték meg a lehetőségek felét sem, vagyis ez elég nagy visszaesés, amiben az MKP felelősségét is meg kell vizsgálni:

Kampánya elég szürke, lapos volt. Nem merték bátran vállalni nemzeti alapérdekeink képviseletét: sem a trianoni évfordulót, sem a benesi dekrétumok ügyét, sem a magyar

nemzeti összetartozást. Ugyanakkor az utolsó nap kivételével nem volt elég hangsúlyos az, hogy az előző kormányt mindenestül el kell takarítani, mintha az a szlogen, hogy csak úgy tehetünk valamit, ha kormányba kerülünk, azt is jelenthette volna, hogy akár Fico mellett is! Hiú reménykedés, mert ugyan van némi praktikus értelme annak, hogy legalább fékezni kellene a magyarellenességet, de ezek közben arra játszottak, hogy biztosra tudták, hogy ezzel az MKP saját soraiban választókat veszít. Amikor pedig a Híd is színre lépett, akkor ez már valóban annak kockázatát jelenthette, hogy 5 % alá esik a támogatottság! Az MKP nem merte vállalni a Magyarok Világszövetségével sem a kapcsolatot (talán Fidesz intésre), és végül nem maradt semmi jellemes magyar buzdító programja. Mert jólétet, munkahelyeket, ifjúházasoknak lakást, szociális biztonságot bárki tud ígérni, legfeljebb a kormányban majd objektív nehézségek miatt nem teljesítik. Az elmúlt húsz évben kialakult politikai vezérkar sem tudott megfiatalodni, s a jelölőlista bizony nem kínált esélyt sem a fiatalabbaknak. „A nagy öregek” mellett labdába sem rúghatnak, ez a véleményük, ezért máshol keresnek érvényesülést.

Az MKP-nak ez a parlamenten kívüli helyzet lehetőséget ad a megújulásra, megfiatalodásra, teljes átalakulásra. Új bort, új tömlőbe! – legyen ez a jelszó, mert ha nem, akkor jönnie kell egy új szerveződésnek fiatalos lendülettel, radikális elszántsággal, eredendő értékeink, jogaink követelésével, amely lelki és szellemi megújulással kell kezdjen. Először a fejekben és lelkekben kell helyreállítani a magyarságtudatot, ha a szlovák sovinizmussal szemben és az anyagias kalmárpolitika ellenében is népünk képviseletére vállalkozunk. Ellenkező esetben csak egy perzsavásár alkutárgyai leszünk...

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

...és csőbe húzott janicsárjaik a Híd Gyülekezet ganéjdombján

Az ország rendszerét demokráciának hirdetik, de a magyarságot alapjogaikban korlátozzák, egyenjogúságról beszélnek, de a magyaroknak kevesebb jár, történelmi igazságot oktatnak, de a betolakodók uralkodnak az őslakosok fölött. Odáig jutottunk, hogy az alattvalói hűségre és szláv állami kosztra szoktatott és cselédekké alázottak a teljes behódolás jegyében hidat építettek azon hülyék számára, akik szeretik magukat mazochista önmarcangoló módon megkínoztatni, hogy aztán elmondhassák, milyen csodálatosan jó és szép a helyzetünk. Mármint hogy finom a borovicska és a bugylibicska, a sztrapacska és a horcsicsás párki meg a Magas Tátra hegyoldala felégetve...

Ebben az agymosó kampányban olyan sajtóorgánumnak nevezett szennylapok is segédkeznek, mint a ganéjkommunista múltjától szabadulni nem tudó és idegen bankok pénzén tengődő Új Szó, valamint a szintén magyarellenes és nemzetvesztő, és nyíltan a kereszténység felszámolásán munkálkodó halványlila Paraméter (amit szerzőik jellemrajza alapján Barom mételynek, Barakféregnek is becéznek). A két hírlaputánzatú szippantókocsi egyébként minden megtévesztő külsőség ellenére egyazon cionista bandita társaság ganéjdombjának ugyancsak szélsőséges terméke, a buzik melegedője és a narkósok rákfenéje közti szennycsatornában. Ebből a pöcegödörből kerültek ki azok a hangyás előéletű és deviáns magatartású torz elmekórtani képződmények, akik a Bugár Bélát emelték maguk e fölé a magasba, hogy elvadult lélekpusztító terveikhez megfelelő emberutánzatot találjanak. A siker a megfelelő beetetéssel és maximális banki háttérrel számukra nem maradt el, aminek jövőképe Közép-Európa és a Kárpát-medence számára egyenértékű lehet az ez által is közelebb hozott harmadik világháborúval, melyben majd nemre, fajra, múltra és vagyoni helyzetre való tekintet nélkül minden el fog pusztulni. Ám ezeknek az elfajzott génhibás nacionistáknak ez nem számít, mert számukra semmi más nem jelent értéket, csak a haszon, a nyereség és mások kisemmizése. Még attól sem riadnak vissza, hogy akár saját szüleik, testvéreik és rokonaik élete árán is vagyonhoz, pénzhez jussanak, képesek bárkit és bármit eladni, elárulni saját önző kis eltorzult agykapacitásuk javára.

A legszomorúbb az, hogy ennek a nagyszabású csőbehúzásnak már több tízezer felvidéki magyar áldozata van. Az az elvakult Híd Gyülekezet, amelyik azt hiszi magáról, hogy valaki, ám valójában a Senkik csőcselék csordája, és egy nemzetközi pénzügyi tranzakció részese, amelynek tétje a Felvidék átjátszása illetve felvásárlása egy látványosan csődbe juttató kormányválság segítségével az elkövetkező négy évben.

Én még csak azt sem kérem önöktől, hogy higgyenek nekem: elegendő, ha jól kinyitják a szemüket, és éberen figyelnek. Aztán majd mindent megbeszélhetünk...

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Tehénlepényből várat, hazugságból országot, kommunistából kormányfőt...

Fico ismét igazolta, hogy egy szemétdomb császári címére érdemes

Bevezetésként le kell szögeznünk, hogy Ciril és Metód valóban élő személyek, kiváló hittérítők voltak, ám a mai szlovákok elődeihez, és ehhez a területhez (amit most egy kis ideje Szlovák Köztársaságnak neveznek), mivel itt soha nem jártak, ezért semmi közük. Sokkal több közük van azokhoz a magyarokhoz, akikkel a Krím-félsziget táján találkoztak, és erről az útjukról és a magyarok fejedelméről nagy szeretettel emlékeztek meg.

Moravia ill. Nagymoravia ugyanis a latinul Margus, mai helyén pedig a Szerbiában található Morava folyó mentén volt.

Metódot Szent Andronikosz székébe, azaz Szerémvárba (Szremszka Mitrowica, Nitrowica) nevezték ki püspöknek, amely Szlovákiától kb. 300 kilométerre délebbre van, viszont a bizánci császár jelentése szerint valóban „két napi járóföldre Belgrádtól, amely három napi járóföldre található a Vaskaputól". A Kárpát-medence pereme szinte lakatlan volt, a közepét pedig a hunokat és a gepidákat követően az avar rokonaink (ill. elődnépeink) uralják. Am Samuel (Sámuel) nevű frankokkal üzletelő zsidó kereskedő szintén a déli részeken (Karintiában a Dráva és Mura vidékén) lesz a frank uralkodó ellenlábasa a vendek, vinidek (nem szlávok, s egyáltalán nem szlovákok!) élén a 7. Században. Szlávok a Duna mentén keletről csak ez után érkeznek, főleg az avarok szolganépeiként. Csak a 9. Században írnak a Margus (szerbiai Morava) menti szlávokról, ahol Pribina, Mojmír és Rastislav uralkodott. Ide érkeztek a bizánci görög hittérítők, és ezen a területen honos mai is a ciril írás.

A mai Szlovákia területén egyetlen régészeti lelet sem került eddig elő arról, hogy itt ezt az írást használták volna abban az időben! A felvidéki Nyitráról (amit a szlovák mesemondó történészek Metód székhelyének neveznek) jegyzik fel, IX. János pápa idejében 900-ban például már úgy emlékeznek Wichingre, hogy „880-ban lett annak az északi Nyitrának püspöke, amit Svätopluk hódított meg", és csak ez után tértek keresztény hitre, de akkor sem jegyzik meg, hogy ezek szlávok vagy avarok, de a késő-avar leletek arra engednek következtetni, hogy jelentős avar népesség lakott a Felvidék folyóvölgyeiben. Vagyis előtte nem volt megtérítve az itt élő népesség. 895-ben viszont már Árpád magyarjai lakják a területet.

Komáromban tehát a tehénlepény színvonalára süllyedt Robert Fico egykori szlovák önkényuralkodó egy olyan fantazmagóriának állított szobrot, amivel a hülyeség rekordjainak könyvében érdemel ki magának előkelő helyet... legalább valahol.

Ami a szlovákiai katolikus egyházat illeti, arról pedig talán csak annyit érdemes megjegyezni, hogy olyannyira elszakadt Jézus tanításától ilyen hazugságokat hirdetve, hogy azzal a kereszténytromboló szekták közé sorakozik be... és mindezt Rómával karöltve a szentséggyalázás bűvével határos elaljasodásként kell értékelnünk.

Sajnálatos minden és mindenki, aki e fondorlatos hazugságban cinkosságon kapható.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Miután a mai, alig 18 éves Szlovák Köztársaság területén ez idáig nem találtak semmi használható régészeti leletet annak bizonyítására, hogy errefelé a Nagymorva Birodalom nevű államalakulat (ez idáig csupán NAGYMARHA ÁLOMALAKULAT) létezett volna, bár már gepidából, kvádból, hunból, avarból és onogurból is próbáltak szláv leleteket produkálni, és

minden párthatározat és kiemelt állami támogatás sem segítette a leletek felszínre kerülését, ezért ezt a témát a régészet csak a humor szintjén tudja emlegetni.

A hetvenes évek elején a pozsonyi várnál lévő nagymorvának jelzett rotunda alapjait is az ott dolgozó egyetemistákkal rakatták meg... úgy látszik, hogy a nagymorváknak már egyetemeik is voltak (?)

És most jöjjön a vicc, bár a szlovák régészetben ezt elég nehéz megkülönböztetni a tényektől, náluk ugyanis a „TALÁN, ESETLEG, LEHETSÉGES HOGY, MINDEN VALÓSZÍNŰSÉG SZERINT” kifejezések perdöntő erejű bizonyítéknak tekinthetők.

Egyszer két csontvázat ástak ki valahol Nyitra környékén, és mivel valaki a XX. században azt írta, hogy a Nagymorva Birodalom központja talán esetleg és valószínűleg itt lehetett, és Cirilt akkor talán ide nevezték ki püspöknek, hát mi sem valószínűbb, hogy e két csontváz csak Cirilé és Metódé lehet. Elküldték a csontokat egy faládában Prágába, de onnan az egyenként papírba csomagolt csontokról nem tudtak bővebb felvilágosítást nyújtani. Ezért a ládát elküldték Londonban, és az angol régészek több hónapos alapos vizsgálatnak vetették alá, majd a csontokat vattába csomagolva, a faládát pedig kiváló légkondicionált szekrénybe téve visszaküldték azzal, hogy semmi eredményre nem jutottak, de a csontok valószínűleg a 9. századból valók.

Ezek után a szlovák illetve tót atyafiak Moszkvába irányították pánszláv kérésükkel egyetemben a szállítmányt. Két héten belül megérkezett egy kis vasládikó, benne csonttörmelék, és egy mellékelt üzenet:

„EZ CIRIL! METÓD MÉG NEM VALLOTT!”

Ehhez képest már csak az röhejesebb, hogy Fico Róbert, a bukott tót miniszterelnök, mint az aki utolsókat rúgja elpatkolás előtt, szobrot avatott Komáromban annak bizonyítására, hogy ezek a bizánci hittérítők valaha itt jártak volna, vagyis Komárom szerintük ősi tót település lenne, aminek további leképezése, hogy ők itt az őshonos, ősjogos nép ...

HA KEVÉS A LELETED, BIZONYÍTSD SZOBROKKAL! – tót közmondás.

Az viszont magyar közmondás, hogy a túró nem étel, a tót nem ember, a medve nem játék... Engedd be a tótot a házadba, kitúró (kitúr ő) belőle...

Persze ahhoz, hogy kitúrhassanak, egy nemzetközi bűntényre volt szükség például Trianon-ban a zsidó felsőbbrendűséget hirdető, fajvédő, cionista irányítás alatt lévő szabadkőműves maffia segítségével és banki támogatásával, és ezzel a háttérrel most megszervezték a jelenlegi szlovák kormánykoalíció három pártjának (SDKU, SaS, Híd-Most) kampányát is...

...és ez már bizony nem vicc, hanem Közép-Európa tragikomédiája, amelyben sajnos Csonkamagyarországot is lépre csalták a nemzeti színbe öltöztetett nemzetvesztő kufárok, akik ki akarják csavarni az ellenük felháborodók kezéből az ostort, mert úgy látszik, hogy ezeknek nem volt elég Jézust egyszer keresztre feszíteni... ismét megteszik..

ÉS el kell döntenünk: a többeket vagy a jobbakat erősítjük. Mert a jobbak jelenleg még nem többek!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Nagymarha álomalakulat.

Bajnak, szarnak nincs gazdája?

hogy vinné el a tolvajokat a rézaszú bagoly!

...de ami érték vagy értékes, arra mindenki le akar csapni. Isten ajándéka (és ez a megállapítás sem a szlovák himnuszban van) az, hogy Tokajhegyalján és ebben a térségben elindul a szőlőszemekben egy olyan folyamat, amely lehetővé teszi az aszúsodás folyamatát. Ez ősidők óta bekövetkezett, és az itt letelepedett pálos szerzetesek kezdtek igazán komoly szőlőműveléssel foglalkozni. Ha nem válogatják szét, az a szamorodni, ha kiválogatják a töppedt szemeket, abból lehet aszút készíteni (furmintban vagy hárslevelűben tovább érlelni). Ahány puttony aszúszem kerül egy 136 literes gönci hordóba, annyi puttonyos egy aszú, ezért maximum csak 6 puttonyos lehet (egy puttony ugyanis majdnem 23 liter). Az érlelés ideje is fontos, mert puttonyszám plusz két év (az 1 puttonyosé 3 év, a 6 puttonyosé 8 év). Ennek receptúráját és módszerét először Lorántffy Zsuzsanna szolgálatában álló tudós prédikátor Szepsi Laczkó Máté dolgozta ki 1630-ban (Balassa Iván félrevezető ismertetése ellenére is ez az igazság).

A tokaji aszú a magyar nemzeti örökség kultúrkincsének része. Az már egy másik kérdés, hogy a tatárok által félig elpusztított Magyarország területére, majd később a törökök kivonulása után a peremvidékről románok, szerbek, lengyelek, rutének, csehek települtek egyre beljebb, és az északi peremvidéken élő különböző szláv csoportok, akiket egységesen tótoknak neveztek, önmagukat önálló nemzetként fogalmazták meg, és a XIX. – XX. századra kialakult a szlovák nemzet. Bár nem az ő követelésükre, hanem a francia és angol bankok érdekében alakították meg az I. világháború után azt a Csehszlovákiát, amelyből először 1939-ben Hitler ösztönzésére, majd 1993-ban (39-ből 93!) ismét nemzetközi háttérszéllel (hogy a németek számára érdekes Csehország kikerüljön a kelet-nyugati ütközőzónából) önállósult Szlovákia. Az önrendelkezésre hivatkoznak, de ezt a jogot a Kárpát-medencében a magyar nemzet számára nem akarják megadni (de ezt a sajnos jelenlegi Martonyi vezette külpolitika sem akarja kérni!). A történelmi tokaji borvidék északi (egyik legjobb területe, az egykori Andrássy birtok, amit a csehek már a trianoni döntés után kisajátítottak!) része, ahol a mai napig is túlnyomó többségben magyar őslakosok élnek, de ma a Szlovák Köztársaság nevű államalakulat területén van. Ezen a jogon akarják használni a TOKAJI megnevezést is, mint ahogy a címerük megalkotásánál sem volt saját ötletük, s himnuszuk zenéjét is magyar népdalból kompillálták.

Már csak az a kérdés, hogy ezeket a szlovákoknak nevezett tótokat előre megfontolt szándékú tolvajoknak, avagy tanulatlan, műveletlen és jóhiszemű jámbor betolakodódnak nevezzük.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Szent István ünnepén

Minden nemzet a maga nyelvén...

Történt egyszer Prágában, amikor már mindenki tudta, hogy a Trianonban életre keltett és mesterségesen táplált szüleményt, vagyis Csehszlovákiát ismét nem lehet egyben tartani. Először ugye 1938-ban hullott szét, amiben Tiso szlovák elnöknek is szerepe volt, de ezért 1945 után csak a magyarokat szerették volna haláltáborokba küldeni, amiből Benešnek e gonosz tervéből engednie kellett, és „csak" vagyonelkobzás, deportálás, jogfosztás és kényszermunka lett belőle. Másodszor 1992-ben robbant le, amikor Mečiar lett a szlovák kormányfő, akkor is ők akartak önállósulni, de ezért senkit nem büntetettek meg (hacsak majd az isteni „gondviselés" el nem látja a bajukat...), a csehek pedig engedtek, ahogy mondták: „lekapcsoljuk a trágyás pótkocsit a vontatóról!" A prágai parlament magyar frakciójának (Coexistencia – Együttélés) irodájában Duray Miklóst keresték japán tévések, de mivel távolt volt, és szerény személyem volt az Együttélés alelnöke, egy rövid interjút kértek, tudván, hogy az önállósuló Szlovákiában a magyarok aránya meghaladja az egytizedet, vajon ez majd milyen perspektívát, biztonsági kockázatot jelenthet. Londonból jöttek, angol-cseh tolmáccsal. Tehát sem magyarul sem japánul nem beszéltünk. Maximum öt perc, aztán sietnek tovább, hiszen ez a fél milliós magyarság nem nagy tét (Tokióban egy lakónegyedben többen laknak...).

Jött az első kérdés: Kik azok a szlovákiai magyarok? Ismerős helyzet, amikor igazolni kell magunkat, mondhatjuk órákon, napokon át már kilenc évtizede a történelmünket, hogy mi ide nem költöztünk, mert őshonosak vagyunk, s mindenki más a mi vendégünk, avagy azt, hogy Trianonban mi történt, hogyan, és miért... van, aki ezt nem ismeri, van, aki nem érti, és van olyan is, akit ez egyáltalán nem érdekel, mert azt tartja, hogy mindenki igazodjon ahhoz a rendszerhez, ahol él: nyelvében, kultúrájában, rendszerében, vallásában. És hiába magyarázom, hogy ha egy négert befogadok a házamba, azért még vendégszeretetből ne kelljen feketére pingálnom a pofámat... ha egy lovat bevisznek a tehénistállóba, attól még az nem válik marhává...! (legfeljebb csak az, aki a magyarból szlovákot akar csinálni naslovensku-poslovensky módon)

Öt perc...! Ez villant át: nem az értelmét, hanem a szívét kell eltalálnom, amit nem a nyelv rendszere, hanem a lélek titka tud csak közvetíteni. S talán csak egy lövésem lesz: egy mondat (de nem egy illyési a zsarnokságról). Egy célirányos, egyszerű, rövid mondat, mesterlövésznek való kihívás.

Magyarnak lenni Szlovákiában olyan, mint japánnak lenni a Kurili-szigeteken! – és e mondat mindent megnyitott, a beszélgetés egy óránál hosszabb lett, már elmondhattam a japán-magyar genetikai rokonságot (amit japánok mutattak ki), a szkíta, hun, ujgur, türk, avar történelmi örökséget, a történelmi tragédiákat, török, Habsburg, antant, szovjet megszállást, 1848-at, 1956-ot és Trianont. Már volt rá igény, és ezáltal idő is. Aztán megtudtam, hogy a stábjuk ennek hatására bejárta a Felvidéket Pozsonytól Királyhelmecig, s a több mint félórás filmet kétszer adta a japán első csatorna. Mert tudtam, hogy máig megoldatlan konfliktus, ami miatt a japánok még mindig nem adnak kedvezményeket a nagy orosz birodalomnak, hogy a háború után elvették tőlük a Kurili-szigeteket, ősi japán területet, nem is országuk kétharmadát, és talán alig lakik ott egy-két ember. Mégsem engednek örökségükből, jogaikból, követeléseikből. Nem japán az, akinek ez ne fájjon! Nem japán kormány, amelyik ebből enged!

Ezen a nyelven kell tudnunk egymást megszólítanunk, vagyis szlovákiai magyarra fordítva: nem csupán az a lényeg, hogy a gyerek magyar nyelven tanuljon, hanem első sorban az, hogy

magyar lélekkel: hiteles magyar irodalmat (ne liberális maszlagot!), hiteles magyar történelmet (ne karrierista behódolók ferdüléseit), és keresztény erkölcsiségű nevelésben legyen része. Mindezek után lehet elkezdeni az együttműködést, békés egymás mellett élést más népekkel, más kultúrákkal. Nem a tinédzserek lázadó stílusában, hanem értelmes felnőttek módjára, amihez bizony mindkét félnek fel kell nőnie!

SZENT ISTVÁNHOZ MÉLTÓ VÁLLALÁS LENNE EZT MEGTARTANUNK!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Aminek születtünk...

először is azt kell tudnunk és tudatosítanunk, hogy hová tartozunk és azt, hogy kik vagyunk

Helyes önvizsgálat és tiszta önismeret nélkül nincs igaz önbecsülés. Önbecsülés nélkül pedig senki az ember. Ezért akarnak idegen hatalmak mindig így beavatkozni népünk életébe, hogy meggyalázzák önbecsülésünket, vagy lehetetlenné tegyék annak egészséges kialakulását, például az oktatás és közművelődés terén végzett hamis tudatformálással, az igazság letagadásával vagy elhallgatásával, és hazug hitek, hazug történelem oktatásával. Mindenkinek tudnia kell, hogy hová tartozik, és ezt a sorsot kell vállalnia, annak gyarló vagy dicső elemeivel együtt, mert ha más akar lenni, mint aminek vagy amire született, akkor senkivé, kozmopolitává, lézengő vagy törtető világpolgárrá válik, akinek sem istene, sem hazája, mert „aki mindenütt otthon akar lenni, annak nincs otthona", márpedig otthon nélkül, család nélkül, nemzeti közösség nélkül – mint a növény termőtalaj nélkül – elpusztul. Az otthon tudata, a közösséghez való tartozás tudata egészségvédő tényező, mert a kiegyensúlyozott és magabiztos ember (mert tudja, hová tartozik) immunrendszere is hatékonyan működik.

Megméretnünk mégis mások szemében, társaink vagy ellenfeleink szemében kell.

Ez nem mindig konfliktusmentes: van amikor az arc, van amikor a tükör homályos vagy piszkos, tehát vigyázni kell. Lehet, hogy bennem van a hiba, ha konfliktusba keveredek valakivel vagy valakikkel, de ugyanígy az ő értékrendjük is lehet zavaros. Nem kell minden bűnt, vétket, hibát magunkra hárítanunk, de az sem jó, ha mindig elfogadjuk azt, amit visszatükröznek, mondanak, mert lehet, hogy tévednek, de az is lehet, hogy szándékosan meg akarnak téveszteni vagy elaltatni. Mindig eltöprengek, ha egy gazember dicséretet mond tevékenységre, hogy vajon hol hibáztam, ugyanakkor megnyugszom. Ám ha egy gonosz szándékú a munkámat gyalázza, akkor sejtem, hogy jó úton járok, mert ez nem az ő útja.

Számomra mindig van egy mérce:

– Jézus igazsága.

Ezzel nézek szembe, amikor ilyen dilemmáim vannak. Ő alázatos önvizsgálatra késztet, megtisztulásra a tisztánlátáshoz, szeretetre a gonosz szándékkal közeledővel szemben is, hogy lássam, hogy a bűnt kell elvetni, nem a bűnös embert, a bűn forrását kell megszüntetni, a bűnös embert pedig meg kell gyógyítani, igaz útra vezetni, vagy amíg ez nem megy, addig el kell zárni annak a lehetőségétől, hogy ártatlanokat megronthassanak. Mai világunkat a liberalizmus rákfenéje fertőzi a világpolgári, nyitott társadalmi, egyéni szabadságjogú és a másság elfogadásának csábításával. Nem a másfajta értékeket, hanem mindenféle másságot elfogadásra ajánlanak, tehát a bűnt és erényt egyaránt. Az ilyen sokféleség káoszában aztán a gonoszság szabadon garázdálkodhat, és olyan megosztottságra vezet, amely felett könnyű uralmat szerezni." Ám „mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Miért nem lehetek lojális...?

Hajdanán, a megboldogult szocialista realizmus idején az egyetemen olyan kötelező vizsgatantárgyak is voltak, mint tudományos ateizmus, politikai gazdaságtan és tudományos kommunizmus.

Olyan volt ez, mint a fafeldolgozó üzemben a vaskarika gyártó részleg. Egy tréfás kérdés is gyakran elhangzott, hogy: Miből kell vizsgázni a kecskepásztori doktorátushoz? S a válasz: kihajtás, behajtás, terelés, fejés és tudományos kommunizmus. Miért is jutott ez eszembe, amikor az iglói nyári Mikulás beszélgetését, vagyis a szlovák külügyminiszter interjúját hallgattam (a tévében volt, de nézni sem akartam) a magyar állampolgárság visszaadása kapcsán? Ugyanis azon túl, hogy nagy bátran azt merészelte nyilatkozni, hogy ő olyan jól ismeri a felvidéki magyar többségű területeket (az ő terminológiájában Dél-Szlovákiát), hogy valószínűleg igen nehéz olyan embert találni, aki kérni akarja a magyar állampolgárságot. (Mellesleg már csak ezért is kényelmetlen lehet ebben az országban nyugodtan élni, mert ilyenek lehetnek vezető posztokon!) Micsoda szűklátókörűség: elmegy Somorjáig, ott leáll néhány lojális (vagyis szervilis, talpnyaló) köpönyegforgatóval sörözgetni, és máris azt hiszi, hogy ilyen gerincferdültek laknak a Bodrogközben vagy a Bódva mentén is. Persze vannak ilyenek, hiszen nem kevés pénzt öltek már kilenc évtizede módszeresen abba, hogy az egymillió magyar természetes népszaporulatát a visszájára fordítsák, hogy kasztrálják a legtermészetesebb otthontudat érzését, és megtagadtassák a leigázó szellemiségű iskolai oktatás keretében az emberek igaz történelmét, származását, nemzeti kulturális örökségét, s helyette a megszállók ökörségét fogadtassák el. Lehetett bármilyen hatalmi rendszer a trianoni nemzetközi bűntény óta, első Csehszlovák Köztársaság, kommunista diktatúra vagy a föderáció és az abból az ÖNRENDELKEZÉS JOGÁN KILÉPETT SZLOVÁKIA (! Amihez állítólag csak nekik van joguk, s a magyaroknak nem jár!), de egy dologban mindig megegyeztek a nagyhatalmak kegyéből megjutalmazott ÁLLAMALKOTÓK: a magyaroknak kuss! Az országrablások (1920, 1945), megaláztatások, jogfosztások, kisemmizések, deportálások, vagyonelkobzások és az állandó lelki terror után még azt várják el, hogy legyünk hűségesek, lojálisak, „igazi szlovák hazafiak, és közben köpjünk bele édesanyánk ajándékot kínáló markába, utasítsuk el az elorzott jogaink apró jóvátételét is, vagyis az ősi hazához, nemzethez és történelemhez kötődő állampolgárságot.

És vajon hogyan magyarázza el egy normális és a szakmáját tisztelő történelemtanár az iskolában azt, hogy a szlovákok, amikor a 19. századra a Magyar Királyság északi részére a 13. század után betelepült különböző szláv népcsoportokból (lengyel, cseh, ruszin, fehér horvát) egy sajátos nemzetté, szlovákká formálódtak a magyar állam kebelén, és ezért jogosak voltak a követeléseik az önálló iskolákra, intézményekre majd az önálló államiságra is, de ha az őseiket 1600 évre visszavezetni tudó magyarok itt, őseik földjén (ahol még most is, minden elnyomás ellenére) ugyanezt követelnék, akkor ezt minden eszközzel meg kell akadályozni?! Márpedig Dzurinda úr (aki egykoron még miniszterelnök is vala) most ezt hirdeti közvetve és közvetlenül is. Aztán felbérelnek a magyarok felszámolására szánt pár száz millióból valakiket, hogy szétverjék az érdekképviseletet, befurakodjanak minden magyar intézménybe, és még egy bizottságot is megalakítanak, látszólag kiegyezve a Magyar Köztársaság (szándékosan nem írok Magyarországot, mert nem ugyanaz!) vezetőivel. És ekkor egy felsőbbrendűségi mániának a jegyében az arcátlanság és beképzelt cinizmus megnyilatkozásaként egy olyan „szakembert” neveznek ki a „bizottság” élére, aki a bevezetőben feltüntetett komoly szakmának neveltje, és nem mellesleg a kommunista rémuralom tömeggyilkos pártjának utasításai alapján munkálkodó és emberek likvidálásával is foglalkozó politikai rendőrség (ŠTB) őrnagya volt.

Már csak ezért sem lehet szeretni ezt a megszálló hatalmat!

Valahogy én már csak ilyen maradi, konzervatív keresztény vagyok: az édesanyámat jobban szeretem minden idegennél?

Remélem, hogy ez még nem számít bűnténynek, mint az anyanyelvünk szabad használata...

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Tudathasadás és szellemi kútmérgezés

I.

Nem is túl régen történt, hogy egy versenyen egy kolléga észrevette, hogy az egyik diákom a falubélije, és úgy jellemezte őt, hogy nagyon jó, rendes, tisztességes, csak a családjuk bigott katolikus.

Hogy értsem ezt? – kérdeztem meglepetten.

Minden vasárnap templomba járnak... – volt a számára természetesnek tűnő válasz. Ám azon már meglepődött, hogy erre annyit válaszoltam: Ezek alapján engem is bigott katolikusnak nevezhetsz, és akkor valószínűleg vannak bigott focisták is, mert beállnak egy csapatba, és annak a szabályai szerint játszanak, sőt, nagy kedvvel csinálják mindezt...!? – s azt még hozzá sem tettem neki, hogy az a srác még ministrál is, nem csupán minden vasárnap, és valószínűleg éppen ezért ilyen rendes, szorgalmas és jóravaló. Itt a beszélgetésünk fonala megszakadt, mert egy olyan véleményrendszerrel találkozott, amivel a korábbi rendszerben szocializálódott pedagógusok körében nemigen szokott. A sok ideológiai agymosás, a korábban kommunistaként, de mostanában liberalizáltan ateista napisajtó (gyakran ugyanazzal a címlappal és szerzőkkel!) hatása felszívódott a gondolkodásmódban, személyiségben, magatartásformákban, mint a tinta az itatóspapírban, ezért bizonyos dolgokról csak a beidegződött, idomított, nézetrendszerré és előítéletté bokrosodott véleményüket tudják kialakítani. Valóban olyanok, mint egy ronda tintafolt a társadalom lelki köntösén.

Azok a hatalmak, amelyek „nemzetek fölötti”-nek fogalmazzák meg magukat, a nemzetet és a keresztény egyházat mint a „fejlődést, haladást, korszerűséget és modernitást gátló” tényezőnek szeretnék bemutatni. Ezzel és minden más hasonló támadással lényegében a nemzet védekező rendszerét, önvédelmi reflexeit akarják meggyengíteni vagy megbénítani, hogy saját uralmukat erősítsék meg fölöttük, és az így csapdába ejtett „alattvalókat” kivonják egy eredendően erős és természetes emberi közösség védőszárnyai alól, és könnyen manipulálható csordává alázhassák. Ugyanezek a körök a keresztény egyházi közösségek ellen is hasonló hadjáratot folytatnak ugyanilyen módszerekkel és eszközökkel. Jól tudják, hogy a hitéből, nyelvéből, hagyományaiból és kultúrájából kiforgatott ember és nép védtelenné és kiszolgáltatottá válik, ezért bármire és akármire könnyen rászedhető, elcsábítható.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

II. A liberális aknamunka módszerei

A istentagadó liberalizmust a XX. században a szintén gátlástalanul világuralomra törekvő és emberi értékrendet romboló kommunista és fasiszta eszmékhez hasonló szélsőséges hatalmi vágy vezérli.

Ebben a szándékukban a legfőbb akadályt számukra a keresztény vallás és egyház (Jézus igazsága) és a nemzeti közösségek emberi értékeket őrző hagyománya jelenti. Hátterükben viszont a világ pénzügyi hatalmai, bankok és multinacionális cégek állnak, ezért a Mammon erejével akarnak győzelemre jutni, amiben az alábbi célokat fogalmazták meg már egy évszázaddal ezelőtt, s ezek gyakorlati alkalmazásának napjainkban is tanúi, áldozatai, szenvedő alanyai lehetünk. Ezeket az alábbiakban lehetne összefoglalni:

1. A nemzet és az istenhit fogalmának, jelentőségének bagatellizálása, nevetségessé tétele, degradálása. Ezek kirekesztése a közéletből, visszaszorítása a templom vagy a családi házak falai közé.

2. A nemzethez vagy egyházhoz való tartozás érzésének, megvallásának szégyenné vagy bűnné nyilvánítása (maradi, elavult, korszerűtlen, nem modern, bigott, elvakult, nacionalista, klerikális stb. címkézéssel).

3. A vallási és nemzeti hagyományok elsorvasztása, nevetségessé tétele, kisajátítása és üzletté degradálása (pl. liberális nagyáruházak ünnep előtti ízléstelen és nyomasztóan tolakodó reklámjaival stb.).

4. A nemzeti és egyházi jelképek (kereszt, zászló, címer, himnusz) tiltása, kirekesztése vagy kompromittálása (pl. a keresztény jelképek kitiltása az iskolákból, művészet címén perverz kiállítások rendezése a Szent Korona gyalázása, a Nemzeti Színház aberrált műsorpolitikája stb.).

5. A nemzeti és vallásos érzület meggyalázása, kijátszása egy külsőségeiben hasonló, de tartalmi lényegétől megfosztott pótcselekvéssel (ünnepeink kiüresítése hangoskodó propagandával, ízléstelen és színvonaltalan műsorokkal, a nemzeti intézményekben, azok élén kozmopolita, szabadkőműves, kereszténygyalázó, idegen lelkületű és silány jellemű személyek alkalmazása).

6. A nemzeti és keresztény sajtó, rádió, televízió és híradás (tömegtájékoztatás) kiszorítása, vagy felvásárlása és anyagi vagy erkölcsi csődbe juttatása illetve kompromittálása.

7. A nemzeti és keresztény értékrendű nevelés és oktatás elsorvasztása, kirekesztése, ellehetetlenítése, adminisztratív hátráltatása.

8. Botrányok fabrikálása, nyilvánosságra hozataluk összehangolása és időzítése. (pl. pedofil ügyek, anyagi visszaélések, emberi viszonyok sajátos felnagyítása, általánosítása, és ezzel a váddal az egész közösség megbélyegzése).

9. Ügynökök beépítése a nemzeti és keresztény intézményekbe, majd általuk az intézmények kisiklatása, illetve rajtuk keresztül az egész intézménynek és a szellemiségének a lejáratása.

10. A közvélemény-kutatás és közvélemény formálás, tömegtájékoztatás liberalizálása (mindent szabad, szabad sajtó jelszavával), nemzetidegen és istentagadó eszmék, szekták, gyülekezetek támogatása, népszerűsítése, aránytalan kiemelése. (mintha az értékzavar az értékekkel egyenrangú lenne, illetve a „kiegyensúlyozott tájékoztatás” jelszavára hivatkozva a hazugság is annyi teret kap, mint az igazság).

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

III. A liberális aknamunka ismérvei

Az ókori klasszikusoktól kezdve nyomon követhetjük akár Shakespeare-nél is azt, hogy tisztázni kívánják, melyek az emberi alapértékek, és ezek védelmére kelve mutatnak utat, irányt a nézők, olvasók, hallgatók számára. Mert bizony nem mindig elegendő akár törvénybe is iktatni azt, hogy ezek az alapértékek evidenciák, vagyis olyan tartóoszlopai az emberi társadalomnak, amelyek nélkül (ha csak egyik is hiányzik vagy megsérül) már nem beszélhetünk civilizációról. Ezek közé tartozik Isten hitének és egy nemzeti közösséghez való tartozásnak az érzése, vállalása. Ez már több évezredes tudás, és a Szentírás tízparancsolata is megerősíti (Isten tisztelete, a szülők és az általuk közvetített kis és nagy család tiszteletének megtartó ereje). Ez a kettő szinte szét sem választható, mert egy közös hagyományban, kultúrában élő és közös nyelvet beszélő nép éppen azáltal tudott fennmaradni, hogy egységes, közös kultusza

volt a lét emberfölötti körének, vagyis Isten üzenetének tisztelete, elfogadása és befogadása. Vagyis a nemzet nem csupán egy közös területen élő nép, nem csak közös nyelv, hanem mindezek fölött KÖZÖS SZELLEMISÉG, ami évszázadok és évezredek hagyományai által genetikailag kódolt üzenetként is megjelenik, tehát sokkal mélyebbről fakad, mintsem azt valamilyen rendelettel, döntéssel, dekrétummal, nyelvtörvénnyel vagy éppen a térképek átrajzolásával egyik napról a másikra meg lehetne változtatni. S mivel ezt jól tudják a világunkra törő cselszövők is, ezért nem elégszenek meg a gazdasági és politikai hatalom megszerzésével és kisajátításával. Sőt gyakran már éppen azzal készítik elő a hatalomra jutásukat, hogy elindítanak egy sunyi, alattomos, báránybőrbe bújtatott propagandát, s ezek célkeresztjében először az emberi értékek szilárd alapjainak megrendítése áll, méghozzá az egyik fontos pillérnek, a szabadságnak fondorlatos félreértelmezésével. Megkérdőjelezik a családnak, mint a társadalom alapegységének lényegét, és nyitott házasságról, szabad emberi kapcsolatról, a személyiség szabad kibontakozásáról, önmegvalósításról és egyéni szabadságjogokról szónokolnak. Maga a liberalizmus kifejezés (szabadság eszme, szabadelvűség, szabad demokraták) is ennek a megtévesztésnek a része. Visszaélve az emberek természetes szabadságvágyával, elültetik az emberekben a hiúság, a nagyravágyás, a meggazdagodás és önzés magvait. Elhitetik (mily ősi történet köszön itt vissza a Sátán első találkozásáról az emberrel!), hogy mindentudóvá és mindenek felett uralkodóvá lehetünk, s akkor fölöttünk nem állhat és nem is áll senki, tehát ha nincs szükség Istenre, akkor nincs is. Ez a gőg és elbizakodottság lesz a liberális maszlagrendszer kibontakozásának kiváló táptalaja. A „mindent szabad” gátlástalan elszabadulása által megkérdőjelezhető minden, még az ősi útmutatások, intelmek és parancsolatok is, vagyis megtartó alapértékeink, és innentől már semmi sem szent: sem a Rend, sem a Mérték, sem a Hagyomány, sem a Törvény.

Mintha vita vagy választás témájává lehetne ezeket tenni: hogy gonosz legyek vagy jó, férfi legyek vagy nő, keresztény magyar ember vagy istentagadó marsbéli állat... Az ember ugyanis ebben nem dönthet, mert ha nem a valódi értékeket választja, akkor már elveszíti (vagy már korábban elveszítette, lehet, hogy meg sem kapta) emberi lelkületét, tartását, becsületét, méltóságát, önbecsülését. A mai kommunista utódállamokban, ám a piaccá degradált nyugatai társadalmakban is azért nem tudnak demokratikus viszonyokat megteremteni, mert a többségi rendszerű hatalmat az értékvesztett vagy értékzavarossá lett többség választja „szabadon” magának, és ilyen viszonyok közt a kisebbségbe kerülő tisztánlátást kiszorítják, megalázzák, elsorvasztják, aminek következtében még kisebb esély marad a szellemi megújulásra, megtisztulásra. Pedig a XX. század hatalmas katasztrófái már figyelmeztettek arra, hogy ezek a „polgárinak” és „demokratikusnak” nevezett liberális befolyás alá kerülő rendszerek hová, milyen zsákutcákba vezetnek, amikor a liberalizmus az egyén szuverenitási jogát minden érték fölé helyezve azért káprázatja el az anyagai jólét (lásd jóléti társadalom) ígéretével áldozatait, hogy azok éppen értékőrző lényegüket adják fel, mert már nem tudják, hogy ez nem választás, hanem vállalás kérdése.

Amikor a görög tragédiák alapkérdéseként az hangzik el, hogy „most majd megmutathatod, ki vagy: dicső ősökhöz méltó vagy hitvány utód”, ott ez nem kérdés, mert a jelzők (méltóság avagy hitványság) csak az erényeset fogadják el jellemes emberi mértékként, amely az ősök hagyományainak, szokásaink, hitének, nyelvének és kultuszának vállalását jelenti, ám a gyarlóság a megalkuvást, a szolgalelkűséget, az önfeladást minősíti. Antigoné szabadsága éppen abban áll, hogy saját elhatározásából, szabad akaratából inkább a halált választja az emberidegen zsarnok parancsnak ellenszegülve, mintsem hogy megtagadja a testvéri szeretet és az isteni törvények megtartását.

Miért tudnak mégis egész embertömegeket saját csordájukká alázni a „szemfényvesztések”, az elkápráztató reklámok, a hitpótló szekták és a családot, nemzetet feledtető (de nem pótló)

csoportosulások? A válasz egyszerűnek tűnik: VALÓDI EMBERI ÉRTÉKKÉNT PROPAGÁLJÁK MAGUKAT!

S hozzá kell tennünk: erre a propagandára van pénzük, terük, eszközük!

Ezért kötelességünk megkérdezni: kik a Sátán kinyújtott csápjai, kik is állnak ennek a liberális káprázatnak a hátterében?!

(erre fogjuk keresni a választ a 4. részben)

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

IV. rész
A propaganda

A hazai és nemzetközi sajtó és propaganda gyakran a hőbörgésig van telítve a terrorizmust, nacionalizmust és vallási fanatizmust elítélő vagy pocskondiázó kommentárokkal.

Persze annak a kérdése, hogy mit is nevezzünk terrorizmusnak, nacionalizmusnak illetve vallási fanatizmusnak, már nincs egyértelműen behatárolva. Ez csak úgy működik továbbra is, mint a kommunista propagandagépezet idején, hogy amire „odafönt" az elvtársak kötelezően rásütöttek egy negatív bélyeget, akkor azt kellett szidni, utálni, gyűlölni, gyalázni, elítélni. (Manapság ez annyit finomodott csupán, hogy nem kell, de kötelezően illik elhatárolódni ezektől, ha a pénzosztók által haladásnak nevezett zsákutcában velük akarunk tartani az emberi elkorcsosulás felé.) Vagyis egy bizonyos jelenséget nem annak jellemzése alapján, hanem a „kiválasztottak" (régen elvtársak) által kreált eseti besorolás szerint helyeznek negatív fénybe, hogy ezzel megbélyegezve embereket, csoportokat, mozgalmakat, rendszereket vagy akár egész országokat is tilalmi listára tehessenek. Így zajlik ez már évszázadok óta, de a XX. században (különösen a két világháború kapcsán) ez már a szélsőségekig menően és fokozottan érvényes. A társadalmi és politikai diktatúra mellett ugyanis megjelent a gazdasági, pénzügyi és a tömegtájékoztatás diktatúrája is, amivel nem a mozgás- és lelkiismereti szabadságot korlátozzák, hanem az igazság megismerésének és megismertetésének lehetőségét. A mai napig nem került be a tankönyvekbe sem, illetve elködösítik és áthárítják előre vagy utólag gyártott ürügyekre azt, hogy kik, hogyan, miként és miért robbantották ki az első világháborút, vagy miért utasították el a nagybankok befolyása alatt lévő angol és francia kormányok a Monarchia békeajánlatát IV. Károly trónra lépésekor, és miért, milyen érdekek mentén ugratták be az európai háborúba az USA-t, hogy miért kellett feldarabolni az osztrák függőségben hadakozó Magyar Királyság területét, hogy miként vásárolták meg Károlyi Mihályt arra, hogy leszereltesse a hadsereget és átengedje területét, holott a háború végén a Magyar Királyság területén idegen erők még nem voltak, hogyan játszotta át a hatalmat a bolsevik cionista csőcselék kezébe, és miért kellett elhallgattatni, bérgyilkosokkal megöletni Tisza Istvánt, amikor tényfeltáró parlamenti beszédére készült, amiről a háború alatt államtitok miatt nem szólhatott..!

Erre egyetlen elfogadható magyarázat létezik csupán: hogy mindig a győztesek írják a törvényeket, a történelmet és ők íratják a történelemkönyveket is, ezért azt hazudnak, amit akarnak. Európa szégyene ma is, hogy milyen hazudozók irományaira hivatkozva hozták létre erőszakkal Csehszlovákiát, Romániát és Jugoszláviát, pedig a fő ok csupán az volt, hogy az ősi magyar nemesi birtokokat kivonva a Szent Korona jogköréből szabadon elkobozhassák azokat, kiszolgálóiknak elajándékozzák, és az új országok a francia kormányt is sakkban tartó Rothschild bankház érdekszférájának hálás adósai és befektetési területei legyenek! Szó sem volt valamiféle jogos nemzeti önrendelkezésről, vagy ősi területi követelésről, hiszen az utódállamokban hatalomra segített új bábkormányok mind eladták magukat a nagytőkének.

Csehszlovákia hadserege szőröstül bőröstül francia kézben volt a fegyverellátástól a kiképzésig, és a Csallóközre éppen azért volt csupán szükségük, hogy ezt a sok milliárdos „segítséget” az ország ki tudja fizetni a franciáknak.

A második világháború végén, amikor a „demokrácia állhatatos védelmezői”, az angolok és amerikaiak azzal az ürüggyel, hogy felszámolják a diktatúrát, összefogtak a még kegyetlenebb diktatúrát képviselő sztálini pánszláv bolsevizmussal, az angol kormány javaslatára elfogadtak egy alapelvet és gyakorlatot, hogy csak a veszteseken kérhetők számon a háborús bűntettek, és csak azokat büntetik meg, akiket vesztessé nyilvánítanak, de a győztesek olykor kegyetlenebb tettei nem kerülnek ilyen besorolásba. Ezért nem firtatták azt sem, hogy a Szovjetunió (és a Szlovák Állam is!) a háború kirobbantójaként Hitlerrel szövetségben rohanta le Lengyelországot, majd a finneket és a balti államokat is. Ezért nem bolygatták nyugatról sem a szovjet haláltáborok ügyét, melyek számszerű nagyságukban és kegyetlenségükben messze felülmúlták a hitleri diktatúra tetteit, holott a nem kívánatos személyek és népcsoportok módszeres megsemmisítése még a háború befejezése után, a „kommunizmus építésének békés időszakában” is évekig folytatódott. (Ennek része volt az 1945 utáni, a magyarokat és németeket érintő deportálások és népirtás ügye Csehszlovákiában Beneš rendeletei szerint, de szovjet támogatással.) Így aztán Hitlert a Sátánnal azonosították, de Sztálinból győztes hadvezért csináltak. S míg a német hadviselés és propaganda vezéreit kivégezték, meghurcolták vagy máig üldözik, addig a több tízmillió (főleg civil lakosság) elpusztításáért felelős szovjet tábornokok és politikai tisztek magas állami kitüntetést és pozíciókat kaptak, s az életben lévők kiemelt nyugdíjat élveznek ma is!

A KETTŐS MÉRCE ELVÉT NAGYHATALMI SZINTEN SZENTESÍTETTÉK. Például ezért nem beszélnek arról sem, hogy Auschwitz elfoglalása után a szovjetek tovább „üzemeltették és fejlesztették” az intézményt, majd ezeket a gaztetteket is a németek számlájára könyvelték el, amint tették ez egy fél évszázadon át a lengyelek „megtisztítása” céljából Katynban végrehajtott, több tízezer becsületes civil polgárt érintő tömeggyilkosság ügyében is. Amiről persze a világsajtó a tömegtájékoztatást markában tartó maffia óhaja szerint még akkor is csak érintőlegesen tett említést, vagy mélységesen hallgatott, amikor tavaly a lengyel elnök megemlékezés céljából a helyszínre akart utazni, de az egész magas rangú delegáció repülőgép-szerencsétlenség áldozata lett. Így a híradások a gyászos esemény túllihegésével elterelték a figyelmet az utazás céljáról.

A szláv felsőbbrendűségi gőgbe oltott kommunista diktatúra idején már szinte megszoktuk, és sokan meggyőződéssel el is fogadták, hogy csak amerikai „imperialista agresszorokról” és csakis „jólelkű, segítőkész szovjet tanácsadókról” szóltak a vietnami, afrikai, közel-keleti híradások. Ezért dőltünk be a változás reményével eltelve oly könnyen a nyugati propagandának a rendszerváltás idején, de már látnunk kell, hogy az is egy polipkarú gépezettel manipulált, központilag levezényelt eseménysor volt, de ezt már nem a párthatározatokkal, hanem hitelekkel, kölcsönökkel, kamatlábakkal és reklámbevételekkel szervezték és szervezik ma is. Ezért lehetséges az, hogy ugyanaz a cselekmény (például egy civil autóbusz felrobbantása) az egyik oldalon (ha az ellenségkép követi el) „terrorizmusnak” minősül, de a nagybankok által finanszírozott hadsereg cselekedete esetében ez „békefenntartás”, „jogos önvédelem”, „megelőző csapás” esetleg nagy ritkán „sajnálatos tévedés” címszó alatt szerepel. 1975-ben az izraeliek augusztusban megsemmisítettek egy csehszlovák civil repülőgépet 162 utassal, majd rá egy hónapra egy Malév gépet nemzetközi légtérben a tenger felett 60 emberrel a fedélzetén csupán azért, mert palesztin „terroristákat” sejtettek az utasok között, de ezt az ügyet valahogy semmiképp nem akarják tisztázni, ám egy idős rokkant egykori csendőrt Ausztráliából is hazahozattak vasba verve, (hogy a meghurcoltatásba belehalt) azzal a gyanúval, hogy esetleg talán köze lett volna a második világháború alatt 1 zsidó fiatalember halálához, bár csak annyi bizonyíték volt ellene, hogy aznap a városban volt ő is, mert oda

vezényelték. Nem akarok senkit felmenteni egyetlen gyilkosság bűne alól sem, de valahogy ez a mérce nagyon furcsán működik, és ha ezek után még mindig nem ébredt fel a gyanú, hogy a háttérben a világuralomra törő zsidó felsőbbrendűséget hirdető nemzetközi cionista mozgalom és az általuk irányított titkos szabadkőműves társaságok és az ő befolyásuk alatt lévő bankok, kormányok, fegyvergyárak, multinacionális cégek, liberális és szocialista pártok vagy az általuk pénzelt vallási szekták állnak, akkor az csak azért lehet, mert a világot behálózó propagandát (tömegtájékoztató eszközöket) is uralják. Ezáltal a demokratikus intézményrendszerekről alkotott illúziónk annyiban módosul, hogy a „szabadon választott törvényhozó testületet" többségében a propaganda által agymosott tömegek juttatják a parlamentbe. A „független" bíróság pedig szintén emberekből áll, akik hiú ábrándjaikkal, anyagi vágyaikkal, erényeikkel és gyarlóságaikkal együtt a fizetésüktől függnek, akiknek családjuk, rokonságuk, baráti társaságuk van és aggódnak gyermekeik egészsége és jövője miatt. Az ellenőrizhető hatalmi gépezet mögött egy még erősebb, hatalmasabb és befolyásosabb, de ellenőrizhetetlen pénzügyi hatalom rejtőzködik, amely az elmúlt évszázadban főleg az általuk gerjesztett gazdasági feszültségből kirobbantott két világháborún gazdagodott meg, de Koreától Irakig, Vietnamtól Afganisztánig vagy Líbiáig ezek a „kisebb" háborúk is dollármilliárdokat jövedelmeztek a szállítóknak, befektetőknek, újjáépítőknek és mindehhez uzsorakamatos hitelt nyújtóknak egyaránt. Ha valaki ellenszegül, azt vagy agresszorrá nyilvánítják és megszállják, s a lelkes „béketeremtés" közben lerombolt országot kölcsönökre kényszerítik, eladósítják és így teszik kiszolgáltatottá (pl. Irak, Líbia, Afganisztán), vagy pedig pénzügyi manipulációkkal csődbe juttatják, amint azt tették például azokkal az országokkal, amelyek alkotmányos védelmet fogalmaztak meg a keresztény alapértékek iránt vagy megadóztatták a nagybankokat (Görögország, Olaszország, Írország, Magyarország esete). Ezekkel a tényekkel a nagy és befolyásos hírcsatornák nem foglalkozhatnak, mert „gazdáik" nem engedik meg, a hirdetések és egyéb reklámbevételek által függővé téve fennmaradásukat. Nem ritka eset, hogy nagy példányszámú újságok, jelentős tévétársaságok jutottak csődbe, mert a gazdag nagy cégek felmondták náluk a hirdetéseket, mivel a cégek csak akkor kaptak hiteleket és kedvezményeket a bankoktól, ha bojkottálják az adott „szabadszájú, szélsőséges, náci" stb. jelzővel megbélyegzett sajtót. Ennyit a szólás- és sajtószabadság helyzetéről! S mivel a valóság igaz feltárása nem kívánatos, ezért a kereskedelmi szennycsatornák tele vannak erőszakkal és botrányokkal foglalkozó bulvárhírekkel, silány szellemi nívót igénylő „szórakoztató" sorozatokkal, csaló valóvilágokkal, bugyuta vetélkedőkkel. Az ilyen módon szellemileg alultáplált és csorda szintjére züllesztett tömegek pedig könnyen befolyásolhatók bármilyen irányban, és tehetők az igénytelenségtől és biológiai fogyasztástól pazarlóan függővé, ami ismét a multinacionális cégek hasznát emeli.

A háttérhatalom ügynökei a titkos szabadkőműves páholyokban, jótékonyságinak nevezett, de szigorúan zártkörű klubokban, alapítványokban működnek, és ezeken keresztül szivárognak be szinte minden parlamenti pártba, testületbe, intézménybe, gazdasági döntéshozó szervezetbe. Tudják, hogy ki tartozik közéjük, és azt is, hogy miként kell lejáratni, besározni, megvádolni, ellehetetleníteni, kiközösíteni, rossz hírbe hozni és elhallgattatni azokat, akik „engedetlenek", körülöttük szimatolnak, avagy nyilvános vizsgálatot követelnek az összefüggések és összefonódások feltárására, az adósságállomány kialakulására. Ez a nemzetközi maffia olyan érzéketlen, embertelen és cinikus tud lenni, hogy képes népeket és tömegeket feláldozni, országok évezredes értékeit romba dönteni (Trianon, Jalta) csak azért, hogy helyzetét és befolyását megerősítse. Még testvéreiket is képesek kiszolgáltatni, mint amikor tudták, hogy mi történik Auschwitzban vagy Szibériában, de kölcsönöket adtak Hitlernek és Sztálinnak a háború folytatásához. Első számú jelszavuk: Az üzlet és a haszon mindenek előtt és mindenek felett! Az sem számít, hogy ennek micsoda pusztulás az ára. Az első világháborúban például úgy akartak leszámolni két nagy ellenfelükkel (Németországgal és Oroszországgal), hogy egymásra uszítva őket egymás ellenében kivéreztetik mindkettőt, s

mivel ez mégsem sikerült teljesen, ugyanezt a második világháborúban megismételték. A piac, a kereskedelem és a legjövedelmezőbb fegyveripar pedig nagy haszonnal élénkül meg: az egyik félnek szállítanak fegyvert, a másiknak koporsót, vagy mindkettőnek mindkettőt. És ezt nevezték el demokratikus és liberális szabad piacnak, amit bármely ország gazdaságára, ha rászabadítanak, ott rövid időn belül csak hitelekből lehet fenntartani az egyensúlyt és a társadalmi békét, s innentől már minden a bankok „jóindulatától" fog függeni. Abban bíznak ugyanis, hogy minden és mindenki megvásárolható és felvásárolható, csődbe juttatható és olcsón kisajátítható.

Mert azt hiszik, hogy Jézust a keresztfához szögelve a lelkét is rabul ejtették... csakhogy, és ez adjon reményt ebben a sátáni fenyegetettségben, mert számukra a kereszténység az első számú botrány és közellenség, ők soha nem fogják megérteni és nem tudják felfogni, hogy a keresztény lelkület nem torpan meg a haszonelvű és kalmárszellemű anyagias világ korlátainál.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

V. rész
Áfiumot vegyenek!

(liberális orvhalászat az otthontalanná tett zavaros társadalomban)

A drogmegelőző programok dömpingjét élik meg az iskolák, miközben egyéb okok miatt (túlterhelés, adminisztráció, költségvetési hiány, átlagon aluli fizetés...) sem módjuk, sem idejük nincs már arra, hogy jobban, vagy legalább rendesen odafigyeljenek tanítványaikra... már szinte az unalomig döngölik a kérdőíves felmérések statisztikai adatait, melyek valóban megdöbbentőek, hogy milyen arányban, mértékben és milyen fiatalon kezdenek nálunk is inni, dohányozni, kábítószerezni ... Aztán egyszer csak egy konferencián megjelenik valaki, aki más szempontból is megvizsgálta a dolgokat, de csak öt percet kap arra, hogy elmondhassa: A DROGOSOK KÖZÖTT KEVÉS A RENDEZETT CSALÁDI HÁTTÉRREL RENDELKEZŐ FIATAL, ÉS ALIG VAN KERESZTÉNY, VALLÁSOS NEVELÉSBEN RÉSZESÜLŐ. Ez azt jelenti, hogy a kereszténység (mely az európai kultúra 3 pillérének egyike!) erkölcsi értékrendje megvédheti a családokat, s ezekben a családokban a gyermekek jellemet, tartást, erkölcsi magatartási modellt kapnak ahhoz, hogy ne tévelyedjenek el, megmaradjanak az egyenes úton, és ne kelljen zaklatott, idegbeteg és sötétben bolyongó lelkek közé keveredniük. Mellesleg Jézus ezt már jó kétezer éve elmondta, hirdette, és tanítása azóta is időszerű és érvényes. Ezért lehet érdekes, hogy milyen erők és háttérhatalmak nem kívánják azt, hogy a kereszténységet az európai alapértékek közé sorolják! Azokról már nem is beszélve, akik a kereszténység felszámolását óhajtják ... és olyan gyávává sorvasztanak egész népcsoportokat, hogy sokan még azzal sem akarnak szembenézni, hogy például a Felvidéken az egyetlen magyar nyelvű napilapot ilyen kereszténygyűlölők instruálják!

De még csak nyilatkozatban sem szeretnék ezt nyilvánosságra hozni, mint azt az Csemadok vagy az MKP központi szerveiben ezt tapasztalhattuk. (a végképp elhajlott Hídról pedig szólni sem érdemes).

A drogmegelőző programokra fordított horribilis összegekből már sokféle statisztikai kimutatás, könyv, tanácsadó intézmény, pszichológia szakrendelés stb. jött létre. Tanácsadók egymásnak adják a kilincset az iskolákban, s szinte már az óvodások is tudják (főleg a „felvilágosítóktól"), hogyan kell fertőzésmentesen beszúrni a heroinos fecskendő tűjét, milyen drogoknak milyen a kinézete, illata. A felmérésekből ismerjük a fogyasztók személyiségét, családi hátterét, szociális helyzetét, baráti társaságának szabadidős programját,

csak az Istenhez fűződő viszonyát, Jézus üzenetének ismeretét, egyházi közösséghez tartozását nem kérdezik meg. Ez már túl személyes, veszélyeztetné a személyiség integritását! – mondják az okos ateista „szakemberek”. Közben a fiatalság egyre szélesebb tömege süpped el a kábító pótszerek bódulatába. Már azt is kimutatták, hogy minek a hiányát akarják pótolni a pótszerekkel és pótcselekvésekkel, hogy többségüknek vajon mi is hiányzik: megértés, odafigyelés, lelki kapcsolat, aktív hely egy közösségben, otthont (szeretetet, gondoskodást, biztonságot, szülőket és testvéreket) jelentő család. Vagyis a legnagyobb veszélyforrások közé tartozik a magány, elhagyatottság, elhagyottság, kitaszítottság, kirekesztettség, elidegenedés, elhidegülés, visszhangtalanság érzése.

Otthontalanság!

Bizony a világcsavargó Villon is ilyenekről írt sok száz éve az Ellentétek c. versében:

„Szomjan halok a forrás vize mellett;
Tűzben égek és mégis vacogok;
Parazsas kályhánál vad láz diderget;
Hazám földjén is száműzött vagyok;

Úr vagyok, s nem véd jog, se fegyverek;
Befogad és kitaszít a világ.”

Bizony otthontalanság ez, amely nem csak egyének, hanem népek és nemzetek sorsát is megkeserítette a XX. században, mint a magyarokét is Közép-Európában! Bár Trianonban halálra ítéltek, lassú kivérzésre, és csakis annak köszönhettük fennmaradásunkat, hogy Horthy Miklós idejében a liberalizmus és bolsevizmus vírusával egy jó időre sikerült elbánni. Napjainkban már azt is látjuk, hogy nem a család beteg, hanem az a társadalom, amelyben a családnak nincs tekintélye, rangja és meghatározó szerepe, amelyben Jézus tanítását szeretnék elhallgattatni vagy legalább a templom falai mögé szorítani, mert a lélektelenség, anyagiasság és istentagadás kóros vírusa (kozmopolita liberalizmus, kereszténygyűlölő cionizmus, tömeggyilkos marxista materializmus) a XX. században egyre veszedelmesebben elszaporodott és intézményesült a fasiszta és kommunista diktatúrákban. Az önző, harácsoló és anyagias pénzvilág által pedig beépült a kormányokba, törvényhozásokba, intézményrendszerekbe és civil szervezetekbe. Napjainkban ezek a „jóságos intézmények” kínálnak pénzt és lehetőséget a siralmas és gyalázatos emberi következmények gyógyítására.

Persze a sátáni ügynökök arra ugyancsak ügyelnek, hogy a drogfogyasztás valódi okaira ne derüljön fény, és azt sem erőltetik, hogy megtudhassuk, milyen hagyományos életmóddal előzhetők meg az emberi kisiklások, és csupán tüneti kezelést javasolnak. Ezért tartják kezükben a tömegtájékoztatást, a reklámot, a felvilágosítást és közoktatást, az ellenőrzést és a törvényhozást egyaránt, amihez elsősorban az anyagi forrásokra teszik rá a kezüket. Ebben a világban sajnálattal kell megállapítanunk, hogy az ilyen lélektelen és parttalan „demokráciától” még a nemzeti és vallási hagyományokat őrző diktatúrák is kedvezőbb védelmet és jövőképet nyújtanak a kibontakozó személyiség számára. Talán ezért gondolnak sokan nosztalgiával ama „átkosra”, amikor nem volt kifli, tej, banán, és gyakran kikapcsolták a villanyt és a rendőrrel sem volt ajánlatos vitába szállni, de voltak jó és igaz baráti társaságok, a család valóban menedéket és biztonságot jelentett, és nem fenyegette annyira a széthullás veszélye a kisközösségeket, mert tagjaik ragaszkodtak hozzá, még ha sokszor erőszakkal be is tiltották azokat, de tagjai önként nem adták fel...

„Beteg a világ, nagybeteg!” – állapította meg Ady a züllés és elaljasodás évszázadának kezdetén több mint száz éve, de értékelhető megoldást is kér: „Hatalmas éj, új Messiást küldj!”. (Istenhez fordul, és nem az uniós sikkasztók segélyalapjaihoz, nem is a hamisan nyitottnak nevezett társadalmak „fejlesztőihez”!)

Hiába volt a figyelmeztetés, hiába a sikoltó segélykiáltás... az emberiség megtéveszthető és hitéből kiforgatott tömegeit akkorra már a mohó és falánk pénzvilág kelepcéjének vályújához láncolták, és eltávolodtak az Üdvözítő, Gondviselő és Mindenható fiának igazságától és útmutatásától. Ezért lett mára ilyen az élet... de talán még mindig nincs későn a megtéréshez... ahogyan azt száz éve a költő (Ady) is felismerte:

„Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon
De háborus éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

Tudjuk ezt, s nem csupán Adytól, hanem már legalább kétezer éve: a Teremtő fiának eljövetelével beteljesedő időtől fogva.

De sem az európai, sem a hazai alkotmány nem ezekre az alapokra épül. Bár mi tudjuk, de vajon ez hány százaléka az országnak, hogy kié az ország, a hatalom és dicsőség.

Csak azt látjuk, hogy az üdvösség és megváltás reménysége nélkül minő romlásnak indul a világ, s minő tragédiák szele kél...

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Csonka-Magyarországból Sonka-Magyarország lett

...ahol talán nincs még 3 millió koldus, de Horthy alatt is csak azért volt, mert akkor az ország erőszakos és igazságtalan feldarabolásával és kifosztásával tették nincstelenné azok, akik hamis módon bűnbakot csináltak belőle a háború miatt, akik nem fogadták el a pusztulás és pusztítás közepén a Monarchia békeajánlatát, akik meggyilkoltatták Tisza István, hogy helyébe egy olyan szabadkőműves bábkormány kerülhessen, amelyik lefegyverzi és védtelenné teszi az országot.

Hogy aztán milyen ürügyekkel alakult meg egyik-másik ország az őshonos magyar nemzet életterében, az már csak kozmetikai kérdés volt. Hiszen már a háború kitörése előtt halálra ítélték, akik a háborút Európa nyakába akasztották, hogy egy új területi átrendezéssel növeljék befektetési területeiket, és hogy a német konkurenciát is ki tudták ezzel iktatni. A megcsonkított Magyarországot valóban koldussá tették, hogy természetes önrendelkezési jogai helyett és Krisztus követése helyett a mindennapi megélhetési gondjai őröljék fel az erejét. Akkor, 1920 után csak a Horthy Miklós vezette kormányzás mentette meg a pusztulástól, és csodálatos módon talpra tudott állni, mert jól látták meg, hogy nem a gazdaságot, hanem a lelkeket kell először meggyógyítani. Ám amikor már újra maga mellé vehette volna elszakított és kiszolgáltatott testvéreit, akkor egy újabb háború bűnbakjaként (bár ellenezte a háborút, és az elején a két kezdeményező nagyhatalom ellenében lengyel barátaink százezreit mentette) egy újabb feldarabolás és egy véres kommunista terror várt rá (holott a háború két kezdeményezője – Szovjetunió és Szlovákia – a győztesek oldalán még kárpótlásban is részesült!). Ismét a megélhetés lett a magyar nép elsőrendű gondja. A félelem és a rettegés lett az úr Moszkva hűséges pribékjei által, de nem akadt már vezető ember, aki felemelje. Rákosi és Kádár nem az életminőség javításán fáradozott elsősorban, hanem az szellem legyalulásán: tilalmi listára került a nemzeti érzés és a keresztény hit megvallás. Bölcsődétől az egyetemig csak olyanok kaphattak állást, akik ateista kommunizmusra és proletár internacionalizmusra (ami valójában a liberalizmus egyik változata) szoktatják az ifjúságot. S elég volt két nemzedék ahhoz, hogy a rendszerváltásnak nevezett új befektetési területi átrendezés után a nemzetközi nagytőke bankjainak uzsorakamatai miatt máig nincs igazi lelki felemelkedés. Sokan ugyanis azt hitték, hogy a demokráciában mindenkinek jut sült kolbász és sör, amint azt a május elsején megszokták, s a kolbásszal elnémított csordát, amelynek gyermekei már nem is tudják, hogy mi lehet az, ami hiányzik az élet teljességéhez, ezt a népet újra karámba terelték, nehogy még egyszer fellázadjon fogva tartói ellen, mint azt tette Rákóczi, Kossuth idejében avagy 1956-ban. S aki mégis lázadozik a világot uraló háttérhatalmak eszközeit megsértve (liberális sajtót, bőrnyúzó bankokat stb.), azt nacionalistának, fasisztának, antiszemitának, szélsőségesnek bélyegzik, és fegyverükkel – a pénzzel és médiával – ezt a bélyeget a bőrükbe égetik, s kiközösítik, mint hajdanán a leprást.

Mindezek után vajon „van-e még remény emberi fajunkban, ha ez a gond...?, s némán küzd már az ész...” (Illyés)? Igen! Van! Ha a poklok kapui ellen is kell kiállnunk, ha csak kevesen, ha csak egyetlenként is, ha véráldozat árán is, mert mindig csak ebből születik a megváltás, akkor is vallanunk, vállalnunk kell, s erre kell felnevelni egy nemzedéket. Függetlenül attól, hogy miket beszél rólunk a (megtévesztett) világ!

Ahogy a Szentírás is gyakran emlegeti, hogy a testi vágyak rabságában gyötrődő lélek nem tud felemelkedni és üdvözülni, vagyis először a lélek felszabadítása, AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET meglátása és követése legyen a feladatunk, s akkor minden rabláncuktól megszabadulunk: legyenek azok kamatterhek, hazug reklámok, életidegen liberális téveszmék vagy akár Trianon koloncai!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Hol a disznó, ki a disznó?

avagy Bugár Béla azt üzente...., hogy Gubík László nyilvános bejelentése a magyar állampolgárság felvételéről „kellemetlen helyzetbe hozta Szlovákiát”. Nos mielőtt a dolgok hátterébe is bekukkantanánk egy kicsit, leírom azt a régi történetet, ami erről rögtön az eszembe jutott.

Egy részeg ember támolyog fel a villamosba, majd lerókázza az egyik ott ülő hölgyet, aki ijedtében felpattan és ráordít:

– Mit csinál, maga disznó?!

– Én disznó? Nézzen magára, hölgyem...! – szól a rekedt hangú, illuminált válasz.

Valahogy így vagyunk mi ezzel, itt a szülőföldünkön, ahol még soha nem merték nyilvános népszavazásra bocsátani, hogy ki melyik államhoz szeretne tartozni. Úgy gondolják ugyanis, hogy ennek majd csak akkor jön el az ideje, ha már beolvasztottak, vagy legalábbis átmosták minden őshonos magyar ember agyát, ha átprogramozták őket a saját kitalált történelmük és sajátosan értelmezett jogrendjük szerint. Ám, amikor látják, hogy sem a csábítás, sem a hitegetés, sem az erőszak, sem a megfélemlítés nem vezet gyors eredményre, akkor beszerveznek hűséges janicsárokat, felpántlikázzák őket szép ajándékokkal, posztokkal, lehetőségekkel, hogy hadd lássa ez a megalázott magyarság, hogy mi a „felemelkedés” és az „érvényesülés” útja. Újságokat és újságírókat vásárolnak meg, miközben a szlovák médiákban a „rebellis” magyarokat az ördög képében mutatják, de a janicsárokat angyalként jelenítik meg.

Régi módszer ez, és sajnos a világ minden táján előbb-utóbb beválik... de szerencsére (és ez adjon vigaszt és reményt) nem a végtelenségig, és vannak helyzetek, amikor a hatalom gőgje, elbizakodottsága azt eredményezi, hogy elképzelése összeomlik, mint a kártyavár: egyik pillanatról a másikra. Mert ha a törvénykezés és a bíráskodás nem azonosul az igazságszolgáltatással, ott bizony belülről is megrohad mindaz, amit kívülről szép csillogó lakkal már hiába kenegetnek. Mit is jelent ez abban az országban, ahol nem mernek rehabilitálni a hamis vádak és aljas szándékból meghozott ítélet alól egy olyan embert, mint Esterházy János?! Lehet-e törvényességről, jogrendről beszélni ott, ahol a törvényhozás veszi védelmébe az 1945 utáni magyarság elleni erőszakot, Benes dekrétumait, a németek elleni népirtást, a deportálást, kényszermunkát, vagyonelkobzást, az anyanyelv betiltását?! Lehet-e demokratikusnak nevezni azt a rendszert, amely kisemmiző, magalázó nyelvtörvénnyel akarja érvényesíteni többségi fölényét... Még azt sem sejtve, hogy aki felmagasztalja magát, az majd porba vettetik. Lehet-e tisztességről beszélni ott, ahol a törvényhozás szintjén akarják betiltani azt, hogy a gyermek szeresse édesanyját, hogy a nemzet tagjai szabadon tarthassanak kapcsolatot egymással, hogy a gyermek ajándékot fogadhasson el édesanyjától, hogy még azt se vallhassa meg, hogy kik a szülei, milyen körülmények között szakították szét 90 éve ezt a családot, s ahol még az egykori szülőhaza képét sem engedik kitenni a falra...?! Szabad-e erkölcsösnek nevezni azt a társadalmat, amely úgy akarja megszilárdítani hatalmát a leigázott őshonos nép fölött, hogy azok közül az erkölcstelenségre, hazudozásra, képmutatásra és gerinctelenségre kaphatókat emeli ki és állítja példaképül a többiek elé. Ezek juthatnak előbbre a ranglétrán, ezek kapnak pályázati támogatást, ezek villoghatnak a képernyőkön...

Bizony, bizony, ezt a hányadékot ömlesztik ránk naponta, s ha tiltakozunk, ha panaszkodunk, akkor már ezt is bűnnek tartják, sőt vétlenségünkben is büntetéssel fenyegetnek!

Még hogy Gubík hozta kényelmetlen helyzetbe Szlovákiát? Micsoda stockholmi-szindrómában szenvedhet az, aki ilyeneket nyilatkozik, aki már annyira függ túsztartóitól, hogy beléjük szeretett, imádja őket, hogy már jobban ragaszkodik az elrablókhoz, mint saját családjához, édesanyjához, szüleihez, anyanyelvéhez!

...és micsoda hányadék világ az, ahol ez moslék ránk ömölhet?

Mihályi Molnár László

Karácsonyi „ajándék” a Sátán jézuskájától...?

Ilonka néni nem érti...

Nincs is mit ezen megérteni, de neki sokszorta nehezebb a helyzete. Nem ezt tanulta otthon, nem erre nevelték sem a kisiskolában, Várgedén (a Gortva völgyében, ahol Kubínyi Rudinál sok szép eltöltött napjára emlékezett Petőfi is, és hogy kicsit szerénytelen legyek, iskolatársak lennénk, mert 50 évvel Ilonka néni után én is ott koptattam a padokat...), vagy a rimaszombati polgári leányiskolában, sem pedig Pozsonyban, a Szent Orsolya rend magyar tanítóképzőjében. És nem ezt tanította Nagybalogon vagy Bátkában sem, ahol sok-sok nemzedék életébe oltott megtartó hitet, emberséget, magyarságot. Nem értette azt sem, hogy kisgyermek korában miért kellett meghalnia annyi embernek a háborúban, és azt sem, hogy miért húztak határt Gömör vármegye közepén, és miért nem lehet már szabadon Ózdra vagy Salgótarjánba utazni. Aztán még érthetetlenebb volt az, hogy 1945-ben miért kellett felszabadítónak nevezni a magyar fiatalokat és civileket szovjet haláltáborokba hurcoló hadsereget, s azt sem, hogy miért deportálták Magyarországra vagy Csehországba a rokonokat, ismerősöket, miért volt tilos magyarul beszélni mindenütt négy éven keresztül, miért verték meg, miért nyírták kopaszra Rimaszombat főterén a magyarul beszélőket Klokoč elvtárs pribékjei (napjainkban sem lehet akárhol és akármikor, sőt helyenként tilos használni az anyanyelvünket!). Aztán miért kellett győzelmes februárnak nevezni a kommunista söpredék hatalomra jutását, akik kuláknak bélyegezték és meghurcolták azokat, akiknek csak azért volt egy kis földecskéjük, mert egész életükben kitartóan és szorgalmasan megdolgoztak érte. És a „kulák” gyermeke nem taníthatott, sok nem is tanulhatott tovább, hát még az, aki egyházi iskolában szerzett képesítést. Ez a tény árnyékként kísérte nem csupán az ő életét, gyermekeiét is... de a jó mag jó talajba hullott, s jöhetett vihar, tűzkár, jégkár vagy párttitkár, a gyermekekből megbecsült felnőttek lettek, s Ilonka nénit úgy megedzették a megpróbáltatások, hogy még most, századik esztendejében is szellemi frissességgel figyel a világra: de most sem érti, hogy miért nevezik demokratikus államnak azt, amelyik még saját alkotmányát sem tudja betartani, s nem érti, hogy miért kellett a Magyar Királyságtól elrabolni ezt a földet, ha az őshonos magyaroknak nem tudnak és nem is akarnak egyenlő jogokat és megbecsülést adni. Csak rabolnak, fosztogatnak, gyűlöletet szítanak, kell a munkánk, adónk, verítékünk, de cserébe nem kaphatunk egy szót sem.

Miért nevezik törvényhozásnak azt a parlamentet, ahol védelemben részesítik a jogfosztó benesi rendeleteket, ahol most is jogfosztó törvényeket hagynak jóvá?! Egyáltalán, miért kell nekik ez a magyar többségű terület, ha nem akarják emberszámba venni az itt élők zömét, akiknek csak annyi a „bűnük”, hogy a szülőföldjükön azok maradtak aminek születtek: magyarok!

Ilonka néni nem politikus: ő nem érti.

Ilonka néni nem diplomata: nem akarta megvárni a kétszázadik születésnapját, mire a szellemileg alultáplált politikusoknak a mi tájainkon is megjön az esze.

Ilonka néni csak azt kapta vissza tavasszal 99. születésnapjára a magyar állampolgársággal, amit korábban már kétszer is eloroztak tőle a telhetetlen és önző, beképzelt és gőgös hatalmaskodók, akik még mindig nem tudják, hogy kié az ország, a hatalom és a dicsőség, mert az istentagadó és anyagias betolakodók számára a karácsony legfeljebb csak az aranyalmák csillogásáig és a tömött bugyelláris üdvösségéig terjed. Karácsonyi ajándékul pedig megfosztották Ilonka nénit a szlovák állampolgárságtól... úgy tűnik, hogy a szlovák jézuskát a Sátán küldi a földre ... hogy a gyűlölet ki ne vesszen híveiből...

... de ha hitük lenne, ilyen bűnben élni soha nem tudnának... de tudnak ... amíg a jó Isten meg nem unja pöffeszkedésüket. De remélem, Ilonka néni túléli őket is, mint eddig egy tucatnyi elvetélt országot és hatalmat ezen a tájon, Gömörország meggyötört, de magyarul dobogó szívében.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Helyünk a világban

Bevezető:

A karácsony üzenete nem csupán a szeretet, amelyet Jézus hirdetett, tanított és oltott a világba, hanem az az ajándék, amit Jézus eljövetelével a világ kapott, ezért már látnunk kell benne ezt az áldozatot, aminek küldetése és célja volt, és van célja ma is.

„Ti jók vagytok mindannyian. Miért csinálnátok hát a rosszat? Ti úgy vagytok a rosszal, mint a gyermek a csavargással: eltéved, sírdogál és hazakívánkozik...” (József Attila: Tanítások)

Aki nem ismeri saját helyét, helyzetét, az könnyen elveszíti tájékozódását, s ezért döntésképtelenné és kiszolgáltatottá válik. Sokan ezek közül az újkori „fejvadászok” (pl. szekták, ateista politikai kalandorok, kereskedők és uzsorások) hálójában kötnek ki. Vannak erők, amelyeknek kifejezett alantas céljuk, hogy ilyen szélsőséges helyzetet teremtsenek (mert ez ám a valódi szélsőség!), mivel szükségük van engedelmes szolgákra, vagyis egy irányítható és manipulálható csordára. Ezért tehát nem mindegy, hogy a család, az iskola és a társadalom milyen célokat és milyen igazodási pontokat mutat fel. Vagyis miközben lélekrombolók szeretnék kivonni az embereket a keresztény egyház befolyása alól, akkor nekünk erre egy tiszta, hiteles és őszinte krisztusi világképpel kell felelnünk.

Ehhez nekünk ebben az összekuszálódott és szándékosan is összekuszált világban kell felismernünk helyünket Krisztus keresztfája alatt, hogy onnan láthassuk meg, hogy merre vezet tovább az út. Fel kell tennünk magunknak a kérdést: Ki vagyok én, melyik a sok közül?! A tanítvány, aki kitartott mellette, vagy aki elárulta, aki a bőrét mentve megtagadta, aki szégyellte megvallani, avagy aki hangosan hirdeti igazát, vagy aki csendben magába roskad...? A kételkedő, a rajongó, a ragaszkodó, a lelkendező vagy a számító...? Melyik is vagyok? A jobb lator, aki káromkodik, vagy a másik, aki már hisz és fohászkodik? A bűnbánó és alázatos Mária Magdolna? Vagy az a katona, aki állami alkalmazott, a hatalom szolgája, és ezért minden szabályt betart és minden parancsot végrehajt? Egy szolgalelkű alattvaló, aki minden hatalomnak behódol, vagy az, aki mindig lázad és elégedetlen? Illetve az a parancsnok, aki megrendül, amikor felismeri az igazságot? Pilátus, akinek csak az aktuális hatalmi egyensúly az érdeke egy látszólagos és kikényszerített béke árán is? A főpap, aki a pozícióját félti? A farizeus, aki azt hiszi, hogy minden csak úgy lehet igaz, ahogyan ő értelmezi az Írást? Vagy a másik főpap, aki már sejti, hogy ki a Messiás...?! Mindannyian ott vagyunk valahol a kereszt alatt. Nem a hatalomban és dicsőségben, hanem a megalázott, megtört, elgyötört testi valóság közelében, a fájdalom érzékelhető valóságában... a vér, a könny, az átok és szitok, a felszított gyűlölet és a visszafojtott szeretet s hisztérikus tömegőrület közepén... A megváltást reménylő csődület nem rég még pálmaágakkal üdvözölte... most a pénzváltók által felbérelve, önmagukból is kifordulva vagy csak tudatlanságuk miatt félrevezetve a Mammon bűvkörében, az elszabadult ösztöneiknek engedelmeskedve már a vérét követelik, és étel, italt, élvezetet, olcsó szórakozást kívánnak, ami után itt már nincs nép, nincs nemzet, nincs közösség s annak alapja a család sincs már, hanem csak egy marhacsorda, amelyet vályúval, legelővel csalogatnak egyre messzebb az otthontól, szülőföldtől és az Atya házától is.

Már kétezer éve is ilyen módszerekkel manipuláltak: a pénzt adtak a katonáknak, hogy hazudjanak, hogy nem is támadt fel, hanem a tanítványai lopták el a halottat... Íme, az első nagy médiacsalás, ami „azóta is el van terjedve a zsidók között”. Ezért vagyunk mostanra mindannyian a kereszt alatt: azok is, akiknek ez örömhír és reménység, s azok is, akik ezt tagadják, akiknek ez botrány. De akiknek üzen, azoknak meg kell látniuk helyüket, hogy felismerjék szerepüket, feladatukat, küldetésüket. Tehát döntenünk kell: vagy magára hagyjuk végleg az Útmutatót, vagy a nyomába lépve követjük útját egy életen át. Ez a döntés ne érjen

felkészületlenül senkit, mert elmúlik ez a világ azok számára is, akik azt hirdetik, hogy nem Krisztus, hanem ők vezetnek az „új világrend” felé. És ezek nem tévedésből, hanem a Sátán szószólójaként pénzelnek fasizmust és kommunizmust, hogy azokat egymásra uszítva ők kerüljenek föléjük a szabadság liberális illúziójának mételyével. Szabadságot, egyenlőséget, testvériséget hirdetnek, de templomokat rombolnak. Szeretetet, megértés, elfogadást ígérnek, de Krisztust el akarják zárni az ifjúság elől. Befogadó törvényről szavaznak, egyenlő nyilvánosságot mindenféle nézetnek és magatartásnak, de csak azért, hogy egyenrangúsíthassák az emberi értékeket a szennyel, szeméttel, a bűnös és alantas viszonyokkal. Aztán azt mondják: válasszunk! Mintha akár a Napot az égen, Istent a Mindenségben, mintha az örök igazságokat egy népszavazással meg lehetne kérdőjeleztetni! Rombolnak, züllesztenek, bűnbe visznek, mert ez az ő birodalmuk: a bűn a Gonoszság elátkozott színtere.

De aki tudja, hogy a szabadság nem elszabadultságot jelent, hanem szabadságot a bűntől, és aki tudja azt is, hogy az ember számára nem a szabadság a legfőbb érték, hanem a megszentelt élet, azt nem a pénz, nem a hatalom, nem az önzés és hiúság és nem is a nagyravágyás vezérli, hanem az üdvösségre vezető önzetlen szeretet. És az ilyen ember lelkét nem kaparintja meg és nem pusztíthatja el gyarló földi hatalom...!

...mert még a Krisztust keresztfára szegezők sem tudták megakadályozni a Szent Lélek kiáradását!

Megmaradni vagy beolvadni?!

A népszámlálási adatok ismeretében, hogy az elmúlt húsz év alatt a szlovákiai magyarok száma 110 ezerrel csökkent, ami már csak 8,5 százalékos jelenlétet mutat, ez a tény egyértelművé teszi, hogy a Trianonban kialakított utódállamokban illetve azok utódállamaiban (mert Szlovákiáról akkor még nem volt szó!) a megszállók részéről egy sikeres népirtás folyik.

Nem a fizikai megsemmisítése, hanem a lelki, kulturális felszámolása egy népnek. Száz éve még a magyarság képezte e terület lakosságának egyharmadát, illetve úgy is mondhatnánk, hogy a területének egyharmadán abszolút többségben volt. Jelenleg pedig a leigázás és kisemmizés végső stádiumában, nyelvi és kulturális jogaiban korlátozva, az államhatalom kényszerének kiszolgáltatva, saját szülőföldjén száműzöttként, szinte megtűrt idegenként kell eltűrnie azt, hogy óriásplakátokon akarják ismét betiltani anyanyelvét az élet minden területén. Amint ezt megtehették 1945 után a benesi dekrétumok alapján a „győztes" nagyhatalmak közreműködésével, és tehetik akár most is, amikor ezeket a dekrétumokat úgy veheti védelmébe a szlovák parlament, hogy sem a világsajtó sem az Európai Unió nem háborodik fel és nem tiltakozik, holott Magyarország esetében már azt is rasszizmusnak festik le, ha egy cigány megver egy másik cigányt, és burkolt antiszemitizmusnak értékelik a nagybankok uzsorakamatainak megnyirbálását! Vagyis a magyarság beolvasztása és felszámolása nem csupán az utódállamok nemzeteinek komplexusos vágya és óhaja volt, nem csak a 14. századtól fokozatosan betelepült és a 18. századtól az északi szláv népcsoportokból nemzetté formálódott szlovákok kisebbrendűségének kompenzációs törekvése az őshonos magyarokkal szemben, hanem egy összefonódottabb nagyhatalmi (világhatalmi) törekvés célja is, amely mögött a pénzvilág urai állnak. Ezeknek az érdekében áll, hogy Európa közepén csak az érdekeiket hűségesen kiszolgáló népek hajbókoljanak nekik, és ne maradjon talpon a mindig rebellis magyar nemzet! Ezeknek az érdekét szolgálta Václav Havel, illetve ezek az erők segítették őt hatalomra, és az ő tanácsadói sleppje szervezte meg azt a privatizációnak nevezett szabadrablást, aminek következtében az ország közvagyonát a nyugati nagybankok szerezhették meg. Ebből profitáltak azok, akik az FMK nevű kormánybérenc magyarok maffiájában milliomosok lettek, mint Világi, Hunčík, Czuc, és ezeknek a vonzáskörében tevékenykedett a hatalmi harchoz szükséges rablóbanda, az elhíresült Pápai klán is. Ezekkel szövetkezett Bugár Béla már prágai képviselői időszakában, mint a szégyenszemre kereszténynek és magyarnak nevezett mozgalom elnöke, majd ebben a konstellációban nyeleték le velük a határozott elvi politizálást folytató Együttélést, amikor (sajnos csak kevés tiltakozás ellenében) egyesültek. Ezzel győzött a MEGALKUVÁS, BEHÓDOLÁS és BEOLVADÁS politikája, melynek élén ismét Bugár Béla jelent meg a maga beszédhibás, nyegle bohóckodásával, ami a cirkuszi szórakozásra vágyó félrevezetett tömeg számára éppen megfelelő volt, holott a háttérben nagyon is húsba és életbe vágó dolgokat sikkasztottak el! És amikor többek előtt is nyilvánvaló lett ez nemzetvesztő förtelem, akkor leváltották onnan is, de a hatalmi játszmában osztogató és fosztogató háttérhatalmak ismét egy jelentős produkcióra kérték föl: felismerve a nyelvéből, hitéből és emberi tartásából kifordult emberek tömegének igényét, létrehoztak egy olyan pártot, amelyik az ilyen félutas, anyagias, törtető és hitehagyott, szlovák iskolákat végzett vagy gyermekeit oda járató jellemtelen és kificamodott ízlésű választópolgárokat szólít meg. Mint kiderült, ez nem volt sikertelen manipuláció! A népirtás ténye immár dokumentált! A beolvadást igazoló Híd párt pedig várhatja a szlovák nemzetállam részéről akár a legmagasabb elismerést is. Talán majd a tagjaik a magyarokat mutogató európai uniós rezervátum gondnokai... Bugár Bélát pedig a somorjai mauzóleumban nézegethetik az evilági és alvilági pénzeszsákok, akiknek busás bevételéhez ennek a személynek a kormányzati tevékenysége nagyban hozzájárult.... míg a rezervátum pár ezer lakója azokat az

időket emlegeti majd, amikor egy millió magyart csatoltak a Párizs melletti terepasztalon létrehozott Csehszlovákiához.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Korcs világnak korcs virágai

Hogyan süllyedhettünk idáig? – kérdezik vádlón, sajnálkozva, kétségbeesve vagy éppen bosszút forralva oly sokan, amikor látják a népszámlálási adatokat, a választási eredményeket, vagy éppen azt, hogy mennyi fiatalnak nem számít sem az anyanyelve, sem a szülőföldje, sem a vallása, de még a szülei sem (mert ez ezzel együtt jár), és vígan elmennek valahová, mindegy, hogy hová, csak el innen oda, ahol valami pénzhez juthatnának.

Nem is töprengenek el rajta, hogy ezt a helyzetet akár szándékosan is elő lehet idézni, meg lehet tervezni, hogy kiürül, lepusztult és elnéptelenedett területen aztán olcsón telekhez, termőföldhöz, házhoz, birtokhoz és becsukott, de működőképes üzemekhez lehessen jutni.

Magyar átok, turáni átok, magyar betegség...! – mondogatják, mert valahol nagyon elhitették velük ezt a szlogent (és más népeknél ugyanúgy) saját magukról. Pedig nekünk nem is kell a szomszédba mennünk, mert a szomszéd már évtizedek óta nálunk lakik. Itt van Szlovákia, amelyről azt hirdetik, hogy mennyire keresztény, mennyi sok fiatal papja van, de a választások idején a fél ország mégis egy ateista, vagyis Istent tagadó szocialista, neokommunista pártot támogatott. Pedig ennek csupán az az oka, hogy a túszok megszeretik az elrablóikat (szaknyelven: stockholmi-szindróma), mert azoktól függ a napirendjük, ételük, italuk, esetleges szabadulásuk, senki másra nem számíthatnak, és ez a függőség, mint a drog, napi létszükségletként kondicionálja ezt a behódoló, magalázkodó, együttműködő, készséges vagyis LOJÁLIS magatartásformát. A kommunizmus negyven éve alatt ugyanis egy látszólagos biztonságérzet alakult ki. Munka volt, ennivaló volt (csak választék nem), s a minimális fizetségét mindenki megkaphatta. S akinek nem tetszett és ezt ki is nyilvánította, ám ezek voltak mindig kevesebben, azokra hamar rásütötte a propaganda, hogy izgága, összeférhetetlen, hőzöngő, vagyis nem a rendszerrel van baj, csupán az elégedetlenkedő nem normális. Aki ugyanis „normális”, az zokszó nélkül behódol, megalkuszik, megelégedetten mosolyog, ragyogó arccal dicsőíti akár szülei gyilkosait is május elsején. Ezt látják, ezt tanulják meg tőle gyermekei, és szép lassan szinte senkinek sem jut eszébe, hogy ezt lehetne másképpen, lehetne jobban esetleg szebben, emberségesebben csinálni. A hatalom persze tudja és tudatosan formálja ilyenné a tömeget, mert ez az arctalanság a rabszolgaság alapkövetelménye: ne legyen nyelve, csak amit a hatalom ad neki, ne legyen istene, mert az hitet, igazságérzetet és gondviselői biztonságérzetet ébreszt, ne legyen nemzete, mert az megtartó közösségi gyökereket nyújt, és nehéz elszakítani. A hatalom konzervkultúrát kínál: egységes adagot mindenből: új neveket, nyelvet, múltat és történelmet, földi paradicsomot, földi isteneket és szenteket, kézzel fogható „szellemiséget”. Csak ezt lehet, ezt szabad és ezt kell fogyasztani! A behódolás megszokássá, a megszokás hagyománnyá, a hagyomány alaptermészetté változott. Így lehet eltörölni egy népet, egy kultúrát, egy civilizációt is akár, de úgy, hogy fizikailag nem kell kiirtani őket sem gázkamrákban sem lassú fagyhalálra vetni őket Szibériában. Ez állítólag nem bűncselekmény, hanem a hatalom gondoskodó szeretete: Hiszen mindenetek megvan! – hirdetik. Pedig már mindenünket elvették, amitől még kereszténynek, magyarnak és embernek nevezhetnénk magunkat: sem szabad nyelvhasználatra, sem magyar szentmisére, sem őseink ősi földjének birtoklására, sem az önrendelkezésre nincs teljes körű jogunk... s talán már esélyünk sem. Mert a kilenc évtizede elszakított magyar nemzetrész hosszú megpróbáltatásai közepette belefáradt az örökös ellenállásba, s a gyökerek, voltak bár nagyon erősek, meglazultak, s a talajból szép lassan elfogyott a tápanyag vagy pedig az aszály miatt satnyult el a sok fiatal hajtás. A hatalom csak a megalkuvó, behódoló, lojális palántákat locsolta, s szép lassan felnőtt egy ilyen együttműködő, hitéből és jelleméből kiferdült nemzedék, amelyre akár hataloméhes pártot is lehet szervezni. Ez volt a kegyelemdöfés: a látszat, vagyis a választási siker azt igazolja, azoknak adott igazat, akik azt vallják, hogy mindenben meg

kell hajolni a hatalom akarata előtt, s jutalmul alamizsnát adnak, s egyszer, talán, esetleg, valamikor, valahol szabadon engednek. Csakhogy a rabságból szabadulók többsége nem tud mit kezdeni a szabadsággal, és így újra, de már önkéntesen a hatalom fogságába kerülnek. Lehet szidni mindazokat, akik ezt a helyzetet meglátták, és vagyonuk, hatalmuk gyarapítására kihasználták a tévelygők tévelygését, az elkorcsosultak tudatlanságát, a jellemtelenek ferde hajlamait. A választás, amit mifelénk demokratikusnak neveznek, nem mondható igazságosnak, mert az igazság nem követeli meg, hogy a többség azt meglássa, felismerje vagy hirdesse is. A Föld gömbölyű volt akkor is, amikor laposnak hitte mindenki. Ezért evilági igazságszolgáltatást várni ebben az ügyben már esetleg csak ábránd, de mint köztudott, hogy talán kilátástalan, de mégsem reménytelen...

Felelősöket keresni sem érdemes sorainkban: akiket megvettek, lefizettek, kihasználtak, azok csak szakadt parasztok a sakktáblán. Ezért inkább azt a háttérhatalmat kellene jobban megvizsgálnunk, amelyik a pénzével szándékosan teremt olyan helyzeteket, amelyekben az emberek feladják emberi értékeiket, lemondanak nyelvükről, hagyományaikról, ősi örökségükről. És még valamit el kell mondanunk: vétkezni lehet gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással is. Az elmúlt két évtized mulasztásait immár ideje úgy elszámolni, hogy a sikkasztók magatartása is kellő fénybe kerüljön, mert különben soha nem fogunk tanulni belőle. Nem az igazságszolgáltatás, hanem az igazság kedvéért, legalább önmagunk előtt tisztázva, hogy legalább a következő nemzedék tudja, lássa és ismerje meg ezt a nemzetvesztő zsákutcát, amely a pusztulás felé vezet.

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

Nem választás, hanem helytállás kérdése!

és miért nem támogathatja egy épelméjű magyar ember a Hidat

Mi lesz velünk? – kérdik sokan.

Mintha most ettől függne a sorsunk. Nos, nem ettől függ, de az önbizalmunk, a hangulatunk, a magabiztosságunk, hogy megmaradunk-e ebben a bábeli zűrzavarban és elanyagiasodott hazuggá tett és szemfényvesztő Bugárbélákkal, Simonzsoltokkal és hasonló jellemtelen nemzetvesztő szolgalelkekkel felbokrétázott világban, az eldőlhet.

Bugárt nekem nem kell bemutatnia senkinek. 22 éve ismerem, de soha jellemes, tisztességes, becsületes emberként nem mutatkozott előttem. Prágában volt parlamenti képviselő, mint a Magyar Kereszténydemokrata Mozgalom elnöke, mert mindig és mindenhol csak elnök tud lenni, és csak az elnöki asztalnál tud ülni, talán még otthon is (de erről inkább ne beszéljünk...). Mindig ellentéteket szított. Prágában, amikor azt terjesztette, hogy a korábban megválasztott magyar frakcióvezető (Duray Miklós) akadályozza a jó együttműködést, akkor Duray félreállt, és egy új szavazás során ismét nem Bugár Bélát, hanem engem választottak frakcióvezetőnek. Ezen ő úgy felháborodott, hogy kilépett a magyar közösségből, és csatlakozott a kormánypárti magyarellenes FMK-hoz, amelyben Világi Oszkár és Sándor Eleonóra vitte a prímet. És azokat a mozgalombéli MKDM-társait, akik nem őrá, a Nagy Egyéniségre, Minden Felvidékiek Örökös Elnökére szavaztak, azokat a pártjából is kirúgatta (egyrészt ezért, másrészt azért, mert meg akarták számolni az MKDM elnökké választásának kongresszusán a reá leadott szavazatokat, mert a nyilvánosságra hozott számadatokat két kézen cáfolni tudták, hiszen többen jelezték, hogy nem rá szavaztak, mint azt kihirdették.. de szavazatellenőrzésre nem lehetett nála akkor sem és később sem számítani... (Magyar Ferenc, Novitzky Béla, Szőcs Ferenc és Varga Olivér mehettek a búsba, illetve csatlakoztak később Popély Gyula Néppártjához...). Bugár Béla volt a legfőbb elszabotálója az 1994-es komáromi nagygyűlésnek is, amikor lehetőség nyílott volna az önrendelkezés szélesebb formájára. ITT MUTATTA MEG, HOGY EGY MEGALKUVÓ, BEHÓDOLÓ, JELLEMTELEN ÉS PIPOGYA ALAK... csakhogy a népnek cirkusz kell, ahol a bohóc a legfőbb attrakció, hát erre aztán nagyon is alkalmasnak bizonyult... nevetségessé tette szerepléseivel nem csupán önmagát, hanem az egész felvidéki magyarságot az ő magatartása után megítélve úgy látják, ahogyan azt Slota hirdeti rólunk: egy tehetségtelen, mindenbe beleegyező, bohóckodó és alamuszi jellemhibás jelenség, aki csak játssza, hogy ellenáll, de közben azt sugallja, hogy a felvidéki magyarok rövidesen mind beolvadnak ellenállás nélkül a szlovák nemzetbe, amely ezer évvel a magyarok után jelent ugyan meg a Kárpát-medencében, de 300 év óta egyre nagyobb teret követel magának.... és meg is kap ilyen Bugároknak és Hidas, vágóhidas kollaboránsoknak köszönhetően. Szóval ezért nem léptem én be 1998-ban az MKP-ban, mert ilyen alakokkal egy csapatban lenni annyi, mint megtagadni az Istent! A magyar nemzet nincs megosztva a Felvidéken! Csupán lefizetett bérencek által hátráltatottak sokan abban, hogy világosan lássák helyünket, helyzetünket és valódi céljainkat. Hagyták magukat félrevezetni. Velük nincs nagy baj, csak világosságot kell gyújtanunk számukra. A kollaboráns söpredékkel viszont ideje már alaposan elbánnunk. Nem barátkozni, nem együttműködni, nem beszélni, nem nyilatkozni, nem együtt szerepelni velük! Nem olvasni és vásárolni lapjaikat (Új Szó, Vasárnap, Parameter)! Mindössze néhány tucat sátáni szolgálatba szegődött gazemberről van szó. A többiek megtérnek aztán maguktól is, ha meglátják a báránybőr alatt a farkasok igazi szándékát: vagyis a magyar nemzet beolvasztását, elvesztését, és a térség gazdasági kiszolgáltatását a nemzetközi cionista nagytőkének! Bugár Béla az elmúlt 20 évben végig pártelnök volt: ez idő alatt 110 ezerrel csökkent a magyarság létszáma, amiért a

szlovákok nagyon hálásak neki, hiszen ezért is futtatják gyakran a szlovák TV műsorokban, hogy a kedvükben járjon, ő pedig pöffeszkedhessen az elnöki trónusán!

Most választások lesznek a Felvidék megszállt területén: Számunkra ez nem választás, hanem helytállás kérdése!

Mihályi Molnár László, Szepsi-Felvidék

A féregirtás hiányosságairól

„Csontokat rágunk a kutyaólban?”

Sokan emlegetik mostanában, hogy jobb volt a „szociban”, mások pedig arra panaszkodnak, hogy annak a kornak a haszonélvezői és rettegett hóhérai most is vígan élnek a lopott vagyonukból, miközben a kisemberek lassan nincstelenekké lesznek. Nem értik, mert nem érthetik, és nem érthetik, mert a történéseket háttérből alattomosan irányító erők, szabadkőműves páholyok bankárjai nagyon is jól tudják, hogy miként kell homályban, ködben, kábulatban és ámulatban tartani azt a világot, amelyet csődbe juttattak, hogy olcsón felvásárolhassák, s miután megszerezték, az ott élőket alázatos rabszolgává kell tenniük, azt is biztosítva, hogy ne zajongjanak, ne panaszkodjanak, illetve, ha lázadnak is jogos felháborodásukban, akkor lehetőleg egymást verjék és gyilkolják, ne pedig a helyzet valódi okozóit!!! Ennek szolgálatában áll az általuk felvásárolt vagy bérelt reklám, TV, rádió, szekta, zöld-kék-sárga stb. párt... és lassan már az igazságszolgáltatásnak nevezett berezeltetett bíróság, kormány... és az emberek lassan már az egyházak felé is aggódva tekintenek, hogy vajon az Evangélium hirdetői vajon hiszik-e még, amit mondanak, s úgy élnek-e, ahogy hirdetik!?? ...hiszen rang, pozíció, prémium, üdülés nekik is juthat... s a csábítás nagy (hiszen a cionista ügynökök feladatul kapták a keresztény egyházak belső szétzilálását is erkölcsi botrányokkal, gazdasági visszaélésekkel stb. ügyek szellőztetésével...).

Egyik lerágott csont, amivel ingerelni tudják a közvéleményt, az ügynöklista, s nem veszik észre, nem az megzsarolt vagy lépre csalt besúgó ügynököket kell először leleplezni, hanem a tartótiszteket, a hivatásos pribékeket és a rendszer működtetőit, a kínzások és tömeggyilkosságok kiagyalóit ...Kádárt, Apró Antalt, Biszku Bélákat, és látnunk kell azok szellemi és vagyoni örököseit az MSZP-ből, SZDSZ-ből, LMP-ből kisugárzó, máig aktívan fertőző gócokat...

Mihályi Molnár László

Lópusztulás a sörös gőzben Kallignyomigrádnál napalmtámadás után

Avagyis mit tapasztalunk már évtizedek óta az idióta gyarmatbirodalomban, kelj fel vidéken, ahol immár gyepmester kerestetik?

Költészet címén hamis szirénhangok semmitmondó és lélektelen ömlengése, mekegése, dadogása és nyögdécselése csábítja a világtalan hajósokat a pöcegödrök ingoványába, amit ezek az önjelölt bohócok irodalomnak neveznek és neveztetnek a szellemi hajléktalanok olyan bértollnokaival, mint Cicómica Szartamica Barakovics Agyalá Gyula.

A tetemes pénzen élősködtetett Nagykan Napé Szennykiadó évek óta próbálja elhitetni másokkal és önmagával is, hogy roggyant és perverz fantáziájuk végbéltermékeire rá szabad sütni a költészet emblémáját, de a parnasszusi színvonal helyett eddig csupán az ásóbékák pincéjében kotorásszák a dínótrágyát. Az álirodalmi álkiadó álkritikusai által a maguk teremtette posványában dagonyázva és az alkoholgőzzel hajtott lélekvesztőik koszos fedélzetén a füstgyertyákkal támasztott ködben azt hirdetik, hogy már a felhők felett röpülnek Parnasszus felé. A kapitány egy barakklakó gyászos lóparaszt, aki paramételyezi a környezetét, hogy észre ne vegyék agyabillent szellemrontó sikkasztásait, amiben az orrán szart a micamaca cicamica segédkezik, hogy ősrégi sátáni ihletettséggel gyakorolják a léleknyomorítás fennköltött kaliberális elhomályosítását. „Újbirodalmi Élet” feliratú Patyomkinóljaikból kikászálódva röfögve szórják hamis gyöngyeiket a sohasemmitnemértő, de jó pénzért, rangért, dákóért és mindenpapírraszartért rajongani tudó, bepörgetett naiv csápolók zsongó, nyüzsgő és sikítozó kondája elé, ahol a döglegyek zenekarának magasztos izgatása közepette gerjesztik magukból a mintahirodalom minthaverseit, mintharegényeit és minthaez valakitisérdekelne tanulmányait. Mintha a homokveretes nyomdafestéktől máris irodalommá változna az a maszlag, amire lomha képességeik és silány fantáziájuk felmagasztalja őket. Ez a „művészi termékenység” a hasonneműek fülledt családi idilljére emlékeztet, mert a sok kínlódás és „szenvedélyesség” végeredménye csak az a nyamvadt végbéltermék lesz, amit iskolákkal, könyvtárakkal és miniszteriálisan támogatott kalapítványokkal vásároltatnak fel. Lapítványból pedig tetvek és csótányok formájában akad közöttük bőven... Ez a saját belterjes parazitológusaik által kimunkált posványos mocsári „felhőjáték” máris a sivatagi jégpályareklám szükségszerűségét előfeltételezi, bár ez a Nap nem több, mint viaszgyertyák pislákolása a föld gyomrában körbefutó alagútban, amelynek sem bejárata, sem kijárata nincs. Ám, ha netán valami repedésen át mégis valami természetes napfény szűrődne be ebbe a „modern, korszerű és büszkemeleg” rendszerbe, akkor azt máris megbélyegzik, megvádolják: elavultsággal, maradisággal, klerikális reakcióval, szélsőséges nacionalizmussal vagy fasiszta csökevénnyel és hóléklausztrofóbiás kitalációval. És a rést azonnal betömik pénzeszsákjaikkal vagy szennylapjaikkal, amelyekből gátlástalan mohóságuk féltékeny dühe és lelkük mocskának bűze árad.

S mivel eddig a nyomtatott árukon nem kötelező feltüntetni a káros anyagok jelenlétét és mennyiségét, ezért sajnos ettől a bűztől és mocsoktól a NATO legkorszerűbb gázálarca vagy sugárvédő köpönyege sem ment meg minket, ha idejében el nem takarítjuk egy gyepmesterrel az egészet.

Csepürágó Tódor, Kárpáti Harsona

Narancslekvár és tehénlepény

Bár a HIDMOSTBUGÁRAZÚR csőcselék pártocska azt szeretné elhitetni velünk, hogy ez egy ősi magyar étel, de ezt a kotyvalékot nem magyar ember gyomra számára ötlötték ki. Mégis vannak nem is kevesen, akik buzgón szagolgatják, nyalogatják, kóstolgatják. Természetesen a magyarok pártjában korábban elszabotáló elnöki feladatot ellátó falkavezér nem ezzel él, mégis ezt szeretné felzabáltatni nem csupán elbambult és agymosott híveivel, akik természetesen mind alacsonyabb intelligenciával rendelkeznek, mint ő, tehát simán száz alatt, hanem az összes felvidéki elszakított magyarral is. Hogy miért, azt majd a bankszámlájától kérdezzék meg, de hogy mi lesz az eredménye annak, ha az ilyen gerinctelen emberek százmilliós költségvetéssel nyomatott kampánya sok áldozatot szed, azt sejthetjük: Fico, Meciar és Slota és az összes soviniszta kriptobolsevik örömünnepe. Erre vágynak már kilenc évtizede, amióta elrabolták (számukra a franciák és a bankok) a Felvidéket. Azon versengenek, ki ássa meg jobban a magyarok sírját, de eddig csak egy vakondtúrásnyira jutottak. Ettől annyira dühösek minden miatt: kettős állampolgárság, autonómia, Trianon... hát ha majd még megtudják, hogy ezek után már csak a teljes körű önrendelkezés jöhet számításba, vagy a MINDENT VISSZA!

Az első gyanús jel akkor mutatkozott, amikor kezdték felvásárolni a narancssárga festéket, mert a báránybőrt ilyen színűre szokás festeni húsz év óta a vörös helyett Kelet-Európában. Azt is tudhatjuk, melyik bankház ad hitelt ilyen festékre, aztán majd uzsorakamatostul kel visszaperkálni: s ha nincs miből, akkor el kell kótyavetyélni a nemzeti vagyont: vasutat, villanyerőművet, nagyvállalatokat, egészségügyet, ásványi kincseket és még az ivóvizet is. Láthattuk eddig is, miként csinálják. Ám a rozsdás hidat hiába mázolják be ezzel. Valahogy nem sikerül járhatóvá tenni, mert a sivatagban nincs is szükség hídra!

Marad az utolsó esély: a narancslekváros tehénlepény! Ezt érdemlik mindazok, akik ezt a csődtömeget támogatják. Méltó jellemükhöz, ízlésükhöz, mentalitásukhoz.

Jó étvágyat a roggyant híd alatt!

Csepürágó Tódor

Egy költemény sorsunk árnyékos feléről

Gál Sándor nyolcvanadik születésnapjára. Született Búcson, 1937. november 29-én.

Gál Sándor: Távolodók

mennek
egyre csak mennek
szemükből kihullnak
a tetők
a temetők
kifordul utánuk a csend
az ajtók száján
kifordul utánuk
a küszöb a kapu
és a sötét kapubálvány
az udvart mögöttük
papsajt útifű növi be
lüktet benne zölden
az üresség szíve
kutak mélyén meghal a forrás
beléomlik pár ölnyi agyag
magával rántva a kútkávát
minden percben valami kettéhasad
üveg deszka út tűzhely kemence
s mintha minden félrész
a távolodókkal menne
mindennap
kevesebb a szó kisebb a lélek
s egyre csak mennek
mennek a tájak a vidékek
síkságok vonulnak
dombok döcögnek
a folyópartok kettétörnek
és száll a semleges ég
az elmenőkkel
az öntudatlan vétkezőkkel
a nyelvük vesztett tétovákkal
akik csak mennek egyre mennek
akik egyre csak távolodnak
önmagukból is kitántorognak
apáik szavát elfelejtik
tegnapjukat rejtve rejtik
néz utánuk küszöb kapu
néz a sötét kapubálvány
s kifordul az emlékük is
a megnémult ajtók száján

A költői egyéniség egyik fokmérője, hogy mennyire tudja meglátni, felismerni, érzékelni közössége sorsát, és hogyan tudja ezt költői eszközökkel a saját egyéni létének, sorsának részeként láttatni és érzékeltetni. Gál Sándor egész életműve ennek bizonysága, ezért nem lehet költészetét elvonatkoztatni attól a társadalmi közegtől, amelyben művei megszülettek. Azon túl, hogy egy korszak élethelyzeteiben lehetséges emberi magatartásformákkal és érzésvilággal való azonosulásra vagy együttérzésre ösztönöz, alapállása mindig az örök emberi értékekben gyökerezik. Vagyis ez az Érték a Mérték, amihez képest viszonyítható minden egyéb. Gál Sándor költői nagyságát az mutatja, hogy nem szakad el, nem is akar elszakadni ettől a Rendtől. Bár akadhatnak oktondiak, akik ezért talán túlhaladottnak vagy konvenciálisnak bélyegzik, de ennek a költészetnek a modernitását (korszerűségét!) éppen ez adja, hogy fel meri és fel tudja vállalni a gyökerekhez való visszatérést. Sajnos az értékválsággal küzdő korunkban már ehhez is bátorság kell.

A költő és motivációs tere:

Gál Sándor egész életművét átszövik a XX. századi magyar nemzeti és emberi sorskérdések, sorstragédiák, amelyek árnyékként vetültek már gyermekkorára is a harmincas évek Csehszlovákiájában egy színmagyar településen, majd a világháborús viszonyok a két tűz közé került faluban, és később a hatalom által felszabadulásnak nevezett teljes jogfosztás korszaka, a magyar nyelv és a magyar oktatás teljes tilalma, a magyarverések, kisemmizések, vagyonelkobzások és deportálások idején.

Ennyi megfélemlítés után csodának tűnhet, hogy az engedményeket követően még valaki vállalni merte magyarságát. Ám nem csupán néhányan, hanem néhány százezren merték, talán a kisemmizettek fele, mert a józan ész és az ősi ösztön is azt diktálta, hogy aki feladja édesanyja nyelvét, hitét, szokásait, az kivetkőzik emberségéből is. S ha a másik oldalról nézzük, akkor százezrek voltak, akik mégis megtették ezt, mert a hatalmi kényszer és a húsos fazekak ígérete megzavarta mindkét tájékoztató iránytűjüket: az észt meg az ösztönt is. S mire észbe kaptak, gyermekeik lelkét már eladták idegen szellemek kísértetének.

De *vajon megtörheti-e a költészet az önkényes megszálló hatalom gőgjét, és visszaadhatja-e a kisemmizettek önbecsülését?* – ez a kérdés nagyon ősi, s bár a racionális gondolkodók mindig azt válaszolják, hogy ez illúzió, de egy valódi költő talán mindig azzal a hittel ír ilyen verseket, hogy a szó egyszer cselekvő erővé nemesül. Petőfi és Arany, Ady és József Attila is ezt vallotta: az igaz szó soha nem hiábavaló!

A vers gondolatvilága:

A versben egyetlen szó utalás sincs arra, hogy mikor, hol és kiket érintenek a nyomasztó és tragikus kijelentések. Csak egy folyamatos, szűnni nem akaró értékválságot, értékvesztést vetít elénk, ahogy a „távolodók” elhagyják, elvesztik, megtagadják emberi teljességük lényeges elemeit: az otthont, a szülőföldet, s ezzel együtt az anyai szót, emberi tartásukat, közösségi örökségüket.

Szerkezetileg a vers egyetlen hosszú (központozás nélküli) gondolatsor 41 sorba tördelve. Nincs kötött ritmusa, de balladisztikus hangneme és egyre erőteljesebben magával sodró képsorok zuhataga emeli a prózai megnyilatkozás fölé. Egymással összecsengő, rímelő szakaszok erősítik fel mindezt, segítve egyben a gondolatsorok tagolását is. A képek dinamikáját az igék (igenevek) jelenléte határozza meg: *mennek, mennek, kihullnak, kifordul, benövi, lüktet, meghal, beleomlik, magával ránt, kettéhasad, mennek, mennek, vonulnak, döcögnek, kettétörnek, száll, elmenők, vétkezők, nyelvük vesztett, mennek, távolodnak, kitán-torognak, elfelejtik, rejtik, néz, kifordul, megnémul.* Ezek a szavak önmagukban is tragikus

veszteséget sugallnak. A fizikai elvesztés után az emlékezés és az emlékezet sorvadása indul el, de arra nem utal a költő, hogy mindez minek a következtében jön létre, hogy talán erőszak, parancs, kényszer, csábítás hatására történik avagy önkéntes lemondásról van szó. Az eredmény tulajdonképp ugyanaz: a szülőföld elnémul, a nép szétszóródik, a hovatartozás semlegesül („száll a semleges ég / az elmenőkkel /az öntudatlan vétkezőkkel"). Akármi hatására is történik, de a vétkezők cselekedeteinek következménye bűn: a kiüresedés, az önmegtagadás, az alapértékek elhagyása. Önbecsülésük elvesztése miatt a valakiből senkikké lesznek, akik ezt a magatartási modellt örökítik majd át utódaikra, és akkor mivé lesz utánuk a világ. Ezt már csak a vers végéről is hiányzó sok felkiáltójel és kérdőjel helyett lehetne megfogalmazni, mert maga a helyzet üzeni, hogy *micsoda világ vajon az, ahol ez megtörténik, megtörténhet...*

A leírt szöveg az által is emelkedik költeménnyé, hogy az egymást követő képsorok önmagukban is érzelmi indulatokat gerjesztenek. Az elhagyott (megtagadott, elvett vagy elvesztett?) szülőföld, ahogy „kihullnak szemükből a tetők, a temetők", vagyis az élők és holtak otthona, ahol már sem élni sem halni nem lehet többé, majd ennek az eltűnő, elvesző világnak a pusztulását tárja elénk minden részletével: a megnémuló ajtók, a kutak mélyén meghaló forrás, az üres ház, az elgazosodó udvar. A fizikai pusztulás mellett azonban sokkal mélyebbre szánt az emberi értékvesztés terén: „minden percben valami kettéhasad", „kevesebb a szó, kisebb a lélek", „a folyópartok kettétörnek". Az elmenők, az eltávolodók, az önmagukból is kifordulók meg nem szűnő rémálma vagy lelkiismeretfurdalása, hogy amit elhagytak, az már csak emlék, de a valóságban nincs többé, és a semleges tehetetlenség állapotában valójában az emberség és elembertelenedés mezsgyéjére érnek, amikor már az is feledésbe merül, ami eddig megtartotta ezt a népet. Végül a költői kérdés síkjában személyesülnek meg az elhagyott otthon tárgyai, amelyek megnémultan nézik az értékeiket veszni hagyó embereket, mintha még az egykor otthont adó ház részei is magasabb erkölcsi rendet képviselnének azzal, hogy ott maradnak, ahol eddig is voltak. Ám ahol az ajtó és kapu nem funkcionál többé, nem fogad be és nem véd meg, mert nincs kit, mert odabent minden üres, ahol már sem keresztelőt nem ünnepelnek, sem halotti tort nem ülnek, ott nincs folytatás, nincs jövő többé. Emlékezés sincsen, mert nem maradt emlékező:

„néz utánuk küszöb kapu
néz a sötét kapubálvány
s kifordul az emlékük is
a megnémult ajtók száján".

A költő fenyegető, fájdalmas és kétségbeesett üzenete ez a költemény, mert saját fajtája, saját népe sorstragédiáját láttatja, annak menekülését a megaláztatások és megfélemlítés elől, bűnbeesését a sátáni csábítások hatására, önpusztító önfeladását a vélt vagy valós anyagi előnyökért. Az már csak filozófiai találgatás, hogy az erőszakkal megnyomorítottaknak még marad erkölcsi joguk az ellenállásra, még követelhetnék (ha eszükbe jutna) jogos örökségüket, de akik önként mondtak le értékeikről vagy kótyavetyélték el emberi jövőjüket, azoknak már sem joguk, sem esélyük a megtérésre..... vagy talán mégis?

Ítélet ez a költemény azok fölött is, akik erre a sorsra terelték, kényszerítették, juttatták vagy csábították az embereket.

Már pedig a Felvidéken a XX. század folyamán (de napjainkig hatóan) bőven találunk példát erre a példázatra, mert a megszálló önkényes hatalom kezdetektől fogva módszeresen akarta felszámolni az itt őshonosan a szülőföldjén élő magyar közösséget, hogy önigazolást nyerhessen arra a hazugságra, aminek alapján ezt a földet megkaparinthatta. A szervezett asszimilációs program mellett a megcélzott népesség egy része úgy „okult" a történtekből, hogy el akarták kerülni a megszégyenítést, és elköltöztek vagy pedig gyermekeiket már nem

anyanyelvük szerinti oktatásban részesítették, amelyről már a statisztikák is kimutatták, hogy ennek eredményeként a követező nemzedékben legfeljebb már csak néhány ezreléknyi óhajtja megőrizni nagyszüleik kulturális, nemzeti örökségét. A negyedik nemzedékben már teljes asszimilációt lehet tapasztalni: szinte magasabb a beolvadási arány, mint az idegen országokba költözöttek soraiban.

Ha pedig ez valahol megtörténhet, ott nem beszélhetünk kiegyensúlyozott emberi viszonyokról, és a törvénykezés legfeljebb csak karikatúrája lehet a demokratikus jogrendnek. De mit is várhatnánk ott, ahol a kisemmiző benesi dekrétumokat az ország törvényhozása helyezi védelem alá....

A költő pedig várja a csodát, mert saját fegyverével csak ennyit tehet, ami nem kevés: fényt gyújthat a szellemi elsötétítés idején is, esetleg ennél is nagyobbat, „valami nagy-nagy tüzet” rakhat szóból, érzésből, gondolatból ... hogy megérezzük, felismerjük a világ valódi arcát, és megláthassunk egy lehetségest, amely tisztább és igazabb.

Forradalmak vagy véres éhséglázadások?

(a történetírásokból hiányoznak nagy átverések és agymosások, pedig jó lenne ezekről is többet megtudnunk)

A kommunizmus a katonai hódítás után a lelkeket is uralni akarta úgy, hogy kiirtja, elpusztítja az emberek hitét, elszakítja őket mindattól, ami eddig emberi értékeiket is védte és megtartotta, hogy aztán kiszolgáltatott baromként szolgálatkész alattvalókká tegye őket. A lelkek kifosztása és kiüresítése részben sikerült is, főleg ahol hosszabb ideig garázdálkodott a vörös fenevad, de az anyagias materializmus sehogy sem tudta a lelki tartalmakat helyettesíteni. Nem csupán üresen álló gyárépületeket, de értelmi szellemvárosokat is hagyva maga után.

Ugyanez érvényes a gazdaságközpontú, haszonelvű liberalizmusra, amely látszólag egyéni szabadságjogokkal kecsegtet, de éppen az egyéniség kibontakozásától (kiteljesedésétől, az élet teljességétől) fosztja meg az embert azzal, hogy téveszméivel az emberi alapértékeket kérdőjelezi meg: a családot, mint a társadalom alapegységét, a nemzeti kulturális identitást, az istenhitet és az üdvösség reményét. A liberális aknamunka lényege, hogy legtöbbször nem fegyveres erőszakkal, hanem a gazdaság fölötti hatalom megszerzése révén anyagi csábítással önfeladásra ösztönöz. Persze ennek az a kulcsa, hogy gazdasági káoszt teremtve (gazdasági válság, háború) kisemmizze a tömegeket, amelyek lázadásokkal, polgárháborúval próbálnak ebből kiszabadulni, és saját maguk választanak maguknak (azt hiszik szabadon) egy új rendszert, de csak abból választhatnak, amit előtte sanda módon eléjük toltak. Amint egykor a francia vagy oroszországi tömeggyilkosságok idején tették, amelyekről a mai napig azt hirdetik, hogy forradalom volt.

Pedig tulajdonképpen csak egy jól előkészített, és provokátorokkal és ügynökökkel jól időzített éhséglázadás volt mindkettő. Az éhező és kétségbeesett tömeg bárhol, bármikor, bármi ellen felláz ítható, s ha jól felkészített ügynököket állítanak a megmozdulások élére, akkor a korábbi rend hatalmi gépezetét ügyesen le lehet cserélni, s a hullahegyeket el lehet tüntetni. Ezekről a lemészárolt tízezrekről vagy milliókról persze a „forradalmak ünneplő néptömegei” mit sem tudhattak akkor. És a „szervezők” gondoskodtak róla, hogy erről később se legyen szó. Már csak az a kérdés, hogy napjainkban vajon még miért emlegetnek nagy francia forradalmat és nagy októberi szocialista forradalmat, holott csupán egy véres hatalmi puccs volt mindegyik, amelyekben az előző rendszert tömeggyilkosság árán fosztották meg politikai és gazdasági befolyásától csak azért, hogy egy kapzsi pénzügyi csoport kezébe kerülhessen az irányítás. És a piszkos munkát közben a felhergelt szerencsétlen együgyűekre bízták, akikkel elhitették, hogy a nemesség, a papság és a gazdagok felakasztásával az ő sorsuk majd jobbra fordul. Az új hatalom arról is gondoskodott, hogy esetleges panaszaikat soha el ne mondhassák, az többiek pedig már ezek elrettentő példáján „okulva” szólni sem kívántak, s talán még az előzőeknél is rosszabb sorsuk lett.

Ezek után már ideje feltennünk a kérdést, hogy 1989-ben vajon mi is zajlott le Kelet-Európában? Mi akartunk csatlakozni a nyugathoz, vagy a nyugat akart magához csatolni minket azért, hogy olcsón felvásárolja az állami vagyont, vagyis az itt élő nép tulajdonát, és saját befektetési területévé, piacává, és leginkább szemétlerakatává tegye a kommunizmus alatt gazdaságilag lepusztított, de valójában nagy emberi erőforrásokkal rendelkező országokat?!

„Elmentek a tankok, megjöttek a bankok!” – mondták sokan, gengsztervált ásnak is nevezve azt a Nagy Átverést, amit a fejünk fölött eljátszottak, miközben mi is elhittük, hogy „bársonyos” és „forradalom”, pedig csak egy előre jól megszervezett szemfényvesztés szemlélői és naiv áldozatai voltunk. És mi ismét a romok alatt vagy a romok alól kimászva próbálunk talpon maradni. Sem az emberi értékrend, sem az önrendelkezési jog, sem a benesi dekrétu-

mok eltörlése, sem az anyanyelv szabad használata... Van viszont többpártrendszer, szabadon elbolondított tömegek által megválasztott parlament, van társadalmi szakadék és egyirányú forgalmú híd, vannak nagyáruházak, árubőség, koleszterinszint, melegfelvonulás és globális felmelegedés, Malina Hedvig és magyar szurkolók félholtra verése, valamint migráció és térerő.

Harminc éve még alig reméltem, hogy egyszer megélhetem a szovjet birodalom felszámolását. Arra viszont még kevésbé számítottam, hogy az Európai Unió liberális önkényét éppúgy utálni fogjuk, mint a moszkvai kommunista diktátorokat és helyi megbízottjaikat, és hogy Jézus keresztjét majdan csak egy nagyhatalom képviselője vállalja fel, az pedig Moszkvában székel...

Feltámadás a Felvidéken?

Történt nem is oly rég, hogy a *Magyar hiszekegy* szerzőjének szülőfalujában egy helyi kezdeményező javaslatára megkoszorúzták a költőnő szüleinek sírját és egy kis megemlékező műsort is rendeztek. Meghívták a leszármazottakat Magyarországról, akik koszorút is hoztak magukkal, rajta magyar és szlovák trikolór szalagokkal. Mondhatom, elszörnyülködtünk körülötte, de a díszvendégek egyike, lakhelyén talán még képviselő testületi tag is, megmagyarázta (a kádárista rendszerben elmélyített megbékélési jelszavakból és a közelmúlt liberális propagandájának nemzetvesztő szlogenjeiből okosulva), hogy hiszen ez itt már Szlovákia, és a helyi szlovákok érzékenységére is tekintettel ezt békejobbnak szánták... A helyi óvodás és iskolás gyerekek műsora szlovák volt, s arról énekeltek, hogy milyen csodás a szlovák haza. A magyarországi testvértelepülés csoportja egészséges jobbikos érzülettel és gitárkísérettel sólyomszárnyakat emlegetett, a mi kórusunk pedig Szabados Béla megzenésítésében adta elő négy szólamban, hogy *„Hiszek egy istenben, hiszek egy hazában, hiszek egy isteni örök igazságban, hiszek Magyarország feltámadásában..*” Közben Sziklay Szeréna márvány emlékművére a hálás utódok elhelyezték a szlovák trikolórral megspékelt koszorút...

Vagyis egyesek elgondolása szerint Magyarországnak Szlovákiaként kellene feltámadnia? Mindezt a tolerancia, a megbékélés és a mások iránti tapintat jegyében, ahogyan a liberális lélekdaráló gépezet megkívánja? Csak azért, mert közel egy évszázada ezt az akkor még színmagyar területet Csehszlovákiához csatolták, majd 1945-ben a falu egy részét elhurcolták, s helyükre tótokat telepítettek, majd a jogfosztás valamint a kommunista és nemzeti elnyomás ideje alatt a betelepültek akarata érvényesülhetett? A megnyitott szlovák iskolába csábították a magyar nebulókat. Mert a korábbi zsellérfalvakban, a cselédek leszármazottaiban tovább él a szolgalelkűség, ami azt diktálja, hogy mindig az erősebbet, a nagyobbat, a hatalmon lévőt kell szolgálni. Csak kivételesen, néhányan jártak (kuruckodva) egy messzebbi településre, ahol volt magyar iskola. A szlovák iskolát végzettek viszont már szlovák házastársat keresnek maguknak, hogy ennek a „szégyenletes, fasiszta és primitív” népnek (amint a történelemoktatás megmaradt agyukban) a nyomait is eltüntessék, s természetesen a gyermekeik már büszke szlováknak vallják magukat. Akár a Szlovák Nemzeti Párt elnökévé is válhatnak, mint a jelenlegi helyzet is példázza.

Csak néhány, de egyre kevesebb megszállott reménykedő szervez még itt magyar rendezvényeket, hogy hátha, talán, esetleg mégis van értelme megőrizni azt a kincset, amiért eleink gyakran életüket is adták.

Hamupipőke megszabadítása

„Fut velem egy rossz szekér, utána mintha jajszó szállna...”
(Ady)

Bevezető indítékok

„Fogadj fiadnak, Istenem, ne legyek kegyetlen árva...” – írta az árvaházakat és kegyetlen mostohaszülőket is megjárt József Attila, akinek kicsi korában duplán kijutott mindenből, amitől egy gyermeket meg kellene kímélni, és látta, hogy az árvaságban érzéketlenné és kegyetlenné válhatnak azok, akik nem tudnak senkiben és semmiben megkapaszkodni, és vagy mások vagy önmaguk ellen fordulnak kitaszított és kiszolgáltatott helyzetükben. Sajnos azt tapasztaljuk, hogy egyre több fiatal nő fel csonka családban vagy az elvált szülők között őrlődve, amit úgy élnek meg, mint az árvák, hogy nem kellenek senkinek. Ugyanezt érzik viszont azok is, akiknek ugyan a szüleikkel élnek, de azok a napi anyagi hajsza mellett (hogy úgymond meglegyen mindene a családnak) nem figyelnek rá, nem törődnek vele. Pedig lenne kapaszkodó, remény és esély a kilábalásra, ha meghallhatnák Jézus hívó szavát, de ezt a modellt már sem a szülőktől s lassan már a nagyszülőktől sem kaphatják meg. Aztán csak a panaszokat halljuk, hogy így a társadalom, úgy a felgyorsult élettempó, meg pszichomotorikus nyugtalanság, rendetlenség, vandalizmus, erőszak, alkohol, narkó... Holott az emberiségnek van legalább kétezer éves tapasztalata a menedékre, de ha valaki az istenhit élményét és Jézus szeretetét akarja kínálni erre a helyzetre, akkor bigottnak, maradinak, szélsőségesnek, megosztónak és még ki tudja milyennek bélyegezik... erre is van tapasztalatunk. Mégsem adhatjuk fel azt, hogy tisztán lássuk sebeinket, és megtisztítva bekötözhessük azokat. Legalább esélyt adva a gyógyulásnak.

A hit és a vallás szükségszerűsége

A vallás, amelynek az Istenben, Isten létezésében és természetfölöttiségében való hit az alapja, azt jelenti, hogy kapcsolatot tartunk a lét emberfölötti körével, elfogadva annak teremtő és mindenható voltát és rendjét. Hiszem és vallom! – mondja magában vagy hangosan a közösségében a hívő vallásos ember. Ez a kapcsolat, ha nem szakítjuk meg, örökkévaló, mert a lélek halhatatlan. Az anyagi test elenyészik, visszatér az anyagi világ élettelen formájába, körforgásába: lebomlik, átalakul, felszívódik. A lélek azonban nem evilági, s a mi anyagi világunk dimenziójával nem mérhető, mert az isteni dimenzióban a létezésnek viszonyai nem értelmezhetőek a biológia törvényeivel. Olyannyira más ez a lelki létezés, hogy megértése talán éppoly nehéz, mintha az ősembernek azt akarnánk elmagyarázni, hogy amit a vetítővásznon vagy a képernyőn lát, az nem a valóság, hanem csupán a valóság rögzített és elektromos berendezésekkel reprodukált képe, s még nehezebb lenne azt felfognia, hogy egy térhatású holografikus kép szintén csak virtuális valóság: úgy hat ránk, mintha valóság lenne, de csupán kép. Pedig az embernek az a vágya, hogy minden természetfeletti erőt anyagi valóságként jelenítsen meg, az nagyon ősi tulajdonsága. Ezért tárgyiasult például szobrokban és képekben az az Isten, akit nem tudtak csupán lelki jelenvalóságként elfogadni. (ennek eredménye lett a bálványimádás, amikor a valódi Isten helyett már csak a tárgyat imádták) Pedig a hit alapja, hogy nem érzéki (szemléleti) valóságként, hanem lelki, szellemi, kozmikus és transzcendens valóságként fogadjuk el, de azt is tudatosítva, hogy ez a dimenzió, vagyis a lét emberfölötti köre, be tud lépni a mi dimenziónkba, és hatása érzékelhető valóságként jelenhet meg. Matematikai hasonlatként úgy értelmezhető, hogy az egydimenziós pont csak a síkban tud elmozdulni, de a térben nincs értelme, mert nincs kiterjedése, vagyis a pont a teret nem ismerheti. Ha tehát nem ismerhetjük a magasabb szinteket, akkor az ottani jelenségekről

legfeljebb metaforáink lehetnek, amint az elektromosságot még nem ismerő emberek elképedtek Jedlik Ányos „forgony” nevű találmánya láttán, amikor külső segítség nélkül egy tárgy csak úgy forogni kezdett, pedig ma már tudjuk, hogy ez volt az első villanymotor. Persze az Úr is látta és tudta, hogy a sárból, porból és hamuból felemelkedő embernek szüksége van arra, hogy meglássa sorsát és megőrizhesse reményét, értelmet leljen élete számára, mivel ismeretköre egyre tágult, de ez a tudás a hitét is megingatta. Ezért küldte el az Úr a fiát, Jézus Krisztust, hogy a feltámadás esélyével örömteli reményt adjon az evilági létünkben. Kétezer éve már! Mégis újra meg újra kátyúba kerül a történelmünk, ahonnan újra meg újra kapaszkodunk kifelé... de Krisztus nélkül már ennek sem lenne értelme, mert az ő útmutatása a példa a megmaradásra. Ne menjünk messze, csak vegyük példának az ezer éve el nem tiport keresztény magyar nemzetet Európa háborúinak útkereszteződésében...

Korkép és kórkép

Érdekes módon a XX. században minél többet ismertünk meg a természeti, fizikai világ titkaiból, annál többen szakadtak el az egyháztól, vagyis megszakították kapcsolatukat Istennel. Úgy gondolták, hogy az egész világ megismerhető a természettudományos törvények feltárása révén, és ezért uralható a műszaki találmányok által. Így történhetett meg, hogy még az iskolában is azt tanították, hogy az ember vagy tudományos világnézetű vagy pedig vallásos lesz, mintha a kettő kizárná egymást.

... és mindent tudományosnak neveztek, amivel tagadni akarták Istent.

... még egyetemi vizsgatantárgy is volt a „tudományos ateizmus” a marxista tévelygés idején.

... és konzervatívnak, maradinak, elmaradottnak, bigottnak és műveletlennek bélyegezték a vallást, a hitet, az egyházat, az istenhívő és templomba járó embert.

... de a világ legjelentősebb tudósai és művészei (pl. Einstein) mégis Isten felé fordultak, mert megismerésük csúcsán már csak Istentől kaphattak választ, s a szellemi elmélyülés legbonyolultabb labirintusából is csak az Isten felé forduló gondolat talált kivezető utat, értelmet és biztonságot.

... aztán az anyagi önzés, „a tudásalapú társadalom”, a haszonelvű magatartásforma világpusztító háborúkba vezette az emberiséget.

... aztán a legtökéletesebbnek hitt és hirdetett műszaki találmányok is katasztrófákba és tragédiákba torkollottak: a Titanictól az atombombán át a Challenger űrhajóig vagy a csernobili vagy a fukusimai atomerőműig bezárólag.

... és az emberi beavatkozás a természet rendjébe úgy megbolygatta annak egyensúlyát, hogy természeti csapások és katasztrófák sorozata pusztít, s a megváltozott éghajlati viszonyok előrejelzései apokaliptikus rémlátomásokat vetítenek elénk.

... de 1700 évvel a milánói ediktum után azt kell látnunk, hogy Európában most talán még alacsonyabb Krisztus követőinek az aránya, mint akkor volt.

... és újra meg kell ismernünk utunkat: népünk eddigi sorsát és hitünk történetét, ha felelősséget érzünk az emberek jövője iránt.

Mert már „suttogón hiába hív az elveszett elem”, ahogyan Pilinszky megfogalmazta.

Mert bár tudjuk, hogy az istenhit igénye ott rejtezik még a legprimitívebb ember lelke mélyén is, mint ahogyan minden emberi alkotás is csak ebből tud nagyszerűt létrehozni, de az elsatnyult és elkorcsosult életformák és értékrendek már kevésbé tudják felébreszteni az emberi lélek zugaiban szunnyadó szépségeket, vagyis azt a harmóniát, amit a teremtett világ törvényszerűségeiben is felfedezhetünk.

Az a fiatal viszont, aki nem ismerheti meg az apa és anya, vagyis a család gondoskodását, az otthont és a szülői szeretetet, s aki nem tudhat a gondviselő Isten és az oltalmat adó Haza lényegéről sem fogalmáról, annak bizony kevésbé jut szerető társ, otthon és megértés, és ahol ez nincs, ott jövőkép sem alakulhat ki. Mert a gyermeki tiszta szív, amely szeretetet nem nyer és nem kap, az istenkép hiányában könnyen a bűn útjára téved és a Gonosz kezére jut: „hogyha nem kell senkinek, hát az ördög veszi meg, tiszta szívvel betörök, s ha kell, embert is ölök...” Sajnos sokan ma sem értik, s még tankönyvekben is ostobán félremagyarázzák ezt a József Attilától kapott fenyegető helyzetképet, miként lép a bűn útjára a szép álmokkal induló fiatal nemzedék. Az istenhitét és keresztény emberi értékrendjét vesztett emberiség már csak törvénykezni tud saját érdekei, haszna és pozíciója érdekében, de ezáltal alkalmatlanná válik az igazságszolgáltatásra. Elfoghatja, elítélheti és megbüntetheti a bűnözőket, de a bűn okát, eredetét és melegágyát ezzel nem számolta fel. „Fut velünk egy rossz szekér”, mert „minden Egész eltörött”. Szinte úgy tűnik, bevallani sem merik, hogy a romlás és romlottság azzal kezdődött el, hogy felvilágosodásnak kezdték nevezni azt, hogy a „tudományos világkép” és az észszerűség (racionalizmus) jelszavaival istentagadó véres „forradalmakat” zúdítottak Európa népeire azzal a kimondott céllal, hogy ledöntsék a trónokat és oltárokat. Szabadságot, egyenlőséget és testvériséget ígértek, de valójában ez csak a népnek nevezett fellázított csőcselék megtévesztésére szolgált. A trónokat és az oltárokat ledöntötték, a társadalom művelt vezető rétegét legyilkolták, és a helyükre a gyilkosok kerültek, és ezzel meghalt az erkölcs. (Később a kommunizmust ugyanilyen hátterű egyedek ugyanígy valósították meg, és nincs is nagy különbség sem a módszerekben, sem a következményekben a kommunizmus, fasizmus és liberalizmus istentagadó országlásai között.)

Ám az igazi szándék mindig az volt, hogy az uzsorakamatokból és fekete kereskedelemből meggazdagodott pénzügyi háttérhatalom meg akarta szerezni a politikai hatalmat is. Ennek a szándéknak útjában nem csupán a feudális királyi hatalom és nemesség valamint a keresztény egyház állt, hanem a keresztény erkölcsű életforma is! Ezért indítottak ezek az alvilági kalmárlelkű erők harcot a keresztény értékek ellen: a családi közösség helyett az egyéni szabadságjogokat és szabad szerelmet hirdették, az egyházi intézményrendszert szétzilálták, a nemzeti érzést pedig főleg azért kérdőjelezték meg, mert a züllesztő titkos társaságok tagjai idegen lelkűek voltak ezen a területen. Sajnos a megtévesztő lélekromboló propaganda és tudatmódosítás a liberalizmus zászlaja alatt napjainkban is zajlik. Nem véletlenül állnak nagybankok és multinacionális vállalatok a liberális pártok és hírcsatornák (szennycsatornák) mögött, mert éppen ők a csordává és engedelmes választópolgárrá alázott társadalom haszonélvezői. Ebből a szemszögből láthatjuk, hogy ezért érte meg számukra két busás hasznot hajtó világháborút gerjeszteni úgy, hogy maguk pénzelték a feszültségek fokozását már évekkel a háborúk kitörése előtt. Még Adolf Hitlert is ezért segítették hatalomra éppen nyolcvan éve (az már egy másik történet, hogy aztán kicsúszott az irányításuk alól, és önállósította magát... de a háború közepén a svédországi bankjaik nyújtottak kölcsönt Hitlernek a háború folytatásához, amit ő a zsidóktól elkobzott vagyonból törlesztett, de ugyanakkor a svéd diplomaták mentességet kaphattak és adhattak a megszállt országokban pl. Budapesten...). Micsoda sátáni forgatókönyv ez a Pénz mindenhatóságát hirdető Új Világrend hatalomra juttatása érdekében!!! Végül szövetséget kötöttek a még nagyobb tömeggyilkosságokkal mérhető Sztálinnal, hogy aztán őt hagyják meg olyan mumusnak, aki miatt napirenden lehet tartani a háborús feszültséget, vagyis a hadsereg, a fegyvergyártás több száz milliárdos költségvetését... Nem a demokrácia és nem a szabadság, hanem a haszon és az uzsorakamat számít csupán egy-egy háborús beavatkozás alkalmával.

Nem véletlen, hogy a 18. század óta több pápa is (XIII. Kelemen, XIV. és XV. Benedek, IX. Piusz, XIII. Leó) tilalommal, kiátkozással sújtja a Pénzügyi Arisztokrácia fedőszervének, a szabadkőműves páholyoknak a tagjait, akik a huszadik századra befurakodtak már minden

intézményrendszerbe, és mindent megmozgatnak annak érdekében, hogy megingassák Vatikán tekintélyét. Például álkeresztény egyházak (mint a hit gyülekezete) és szekták támogatásával (pl. az ATV televízióval!), egyházi botrányok keltésével, de minden bizonnyal elkezdték a behatolást is a katolikus egyház intézményeibe, szervezeteibe. Amire már az 1970-es években fény derült, hogy a P 2-es páholy bankjai egyházi befektetésekkel kerültek kapcsolatba (ezért tilos immár az egyház pénzeit ilyen módon hasznosítani). Már az is veszedelmes, ha az egyháznak ilyen kérdésekkel kell foglalkoznia, mert ez már a Gonosz térfele, de ha a keresztény egyház nem téveszti szem elől küldetését, vagyis Jézus útmutatását az élet és az igazság lényegéről, akkor ebben az élethelyzetben sem téved el. Mert csábítás akad bőven, és nem kizárt, hogy szervezetten, szándékosan is kiteszik az egyházat olyan helyzeteknek, amelyekben ha nem felel meg, akkor nagy hírverést, botrányt, lejáratókampányt szerveznek máris a liberális és szocialista (egykutya!) médiák. Tudjuk, hogy miért.

Kiutat mutatva a romlottságból

Bár a propaganda azt erőlteti, hogy az egyházak térjenek vissza a templomok falai mögé, ne avatkozzanak bele a társadalmi folyamatokba, az oktatásba és nevelésbe (ez is az elfajzott médiáktól ered), de ezt így nem szabad elfogadnunk. Mert valóban ne folytasson az egyház pártpolitikát, de az értékrendek közül rá kell mutatnia az emberi értékekre és a bűnre is, és amikor hazugságok terjednek, hangzanak el, és az egyház hallgat, akkor igenis politizál, méghozzá rosszul. Kötelességünk ugyanis odaállni az igazság és az igazak mellé! A templomban hitét megvalló ember azonban úgy tud leghatékonyabb lenni, ha a templom falain kívül ennek a vallásnak a szellemében éli meg hétköznapjait és ünnepeit is egyaránt, ezzel példát is mutat és helytállást a lélekromboló téveszmék ellenében. Napjainkban nem csupán az Istentől elfordult embereket kellene visszafordítanunk, hanem azokat a tömegeket lenne jó megszólítani, akik nem ismerik Istent, mert nem kaptak róla eddig semmilyen képet. Ha feltételezzük, hogy mindegyikük lelke mélyén ott rejtezik az igény a hit iránt, hiszen embernek születtek, akkor oda kell utat találnunk. Erre általános recept valószínűleg nincs, de minden ember alkalmas arra, hogy a valódi emberi értékeket hordozó és tápláló érzéseket meg tudjuk érinteni, fel tudjuk ébreszteni. Bár tévelygőnek, közömbösnek, néha ellenszenvesnek, ridegnek és fásultnak tűnnek, de talán csak azért, mert belefásultak a várakozásba és vágyakozásba az után, amiről esetleg nem is tudják, hogy mi. Mert éheztek a megértésre, odafigyelésre, szeretetre, gyengédségre, jóindulatra vagy barátságra, de még csak egy jót szót sem kaptak, egy pohár vizet sem nyújtottak nekik. Csak parancsot, tilalmat, utasítást: Ezt csináld, azt ne tedd, ezt nem szabad! – mint az árvaházban, mint a mesebeli gonosz mostohánál Hamupipőke, aki csak akkor tudja meg, hogy mire várt, amikor meglátja a herceget. ... ilyen magányos, magukra hagyott Hamupipőkék tömegei bolyongnak és tévelyegnek az utakon, várakoznak egy megváltó szóra, mozdulatra, mosolyra, kézfogásra, simogatásra, ölelésre... s még maguk sem tudják, hogy valójában nem egy hercegre, hanem az Ég Királyára, a Megváltó hívó szavára van igazán szükségük... de erőltetni ezt sem lehet, ám ennek az üzenetnek a megszólaltatói, közvetítői vagy megtestesítői akár mi magunk is lehetünk, akiknek Krisztus szeretete mindennapi kenyerünk. Nem vagyunk tökéletesek, de ezt követve kellene élnünk, szólnunk, cselekednünk, viselkednünk és gondolkodnunk. Talán a süket pusztába kiáltva, talán közömbös avagy megvető illetve ellenséges közegben, talán éppen az áradattal szemben vállalva mindezt, mert aki hiszi és vallja, annak ez nem lehet önfeláldozás, hanem örömteli szolgálat és küldetés, és aki ezt szeretettel végzi, annak csak a javára válhat, és ez lehet társai számára is reményt tápláló példamutató erény ....

...ez már akkor is megéri, ha végül senki mást, csupán önmagunk lelkét tudjuk megmenteni.

Katalánkodunk, katalánkodunk???

Emberi jogok ide, ENSZ határozat oda, de a szabad katalán választások eredményeit megtorló spanyol önkényuralmi intézkedések kapcsán mélységes mélyen hallgat az Európai Unió vezérkara, amely máskor még köztörvényes bűnözőket is a védelmébe tud venni, ha azok bevándorlók vagy valamilyen más népcsoporthoz tartoznak. És hallgatnak azok a magukat jogvédőnek hirdető civil szervezetek is, amelyek egyéb esetben oly vehemensen tudnak ricsajozni, rendbontást szervezni, nem kis pénzekből megélhetési tüntetőket felbérelni, kezükbe nyomva egy aktuális hőbörgésre bíztató és mindig első osztályúan kinyomtatott transzparenst. Pedig hát ők nevezik magukat az emberi jogok egyedül hiteles védelmezőinek, amikor például elkorcsosult nemi identitást vagy kóbor kutyákat akarnak reklámozni. Jogosnak és igazságosnak nevezik a háború veszteseinek feldarabolását, megbüntetését, és a kis népek önrendelkezésének nevezik azt, hogy a nagybankok gazdasági és befektetési óhajai szerint rajzoltak határokat anélkül, hogy bármikor is megkérdezték volna az ott élőket arról, hogy egyetértenek-e vele, és hová akarnak tartozni. Ám most, amikor valahol az önrendelkezési jogra alapozott népszavazással egy terület őslakos népének többsége önállósulni akar, akkor azt mondják, hogy belügy, oldják meg a spanyolok, mert a katalánok szeparatisták. És ugyanilyen alapon ítélkeznek az Krím-félsziget orosz többségének döntése fölött is, és román belügynek tartják, amikor az egykor színmagyar, de most is jócskán magyar többségű Székelyföld autonómiája szóba kerül. És ha a román, az ukrán vagy spanyol alkotmány nem tartalmaz olyan kitételt, hogy a területén élő bármely népcsoportnak is joga lenne önrendelkezni, akkor ezek a követelések alkotmányellenesek, és bűncselekménynek számítanak.

Ezek szerint kétféle önrendelkezés van: egyik az, amikor egy felbérelt szűk csoport kikiáltja a függetlenséget, és lekötelezi magát a világ hadigépezetének felét működtető amerikai érdekeknek, és ilyenkor akár az egész antant haderőt vagy más esetben harci repülőgépeket is bevetnek az úgymond „szabadságjogok” védelmében. És nem kis pénzügyi háttérrel narancssárga ködbe vagy éppen szivárványos giccsbe öltöztetik az utcákat. A másik eset a népszavazás többségi eredménye, de ha ezt a napnyugati liberális diktatúrák szerint nem kell figyelembe venni, akkor a többségi állam rendőrségére és hadseregére bízzák a „demokratikus” rend fenntartását. Bármi áron, bármi eszközzel. És ekkor nincs mediális hisztériázás, nincsenek nemzetközi kampányok, csak félholtra vert őslakosok, akikkel elhitették egykor, hogy élhetnek emberi alapjogaikkal.

Ezek után már csak az a kérdés, hogy mi a fenének kell a diákokkal tanítani a görög demokrácia, a római jog és a keresztény erkölcs alapjait, minek itt beszélni az emberi jogok egyetemes nyilatkozatáról, minek fenntartani az Egyesült Nemzetek Szövetségét, ha mindezt a pénzügyi és katonai világhatalom, és az általuk létrehozott Európai Unió bármikor lenullázhatja???!!!!

Nem értünk, mert nem értünk ...

Nem most kellene szólnunk, de talán még nem késő. Szanaszét kóborol a nyáj. A magukat vezérkossá jelöltek a saját szénájukat rendezgetik. A fiatalok más legelőkre menekültek... Az eltévelyedetteket pedig friss füvekkel a vágóhíd karámjába csalogatják... Az öregek kopár fák képzelt árnyékában várják a csodát vagy a halált.

Pökhendi, gőgös, beképzelt, magamutogató, öntelt önjelöltek óriásfotói lepték el az útszéleket, ahol korábban luxusautókat vagy darált sertéshúst kínáltak. Egy hamis világfelfogást gerjesztő propaganda hazug politikai módszere egy erőszakkal leigázott területen csalással létrehozott országban.

Reméltük, hogy mi ebből kimaradunk, mert jobb ilyenkor félreállni, mint együtt lelkendezni az elvakultakkal.

Reméltük, hogy lesz magyar érdekképviselet, bár az MKP már megalakulásakor egy olyan téveszmére építette fel jövőképét, hogy bármi áron be kell jutnia a parlamentbe. Ehhez viszont össze kellett állni azokkal a hazudozókkal, akik elárulták a komáromi önrendelkezési kísérletet, azokkal, akik ki is mondták, hogy le kell mondanunk az önrendelkezés minden formájáról, és el kell fogadnunk az államhatalom hazug történelmi, politikai és társadalmi követelményrendszerét. Olyanokkal, akik nemzeti értékeink és érdekeink ellen való anyagias haszonelvű maszlaggal fertőzik a közgondolkodást.

Reméltük, hogy legalább egy tömörülés vállalja a felvidéki magyarság jogos érdekeinek képviseletét.

Reméltük, hogy az első kiábrándult felismerést követően a söpredék kitakarodása után valóban megtisztul az MKP ezektől a téveszméktől és módszerektől.

Megfontolt határozottságot, felelős önállóságot, bátor kiállást és a Szent Korona népéhez hű érdekképviseletet reméltünk.

Ám a behódolás, megalkuvás, a sunyi háttéralkuk és a langyos helyezkedés kiábrándító politizálása győzedelmeskedett. És a Bugár Béla személyében odadobott rózsaszín gumicsonton való rágódás. Nehogy már valódi gondjainkkal kelljen foglalkoznunk...

Mert a Híd megalakulása egy valós helyzetet meglovagolva jöhetett létre, vagyis a magyar felmenők hagyományait, értékeit már nem vállalók, de a maguk módján élni vagy élősködni akarók, a szlovák társadalomba beilleszkedni akaró kaméleon-szindrómások illúzióit kielégítő irányvonal mentén. Mert a téveszme is eszme, a tévút is út, a megvezetettek csordája is lehet párt. De nekünk nem ezzel a ténnyel kellene vitatkoznunk, hanem az előidéző okok megszüntetésével és a reális útmutatással foglalkoznunk.

Ismerjük az okokat: A Felvidék kiszakítása történelmi kereteiből, az itt élő őshonos magyar közösség leigázása, kisemmizése, jogfosztása, önrendelkezési jogának megtagadása, rendszeres és módszeres folyamatos megfélemlítése, nyelvhasználatának korlátozása, önbecsülésének megcsúfolása kultúrájában és történelmi önismeretében egyaránt. Ezeknek a szorongásos sötét árnyaknak a hatalmi gépezet általi folyamatos fenntartása csak kevesekben szül dacos ellenállást. A többséget a behódolás felé mutató menekülési útvonalakra tereli, csábítja, kényszeríti. *A Híd nevű mézesmadzag-szervezet éppen ennek a megalkuvásnak a lelkiismereti gondjait kívánja megkönnyíteni, és az elfajzás folyamatát meggyorsítani.* Ezért kell azzal szembesülnünk, hogy a normális demográfiai folyamatok esetén elvárható legalább kétmillió magyar helyett a Felvidéken jelenleg már egy fél millió sem vállalja ősei örökségét.

Ahol ez megtörténhet, ott nincs demokrácia, nincs esélyegyenlőség, nincs emberi méltóság, hanem csak képmutatás, megaláztatás, jogegyenlőtlenség, látszatdemokrácia és elnyomás van, ahol a burkolt és nyílt megfélemlítés mindennapos jelenség.

Olvasta ön valahol ezeken az óriásplakátokon, hogy valamelyik jelölt Trianon felülvizsgálatát, az önrendelkezési jog megadását vagy legalább az autonómiát követeli? Látta már ilyen hirdetésben a Benesi kisemmiző dekrétumok eltörlését, a következményeinek a jóvátételét, az elkobozott vagyonok visszaszolgáltatását, Esterházy teljes rehabilitációját követeli? Kértek egy plakáton is igazságszolgáltatást Malina Hedvignek vagy a dunaszerdahelyi szurkolóknak, és a tettesek és felbujtóik felelősségre vonását?!!!

Sajnos minden jelölt csak a saját nagyméretű fotójával és egy giccses vagy közhelyes szöveggel tetszeleg. Nem az ország, nem a nép, nem az emberek, nem a történelmi igazság, nem a keresztény küldetés, nem az emberi alapértékek, nem az emberi méltóság és életminőség. Csak ők maguk! Nagy kép, nagy pofa!

MAJD ÉN! CSAK ÉN, SENKI MÁST! CSAK ENGEM! – ezt üzeni minden falragasz. Profilkép, amilyen a csacska kislányok butuska szelfije.

Hogyan jutottunk idáig, hogy még azt sem tudták a „bölcs vezérkar”-ban felmérni, hogy (ha tisztában vannak a számokkal) egy tisztességes magyarnak ebben az országban esélye sincs, hogy elnökké válasszák, ezért nem az elnökválasztáskor kell megmutatkoznunk, mert akinek mégis van matematikai alapképzettsége, az nem megy el választani. Azért pedig, mert a nemzetvesztők csőcseléke jelöltet indít, azt tudomásul sem kell venni, nem még hogy ringbe szállni vele egy lejtős pályán.

Esetleg, ha már pénzt kaphatunk egy kampányra, és meg akarunk valamiképp mutatkozni, akkor nem a jelöltet, nem a személyt, hanem a közérdeket kellett volna, lehetett volna megjeleníteni, de nem frázisokkal, hogy szebb lesz, jobb lesz, több lesz, igaz lesz, hanem úgy, ahogyan 1920-ban a magyarság képviseletét vállalók (mint Márai édesapja is!) megtették: TÖRTÉNELMI IGAZSÁGTÉTELT! Önrendelkezési jogot! Népszavazást a hovatartozásról! Teljes egyenjogúságot és egyenrangúságot! Tényekkel, térképpel, számokkal alátámasztva. És kiutat mutatva: hittel, hiszekeggyel!

S ha a hatalom ezzel nem ért egyet, akkor mondjon le arról, hogy e terület fölött uralkodik!!!!

A valóság viszont az a szomorú tény, kudarcot szenvedett vert csapatként kell majd néhány százalékkal elindulnunk egy következő megmérettetésre, ahol a reménykedők száma még alacsonyabb lesz.

Magyar Kalász

„Humanista” hóhérok

(a mediális léleknyomorításról minden időkben)

Most nem arról a Guillotin nevezetű orvosról lesz szó, aki a nagy francia tömeggyilkos elhomályosulás idején látva a kötélen vergődő áldozat gyötrelmeit, „humanizálta” a kivégzéseket a gyors és fájdalommentes nyaktiló segítségével, hanem azokról (és akadtak, akadnak ilyenek minden időkben), akik a fizikai megnyomorítások vagy a lélekgyilkos ténykedésük után is tovább akarnak kapaszkodni a ranglétrán. Közben megbánást színlelve arra hivatkoznak, hogy „hiszen embereket mentettem”. Hitler és Sztálin országlása alatt, de korábban és később is ezek úgy adták meg az államnak az államét, hogy hűségesen, készségesen és szakszerűen végrehajtották a parancsot, például kivégezték a kiszemelt jelöltet, de aztán úgy vezekeltek az Istennél, hogy menteni próbálták az áldozat hozzátartozóit. Nos ebben az esetben elég egyértelmű a képlet, mert az emberölésre nincs mentség. Vannak viszont kifinomultabb árnyalatai is a hóhérmunkának, amikor a zsarnokságot kiszolgáló csak egy-egy gerendát, rácsot, szögesdrótot vagy csupán egy-egy téglát tesz oda a rendszer börtönéhez: nem hóhér volt, csak kötélhurkoló, nem bakó, csak börtönőr, nem törvényhozó, de az embernyomorító törvények precíz ellenőre, csak közkatona, közrendőr, közhivatalnok, tanfelügyelő, fogalmazó vagy a vörös csillagot fényező bértollnok, akik azt mondták, hogy élni kell, valamiből neki is el kell tartania a családot, ezt a munkát is el kell valakinek végeznie, s ha ő nem tenné, lenne más, aztán hazament, és nem panaszkodott, nem lázadt és nem lázított, és a gyermekeit is arra nevelte, hogy ez így rendjén van, most nem lehet mást tenni, szót kell fogadni, engedelmeskedni s a parancsot végre kell hajtani, a kiadott munkát el kell végezni, s nem kell kérdezni annak célját vagy értelmét sem, mert bajba kerülsz és a családodra is bajt hozol... Így temetkeztek bele önként a rendszer koporsójába. Május elsején zászlót lobogtatva éljenezték az eszmét, a vezért és a rendszer „bölcs” megalapítóit, majd befalták a virslijüket, megitták a sörüket, és tiszta lelkiismerettel tértek nyugvóra azt gondolván, hogy aki nem vezető, nem irányító, nem parancsosztó, az talán bűntelen is...

... aztán felnőtt egy nemzedék ebben a ködben és félhomályban, amelyik már azt sem tudta, hogy másképpen is lehet, másként is lehetne, mert ebbe születtek bele, csak ezt láthatták, csak ezt láttatták a transzparensek, tankönyvek, iskolák, reflektorok, újságok és kamerák, s mert ezen nőttek fel...

Ez sajnos az egyén és a hatalom viszonyának gyakori, mondhatnám mindenkori kísérőzenéje. Mindig voltak, akik a hatalmat nem a köz javára, hanem maguk örömére, a mások feletti uralkodási vágy perverz kéje miatt akarják megszerezni. Ennek velejárójaként aztán mindig akadnak mellettük hűséges kiszolgáló társak és alattvalók, szolgák, cselédek, akiknek hűbérként jutalmul megengedik, hogy összeseperhessék maguknak a terített asztalról lehullott morzsát, esetleg ők legyenek azok, akik megszabhatják, ellenőrizhetik, hogy az éhezők közül kinek és milyen feltételek mellett juthasson még egy félmaréknyi...

... s amikor valamely oknál fogva, forradalom, lázadás, hatalmi harc miatt mégis megbukik a zsarnok, akkor a szolgák hada máris ott tolong az új hatalom fazekai körül azt lesve, hogy merre pereg a morzsa, hol kaphat egy tálnyi lencsét, ami ugye mégis értékesebb a gerincnél, a lelkiismeretnél vagy az ősök hagyományainál. És nem egy közülük felemlegeti „érdemeit”, milyen ellenálló volt, hogy semmi rosszat nem tett, hogy ő lelke mélyén mennyire utálta az előző zsarnokot, és nem is azt az ételt szerette, amit a diktátor, hogy ő bizony gyakran megdézsmálta a kincstárat, ezért jutott csődbe a birodalom. És akik annak előtte a zsarnok díszes felvonulásait szervezték, a hatalom törvényeinek végrehajtását ellenőrizték, akik a nagyvezér életpéldáját és eszméit hirdették, terjesztették, oktatták és népszerűsítették, azok

most az új hatalom mellé szegődve szerveznek, oktatnak, hirdetnek és ellenőriznek, mert nekik szakmai tapasztalatuk és felkészültségük van, ők a szakemberek, a hozzáértők, ők a profik, és ezért a Gazdáik utasításait, óhajait és még ki nem mondott vágyait is előzékenyen, meggyőzően, hatékonyan, vagyis megkérdőjelezhetetlenül tudják feltálalni a népnek. S aki mégis kételkedni mer bennük, az máris megkaphatja a bélyeget: maradiság, hőbörgés, izgágaság, intolerancia, kirekesztő, rasszista, idegengyűlölő, homofób, náci, antiszemita stb. Majd bemocskolják, hírbehozzák, rágalmazzák, kirekesztik, megfélemlítik vagy csak egyszerűen lehetetlenné teszik munkahelyén, a közéletben, sajtóban és családja körében. Esetleg még egy vaskos pert is a nyakába akasztanak, s tudvalévő, hogy a bírói és az egyéb páholy nincs messze egymástól.

... sajnos mindezt 25 évvel az előző gengszterek bukása után is újra el kell mondanunk, mert a bolsevizmus a pénzvilág diktatúrájának édes gyermekeként fogant meg, és csupán azért, hogy a földek birtokosait és a lélek útmutatóit fizikailag likvidálják, hogy utána az adósrabszolgaságba és csődbe juttatott területek népeit önkéntes alapon tudják fizikai és lelki rabságba hajtani, amiből már nincs kiút, amihez már sem szögesdrótra, sem rácsokra nem lesz szükség. És jaj annak a népnek, amelyik önként hajtja magát a nyaktiló alá...

Mindezek a gondolatok most csak azért jutottak eszembe, mert merő kíváncsiságból megnéztem az ATV szennycsatorna néhány adását, amelyben Budapestről, magyar nyelven szítanak gyűlöletet a magyar nemzet alapértékei ellen. Vajon Tel Avivban lehetne-e a Jobbiknak egésznapos televíziós adása, amelyben gyaláznák Izrael alkotmányát, jogrendjét, kormányát és a Talmudot? Vajon hirdethetne-e ott igét vasárnaponként (esetleg szombatonként *„Röfögő szombat”* címmel) ezen a csatornán például ifjabb Hegedűs Lóránt valamelyik parlamenti párt ellen, vagy talán arról, hogy tegyék mindenki számára kötelezővé a szombati munkálkodást és a disznóhús fogyasztását?! S mi lenne, ha naponta levetítenék a palesztin gyerekek és civilek elleni gázai tömeggyilkosságokat bemutató dokumentumfilmeket, és a zsidókkal szomszédságban élő népek elmúlt ötezer év folyamán történt kiirtásának emlékévét kötelezővé tennék minden iskolában?! Hiszen a hír igaz, s a vélemény szabad! Vagy talán ez másokra nem vonatkozik?

Humanista hóhérok
II. rész

Szomorú az a több tucatnyi, agymosott álhumanista, akik zengzetesen emberségről beszélnek, miközben egy veszedelmes tömeggel teszik tönkre gyermekeink jövőjét, illetve ezek egy része ezzel azért nem is törődik, mert vagy egy leszbi „szüfrazsett", vagy sima buzi, tehát tojik rá, hogy a mi gyermekeinkkel mi lesz, de jól mutat, ahogy ezeknek az állítólagos menekülteknek osztja a vizet meg az észt. A magyar menekültek hónapokig vártak zárt táborokban 56-ban, több kihallgatáson és adatellenőrzésen estek át, és nem válogattak, mert nem válogathattak, hogy melyik országba akarnak elmenni. Mert egy kulturált emberszabású nem élhet vissza a vendégjoggal. De az álhumanista szájtépő, mifelénk gyakran nem is akármilyen bolsevik hóhér családból származó ördögfattyú számára a magyar kultúra nem érték, csak emlegetni való dísz. Számukra a migráció csak reklámkampány, amikor fotózkodhat a kerítésnél, a segélyosztásnál (azt már nem látjuk, amikor a segélycsomagot nem is a kukába, csak a sínek közé, a gazba vagy az út közepére vágják... a „szegény szerencsétlen rászorultak"... Ezzel a ködösítéssel akarják elkendőzni az invázióvá korcsosuló menekülés-hullám valódi kiváltóit, az amerikai nagybankok, fegyvergyárak, hadiipar önző és haszon-orientált érdekeit. Ezt viszont nem kritizálja az álhumanista hóhérlelkületű kékharisnya szipirtyó, mert ezektől származik a pénze az újságjaikra, segélyeikre, tv-csatornáikra és az egész maszlag propagandájukra.

Immár egyértelműen látható, hogy valóban Európa öngyilkossága az, amit a befogadók (ilyen tömegű invázió letelepítése) tesznek. Kinek az érdekét nézik? Még csak nem is azokét, akik jönnek, nem is az itt lakó őslakosság emberi érdekeit, hanem csupán az anyagi haszon, a nyereség, az ipar, a termelés és a pazarló fogyasztás érdekeit. A migránsok kapnak egy rakás segélyt, amit majd az érdekeltek üzleteiben költenek el. Egy részük olcsó munkaerővé válik, teremtenek nyugdíjalapot a jelenleg 1500 és több eurós nyugdíjú németeknek. Gyermekeik pedig szervadományozók lesznek a beteg társadalom számára. Ez a bevándorlók tragédiája is egyben, de ők fognak szaporodni, és Európa egy nagy cigányteleppé züllik vagy olyan lesz, mint Harlem New Yorkban, (ahová fehér rendőr be sem mer lépni!). Ezzel elveszti utolsó esélyét is arra, hogy európai tartópillereit megtartsa: (1. a szeretetre épülő, életet, családot, tulajdont és igazságosságot tisztelő keresztény erkölcsöt, 2. a szabadságszereteten, a tanuláson, tudáson és bölcs felhasználáson nyugvó görög bölcsességet és 3. az igazságosságra és törvényességre alapozó római jogrendet). A nemzeti kultúrákat pedig végleg felhígítják az tolerancia, nyitott társadalom, a másság tisztelete ürügyének álságos jelszavaival és kitömött programjaival. A földigilisztát majd védelmezik a jól pénzelt „környezetvédők", de az őshonos nemzetek nyelvére, kultúrájára, hagyományaira, vagyis emberi értékeire már nem jut, mert azt majd a magánügyek szférájába nyomorítják.

Mi marad gyermekeinknek? Egy lepusztult, önzésen és törtetésen, erőszakon és szerzésen tenyésző elvadult világ, nem közösség, csak tömeg, nem együttműködés, csak csőcselék indulatok. Az akaratától megfosztott csordát pedig könnyű lesz terelni, csalogatni a karámba, ahol fizikai és szellemi függőségben, rabszolgasorsban tápszeren hízhatnak, tenghetnek, korcsosulhatnak tovább.....

Európai őrjárat és száz éves üzenet

„Belenyugodtunk abba, hogy a világnézeti és politikai cenzúrák mellett szabadon garázdálkodjék az üzleti cenzúra a szellem világában. Tisztelni kezdték minden teremtett lélek „érzékenységét", kiszolgálták a vallási, társadalmi érzékenységet anélkül, hogy jogos és becsületes vitába szállottak volna ezzel, meghallgatták és szótlanul elfogadták a kiadónak és ügynökének ukázait, aki megtiltotta nekik, hogy olyasmit írjanak, ami sértheti a hirdetőket, az előfizetőket és a példányonként vásárlókat. Írás közben már nemcsak arra gondoltak, mit szól ehhez Isten és a világ, hanem arra is gondoltak, vajon nem árt-e véleményük a lap vagy folyóirat hirdetési és előfizetési érdekeinek... Így kezdődött valami, aminek értelme minden lelki ellenállás teljes megszűnése volt. Az írók belenyugodtak a civilizáció érdekeibe, eladták az érdekeikért a kultúra felelősségét. (...)

Mikor a szellem képviselői feladják az ellenállást és a katarzist, az álművelt bugris azonnal az asztalra üt, s diadalmasan bevonul fellegvárba, melynek őrhelyét elhagyták a lélek katonái.

Az émely, a csömör, a megdöbbenés, a rekedt vészkiáltások, a segélykérő hangjelek, mindez nem volt elég erős ahhoz, hogy feltartóztassa egy kultúra elvérzésének folyamatát. Néhány erős lélek őrizte a Titkot, mint a régi papok az égő templomban a szent tekercseket: kevesen voltak. Az újkori hírverés soha nem ismert eszközökkel tört az európai lélek ellen, zsivajával megsüketítette a tömegek lelkét. Csak a kiválasztottaknak volt még valóságos hallásuk, a tömeg nem tudott többé válogatni és megkülönböztetni. Az írók nem tudtak többé elég hősiesen ellenállni a nagyvárosi, kispolgári tömegek olcsó ízlésének."

(Márai Sándor: Kassai őrjárat, 1940)

„Ha elfogadjátok kéréseimet, Oroszország megtér és béke lesz; ha nem, tévedéseit világra fogja szórni..."

(Fatima titkai)

Azt ugye épelméjű ember nem merné kijelenteni, hogy a Szűzanya orosz ügynök lenne, és azt is nehéz józan ésszel elképzelni, hogy a fatimai jelenéseket száz éve az orosz titkosszolgálat szervezte volna. Az viszont tény, hogy száz éve kaptunk (mármint az emberiség kapott) egy üzenetet, hogy a világ békéjének feltétele Oroszország megtérése. Akkor, 1917-ben tettek is annak érdekében, hogy ez nem megtérés, hanem letérés legyen a kommunizmus pokla felé. A német titkosszolgálat Lenint küldte el, a cionista Rothschild pedig Bronsteint exportálta Trockij fedőnév alatt az orosz nemesség és az egyház felszámolására, ami az ő értelmezésükben több millió ember legyilkolását, további milliók kisemmizését, száműzetését jelentette, és természetesen az istentagadás tudományos bevezetését. Aztán jó hetven évig attól rettegtek a legjobban, amiről azt állították, hogy nincs (mármint az Isten). Ám hiába kiáltották ki örök időkre a kommunizmust, összeomlott, mint a kártyavár, és a keresztet ismét magasba emelhetik útmutatóul, és Oroszország elindult a felemelkedés útján, aminek alapjait nem a gazdasági csodákkal, hanem a lelkek iránytűinek helyreigazításával rakták le. Persze hogy ez ilyen hosszú agysorvasztás után miként sikerülhet, majd kiderül, de valamit mégis jól csinálhatnak, mert az Antikrisztus ügynökei máris elkezdtek miattuk rángatózni, és a lepratelepi sajtójukban és szennycsatornáikon visítoznak, mint a herélt malacok.

Az amerikai propaganda egyre vadabb és elvetemültebb kampányt gerjeszt Oroszország ellen. Ám lassan már csak a vak nem látja, hogy legalább annyi hazugság és ködösítés van ebben a maszlagolásban, mint amennyit a szovjet sajtó világolt a brezsnyevi és sztálini időkben a kapitalista társadalmakról.

Úgy látszik, hogy megfordult a helyzet, mert a békés világ nem kedvez a fegyveriparra vagyis háborúcsinálásra támaszkodó amerikai gazdaságnak. Bár ez első világháborút megjárt nagyapám szavai még fülemben csengnek, hogy „nem lehet hinni a muszkának", de pontosan tudom, hogy ez az Oroszország már nem az az Oroszország, és egyáltalán nem Szovjetunió. Mert jelenleg csupán egyetlen nagyhatalom vezetője kelt Jézus keresztjének a védelmére, ez pedig Putyin, az orosz elnök. Hiszen a többiek jelenleg inkább a kereszténység elpusztításában érdekeltek, még az EU vezérkara is az iszlám inváziót támogatja, és nem Európa emberi alapértékeinek a védelmét.

És innentől a Szent Korona népének (nekünk) nem lehet kérdés, hogy melyik oldalon a helyünk. De amint látjuk, még az uzsorás cionista világbirodalom strómanját („pénztárosát", vagyis Sorost) sem sikerül eredményesen megfékezni gátlástalanságában. Az őt kitartó bankárvilág viszont gazdasági befolyásával a legnagyobb kormányokat is képes a markában tartani. (kivétel Kína és Oroszország)

Ezért lett „veszedelmes" az orosz állam, amely kamatspekulációkban elértéktelenedett dollártól független önálló pénzrendszerre törekszik, ezért gerjeszti a reklámbevételekkel sakkban tartott világsajtó a hazugságáradatot Putyinról, ezért kényszerítik rá az EU országaira is a gazdasági szankciókat, aminek megint Kelet-Európa issza meg leginkább a levét, mert a hozzánk legközelebb eső jövedelmező orosz piac elvesztése a mi vállalatainkat és vállalkozóinkat juttatják csődbe és teszik munkanélkülivé az itt élőket (és az egyik cél máris körvonalazódik, ha fiataljaink elhagyják szülőföldjüket).

Ez persze nem érdekli a nagy amerikai „karmestert" (bár mondhatnék páholyban ülő nagymestert is). Vagy talán nagyon is jó számukra ennek a térségnek az elszegényedése, hogy megbízott befektetőik még olcsóbban fel tudják vásárolni az egészet, és ehhez a züllesztéshez hoznak létre és pénzelnek olyan pártokat, mint a Híd vagy az LMP, SZDSZ stb. Ukrajnát pedig a jelenlegi helyzetben bagóért megveszik (s nagy részt már meg is vették), megszerezve a nagy termőterületeket, kirabolva az ásványi kincseket, és közben úgy tesznek, mintha megvédenék őket Oroszországgal szemben (ezért szervezték meg a kijevi Majdan narancssárga álforradalmát). Már az első világháborúban is azért vette be maga mellé az antant Oroszországot, hogy miközben lekötik és kivéreztetik a német és osztrák haderő jelentős részét, addig Oroszország is úgy legyengülhet, hogy az Antikrisztus manipulációjának szabad prédájává váljék. Erre volt számukra jó akkor a kommunizmus, és a piszkos munkát akkor sem saját kezűleg végezték, hanem megfélemlített vagy elbolondított orosz muzsikokra bízták.

Ám amikor Oroszország ebből a fertőből kilábal, és a társadalom kiszorítja azokat, akik vérrel szennyezték be magukat, s az ország megtér, akkor még marad reménye az emberiségnek. Így válik tisztán értelmezhetővé Fatima 100 éve megjelent csodája.

Ebben a fényben az USA, a NATO, az iszlám terrorizmus és az EU vezetése is az Antikrisztus oldalán mutatkozik, mint a pusztulás és enyészet képviselője.

Nem lehet hát kétséges, hogy egy szellemi keresztes hadsereget kell szerveznünk, s megvédenünk a Szent Korona népét, mint Kapisztrán János tette Nándorfehérvárnál még a sokszoros túlerővel szemben is 1456-ban.